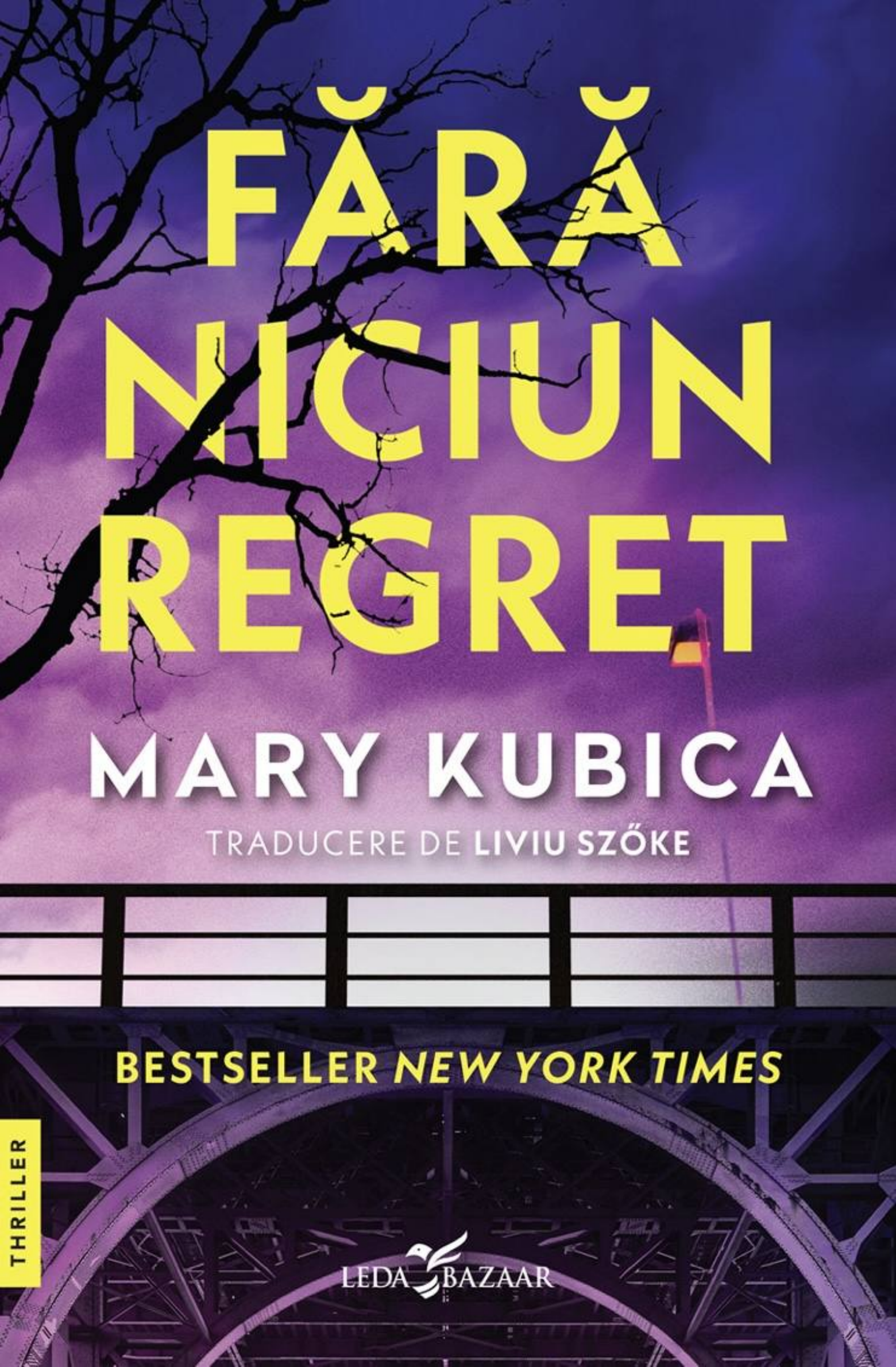
FĂRĂ
NICIUN
REGRET
MARY KUBICA
TRADUCERE DE LIVIU SZŐKE
BESTSELLER NEW YORK TIMES
THRILLER
LEDA BAZAAR

MARY KUBICA

FĂRĂ NICIUN REGRET

Traducere din limba engleză de
Liviu Szőke

LEDA BAZAAR

Prolog

Îmi sună telefonul exact în clipa în care deschid ușa ca să intru în magazin. E îndesat adânc în geantă, așa că e greu să-l găsesc. Dau la o parte un portofel și un portfard, știind că probabil căutarea e oricum zadarnică. N-o să-l pescuiesc niciodată la timp.

Degetele dau de el la al treilea sau al patrulea apel. Îl scot din geantă, dar, imediat ce o fac, amuțește. Prea târziu! Pe ecran apare o notificare a unui apel ratat de la Sienna. Sunt uluită. Pur și simplu mă opresc în fața ușii deschise și mă uit în jos la numărul ei de pe ecran. Îndoiala și buimăceala îmi umplu mintea întrucât e abia trecut de ora zece dimineața, iar Sienna e la școală, sau cel puțin ar trebui să fie. Uneori îmi mai trimite mesaje de la școală, dat fiind că-și scoate pe furiș telefonul, când profesorul nu-i atent – Pot să ies azi cu Gianna? Mi-am pierdut sticla de apă. Ai cumpărat tampoane? Tâmpitul ăsta de calculator nu merge. –, însă nu sună. Mintea mi-o apucă într-un milion de direcții diferite, ca de pildă, dacă ar fi bolnavă, m-ar suna asistenta, iar dacă ar da de belea la școală din cine știe ce motiv, atunci m-ar suna decanul. Niciodată n-ar suna chiar ea însăși.

Nu mai apuc să o sun înapoi. Aproape imediat, telefonul începe să-mi țârâie iar în mână și mă face să tresar, surprinsă de zgomotul neașteptat. E Sienna, care mă sună iar.

Dau imediat cu degetul mare pe ecran.

— Sienna? Ce s-a întâmplat? o întreb, lipindu-mi telefonul de ureche.

Acum intru în magazin și las ușa să se închidă încetișor ca să acopere zgomotul străzii, mașinile care trec prin față și oamenii care vorbesc la telefon, văzându-și de discuțiile lor. Îmi percep panica ascuțită, de neconfundat, din voce și mă gândesc la

cum, în clipa următoare, Sienna o să râdă de reacția mea exagerată și că m-am speriat din nimic.

„Doamne, mamă! Relaxează-te! Sunt bine", ar spune, prelungind ultimul cuvânt pentru a-și sublinia spusele.

Dar nu se întâmplă asta.

Inițial, doar tăcere. Disting cu greu un sunet vag, ca o mișcare ușoară sau poate doar vântul. Continuă așa câteva secunde, astfel încât ajung la concluzia că trebuie să fie vreun apel format din greșeală în buzunar. Sienna n-a avut intenția să mă sune. Are telefonul în buzunar sau în rucsac și m-a apelat din greșeală. Nici măcar nu-și dă seama că m-a sunat de două ori. Ascult, încercând să disting unde se află, dar aud tot același lucru. Nimic care să mă ajute să-mi dau seama, nimic revelator.

Apoi, tăcerea e întreruptă de glasul unui bărbat: cuvinte reci și fără milă, și o voce modificată, ca și cum ar vorbi printr-un program de schimbare a vocii.

— Dacă vrei să-ți mai vezi vreodată fiica, o să faci exact ceți spun!

Icnesc și casc ochii mari. Îmi pierd echilibrul și mă prăbușesc pe spate, izbindu-mă de ușa închisă. Îmi duc o mână la gură și mi-o apăs cu putere. Dintr-odată, nu mai pot să respir. Nu mai pot să gândesc; inițial, mintea mea nu poate procesa ce se petrece. Îmi desprind telefonul de la ureche și mă uit în jos la ecran să văd dacă nu cumva m-am înșelat, dacă nu Sienna e cea care a sunat, ci altcineva. Un număr greșit. Pentru că n-are cum, nu se poate să se întâmple așa ceva! Nu mi se poate întâmpla mie.

Dar nu m-am înșelat. Numărul Siennei pare că se uită înapoi la mine de pe ecran.

— Cine este, întreb, lipindu-mi iar telefonul de ureche, și de ce se află la tine telefonul fiicei mele?

Iar apoi, în fundal, aud țipătul pătrunzător al fiicei mele:

— Mami! răcnește.

E un țipăt disperat, ascuțit și plin de panică, iar atunci îmi dau seama că acest individ nu are doar telefonul Siennei. O are și pe ea.

O groază pură începe să-mi curgă prin vene. Sienna nu mi-a mai zis „mami" de cel puțin zece ani. Nici nu pot să-mi imagi-

nez ce chestie oribilă trebuie să i se fi întâmplat dacă a făcut-o să redevină o copilă și să-mi spună „mami". M-au părăsit de tot puterile. Nu știu unde se află. Nu știu cum să ajung la ea, cum să o ajut sau cum să fac să înceteze toate astea.

— Pleacă! poruncește Sienna.

Vocea îi tremură, așa că nici nu aduce cu ea însăși – de obicei foarte sfidătoare și sigură pe ea.

Frica îi e de neconfundat.

— Lasă-mă în pace! îi cere acum plângând.

Sienna se poticnește în ultimele cuvinte, iar vocea îi cedează, astfel încât cererea ei nu are aceeași greutate ca și cuvintele rostite.

E îngrozită, și la fel sunt și eu.

— Sienna, scumpo! țip.

Urmează un zgomot de mișcare, sunete înfundate în fundal – acest bărbat, îmi imaginez, o face pe Sienna să i se supună, vârându-i cu forța o cârpă în gură ca s-o împiedice să mai vorbească sau să țipe, iar după ce aud acolo, fata mea i se împotrivește cât poate.

Îmi dau seama că nici măcar nu mai clipesc. Nu mai respir deloc.

Lacrimile îmi înțeapă ochii.

— Ce-i faci acolo? Cine ești? îi cer să-mi spună acestui individ, țipând în telefon astfel încât toți cei aflați în magazin se opresc din treburile lor și se uită la mine, se holbează, unii icnind și ducându-și mâinile la propriile guri, șocați, de parcă acest coșmar ar fi devenit unul comun. Ce i-ai făcut fiicei mele? Ce vrei de la mine?

— Ascultă-mă! răspunde bărbatul, cu glasul perfect strunit și calm, spre deosebire de-al meu.

În fundal, aud în continuare țipetele înfundate ale Siennei, un vaiet ascuțit și îndurerat, deși mai potolit cumva. Simplul fapt că le-aud mă face să mă prăbușesc în genunchi, și totuși nici măcar nu știu ce-i mai rău: plânsetul Siennei sau faptul că se tot estompează, până ce dispare cu totul în fundal.

— Unde este? Ce i-ai făcut? De ce nu o mai aud?

— Trebuie să faci exact ce-ți spun. Exact! Ai înțeles?

— Vreau să vorbesc cu fiica mea! Lasă-mă să vorbesc cu fiica mea! Trebuie să știu că e bine. Ce i-ai făcut?

— Eu n-am nimic de pierdut, răspunde bărbatul. Doamnă Michaels, tu ești singura care are ceva de pierdut. Acum trebuie să taci și să mă asculți, pentru că eu, unul, nu dau nici doi bani dacă fiica ta trăiește sau moare. Ce i se întâmplă depinde în întregime doar de tine.

Partea întâi

Unu

Prima dată când o văd în spital se află la Reanimare, la scurt timp după ce-a ieșit din operație. Stau lângă ușile de sticlă glisante și mă uit cum zace întinsă pe patul de spital, conectată la o unitate centrală, la un tub de respirat, la o pungă cu plasmă și la un furtun nazal. În vene îi pătrund mai multe ace pentru perfuzii care îi pompează lichide în corp, cu medicamente diuretice, anticonvulsive și probabil și morfină. Capul îi este înfășurat în pansament. Sub acel pansament, cu doar câteva ore în urmă, mi s-a spus, i-au fost îndepărtate mai multe bucăți din craniu ca să elibereze presiunea asupra creierului. Din față nu i se vede cine știe ce pentru că are ochii închiși și e numai pansamente și furtunuri, dar ce văd din ea e umflat tot și vânăt.

Nu-i pacienta mea. Altă asistentă, Bridget, stă în salonul ei și o îngrijește, ajutând-o să se reacomodeze, și totuși mi s-a făcut rău de la stomac când am văzut-o prima dată acolo, în pat, prin geamul exterior. Am auzit glasuri înfundate șoptind ce spunea lumea că i se întâmplase, ce anume o făcuse să ajungă aici.

Astăzi trebuie să mă ocup de câțiva pacienți. Avem 30 de paturi la Reanimare. Suntem împărțiți în secții, cu zece paturi de fiecare și un ghișeu al asistentelor în mijlocul lor. Numărul de pacienți care-i revin fiecărei asistente depinde de cât de gravă e starea acestora. În cazul celor cu ventilație asistată sau grav bolnavi, avem o asistentă la doi pacienți, dar atunci când nu sunt multe cazuri grave, o asistentă are în grijă și patru pacienți. E mult de lucru. Înseamnă că, în pofida eforturilor noastre susținute, uneori se mai comit și erori, cum ar fi cea de săptămâna trecută, când, din greșeală, o asistentă i-a dat unui pacient medicamentele de dimineață ale altuia. Femeia și-a dat

seama ce făcuse imediat după, i-a spus doctorului și totul a fost în regulă, slavă Domnului! Dar nu se întâmplă mereu așa.

Bridget mă zărește când se uită peste umăr. Se oprește din ceea ce face și iese din salon ca să mi se alăture lângă ușile de sticlă glisante.

— Bună! începe ea imediat ce se închid ușile. Ai auzit? mă întreabă, aplecându-se mai aproape, așa cum procedează întotdeauna când bârfește.

— Ce s-aud? întreb, și parcă inima mi se oprește un pic în loc ca pentru a se pregăti pentru ce are să-mi spună.

Azi am întârziat la lucru. De dimineață am avut programare la un doctor și abia la prânz am ajuns la serviciu. Ar fi trebuit să sosesc mai devreme aici – programarea s-a terminat la 9.30 –, dar, după ce s-a întâmplat, am umblat kilometri buni prin oraș, gândindu-mă să-mi iau liber o zi întreagă și să las pe altcineva să-mi țină locul, chiar dacă tura mea nu durează decât câteva ore. În final, am ajuns la serviciu. A trebuit să mă silesc s-o fac, dar nu e loc de întors. A trebuit să mă prefac că totul e în ordine, întrucât, dacă n-o făceam, s-ar fi pus întrebări. Toată lumea ar fi vrut să afle unde am fost și de ce n-am venit la muncă, și-n plus, mi-am zis că munca ar fi o binecuvântată distragere. M-am înșelat.

— A sărit, spune Bridget. De pe o pasarelă pentru pietoni.

Parcă mi se oprește de tot inima. Doar despre asta vorbesc toți, despre femeia care a căzut mai bine de șapte metri în gol de pe o pasarelă și a supraviețuit doar cu numele.

— Știu. Am auzit. Oribil! Cum se numește?

— Caitlin, îmi răspunde, și parcă încep să repet numele, ca să mă obișnuiesc cu el.

— Caitlin și mai cum?

— Beckett. Caitlin Beckett.

Bridget vorbește acum ca și cum mi-ar da raportul la schimbarea turei, deși femeia nu-i pacienta mea și nici nu se schimbă tura. Spune că pacienta are 32 de ani și că a ajuns la noi la Reanimare de la chirurgie, deși la spital a trecut mai întâi pe la Urgențe înainte să i se facă o craniectomie decompresivă pentru un edem cerebral provocat de un traumatism cranian. Cu alte

cuvinte, o umflătură în jurul creierului care apăsa pe el. A trebuit îndepărtată, altminteri femeia ar fi fost deja moartă.

Bridget îi dă mai departe cu detaliile. La un moment, încetez să o mai ascult pentru că nu-mi pot desprinde privirea de la această femeie. Caitlin Beckett. Mintea îmi rămâne blocată la faptul că n-are decât 32 de ani. Ce tânără este! Clatin din cap, uluită când mă gândesc mai bine la asta. Eu am 40. Diferența de vârstă e considerabilă, deși, la 32 de ani, abia mă puneam pe picioare. La acel moment, credeam că sunt unii dintre cei mai reușiți ani din viața mea. Eram măritată și aveam un copil. Aveam mai multă încredere decât avusesem toată viața. Știam cine sunt și nu trebuia să-mi fac griji că trebuie să-i impresionez pe oameni.

Caitlin e îmbrăcată cu un halat de spital normal – alb imaculat, cu stele pe el –, sub o pătură, și are brațele întinse pe lângă corp într-o poziție complet anormală. Mi-e rău de la stomac, deși am văzut cam tot ce era de văzut ca asistentă la Reanimare. Această pacientă n-ar trebui să mă tulbure mai mult decât orice alt pacient, dar o face totuși, din diferite motive.

— Crezi că va supraviețui? o întreb pe Bridget.

— Cine știe? îmi zice, uitându-se în jur ca să fie sigură că nu avem martori înainte să răspundă.

Speranța e esențială în meseria de asistentă. Ca asistente, trebuie să credem că toți pacienții noștri vor supraviețui, deși rata de supraviețuire a cuiva aflat în starea asta e în general destul de mică. Majoritatea nu apucă să o facă. Chiar dacă ea ar izbuti, șansele să mai aibă parte de o viață normală nu sunt deloc grozave.

— E și familia ei aici? întreb, crezând mai degrabă în probabilitatea că ori va muri, ori se va trezi din comă pe post de simplă cochilie a celei care era înainte.

— Încă nu. Se încearcă în continuare să se găsească o rudă apropiată.

Mă uit la fața ei prin panoul de sticlă. Pare împăcată cu sine însăși; zici că doarme. Nu e cazul. Patul în care stă întinsă e înclinat în partea de sus, astfel încât capul și partea superioară a corpului îi sunt aplecate. Pe sub pansament, părul, sau cel puțin o parte a lui, ar fi trebuit să-i fie ras pentru a o pregăti pentru

craniectomie. Mi-o imaginez cheală. Buzele i-au luat forma furtunului endotraheal, lucru care menține căile de respirație deschise pentru ca aerul de la ventilator să-i ajungă în plămâni. Are tenul foarte palid. E ca de ceară și golit de culoare acolo unde nu e vinețiu. Rănile arată îngrozitor. Un șold fracturat, un picior rupt, brațe și coaste rupte, o grămadă de alte răni.

— E frumoasă, nu-i așa? întreabă Bridget.

Mă încrunt.

— De unde știi?

Este de nerecunoscut. La cât e de umflată și cu toate acele vânătăi și pansamente, lui Bridget i-ar fi imposibil să-și dea seama cum arată.

— Habar n-am, spune ea. Pur și simplu știu. E groaznic ce s-a întâmplat.

Înghit în sec. Îmi vine greu, întrucât saliva e groasă și se întinde în șuvițe.

— Tragic!

— Oare ce determină o persoană să facă așa ceva? întreabă Bridget, și nu-mi vine să cred că îi dă așa mai departe, tocmai cu mine.

Însă ea nu-mi cunoaște povestea. Nu știe ce s-a întâmplat înainte. Nu știe cât de mult mă supără toate astea.

Când nu răspund destul de rapid, zice:

— Știi, să sară de pe pod, să se sinucidă?

Mă cutremur la această idee și clatin din cap. Îi simt privirea scrutătoare, și-mi dau seama că obrajii și urechile mi se înroșesc.

— Habar n-am!

— Dintre toate modalitățile, de ce asta? întreabă Bridget.

Aș vrea s-o trântească, dar nu o face. Îi dă mai departe, tot apropiindu-se, rostind cu un glas scăzut, așa încât să nu o audă nimeni aflat în trecere pe hol:

— Mă gândesc la monoxidul de carbon sau o doză de morfină mortală? N-ar fi mai ușor, mai puțin dureros?

Nu încearcă să fie insensibilă. Nu toată lumea îmi cunoaște istoricul familial legat de sinucidere.

Mă albesc toată. Nu spun nimic, pentru că nu am un răspuns și pentru că nu pot să mă abțin să nu mă gândesc cum o fi fost

să se prăbușească de acolo și să se izbească de sol de la înălțimea pasarelei. Dintr-odată, simt un gust metalic în gură. Îmi lipesc degetele de buze, încercând să scap de el. Nu pot să nu mă gândesc dacă și-o fi pierdut cunoștința în timpul căderii sau dacă era perfect conștientă când a lovit solul. Oare a simțit cum i se ridică stomacul până-n gât și cum organele i se mișcă liber în interior ca-n timpul unei călătorii cu trenulețul într-un parc de distracții, ori poate n-a simțit decât durerea arzătoare în momentul impactului?

Bridget se scuză și pleacă. Dispare silențios prin ușile de sticlă glisante ca să aibă grijă de pacientă. Mai rămân un minut acolo, uitându-mă la modul în care Bridget afișează un soi de afecțiune în modul în care îi reașază femeii mâinile pe abdomen și-i potrivește atent degetele, lăsându-și-le pe ale sale să zăbovească puțin peste ale femeii. Îi citesc pe buze în timp ce se apleacă deasupra ei și-o întreabă:

— Ce-ai făcut, fetițo? Ce-ai făcut?

În clipa asta, nu-mi vine în minte decât: e o minune că a supraviețuit atât de mult!

Doi

Tura mea se termină la şapte. În seara asta, plec de la spital şi mă îndrept spre est, din Wellington spre Halsted, încercând să las pacienţii în urmă şi să nu mă mai gândesc deloc la ei după ce plec. E mai uşor de zis decât de făcut. Indiferent cât mă străduiesc, tot îi iau cu mine. Ca asistente, trebuie să compartimentăm, să ne detaşăm, să ne despărţim mental vieţile profesionale de cele personale, aşa cum ai separa medicamentele într-o cutie cu spaţii de sortare, clar împărţite cu pereţi groşi de plastic. Am fost învăţate să facem asta la şcoala de asistente, deşi nu-i chiar aşa de uşor şi nici ceva ce se învaţă – să avem grijă de pacienţii noştri, dar să nu ne îngăduim să ne ataşăm emoţional, pentru că ataşamentul, ni se spunea, duce la epuizare, ceea ce le determină pe asistente să părăsească o profesie care şi-aşa duce lipsă de personal. E greu întrucât, ca asistente, stă în natura noastră să avem compasiune, iar aceste două lucruri – detaşarea şi compasiunea – se opun unul altuia.

Soarele a apus acum două ore. În această perioadă a anului, noapte vine devreme şi repede. În zilele în care lucrez, abia dacă apuc să văd soarele. E întuneric când plec la serviciu de dimineaţă şi la fel este şi când ajung acasă.

Îi trimit Siennei mesaj din mers, aducându-i aminte că voi întârzia, iar ea îmi răspunde cu un scurt K. În ultimele zile, uşa apartamentului nostru nu s-a mai închis cum trebuie. Nu rămâne tot timpul închisă. N-ar fi decât un inconvenient minor, numai că, în ultimul timp, a avut loc un şir de spargeri prin cartier. Numărul de infracţiuni a crescut în tot oraşul. Furturi de maşini. Jafuri armate. Chiar săptămâna trecută, o femeie a fost urmărită până-n blocul ei. A fost atacată, bătută şi jefuită chiar pe scări. Atacatorul i-a spart nasul şi i-a rupt un braţ; i-a luat

poşeta cu tot ce se afla înăuntru, toți banii, cardul de debit şi toate cardurile de credit. Mare noroc că a scăpat cu viață!

Poliția încă-l mai caută pe făptaş, ceea ce mă face să mă simt încordată. Nu pot să mă abțin să nu mă gândesc că acest individ umblă pe-afară şi atacă femei, şi mă întreb dacă momentan şi-a făcut plinul sau dacă nu cumva e-n căutarea următoarei victime. Ideea asta mă ține trează nopțile. Şi nu mă ajută deloc faptul că Fremont se află la doar două străzi distanța de locul unde stau împreună cu Sienna. I-am cerut deja proprietarului de două ori să repare uşa, dar are treabă. Spune că o va face, dar încă n-a făcut-o.

Ai încuiat-o? o întreb pe Sienna de uşă.

Da, îmi spune iar, şi vreau s-o întreb dacă e sigură, să-i cer să mai verifice o dată dacă uşa e încuiată, dar nu vreau să par paranoică sau să-i dau vreun motiv să se sperie, aşa c-o las baltă.

Îi spun la revedere şi-mi strecor telefonul în geantă. La Halsted, fac stânga şi mă îndrept spre Belmont. Halsted e plin de viață seara, cu multă lume care se îndreaptă spre casă ori spre naveta de seară, aşa că aerul e încărcat de electricitate şi zumzăie de la zgomotele glasurilor şi al maşinilor.

A început să ningă, un viscol care s-a stârnit din senin, cu fulgi mari şi graşi. Temperaturile nu sunt foarte joase datorită zăpezii, dar tot îmi trag gluga peste cap ca să nu mă ud şi-mi vâr bărbia în guler, apoi îmi ascund mâinile în buzunare şi grăbesc pasul.

Biserica se înalță în partea de nord a Belmontului şi pe această vreme pare solemnă şi maiestuoasă. E de-a dreptul pitorească aşa, cu toată zăpada care cade peste ea, aducând cu ceva desprins direct dintr-un tablou de Thomas Kinkade. Când ajung în Belmont, aştept să treacă autobuzul 77 şi apoi trec iute strada, spre biserică. Stilul clădirii este gotic Tudor, cu turle şi trepte de beton abrupte care duc spre trei intrări de lemn arcuite solide, înconjurate de vitralii. Biserica este lipită de şcoala parohială, aşa încât tot campusul ocupă aproape un cvartal întreg.

Urc scările, trag uşile de lemn grele şi intru, recunoscătoare după ce uşile se închid încetişor şi oraşul rămâne izolat în urma mea. Interiorul bisericii este parcă la o lume distanță de afară. E linişte şi cald, luminile sunt scăzute, iar atmosfera e liniştită

și de o frumusețe stranie. În față, dincolo de alte două uși, se află naosul, cu șiruri peste șiruri de strane goale înconjurate de vitralii eterice.

Înaintea mea, o femeie stă singură în nartex. Poartă o geacă de iarnă albă și lungă până la coapse și o căciulă neagră, groasă, astfel încât pare foarte șic, în timp ce eu am și uniforma de la muncă. Salopeta este albastră-cenușie, moale și ridicol de confortabilă, dar deloc elegantă. Sienna nici n-ar mai vrea să stea de vorbă cu mine dacă ar ști că am reînceput să port salopeta în public.

— Pari pierdută, spun, zâmbind în timp ce-mi șterg adidașii pe mochetă și avansez în interior.

Femeia e cam de vârsta mea, poate chiar mai tânără, o brunetă cu ochi negri și ten măsliniu care se asortează de minune cu geaca albă. Poartă blugi mulați, îndesați în niște cizme zdravene de iarnă, cu margini îmblănite și talpă de cauciuc, ceea ce mă face să regret adidașii în serii ca asta, căci știu că, până să ajung acasă, zăpada va fi destul de adâncă să-mi intre în încălțări.

Femeia râde în barbă – de una singură –, un râset scurt, ca un chicotit.

— Cred că sunt, spune, lăsându-și privirea să rătăcească prin încăperea în care nu se află niciun semn, nimic care să-i spună încotro să se îndrepte. Nu știu dacă aici e locul în care trebuie să fiu.

— Ai venit aici pentru grupul de sprijin pentru cei divorțați?

Încă un râset plin de neliniște, de data asta parcă autoironic.

— E chiar atât de evident?

— Nu, sigur că nu, mă grăbesc să-i răspund. Doar că și eu am venit tot pentru asta, și nu știu dacă în seara asta mai are loc vreo întâlnire în clădire. De obicei e doar grupul nostru. Trag aer în piept și adopt alt ton: Nu trebuie să fii tulburată, adaug, sperând că nu-mi vâr aiurea nasul, ci doar îi citesc atitudinea și limbajul corpului. Adică, e-n regulă să fii. Toți sunt tulburați când vin prima oară aici, dar chiar nu ai motive să fii. Eu sunt Meghan, mă prezint, apropiindu-mă ca să-i întind mâna, pe care o strânge.

Are mâna caldă în pofida vremii de afară, și mă întreb de când o fi stând aici, în nartex, așteptând să vină cineva s-o ajute.

— Meghan Michaels.

Expresia femeii se schimbă. Își apleacă ușor capul, și sprâncenele i se unesc, afișând o expresie ce aduce a neîncredere. Cască ochii mari, ca și cum abia acum m-ar studia atent.

— Meghan Michaels? Liceul Barrington, promoția 2022? mă întreabă, iar eu încuviințez vag din cap, frământându-mi creierul să-mi aduc aminte, să fac legătura.

Am mers într-adevăr la liceul Barrington, deși asta a fost cu mult timp în urmă. Acesta se află la vreo oră de mers cu mașina de unde locuiesc acum, însă părinții mei au părăsit suburbia la vreun după ce am absolvit și de atunci nu prea am mai avut ocazia să mă întorc acolo și nici cu prietenii din școală n-am mai ținut legătura.

— Chiar tu ești, reia femeia, ca și cum acum ar vedea asemănarea dintre mine și sinele meu adolescent. Sunt eu, adaugă, ducându-și mâna la piept. Nat Cohen. Natalie. Am mers împreună la liceu.

— O, Doamne! exclam, bucuroasă, dar șocată.

Natalie Cohen. Nat. N-am mai auzit numele ăsta de mai bine de 20 de ani. Pare diferită, dar, pe de altă parte, toți părem. S-a mai subțiat la față, care acum pare mai puțin rotundă, iar părul îi este mai lung decât îmi amintesc să fi fost vreodată. Obișnuia să și-l poarte mereu tuns bob, strâmb, ceea ce mă face să mă întreb când s-a hotărât să și-l lase să crească. Arată splendid lung. Ea arată splendid! Nat a fost întotdeauna frumoasă, dar în liceu adoptase o atitudine și-o înfățișare băiețoase, care între timp au dispărut. A avansat în vârstă incredibil de bine. Nu are deloc riduri, cum am eu, și mă întreb, în treacăt, dacă nu cumva a apelat la Botox, vreo substanță de umplere sau alte injecții, ori dacă doar a fost binecuvântată cu gene bune. Eu și Nat eram în aceeași clasă când am absolvit. Jucam tenis împreună, deși ea a fost mereu mai bună decât mine.

Îmi desfac brațele și o cuprind strâns, conștientă de cât de bine e să fiu atât de aproape de cineva din trecut. Savurez clipa, reținând-o ceva mai mult decât ar trebui. Amintiri din liceu

răsar la suprafață, momente mai simple, mai fericite, care mă umplu de nostalgie. În timp ce-i dau drumul, îi spun:

— Nu-mi vine să cred că ești tu. Cât a trecut? Unde locuiești? Mai joci tenis?

Nu pot să mă abțin să nu-i pun întrebări. Vreau s-o întreb și mai multe, dar cum recuperezi 20 de ani pierduți, mai cu seamă când ai la dispoziție doar câteva minute, înainte să înceapă întâlnirea?

— Mi-a fost și mai bine, răspunde ea.

— Doamne, normal! Ce întrebare cretină! replic, simțindumă lipsită de sensibilitate, poate chiar de-a dreptul tâmpită, pentru că iată-ne aici pe-amândouă, așteptând să înceapă o întâlnire pentru cei divorțați!

Niciunul dintre cei care participă la aceste întâlniri nu are parte de cel mai reușit moment din viață. Toți suntem într-un soi de limb și încercăm să găsim căi de-a merge mai departe și-a fi fericiți.

— Ți-ai lăsat părul să crească, spun, întrucât, chiar și cu căciula pe cap, pletele ei lungi îi coboară mai jos de clavicule. Îl ador! Îți stă bine așa!

— Mersi! A trebuit să renunț la vechiul bob bătrânicios.

— Arăți senzațional! Sincer! De cât timp aștepți aici?

— De 10 sau 15 minute. Adevărul e, continuă ea, relaxându-se vizibil acum, că e cu mine, că nu știu dacă ar trebui să fiu aici. Nu știu dacă vreau să fiu aici.

Iar eu răspund:

— Nu, am înțeles! Nu ești singura. Prima dată nici n-am venit. Am ajuns până-n fața clădirii, dar apoi, când eram chiar în fața ei, m-am răzgândit. M-am speriat, m-am răsucit pe călcâie și am plecat acasă. Eram sigură că cineva avea să se dovedească insuportabil și că nu aveam nimic în comun unul cu altul decât că eram toți divorțați. M-am întors după câteva săptămâni, iar atunci am rămas și mi-a plăcut foarte mult și de situație, și de oameni. Nu sunt deloc insuportabili, ci prietenoși și amabili. Cred că îți va plăcea de ei. Pe aici, adaug, apoi fac un pas spre scări, ca să mă urmeze. Hai cu mine, și apoi ne punem la curent una cu alta după întâlnire, când avem mai mult timp! Am foarte multe să te întreb.

Chiar atunci, în spatele nostru, uşile grele ale bisericii se deschid încă o dată şi mă răsucesc, auzind asaltul zgomotelor oraşului ce se infiltrează în biserica liniştită. Lewis, un alt membru al grupului, e cel care intră. Cu coada ochiului, o văd pe Nat cum tresare când îl aude, reacţia ei fiind disproporţionată pe lângă zgomot. Îmi las privirea s-o parcurgă lent, deşi a ei a rămas ţintită la Lewis, urmărindu-l cum bate din ghetele grele pe mochetă; zăpada s-a lipit zdravăn de el şi ne reaminteşte de viscolul de-afară. Abia după ce îşi dă gluga jos şi apucă şi Nat să-l vadă mai bine – chipul rotofei, ca de bebeluş, şi privirea plină de bunăvoinţă, total opusă cu constituţia lui masivă –, femeia se linişteşte, şi corpul i se relaxează, iar pumnii i se descleştează încet-încet.

La noapte se zice că zăpada se va depune de vreo 10 centimetri, deşi mereu se dovedeşte imposibil de ghicit. Ar putea fi 2 centimetri sau 25.

— O seară minunată! spune Lewis în timp ce trece pe lângă noi, şi nu-mi dau seama dacă face o glumă, deşi seara e-într-adevăr splendidă.

Parcă mereu e ceva magic la prima zăpadă a iernii.

Ochii îmi revin la Nat în vreme ce el dispare în jos, pe scări.

— E doar Lewis, adaug, întrebându-mă de ce-o fi speriat-o atât de rău sosirea lui. Un tip drăguţ. Soţia l-a părăsit pentru alt individ, după ce el a renunţat la slujba bine plătită dintr-o corporaţie ca să facă ceva ce-l împlinea mai mult. S-a dovedit că tipa îi iubea mai mult banii decât pe el. Ce părere ai? o întreb, dând din cap înspre scări. Vrei să încerci? Nici măcar nu-i nevoie să vorbeşti. Doar asculţi.

Faye, conducătoarea grupului, e terapeută, dar, la fel ca noi, şi ea e divorţată. Mantra ei este că acesta e un loc în care să ne ascultăm unul pe altul, să ne oferim sprijin şi putere unul altuia şi să ne simţim mai puţin izolaţi din pricina divorţurilor prin care am trecut.

Acestea fiind zise, la prima prezenţă aici am avut ceva reţineri să mă deschid. Venisem hotărâtă doar să ascult şi să observ. Îmi amintesc cum stăteam pe scaun şi mă uitam în jur, la cercul de feţe calde, receptive şi deschise. Mi-au potolit nervii zdruncinaţi şi, când Faye a întrebat în seara aceea dacă vrea

cineva să-și împărtășească povestea cu grupul, din instinct, am ridicat mâna.

— Sunt divorțată, am început, simțindu-mi tremurul ușor din glas și întrebându-mă dacă-l mai simte și altcineva sau doar eu. Deși bănuiesc că știți deja asta, pentru că din ce alt motiv aș mai fi aici dacă n-aș fi divorțată?

Apoi am scos un râset îndreptat spre propria persoană. Au mai râs și alții – cu mine, nu de mine –, ceea ce mi s-a părut încurajator. După aceea, cuvintele au început să curgă mai liber, și am izbutit să le dezvălui că trecuseră câteva luni de când intentasem divorț.

— Să spun că am trecut prin momente grele ar fi un eufemism, chiar dacă eu sunt cea care l-a părăsit. Eu am cerut-o, într-un anumit sens. Responsabilitatea îmi aparține.

Am tras aer în piept și mi-am dat seama că tremurul dispăruse.

— Cred că ceea ce face atât de grea situația este că nu cunosc pe nimeni care să fi divorțat. E ciudat, pentru că vreo 50% dintre căsătorii se termină prin divorț, nu-i așa? Atunci, cum e posibil să nu i se fi întâmplat niciunui cunoscut de-al meu? Mă face să mă simt ca un soi de anomalie. Nu știe nimeni, la un nivel personal, prin ce trec acum. Am prieteni grozavi, incredibil de înțelegători, însă în ultimele luni am simțit că mă îndepărtez de ei. Pur și simplu nu mai avem la fel de multe lucruri în comun. Când treci printr-un divorț, trebuie să faci față multor lucruri, cum ar fi să crești singur un copil, custodie și drepturi de vizită, schimbarea testamentului, a numelui, închiderea contului bancar comun, încercarea de a-mi construi propriul credit de persoană, întrucât tot ce aveam în comun era pe numele lui Ben, iar eu, una, nu aveam practic niciun istoric al creditului. Și chiar nu am cu cine să discut despre toate astea.

Îmi amintesc cum în clipa aceea m-am oprit și am tras brusc aer în piept, conștientă de faptul că spusesem mult mai multe decât intenționasem, dar descoperind și că experiența era într-un fel cathartică.

— Îmi pare rău! Nu voiam să spun atât de multe!

— Nu, m-a contrazis Faye. Să nu-ți pară rău! Meghan, să nu-ți ceri niciodată scuze! De asta ne aflăm aici, ca să ne ascultăm

și să ne sprijinim reciproc. Toți cei din această încăpere se luptă cu aceleași probleme.

În jurul meu, un cerc întreg de capete s-au înclinat a încuviințare.

Iar apoi ea mi-a cerut să le povestesc celor din grup câte ceva despre Ben. Inițial nici n-am știut cum să-l descriu. Când ne-am cunoscut, Ben era ca un vis. La acel moment, eram în liceu, pe vremea când chestii de genul unei cariere și copii erau ceva îndepărtat din viitor, la care nici nu ne gândeam. Nu existau nici măcar în cele mai sălbatice visuri ale noastre. Derulez rapid 20 de ani. Nu eram fericită. Nici Ben nu era. Sienna, din născare, era fericită. Mă certam tot timpul cu Ben. El era prea concentrat la muncă și se supăra ori de câte ori îi ceream să facă și din familie o prioritate, pentru că el interpreta asta ca și cum eram lipsită de înțelegere și că nu-l sprijineam în carieră, ceea ce era departe de intențiile mele. Eu voiam doar ca Ben să ne acorde mai multă atenție Siennei și mie. Așa c-am început să mă gândesc, tot mai des, la faptul că mi-ar fi fost mai bine fără el, pentru că să fii singură și însingurată era mai bine decât să mă simt neglijată și ignorată. Dar ani de-a rândul, teama de necunoscut mă împiedicase să îl părăsesc. Motivul pentru care într-un final am făcut-o n-a fost pentru mine, ci pentru Sienna, deoarece nu voiam ca mariajul nostru să fie modelul pe care-l vedea fata noastră. Îmi doream ca ea să știe că un mariaj poate fi și plin de iubire, de fericire și de respect reciproc.

Acum îi spun lui Nat:

— Până să-ncep să vin, puține lucruri mi se păreau mai rele decât să intru într-o cameră plină de străini și să împărtășesc cu ei amănunte despre una dintre cele mai dureroase experiențe din viața mea. Însă acum mi-am dat seama că mai rău este să treci singură prin asta. Mă opresc ca să las vorbele să se sedimenteze, iar apoi întreb în timp ce dau din cap spre trepte: Ce zici? Vrei să încerci?

— Bine! cedează ea.

Coborâm împreună scările spre sala principală, acolo unde mese rotunde enorme au fost împinse în lateral ca să facă loc în mijloc pentru niște scaune pliante negre. Faye a început deja întâlnirea când sosim noi, așa că ne strecurăm pe ultimele două

scaune, aflate în capete opuse ale cercului, iar eu urmăresc de la depărtare cum Nat se dezbracă de geacă şi o aşază pe spătarul scaunului. Rămâne tăcută de-a lungul întâlnirii. Ascultă, dar nu ia cuvântul, şi nici n-o învinovăţesc.

La un moment dat îşi scoate şi căciula, şi atunci, în clipa în care-şi trece o mână prin păr, dându-şi din ochi firele rătăcite, zăresc o vânătaie în partea superioară a frunţii, sub linia părului. Mă mai uit o dată, ca s-o văd mai bine, uluită de dimensiunea vânătăii şi de culoarea roşiatică aprinsă, ca şi cum ar fi proaspătă. Indiferent ce s-a întâmplat, s-a petrecut de curând, poate chiar astăzi. Mă holbez mai mult decât ar trebui, întrebându-mă cum a căpătat acea vânătaie. Am făcut şi eu până acum o grămadă de prostii şi stângăcii, şi poate că exact asta i s-a întâmplat şi ei.

Dar poate că există totuşi o poveste.

În clipa aia, Nat îşi ridică privirea, iar ochii ni se întâlnesc. Înghit în sec şi arborez un zâmbet chinuit, perfect conştientă că am fost prinsă zgâindu-mă aiurea. Din instinct, îşi duce o mână la vânătaie. Şi-o pipăie, plimbându-şi degetele peste umflătura iritată, apoi îşi trage o şuviţă de păr ca să şi-o acopere. Iar apoi, de parcă-şi face griji că n-ar fi de ajuns, îşi pune şi căciula pe cap.

Îmi feresc privirea. Încerc să-i ascult pe ceilalţi vorbind, dar ochii îmi tot fug la Nat. Vânătaia a dispărut, dar n-am uitat de ea.

După ce se termină întâlnirea, îmi înhaţ geaca şi mă îndrept spre Nat, dar, înainte să ajung la ea, o altă femeie, Melinda, mă abordează şi zice:

— Bună, Meghan, ai câteva clipe?

Nu-mi mai aşteaptă răspunsul, iar eu o urmăresc pe Nat cum aruncă o privire scurtă în direcţia mea înainte să-şi strecoare braţele în geacă şi să pornească înspre ieşire.

— Voiam să te întreb despre şcoala la care merg fiicele noastre, mai precis despre cum sunt procesul de depunere a dosarelor şi examenele de admitere. Fiica mea cea mare merge în curând la liceu, şi doar ce-am început să studiem şcolile private din zonă. Să spun că e copleşitor ar fi un eufemism.

În momentul în care reuşesc în sfârşit să urc scările, Nat a ajuns deja la intrare. E prea departe ca s-o prind, aşa că nu-mi rămâne decât s-o urmăresc cum împinge uşile grele de lemn şi iese în furtuna de zăpadă, care cade pieziş şi intră şi-n biserică. Ajunsă afară, Nat se opreşte şi se uită atent la chipurile celor care trec pe lângă ea. Îşi trage gluga pe cap şi dă drumul la uşă, care se închide încetişor, dar apuc să o văd amestecându-se într-un grup de trecători.

Mai târziu, ies şi eu din biserică şi ajung singură în frig şi în ninsoare, unde răsuflarea mi se transformă în aburi în vreme ce mă întreb dacă o voi mai revedea pe Nat şi dacă se va mai întoarce aici.

În timp ce merg, mă gândesc la vânătaie, deşi nu atât de mult la ea în sine, ci la cât de mult s-a grăbit Nat să şi-o ascundă. Mă trezesc că-mi fac griji pentru ea şi mă întreb unde se duce şi cine o aşteaptă acasă.

Zăpada s-a depus într-un strat zdravăn în ultimele ore, adunându-se pe trotuare şi pe străzi. Maşinile şi autobuzele înaintează cu greutate. La noapte va fi interzis să parchezi pe anumite străzi, astfel încât plugurile să poată ieşi prin oraş înainte de ora de vârf de dimineaţă.

Iau trenul Red Line înapoi spre casă de la biserică, îndreptându-mă către nord. Acum s-a făcut aproape nouă şi nu prea mă mai simt în largul meu la această oră, căci îmi fac griji pentru mine şi pentru Sienna, care e singură. Niciodată nu mi-a fost frică în acest oraş, nu până la recentul val de jafuri şi de atacuri care a pus pe jar tot cartierul.

Las în urmă trenul Red Line în staţia Sheridan şi de acolo o iau repejor spre casă, fără să-mi doresc altceva decât s-ajung înăuntru, să fiu înăuntru şi să văd cu propriii ochi că uşa apartamentului nostru este închisă şi încuiată şi că Sienna este bine.

Trei

A doua zi, după ce ajung la lucru, îmi verific cu asistenta-șefă îndatoririle de azi și aflu că mi s-au repartizat doi pacienți, inclusiv Caitlin Beckett, femeia despre care se spune că a sărit de pe o pasarelă. Spun „bine" și mă îndepărtez, simțindu-mă destul de îngrijorată. Speram să nu-mi fie repartizată și că voi primi în grijă aceeași pacienți ca ieri. Vreau să invoc faptul că, măcar de dragul consecvenței, ar fi trebuit să se ocupe tot Bridget, însă astăzi este ziua ei liberă.

Îmi las lucrurile într-un dulap din camera de odihnă, apoi merg în salonul lui Caitlin. Îmi vine greu s-o urmăresc cum zace inconștientă pe pat și să nu mă simt la rându-mi tulburată. Imediat ce trec de ușile de sticlă, mă opresc și-mi las privirea să rătăcească peste ea, studiind-o o vreme. Bridget a avut dreptate; în pofida pansamentului și-a furtunurilor, îți dau seama că e frumoasă. Stă complet nemișcată. Are pielea atât de palidă, încât, dacă n-aș ști, aș crede că e moartă. Singurul motiv pentru care nu e moartă este datorită mașinăriilor care respiră în locul ei și-i furnizează nutrimentele și fluidele necesare. Am auzit deja la cantină șoptindu-se despre ce crede lumea că a pățit – bârfe și zvonuri neconfirmate. N-ar trebui să ne bârfim pacienții, și totuși o facem. E cathartic, un mod de-a scăpa de stresul unei ture lungi de muncă sau de-a ne întări sufletește pentru ziua ce urmează.

În dimineața asta am ascultat două asistente care discutau despre ea la cantină. Una spunea că a auzit că, atunci când a sărit Caitlin, aceasta a ratat la mustață șinele de cale ferată și a aterizat undeva între ele, pe pietre.

— Ai idee de câte ori pe zi trece trenul pe-acolo? a întrebat ea, vrând să spună că, dacă femeia ar fi căzut pe șine, ar fi fost

lovită de un tren în viteză şi astfel şi-ar fi găsit sfârşitul.

Iar acum n-ar mai fi fost la Reanimare, luptându-se pentru propria viaţă. Ar fi fost moartă.

— Trenurile nu se pot opri foarte repede, a continuat ea, deşi totul era pur teoretic, întrucât nu aşa au decurs lucrurile. Chiar şi când e o urgenţă. Am auzit că uneori le ia aproape doi kilometri să se oprească pe şine după ce s-a tras frâna, din cauza greutăţii şi-a vitezei.

— Atunci are noroc că a sărit de unde a sărit, a adăugat cealaltă asistentă, Natalia.

— Noroc? a replicat Misty, căreia nu-i venea să creadă ce aude. Efectele pe termen lung ale unui traumatism asupra creierului pot fi foarte grave, chestii de genul deficienţe de mişcare, probleme de vedere, dificultăţi cu abilităţile motorii, greutate în gândire şi amintire şi multe alte lucruri. Cum poţi să spui aşa ceva? Tu n-ai văzut-o?

Răspunsul era da; până în acel moment, o văzuserăm deja cu toţii. Nu fusesem eu singura care trecuse pe lângă salonul ei şi o zărisem prin geam. O văzuseră şi ceilalţi.

— Dacă voia cu adevărat să moară, ar fi ales alt pod de pe care să sară, cum ar fi cel pe sub care trec camioane şi maşini.

— Totuşi, îţi închipui cum ar fi să fii şoferul unei maşini sau conductorul unui tren care s-o lovească? a întrebat Natalia.

Eram cu spatele la ele. Nu voiam să particip la discuţie, dar asta nu însemna că nu voiam să ascult, să aud ce ziceau ceilalţi despre ea. Era aproape şapte dimineaţa, chiar înainte de schimbarea turei, astfel încât cantina era mai aglomerată decât de obicei din cauza schimbării de tură.

— Cum crezi că e să ştii că urmează să dai peste cineva, să urmăreşti cum se întâmplă totul, dar să nu fii în stare să faci nimic ca s-o împiedici?

Erin ne-a povestit că unchiul ei este inginer de trenuri de marfă.

— Cu ani în urmă, o femeie a căzut pe şine, înaintea lui, încercând să se sinucidă.

Apoi ne-a descris cum arătau ochii lui şi ai ei înainte să o lovească şi cum, chiar şi după ce trăsese frâna de urgenţă, fusese silit să aştepte secunde agonizante, ascultând scârţâitul a

vreo 4 000 de tone de tren care încerca în zadar să se oprească. Apoi se produsese inevitabilul. Femeia dispăruse, alunecând undeva sub el, iar apoi unchiul lui Erin se văzuse nevoit să coboare din tren, după ce acesta se oprise într-un final, și să o caute.

Nu eram sigură dacă mai vreau să ascult și restul. Erin a continuat:

— Sunt două lucruri care se pot întâmpla atunci când un tren dă peste cineva – unu, persoanele pot fi propulsate de tren și să sufere răni interne grave de pe urma cărora, cel mai probabil, vor muri, sau doi, pot ajunge sub roți și, cel mai probabil, să fie dezmembrate.

A făcut o pauză teatrală.

— Asta s-a întâmplat cu femeia asta. Al doilea lucru, a adăugat ea, clătinând din cap la ideea unei asemenea orori și gândindu-se la ce fusese martor unchiul ei. Chiar și-n ziua de azi mai are coșmaruri. Și au trecut șase ani.

— Dumnezeule! a exclamat Misty. Îngrozitor! N-a fost vina lui, și totuși va fi nevoit să trăiască toată viața cu această vină, să știe că a jucat un rol în moartea altcuiva.

M-am zbârlit când am auzit comentariul. Nu mai suportam să ascult, așa că m-am ridicat de pe bancă și m-am îndepărtat.

Prietenul meu, Luke, m-a urmat.

— Mă bucur să văd c-au luat-o de la capăt, a spus el, referindu-se la bârfe.

Am zâmbit. Din tot personalul, Luke se aseamănă cel mai mult cu mine. Pesemne e ceva legat de vârstă. Noi doi am ascultat 10 sau 15 ani ce au sporovăit celelalte asistente, multe dintre ele abia ieșite de pe băncile școlii. În timp ce înaintam împreună pe hol, el m-a întrebat:

— Te simți bine?

I-am aruncat o privire cu ochi mijiți.

— Da, sunt bine! De ce?

— Ești tăcută.

Mi-am ferit privirea, dar tot mai simțeam că mă scrutează.

— Chiar așa? am întrebat, practic schimonosindu-mă, la cât de mare mă străduiam să mă comport normal.

— Da! mi-a răspuns, apoi a adăugat precaut: Ieri ai întârziat la lucru.

— Oh! N-a fost mare lucru. Doar o programare la medic, am spus, cu toate că știam amândoi că n-aș fi făcut o programare de rutină într-o zi de lucru, dar, slavă Domnului, n-a mai insistat.

Și totuși, îmi dădeam seama că vrea să spună mai multe și că nu avea de gând să mă lase să scap chiar așa de ușor.

— În plus, am observat că ieri purtai verigheta, a adăugat el, luându-mă prin surprindere, și m-am simțit vinovată, înroșindu-mă la față, căci nu credeam că băgase cineva de seamă. Nu-i treaba mea, a reluat Luke, dar – a ezitat, atent la cum avea să formuleze – cumva te împaci cu Ben?

— Doamne, nu! Pur și simplu… M-am chinuit să-mi găsesc cuvintele, iar până la urmă am ales: Vechile obiceiuri, înțelegi?

Fusese o greșeală să-mi pun verigheta. Nu știu ce fusese în mintea mea. După toate acele luni, mi se părea de-a dreptul stranie pe deget. O dădusem jos imediat ce ajunsesem acasă; mersesem direct în dormitorul meu, înainte să o observe și Sienna, și o pusesem în tăvița modulară din cutia cu bijuterii, acolo unde-i era locul.

— Mda, a spus el. Știu. Înțeleg. Ce mai face Sienna? m-a întrebat apoi, schimbând subiectul, lucru pentru care am fost extrem de recunoscătoare.

Apreciam cât de des întreba Luke despre Sienna, ce mai face, cum se mai descurcă la școală sau dacă îmi plac prietenii ei.

— E bine. Toate bune.

— Hei, chiar voiam să te întreb, cum a fost la întâlnire?

Am avut nevoie de câteva secunde de gândire. Întâlnirea! Aproape uitasem de ea. Dintr-odată, mi s-a părut că fusese cu o viață întreagă în urmă, deși banalitatea ei, normalitatea întrebării lui, era binevenită.

Cu câteva seri în urmă, mersesem la o întâlnire. Numele lui era Alec. A fost prima mea întâlnire de la divorțul de Ben. L-am cunoscut pe un site de întâlniri online la care mi-am făcut cont – deși fără tragere de inimă – acum câteva luni. La început, mă temusem să mă înscriu, însă Luke și vreo două

asistente de la serviciu mă convinseseră s-o fac. Adevărul e că Sienna înaintează în vârstă. De la zi la zi devine tot mai independentă. Faptul că știu că în curând va merge la facultate și că eu voi rămâne singură pentru tot restul vieții mă împiedică să pun geană pe geană.

Ce m-a convins este că Ben a început să iasă iar la întâlniri. Acesta a fost catalizatorul care m-a făcut să accept să ies la o întâlnire cu Alec. Încă de când Sienna a lăsat să-i scape informația despre prietena lui Ben, aceasta a început să-mi preocupe mintea. Nu sunt în întregime sigură că n-am mers la întâlnire doar din răzbunare – am îmbrăcat o rochie pe care nu o mai purtasem de ani buni, una sexy, cu elastic în talie și cu un decolteu adânc, gândindu-mă ce plăcut va fi să fiu atinsă iar de un bărbat care să-și strecoare mâinile pe sub materialul fustei și să se uite la mine cu dorință în privire.

Dar n-a funcționat. Mi s-a părut ciudat, chiar neplăcut la acel moment, iar acum, câteva zile mai târziu, chiar lipsit de importanță, astfel încât uitasem deja cu totul de el.

— Așa și-așa, i-am răspuns lui Luke, ridicând și din umeri.

— Doar așa și-așa?

— Da, doar așa și-așa. N-am rezonat unul cu altul. A fost stânjenitor.

— Ce aiurea! Îmi pare rău, Meghan! Pierderea lui! Data viitoare va fi mai bine! m-a încurajat, dar eu nu sunt sigură dacă are să mai existe o dată viitoare.

Acum, în salonul lui Caitlin, asistenta de noapte vine și-mi dă raportul la schimbarea turei. Stăm lângă pat, iar ea recapitulează semnele vitale, istoricul medical, medicamentația și așa mai departe. Femeia e încă-n comă, nici mai bine, nici mai rău decât era ieri. Nu răspunde absolut deloc la niciun stimul extern, lucru deloc neobișnuit pentru cineva în starea ei. Pacienții ca ea pot să aibă grade diferite de conștiență. Unii pot fi conștienți la un nivel minimal sau într-o stare vegetativă. Pot să tresară când le luăm sânge. Pot să scrâșnească din dinți, să se zvârcolească în pat sau să facă alte mișcări involuntare, dar nu și această pacientă. Ea nu poate să facă nimic pe cont propriu, nici măcar să respire.

Singura diferență de azi este că, la un moment dat, pe parcursul nopții trecute, după ce mie mi se terminase deja tura, personalul spitalului i-au localizat părinții. Îi găsesc în sala de așteptare, unde și-au petrecut întreaga noaptea practic în capul oaselor pe niște fotolii rabatabile. Stau acolo și-i urmăresc de la distanță cum încearcă să doarmă. Au ochii închiși, dar nu-mi dau seama dacă au dormit sau nu vreun pic. Saloanele de la Reanimare transmit parcă o tensiune sesizabilă, diferită de orice alt loc din spital. În cea mai mare parte a zilei, vizitatorilor li se îngăduie să vadă pacienții doar unul sau doi odată, pentru intervale scurte de timp. Ajung astfel să-și stabilească tabăra în sala de așteptare, oscilând între jale, rugăciuni, plâns și vizite, uneori dormind sau mâncând acolo, deși destul de rar. În momentul în care pleacă, arată ca niște zombi, și doar foarte rar îi iau și pe cei dragi acasă cu ei.

Îi las să doarmă. Mă întorc în salonul pacientei, dar e dificil să stau singură cu ea. Îmi văd de treabă, repetând manevrele obișnuite și încercând să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat înainte, la ce-a adus-o aici. Verific monitorul și perfuziile; îi verific și semnele vitale și-i dau medicamentele, dar, totodată, privirea îmi alunecă la fața ei, evaluând-o și având grijă că rămâne inconștientă. Doar aproape o treime din chip îi este de fapt vizibil – restul fiind acoperit cu pansament, furtunuri și bandă adezivă care-i întinde fără milă pielea –, așa încât e practic imposibil de identificat. Ar putea să fie oricine. Mă gândesc la cât de împăcată pare acum și la ce mare-i contradicția cu ce i s-a întâmplat.

Mai târziu, încep orele de vizită, iar în salon intră și părinții ei. Sunt cu spatele spre ușă când intră, dar aud ușile glisante deschizându-se și o femeie care întreabă cu precauție:

— Putem să intrăm?

Mă răsucesc și-i găsesc stând în fața ușilor deschise. Acum, că se află aici, apuc să-i văd mai bine. Sunt de vârstă mijlocie, undeva pe la 60 de ani, ambii grizonanți, deși părul lui e mai degrabă grizonant, în timp ce-al ei e argintiu. Sunt bine îmbrăcați – ea, în blugi, un maiou și un pulover cu anchior, el, în pantaloni de stofă și cămașă elegantă, ca și cum doar ce-ar fi venit de la serviciu –, deși toate hainele sunt șifonate, lucru

normal după ce-au dormit aşa. Au practic aceeaşi înălţime. Se ţin de mână, agăţându-se unul pe altul, disperaţi să aibă ceva de care să se sprijine. Ea are machiajul de ieri şi e mânjită toată în jurul ochilor.

— Suntem părinţii lui Caitlin, mă informează femeia. Tom şi Amalia Beckett.

— Da, intraţi, vă rog! îi îndemn. Bună dimineaţa! Eu sunt Meghan. Eu sunt cea care astăzi are grijă de fiica dumneavoastră.

— Ne bucurăm să vă cunoaştem! zice mama ei, însă fără să se uite la mine.

Îşi priveşte fiica, observând bandajele şi furtunurile, tuburile de drenaj sau furtunaşele de la perfuzii de parcă acum le-ar vedea prima oară. Trage brusc aer în piept şi-şi duce o mână la gură, abţinându-se să nu plângă. Îmi feresc privirea ca să nu mă buşească şi pe mine plânsul la reacţia ei. Mă simt responsabilă. E greu să digeri imaginea cu cineva care vede pe cineva iubit într-o asemenea stare. Lucrul la Reanimare reprezintă o adaptare continuă; iniţial, din nenumărate motive, poate să fie copleşitor. Luminile din saloane sunt prea puternice. Nu îmbunătăţesc cu nimic aspectul pacienţilor. Simplul număr de persoane care intră şi ies toată ziua din salon este epuizant: rezidenţi şi consultanţi, terapeuţi pentru respiraţie, nutriţionişti, terapeuţi ocupaţionali şi de recuperare, şi mulţi alţii. Pentru familii e greu să-şi amintească cine e fiecare. Se tem că orice chip nou e cel care va aduce o veste proastă. Zumzetul constant şi bipurile maşinăriilor sunt complet nefamiliare. Au capacitatea să te îngrozească, deoarece lumea nu ştie ce înseamnă fiecare. Îşi fac griji că orice zgomot scos de un aparat e ceva rău, care poate să aibă darul să ameninţe viaţa pacientului.

— Pot s-o ating? mă întreabă doamna Beckett în timp ce înaintează amândoi pentru a se apropia de patul fiicei lor.

— Sigur că da, răspund, urmărind-o cum îşi lasă precaut o mână pe braţul lui Caitlin, atentă să nu mişte furtunul de pe el.

Îi informez că starea ei e stabilă şi că peste noapte nu s-a schimbat nimic. În această dimineaţă va veni şi doctorul, iar mai târziu, vor sosi un terapeut pentru respiraţie şi un fizioterapeut. Le explic cât de important este să ne mişcăm tot timpul

pacienții aflați în comă, ca să împiedicăm atrofierea mușchilor și crăparea pielii.

— Ați reușit să dormiți vreun pic azi-noapte? îi întreb.

— Puțin. Nu cine știe ce.

— Ați mâncat?

— Încă nu.

— Ar trebui să mâncați! E nevoie să aveți grijă de dumneavoastră și să vă asigurați că mâncați și dormiți. Aici va fi tot timpul o asistentă care să aibă grijă de Caitlin. E pe mâini bune!

— Eu și soția mea vă suntem recunoscători pentru asta, pentru tot ce faceți pentru fiica noastră.

— Sigur! Vă rog, pe mine nu mă băgați în seamă! le spun, văzându-mi mai departe de treabă sau cel puțin încercând, deși e greu, căci concentrarea mi-a fost stricată de prezența lor, de suferința lor. Îmi feresc privirea, uitându-mă la monitor în timp ce adaug: Dacă vreți să întrebați ceva, puteți s-o faceți oricând.

— Cât va rămâne așa?

— E dificil de zis. Depinde de la pacient la pacient.

Mi-e greu să mă uit la doamna Beckett când vorbesc. Suferința ei e palpabilă. Majoritatea rămân în comă doar câteva zile sau săptămâni înainte să înceapă încet-încet să-și recapete cunoștința și să intre într-un fel de stare vegetativă, în care pot respira singuri sau sunt cât de cât conștienți. Însă o astfel de comă poate dura câteva luni sau ani, iar unii nu se mai trezesc niciodată.

Ochii doamnei Beckett se îndreaptă spre mine, care mă întreabă:

— Cum e să fii în comă?

— Din ce-am auzit, diferă de la caz la caz, îi răspund, lăsându-mi privirea să alunece înapoi la Caitlin, iar ochii îmi rămân ațintiți la chipul ei liniștit și lipsit de expresie, dar cu urme vagi din altceva: teamă, șoc, durere, uluire.

Mă gândesc iar la căderea în sine, la cum o fi fost să cazi de la o asemenea înălțime. Mă agăț de disperarea ei, un ultim efort de-a se abține, de-a se opri, iar apoi răsucirea, datul din mâini și izbirea de sol. Încerc să renunț la emoții și să adopt o atitudine clinică, să mă gândesc la ea așa cum aș face-o cu orice pa-

cient, dar e greu. Sunt și eu o ființă umană. Mă întreb dacă prăbușirea și impactul au durut. Dacă era deja inconștientă sau dacă, în acel moment, nocireceptorii[1] erau deja insensibili la durere și ea era conștientă, dar n-a simțit nimic când a lovit pământul.

— Pentru unii, îi răspund în vreme ce-mi mut iar privirea la chipul doamnei Beckett, e ca și cum își revin dintr-o anestezie generală. Sunt amețiți când se trezesc prima oară, dar pentru ei, intervalul în care au fost inconștienți a trecut într-o clipită. Alții visează.

— Coșmaruri? întreabă femeia, vizibil panicată și îngrijorată că exact asta se întâmplă acum, că fiica ei e blocată în propriul creier și nu are parte decât de coșmaruri.

— Nu! spun și clatin din cap, deși e o minciună, pentru că uneori pacienții ne informează că au avut coșmaruri în timp ce erau inconștienți. Doar vise. Uneori vise lucide. Uneori le este dificil să facă diferența dintre vise și realitate atunci când se trezesc prima dată. Durează o vreme.

— Cum sunt când se trezesc?

— E un proces. Rareori se întâmplă spontan. Are loc un fel de plutire în și afară din starea de inconștiență. La început pot să fie incoerenți. Ar putea să aibă goluri de memorie.

— Când se trezește își va aminti ce s-a întâmplat? Că… Face o pauză, apoi adaugă: …a sărit.

Nu știu ce speră doamna Beckett: că-și va aminti sau că nu-și va aminti? Posibilitatea din urmă ar fi surprinzătoare.

— Depinde, îi răspund. Nu știu. Unii o fac, alții, nu.

Unii pacienți se trezesc cu o gaură în memorie care se întinde pe zile sau chiar săptămâni înainte de accident sau de boală. Nu-și amintesc ce-au pățit sau de ce au ajuns în comă, ceea ce-ar fi o adevărată binecuvântare.

Unii pacienți se trezesc din comă cu amintiri alterate. Își aduc aminte lucruri care de fapt nici nu s-au întâmplat. Pretind chestii absurde care pot fi puse pe seama unor lucruri de genul viselor lucide sau al deconectării de la realitate.

Îmi feresc privirea, dar tot simt ochii doamnei Beckett ațintiți asupra mea.

— Meghan, tu ai copii? mă întreabă după o vreme.

Mă întorc la ea și-i întâlnesc privirea.

— Da. Unul. O fiică.

Când sunt la serviciu, nu-mi place mereu să vorbesc despre Sienna. Prefer să-mi țin privată viața personală. Dar munca într-un salon de Reanimare reprezintă o experiență intimă. Astăzi nu mai am decât un singur alt pacient în afară de Caitlin, așa că-mi voi împărți ziua între ei doi. La cât de mult timp îmi petrec cu pacienții și cu familiile lor, sunt abordate și chestii personale.

— Și sunteți apropiate? mă întreabă distrasă, uitându-se din nou la chipul lipsit de expresie al propriei fiice și la tubul endotraheal gros din gura ei, lipit de piele ca să stea cum trebuie.

— Da! În cea mai mare parte a timpului.

— Noi nu mai eram apropiați de Caitlin de foarte mulți ani, îmi mărturisește. Nici măcar nu știam că se întorsese.

Înghit în sec. Nu-i treaba mea, dar tot sunt curioasă. Trebuie să aflu. Așa că o întreb:

— Să se întoarcă?

Doamna Beckett aruncă o privire peste umăr, spre soțul său. I s-a pus un nod în gât și nu mai poate să vorbească. Domnul Beckett se uită la mine și-mi explică:

— Caitlin s-a mutat cu mulți ani în urmă în California. Din ce știam noi, era încă acolo. Ultima oară când am primit veşti de la ea părea bine, în regulă, fericită. Asta se întâmpla acum vreo două luni. O întrebam tot timpul când vine în vizită, dar ne spunea că nu știe. Venea cu tot soiul de scuze referitoare la motivul pentru care nu poate să vină. Lucra foarte mult. Nu avea destul timp liber. Biletele de avion erau scumpe. Nu știa când poate să-și ia liber.

— Era mereu foarte ocupată, repetă mama ei în barbă, și-mi dau seama că-i un subiect sensibil, la cum o spune.

Se simțea rănită pentru că fiica lor nu-și făcea timp pentru ei.

— Cu ce se ocupă? întreb, dorind să aflu mai multe despre ea și despre cine este cu adevărat.

Domnul Beckett ridică din umeri.

— Diverse chestii. Orice putea să facă pentru a-și putea plăti chiria; uneori lucra și-n două locuri diferite în același timp. Retail. Ospătăriță. O vreme a fost casieră la bancă, dar nu era de

ea. Ce-și dorea ea era să devină actriță. Credea că va ajunge la Hollywood și va deveni vedetă.

— Noi am sprijinit-o, se grăbește doamna Beckett să spună, în caz că mi-aș face altă impresie. Nu ne lăsa inima să-i spunem că șansele să se întâmple erau de una la un milion, pentru că poate era cea norocoasă. Se uită la soțul ei și apoi întreabă, cu buza de jos tremurându-i și cu nasul începând să-i curgă: De ce crezi că nu ne-a spus că s-a întors? Crezi că nu voia să știm?

El clatină din cap.

— Habar n-am!

Găsesc un șervețel și i-l dau doamnei Beckett.

— De cât timp se întorsese?

Domnul Beckett ridică iar din umeri.

— De suficient cât să fi avut timp să-și găsească un apartament.

— Dacă avea impresia că suntem dezamăgiți de ea? Dacă simțea că ne dezamăgise sau era jenată că lucrurile nu merseseră așa cum își dorea ea?

El îi demontează teoria:

— De când dă Caitlin doi bani pe ce cred alții? Caitlin e puternică, rezistentă. Se întoarce apoi spre mine și-mi spune: Motiv pentru care toate astea ni se par și mai devastatoare. Nu neam fi închipuit vreodată așa ceva. N-am crezut că e genul de om care încearcă să-și curme singur viața.

Bărbatul pare pe punctul c-ar vrea să-mi mai spună ceva, să-mi explice de ce se întâmplă toate astea. Știu că trebuie să inventez ceva care să-i liniștească.

— Nu știu dacă există un anumit gen, rostesc rar.

Am mai avut la Reanimare încercări de suicid. Odată, am citit o statistică, iar aceasta spunea că la fiecare persoană care moare prin sinucidere mai există încă 25 de încercări. Informația m-a speriat, mai ales când m-am gândit la Sienna, la istoricul nostru familial și la criza mintală prin care trec tinerii din ziua de azi. E o epidemie. Voiam să aflu mai multe, mai ales dacă Sienna e supusă riscului. Există subgenuri de personalitate ale indivizilor care încearcă să se sinucidă, cum ar fi că, în general, au tendința să fie dependenți, anxioși, impulsivi. De multe ori, își interiorizează sentimentele, în loc să se exteriorizeze.

Uneori, cei care se sinucid sau încearcă să o facă au fost diagnosticați cu o afecțiune psihică, cum ar fi depresia, sau sunt bipolari, iar unii suferă de o dependență oarecare. Dar nu toți. Bărbații sunt mai predispuși să se sinucidă, iar femeile sunt mai predispuse să încerce să o facă. Însă aceştia sunt doar statistici şi factori de risc. Adevărul este că oricine poate să-şi curme sau să încerce să își curme viața. Poate li s-a întâmplat ceva groaznic sau pur şi simplu au o zi proastă.

— Adeseori aceste lucruri iau pe toată lumea prin surprindere. Nu puteți să vă învinovățiți singuri. Nu puteți să credeți că ar fi trebuit să fi ştiut sau să fi făcut ceva diferit, le spun.

— Putem să vorbim cu ea? mă întreabă femeia.

— Firește, îi răspund, şi chiar ar trebui s-o faceți. Se spune că ajută, că cei aflați în comă sunt ajutați de sunetul unor voci cunoscute. S-au făcut şi studii legat de asta.

— Ce să-i spun?

— Orice. Nu contează. Ceea ce contează e sunetul vocii dumneavoastră.

Încuviințează din cap, dar nu se grăbeşte s-o facă.

— Caitlin, rostește doamna Beckett după aproape un minut, iar apoi glasul i se frânge. Își drege vocea şi încearcă iar: Scumpa, eu sunt. Mama. E şi tatăl tău aici, adaugă ea, apoi întinde o mână spre el şi-l trage mai aproape, lângă pat.

— Bună, dovlecel! zice şi el, aplecându-se mult spre ea şi rămânând deasupra tinerei.

Mai târziu, după ce pleacă părinții şi rămân singură cu ea, mă întreb dacă e adevărat, dacă mă aude, dacă mă simte, dacă ştie că sunt aici.

Stau lângă pat. Sunt cu spatele la uşă, lucru pe care îl învățăm ca asistente, să fim mereu între pacienții noştri, vizitatorii lor şi uşă, să avem mereu o cale de ieşire din salon. O cale de scăpare. Dacă nu ne simțim în siguranță, ni se spune, părăsim salonul fără să mai privim în urmă. Chemăm ajutor. Există lucruri pe care le înveți ca asistentă nu pentru că ți s-au recomandat la şcoală, ci prin observații şi experiență – cum ar fi să menții pacienții şi familiile la depărtare de un braț, să nu te întorci niciodată cu spatele la ei şi să nu porți un stetoscop în jurul gâtului,

pentru că, odată, un pacient a încercat să stranguleze o colegă şi aceasta ar fi murit dacă n-ar fi intervenit altcineva.

Mă întorc ca să ies din salonul lui Caitlin şi să pornesc spre oficiul asistentelor când văd un bărbat care stă la vreo zece paşi distanţă, imediat dincolo de uşile de sticlă. Se uită atent în salonul lui Caitlin, cu ochi străpungători şi lipsiţi de bunătate, genul de privire pe care-o simţi până-n măruntaie. Modul în care se uită îmi face să răsune toate alarmele, pentru că privirea lui este intimidantă, practic de prădător; sfidează toate normele sociale. Oamenii normali nu se holbează aşa. Nu te fixează cu privirea, ochi în ochi, fără să încerce să şi-o mai ferească.

Mi se încordează tot corpul. Dintr-odată, rămân nemişcată, încremenită la mijlocul unui pas, temându-mă să părăsesc salonul şi să ies pe holul pe care se află acest bărbat. Ar trebui să trec pe lângă el ca să ajung la oficiul asistentelor şi mă gândesc la faptul că, pe timpul zilei, secţia rămâne neîncuiată; oricine poate intra nestingherit la Reanimare. Nu există piedică.

Trag aer în piept. Mă întorc cu faţa spre pacientă şi din nou cu spatele la uşă. Îmi spun că nu-i nimic, că e doar un prieten de-al ei care a venit în vizită şi e supărat, suferă, motiv pentru care se şi uită aşa la noi.

Dar dacă nu-i aşa? Dacă nu-i supărat sau nu suferă, şi dacă nu-i deloc prieten?

Brusc, mă cuprinde grija că am făcut o greşeală când m-am întors cu spatele la uşă. Ce-l împiedică să intre în salon cu noi, să vină în spatele meu şi să-mi blocheze ieşirea?

Trebuie să ies din salon cât mai pot. Inspir adânc şi-mi adun curajul să mă întorc şi să plec.

Dar, când mă uit din nou, el nu mai e.

---

[1] Receptori ai stimulaţiilor externe sau interne dureroase (n. tr.).

Patru

În seara aceea, văd prima oară cererea de prietenie. Nu-i acord deloc atenție. Trec mai departe în vreme ce stau la coadă la băcănia din colț, după ce termin munca. Îmi bag telefonul în geantă când îmi vine rândul să plătesc şi-l las acolo cât timp merg precaut spre casă, prin întuneric şi zăpadă, cu ochii în toate părțile şi cărând nişte sacoşe atât de grele, încât mă ard brațele de la ele.

Când intru, Sienna e în bucătărie cu cineva, iar uşa de la intrare e întredeschisă, întrucât Sienna a uitat s-o încuie şi iar n-a pus lanțul cum trebuie. Stă de o vorbă cu un amic, al cărui glas e adânc şi masculin. Bucătăria se află în partea din spate a apartamentului; nu mă aud când ajung. Mă opresc în pragul uşii deschise, fără cuvinte, căci Sienna n-a chemat niciodată vreun băiat acasă, şi abia acum îmi dau seama că noi două n-am discutat niciodată dacă băieții au voie în apartament când nu sunt şi eu prezentă. Nu ştiu ce părere am despre situație întrucât, până acum, n-am avut de ce să mă gândesc la asta.

Le ascult discuția, care e despre matematică, dar aduce întrucâtva cu flirtul.

— Eu nu-s deloc bun la geometrie, spune el.

— Nu, nu eşti, răspunde Sienna, pe un ton complet atipic pentru ea.

Îmi țin răsuflarea ca să-i ascult, aducându-mi aminte cum era când aveam şi eu aceeaşi vârstă ca ea. Faptul c-am văzut-o pe Nat la întâlnirea de aseară mi-a evocat amintiri din liceu. Nu m-am gândit doar la ea, ci şi la alte persoane cu care eram la liceu, cum ar fi prietenii mei cei mai buni, Carrie Grant şi Jason Murphy, cu care pe atunci eram absolut sigură că vreau să mă

mărit sau cel puțin să-mi pierd virginitatea cu el, înainte să-l cunosc pe Ben.

— Rahatul ăsta e chiar greu, îi spune Sienna prietenului ei.

Îmi muşc buza şi mă sprijin de toc ca să reuşesc să rezist cu greutatea sacoşelor în mâini. Afară, cerul este mohorât, iar întunericul se strecoară înăuntru. Sienna n-a aprins decât lumina din bucătărie, aşa că-n restul apartamentului, acolo unde nu ajunge lumina din bucătărie, e semiîntuneric.

Pe lângă toate astea, nu sunt deloc obişnuită s-o aud pe Sienna rostind cuvinte gen „rahat", ceea ce-mi dă de înțeles că încearcă să se dea mare în fața acestui băiat. Îi place de el. Îmi dau seama. Sienna are 16 ani. E doar o chestiune de timp înainte să înceapă s-o intereseze băieții.

— În plus, adaugă ea, tu te-ai descurcat perfect la ultimul test. Eu abia am un 6. Dacă e cineva varză la geometrie, aceea sunt eu.

— Nu-i adevărat. Doar am avut noroc la testul ăla. Cercurile nu-s punctul meu forte.

— Sunt pentru cineva?

— Poate pentru Simon Hall.

Sienna scoate un râs ca un nechezat.

— Simon Hall e mult prea deştept.

— Lui cred că-i place rahatul ăsta.

— Cred că el se ocupă de ele şi-n weekenduri, doar ca să se distreze.

Încep să se prăpădească amândoi de râs pe seama lui Simon Hall. Trenul de pe linia L trece chiar atunci pe lângă bloc, acoperindu-le râsetele. Din ce-mi dau eu seama, Sienna şi prietenul ei nu mai vorbesc deloc, aşteptând doar să treacă trenul înainte să-şi reia discuția. O iau de la capăt după 30 de secunde, începând să vorbească despre chestii gen sinusuri şi tangente, şi, după modul în care îi explică fiicei mele geometria – cu răbdare şi blândețe –, îmi dau seama că băiatul ăsta nu-i chiar atât de slab la matematică pe cât i-ar plăcea să-l creadă Sienna. Se lua singur în râs, lucru care-mi dă de înțeles că şi el o place.

Sienna face o greşeală la temă. El o corectează, iar ea spune:

— Rahat! Ce proastă sunt!

Îi percep frustrarea din voce. Matematica nu-i deloc pe placul ei.

Blândețea lui e înduioșătoare.

— Ba nu, nu ești! Oricine ar fi putut să facă greșeala asta.

— Tu n-ai făcut-o, replică ea. Urmează o clipă de tăcere, iar apoi, din senin, fiica mea reia: Gianna zice că cineva nu poate să fie și frumos, și deștept, de parcă aceste lucruri se exclud reciproc.

Băiatul îi spune:

— Gianna e o tâmpită. Tu ești amândouă.

Simt că arborez un zâmbet, pentru că exact asta țintea și ea: un compliment. Doar n-a fost niciodată timidă.

În bucătărie s-a așternut o liniște de rău augur. Îmi imaginez fețele lor apropiate una de alta și mă întreb dacă fiica mea s-a sărutat vreodată cu cineva. Mă întreb dacă a făcut și mai mult de-atât.

Sienna ar muri dacă ar ști că am tras cu urechea la ea. Las ușa de la intrare să se trântească destul de tare ca să nu mai existe nicio îndoială că am ajuns acasă.

— Sienna? strig ca și cum n-aș ști deja unde e.

— Sunt aici, răspunde ea, și se aude cum picioarele scaunelor scârțâie brusc pe podeaua din lemn de arțar.

Urmez zgomotul făcut de ea pe holul îngust, spre bucătărie. Apartamentul nostru cu trei camere are o dispunere standard, livingul fiind cel mai mare, o fereastră mare ce iese din zid, în față, bucătăria, care dă în spate, spre o curte comună, și două dormitoare mai mici și o baie tocmai în capăt, între ele.

Când ajung, Sienna stă în picioare lângă frigider. Ușa acestuia e deschisă; ea are mâna înăuntru după suc. În ultimii ani, hainele ei au devenit un motiv de iritare constantă. Duse sunt zilele grunge ale tinereții mele: cămășile de flanel lălâi și blugii largi. În locul lor, ea poartă un maiou roșu cu bretele subțiri care-i atât de decupat în partea de sus și de jos, încât arată mult prea multă piele pentru gustul meu și e complet nepotrivit pentru această zi de iarnă. Recunosc că eu i l-am cumpărat, dar după ce mi-a dat cuvântul că îl va purta numai cu un pulover sau un hanorac pe deasupra, iar acum nu-i cazul. Poartă blugi plini de ațe și găuri. Au talia înaltă, ceea ce acoperă un pic de

mijloc gol. Deși... La școală au reguli privind hainele. Nu e permis nimic din ce poartă ea acum, nici maiouri decupate, nici blugi, ceea ce înseamnă că s-a schimbat după ce-a ajuns acasă. Prietenul ei n-a făcut-o. E îmbrăcat tot cu tricoul polo de la școală și pantaloni kaki, ceea ce-mi spune că e posibil să fi fost aici încă de când s-au încheiat cursurile, acum patru ore.

Ce-or fi făcut în tot acest timp?

— Mamă, el e Nico, spune Sienna, abia uitându-se peste umăr băiatul așezat la masa mea.

E la fel de masiv ca un bărbat, un băiat în trup de bărbat.

Zâmbesc.

— Bună, Nico! Mă bucur să te cunosc!

— Bună ziua, doamnă Long! răspunde el.

E stingher, dar politicos.

— E Michaels. Domnișoara Michaels, intervine Sienna, pentru că după divorț am revenit la numele de fată, în vreme ce Sienna l-a păstrat pe-al lui Ben.

Sienna lasă ușa de la frigider deschisă cât timp își toarnă un pahar de suc. Îi ocolesc și merg în celălalt capăt al bucătăriei, așezând cumpărăturile pe masă, bucuroasă să scap de greutatea lor. Îmi dau jos paltonul și văd că pungile grele mi-au săpat șanțuri roșii în brațe.

— Meghan e-n regulă, Nico. Sienna, vrei să m-ajuți cu cumpărăturile?

— Mă plătești? face ea, scoțându-și un șold în afară în timp ce soarbe din suc.

— Ce-ar fi să-ți plătesc telefonul în continuare și să zicem că suntem chit?

Sienna își ține buzele, răsfrângând-o pe cea de jos. Are buzele țuguiate de la natură. Plus niște sprâncene stufoase de-a dreptul splendide, lucru care e la mare căutare în ziua de azi. Are un aspect de invidiat. E tot ce aspiră toate fetele să fie: frumoasă și slabă. Mă întreb doar când va ajunge la maximum cu impertinența de adolescentă și va începe să revină cu picioarele pe pământ.

— Vă ajut eu, intervine Nico, dându-și scaunul îndărăt și ridicându-se.

Când e-n picioare, pare și mai înalt. A trecut multă vreme de când n-a mai fost un bărbat aici, chiar dacă aceasta n-are decât 16 ani. Ceea ce mă face să mă întreb: chiar are 16 ani? Sau e mai mare decât Sienna?

Nico despachetează cumpărăturile, așezându-le pe masă, în timp ce Sienna le pune la locul lor.

— Mulțumesc, Nico! Foarte drăguț din partea ta! Poți să rămâi la cină? Am pus niște carne în stil italian în oala cu gătire lentă. E deja gata. Mai trebuie doar s-o servesc.

— Ar trebui, îi spune Sienna. Carnea ei în stil italian e țâță de mâță.

— Sienna!

— Ce-i? întreabă ea. Chiar așa e. E un compliment. Mamă, ar trebui să-l iei ca atare.

— Nu pot, răspunde Nico. Sună senzațional, dar de fapt trebuie să plec. Vă mulțumesc că m-ați întrebat!

— Sigur! Poate data viitoare! replic.

Rămân în spatele bucătăriei, așezând la locul lor ultimele cumpărături în timp ce Sienna își conduce prietenul la ușă și-și iau la revedere în întunericul din living. Nu încerc să trag cu ureche, dar bag de seamă că au început să vorbească mai încet, astfel încât nu se-aud de-aici decât niște șoapte furișe și apoi un chițcăit ascuțit din partea Siennei care străpunge liniștea. Ah, să ai iar 16 ani!

— Pare drăguț, îi spun după ce-a plecat Nico.

— Mmm-hmm!

— Locuiește aproape?

Ridică din umeri.

— Cred că da.

— Nu știi sigur?

— Mamă, nu sunt o hărțuitoare.

— Sienna, n-a zis nimeni c-ai fi o hărțuitoare. Încerc doar să port o discuție cu tine. Și, hei, ascultă, nu știu ce să zic despre faptul că ai început să aduci băieți aici când nu sunt acasă.

Scoate un geamăt.

— Deci zici că n-am voie?

— Zic că trebuie să mă gândesc și eu.

Își scoate iar șoldul ăla subțire în afară. Își lasă o mână pe el și-ți țuguie buzele.

— Ce părinte băgăcios ești!

Trece iar trenul, zdrăngănind. Îl urmăresc pe geam cum încetinește în curbă înainte să prindă iar viteză. Liniile sunt chiar în dreptul apartamentului nostru. Din aproape orice loc, putem să-l vedem cum dă roată clădirii, o adevărată oroare industrială care rănește privirea și care menține chiria mult sub prețul pieței. Trece cam la fiecare cinci sau zece minute. Vine toată noaptea, 24 de ore din 24, deși începând de pe la două noaptea, mai rar. Ne-am obișnuit amândouă cu el. A devenit mai degrabă un zgomot de fond. Dar când ne-am stabilit aici, acum câteva luni, după ce-am divorțat de Ben și ne-am mutat din încântătorul nostru apartament din Webster, a fost un coșmar. Mă trezeam în toiul nopții, crezând că trenul Red Line trece chiar prin livingul meu. Sau apartamentul se zguduia atât de puternic, încât credeam că această clădire veche e pe punctul să se prăbușească. A trebuit să facem niște improvizații, cum ar fi să prindem tablourile cu șuruburi în plus ca să nu mai cadă și să li se spargă geamurile pe podeaua de lemn sau să ne oprim în mijlocul frazei ca să nu mai țipăm pentru a răzbi peste zgomotul trenului aflat în trecere.

— Că tot suntem la acest subiect, reiau – adică subiectul părinților băgăcioși, din moment ce l-a adus în discuție –, credeam c-am convenit să porți un pulover peste maioul ăsta.

Sienna se plânge:

— La noi în apartament sunt vreo 40 de grade. Vrei să fac vreun atac de cord de la căldură?

— Sau să îmbraci un tricou! îi sugerez.

Abia mai târziu – după ce-am pregătit cina și-am mâncat amândouă, una lângă alta pe canapea, cu farfuriile proptite sub bărbii ca să nu ne pice bucățile de carne cu sos, iar Sienna s-a dus să-și termine temele în camera ei – apuc și eu să-mi trag un scaun și să mă așez la biroul lipit de fereastra cea mare din living. Afară, strada e liniștită și tăcută. E beznă, deși felinarele stradale și reflexia zăpezii înveselesc întrucâtva atmosfera. În scurtul răgaz dintre trenuri, aud freamătul orașului în depărtare,

zgomotul continuu al sirenelor și al traficului mereu prezent acolo.

Îmi deschid laptopul. Mai întâi verific e-mailul și apoi intru pe Facebook, unde cererea de prietenie mă așteaptă în continuare. O deschid și văd că este de la Natalie Cohen Roche. Nat. Zâmbesc în barbă, simțind cum îmi crește inima, căci mă bucur că m-a găsit aici. Vreau să reluăm legătura, să fim iar prietene, lucru pentru care sunt foarte recunoscătoare, întrucât mă aflu într-un moment din viață când mi-ar prinde bine o prietenă.

Mă uit cu atenție la poza ei de profil. În ea, stă pe marginea a ceea ce pare Cascada Niagara ori poate că e doar o altă cascadă uriașă, și e fericită, lucru care mă face să mă întreb cum de-a ajuns în situația de a participa la întâlnirea unui grup de sprijin pentru divorțați alături de mine. Ce i s-a întâmplat în anii care-au trecut de la absolvirea liceului?

Nu știu, dar trag nădejde să aflu.

Cinci

Domnul și doamna Beckett petrec în spital primele 24 de ore sau chiar mai mult, fără întrerupere. Când ajung a doua zi la serviciu, sunt tot aici, întinși aproape inerți pe brațele celor două fotolii rabatabile sărăcăcioase din sala de așteptare, cu ochii închiși, deși nu-mi dau seama dacă dorm sau nu. Rămân în celălalt capăt al sălii și-i urmăresc o vreme, în căutarea vreunei mișcări a ochilor care să-mi dea de înțeles dacă sunt conștienți. Sunt singuri în încăpere. Televizorul dintr-un colț e pornit, dar sonorul este oprit, singurul zgomot fiind zumzetul slab al becurilor de deasupra, care nu sunt stinse niciodată.

La prima vedere, doamnei Beckett pare să-i fie frig. Poartă un cardigan strâns bine în jurul corpului și s-a cuprins strâns cu brațele. Mă întorc cu spatele și-mi folosesc badge-ul să descui ușa și apoi s-o deschid și să intru la Reanimare, unde găsesc o pătură, pe care o aduc înapoi în sala de așteptare, fiindcă nu suport s-o văd că-i este frig. După tot ce s-a întâmplat, măcar asta pot să fac pentru ea. Încerc să n-o trezesc, însă totuși se foiește când întind ușurel pătura peste ea. Ochii îi flutură și se deschid. Se așază mai bine pe fotoliu, trăgându-se pe mijloc, și se uită în sus la mine. Încet-încet, mă recunoaște, iar apoi asta, urmată de panică, preiau controlul. Crede că i s-a întâmplat ceva lui Caitlin. De-asta mă aflu aici, de-asta m-am apropiat: să-i spun că fiica ei a murit, că peste noapte starea i s-a înrăutățit și că, în pofida tuturor eforturilor făcute de doctori, n-a mai putut fi salvată.

— Ce este? șoptește, ducându-și mâna la inimă.

— E totul în regulă! șoptesc și eu. V-am adus o pătură, doamnă Beckett. M-am gândit să vă ajut să stați mai comod. Părea că vă e frig.

Durează câteva secunde până înțelege tot. Abia după aceea aruncă o privire în jos și vede pătura albă termică din poală. Se uită la ea, o studiază, apoi își îndreaptă iar privirea spre mine, deloc convinsă.

— Ești sigură? E totul în regulă cu Caitlin? mă întreabă, determinându-mă să mă simt vinovată că o fac să se simtă așa.

— Da! Vă cer scuze! Pur și simplu nu voiam să vă fie frig. N-am vrut să vă trezesc. Vă rog, încercați să dormiți puțin!

Mă întorc la Reanimare, unde îmi primesc sarcinile de la asistenta-șefă, și descopăr că mă ocup iar de Caitlin, lucru deloc surprinzător, cu toate că speram că o va face Bridget, acum, că s-a întors. Îmi duc lucrurile în camera de odihnă și apoi mă așez pe bancă să-mi schimb pantofii. Și astăzi asistentele discută iar despre Caitlin Beckett. Deci e tot un subiect fierbinte.

Ies din încăpere și pornesc spre salonul ei, unde o văd pe asistenta de noapte, Kathy, așteptând să-mi dea raportul de la schimbarea turei.

— Cum mai e? o întreb în timp ce intru, lăsându-mi privirea să rătăcească peste Caitlin.

Chiar și după aproape 20 de ani de muncă ca asistentă la Reanimare, imaginea ei în pat tot mă lasă cu gura căscată.

— Cam la fel, răspunde ea, lucru care mă liniștește întrucâtva.

Kathy îmi dă raportul. După ce pleacă, mă apuc de sarcinile preliminare, repetând manevrele obișnuite. Îi măsor semnele vitale, îi administrez medicamentele, îi deschid ochii să-i măsor răspunsul pupilelor, iar apoi verific cantitatea de urină, lucru prin care urmărim chestiile de genul deshidratării și buna funcționare a rinichilor. Un cateter urinar se află la locul lui ca să colecteze urina direct din vezică și să o ducă într-o pungă de drenaj de lângă pat, care a fost deja golită, conform protocolului. Caitlin are pe ea și-un scutec pentru adulți, care trebuie schimbat în mod regulat. Are nevoie de mai multă îngrijire decât un bebeluș, și mă întreb dacă va rămâne mereu așa sau dacă va redeveni vreodată persoana care era înainte.

Soții Beckett par epuizați în momentul în care intră în salon. Doamna Beckett ține în mână un pahar de carton plin cu cafea.

Hainele – aceleaşi pe care le poartă de câteva zile – atârnă moi pe ea; blugii au făcut cute la genunchi.

— Cum ați dormit?

— Nu prea bine, răspunde doamna Beckett. Nu pot să dorm, nu aici, cu Caitlin într-o asemenea stare, adaugă ea, lăsându-şi privirea să se mute spre pat.

Domnul Beckett a petrecut şi el noaptea cu ea, în sala de aşteptare, însă acum are de gând să plece, să se ducă acasă, să facă duş, să scoată câinele la plimbare şi să recupereze cu munca.

— Vino şi tu cu mine o oră sau două şi trage un pui de somn în patul nostru! îi propune el înainte să plece, însă doamna Beckett clatină din cap cu o încăpățânare copilărească.

Nu vrea să plece. Nu vrea s-o lase pe Caitlin singură. Îşi aşază trupul obosit pe un scaun, hotărâtă să rămână, iar apoi, după ce-a plecat domnul Beckett şi noi două rămânem singure, se întoarce spre mine şi mă întreabă:

— Ai cunoscut vreodată pe cineva care să fi făcut ce-a făcut Caitlin?

Întrebarea – francheţea ei sau poate faptul că atinge un punct nevralgic – mă ia prin surprindere, făcând să mi se pună un nod în gât. Încerc să-l înghit, dar e ca un bolovan: mare, greu şi nici că vrea să se clintească. Mă îneacă, răpindu-mi tot aerul, şi trebuie să-mi dreg glasul ca să-l mişc din loc.

— Ai cunoscut, nu-i aşa? întreabă din cauza întârzierii răspunsului şi a reacției mele.

Apoi se înmoaie şi abandonează subiectul. Îşi lasă capul într-o parte, iar ochii i se umplu de căldură.

Am crescut în suburbiile oraşului Chicago. Nu departe de casa noastră se afla o pasarelă care trecea peste autostradă. În anul de după ce-am absolvit liceul şi-am mers la facultate, sora mea mai mică şi-a condus maşina aproape de acea pasarelă. A parcat în refugiul de la marginea şoselei chiar înainte de ea, a mers vreo sută de paşi până exact în mijlocul pasarelei, s-a suit pe parapetul de beton şi s-a aruncat în gol.

Când îi spun şi ei, doamna Beckett rămâne cu ochii holbați şi cu gura căscată la mine, ca şi cum această revelație ne leagă

cumva, făcându-ne spirite înrudite. Se uită la mine uluită şi spune:

— Atunci tu, mai mult decât oricine altcineva, ştii prin ce trecem eu şi Tom. Ştii cum este. Înţelegi.

Încuviinţez din cap, încercând să rămân neafectată, dar e imposibil. Adevărul e că toată situaţia asta a trezit amintiri legate de Bethany şi îmi revin toate emoţiile prin care-am trecut după ce-a murit. În ultima vreme, m-am trezit gândindu-mă tot timpul la ea, la ce-o fi avut de înfruntat când a stat în vârful pasarelei peste autostradă şi a sărit. După sinucidere, am început să cercetez, descoperind lucruri la care nu trebuia să mă uit, dar fiindu-mi imposibil să n-o fac; a devenit o obsesie, o formă de autosabotare, de autoflagelare. Nimic din ce citeam nu-mi făcea bine, dar voiam răspunsuri. Voiam să-mi spună cineva cum de surioara mea cea fericită putuse să facă aşa ceva. Ceam descoperit a fost că săritul de pe o clădire sau un pod este una dintre cele mai letale forme de suicid. Spre deosebire de o supradoză, de pildă, când exista şansa să te găsească cineva şi să poţi fi salvat, săritul nu-i ceva ce poate fi împiedicat sau din care să scapi. E o metodă de sinucidere exclusivă pentru cei mai porniţi să moară. Atunci când am citit-o, ideea asta mi-a frânt inima. Bethany nu avea nicio îndoială. Îşi dorea să moară.

Înghit cu greutate şi întreb:

— Mai aveţi şi alţi copii în afară de Caitlin?

O fac pentru că trebuie să schimb subiectul înainte să plâng.

— Da, doi. Caitlin e cea mai mică, îmi răspunde, lăsându-şi privirea să rătăcească înapoi la Caitlin înainte să-şi bage mâna în poşetă şi să scoată la iveală un mic album foto.

Îl răsfoieşte şi, când o găseşte poza pe care o căuta, îmi întinde albumul peste pat.

— Ea e! spune, arătându-mi poza. Caitlin. Voiam să ştii cum arată.

Ştiu, firește, cum arată. Văd şi eu prea bine, dar ce vrea să transmită de fapt este că-şi doreşte ca eu să văd cum arată fără toate bandajele şi furtunurile, care-i ascund jumătate din faţă, în vreme ce restul e umflat şi vânăt.

Mă uit în jos. Imaginea de-acolo mă zdruncină serios. Mă trezesc că mă uit la faţa şi la ochii ei care sunt cât se poate de

plini de viață. În fotografie, Caitlin Beckett pare o femeie încrezătoare, stăpână pe sine, chiar plină de îndrăzneală. A adoptat poziția tipică pentru mulți, cu o mână pe șold, bărbia scoasă în afară și un surâs incitant și jucăuș, motiv pentru care e greu s-o asemeni pe acea femeie cu cea care este acum. Dacă n-aș ști cum stau de fapt lucrurile, aș crede că nici nu sunt una și aceeași persoană. Înghit în sec cu greutate.

— E o adevărată frumusețe, nu? întreabă doamna Beckett, însă nu-mi mai așteaptă răspunsul, ci continuă, umflându-și obrajii: Evident, nu de la mine a moștenit-o.

Îmi ia câteva clipe să mă adună și să răspund:

— E adorabilă! Apoi îi dau albumul înapoi și o întreb: Îmi povestiți despre ea?

— Despre Caitlin?

Încuviințez din cap, iar doamna Beckett chicotește în barbă.

— Copilul cel mic tipic, începe, însă râsul îi e încărcat de melancolie. Extrovertită și în căutare de atenție. Fermecătoare și creativă. Dacă ar fi să-i fi întrebat pe alții, ți-ar spune că ea era preferata mea și-a lui Tom, sau cel puțin a mea. Obținea mereu ce voia, sau cel puțin asta ar spune ceilalți.

— Mereu obținea ce voia?

— Posibil s-o fi răsfățat, da. Un pic. Fără intenție. Dar era ultimul meu copil. Ultima pe care am purtat-o în burtă, căreia i-am dat naștere și de care am avut grijă. Pe ea am cocoloșit-o mai mult decât pe ceilalți, pentru că, după Caitlin, n-aș mai fi făcut-o încă o dată. A existat un soi de finalitate, și mi-a fost greu, pentru că visasem toată viața să fiu mamă. Fiecare din primele ocazii pentru Caitlin – primii pași, prima zi de grădiniță – au fost ultimele și pentru mine.

Adopt un aer solemn în timp ce mă gândesc la Sienna. Înțeleg ce vrea să zică. În ultimii ani, acum, că Sienna e adolescentă, am tot simțit cum se îndepărtează de mine, cum viața ei merge în altă direcție decât a mea. Obișnuiam să știu totul despre ea, despre prietenii săi și ce gândea, dar acum nu mai e cazul.

— Sunteți apropiată de copiii dumneavoastră?

— Nu! Locuiesc în celelalte capete ale țării – unul la New York și altul la Seattle –, dar, în pofida distanței fizice, nicioda-

tă n-au fost apropiați. Caitlin este singura noastră fiică. Relația mea cu ea a fost diferită față de cea pe care am avut-o cu băieții mei, și nu sunt deloc sigură că aceştia n-au avut resentimente față de ea. Aveți și dumneavoastră o fiică?

— Da!

— Doar una?

Încuviințez din cap.

— Aveți o poză? Mi-ar plăcea să văd cum arată!

Port mereu telefonul cu mine, în unul dintre nenumăratele buzunare ale uniformei. E dat întotdeauna pe silențios, dar îl verific frecvent pe tot parcursul zilei, în caz că Sienna îmi trimite un mesaj sau mă sună.

— Nu-i place să fie pozată. E la vârsta aia la care analizează fiecare fotografie pe care i-o fac. Niciuna nu-i suficient de bună. Dă zoom pe imagine până când fiecare pixel în parte e mărit şi apoi vine cu vreun motiv anume ca să nu-i placă: părul, zâmbetul, felul în care şi-a înclinat capul.

Îmi strecor mâna în buzunar ca să scot telefonul. Caut în aplicația cu fotografii o poză cu Sienna pe care s-o pot arăta şi găsesc una care-mi place foarte mult. După aceea, îi dau telefonul doamnei Beckett şi-i urmăresc privirea, modul în care studiază chipul Siennei.

— Chiar n-am idee de ce nu i-ar plăcea să i se facă poze. E superbă!

— Mulțumesc! spun, strecurându-mi telefonul la loc în buzunar.

— Cred că părul blond îl are de la soțul dumneavoastră, presupune ea în mod eronat.

N-ar fi prima care observă că Sienna nu seamănă nici cu mine şi nici cu Ben, care suntem amândoi bruneți, în timp ce Sienna are părul blond-deschis.

— Nu, răspund, iar apoi îi povestesc același lucru pe care li-l spun tuturor, punând totul pe seama mamei lui Ben, deşi ea are părul blond ca paiul. Soacra mea, credem.

Doamna Beckett cade o vreme pe gânduri, iar apoi întreabă:

— Asta v-ați dorit? Un singur copil?

Răspunsul scurt e da. Am luat o decizie conştientă să nu am decât un singur copil. Nu m-am străduit să rămân gravidă cu

Sienna, chiar deloc. Ba chiar a fost foarte uşor. A fost un accident, deşi nu ne-am preocupat cine ştie din această pricină. Am aflat că sunt gravidă cu Sienna înainte să fiu pregătită să am copii. M-a prins nepregătită.

— Când eram mai tânără, încep, îmi ziceam mereu că-mi doresc o familie numeroasă. Aveam o viziune idealistă, visând practic cu ochii deschişi, legat de cum ar fi maternitatea. Dar Sienna a avut colici încă de când s-a născut. Plângea tot timpul, şi nu doar un plânset de copil cu toane, ci un adevărat ţipăt de durere. Era oribil când îl auzeai. Nu puteam s-o liniştesc pentru nimic în lume. Plângea în toiul nopţii, aşa că n-apucam deloc să dorm. Pe atunci lucram doar câteva ore, adevărat, dar chiar şi-aşa... Pe timpul nopţii, soţul meu nu putea să stea deloc aproape de ea. Trebuia să ajungă mai devreme decât mine la serviciu, şi muncea şi mai multe ore. Totuşi, nu conta, pentru că, şi dacă s-ar fi oferit să m-ajute, eu aş fi insistat să o fac eu însămi, pentru că eu sunt mama. Ea avea nevoie de mine. Îmi amintesc că, după ce Sienna n-a mai avut nevoie de pătuţ, l-am vândut. O chestie inconştientă. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să-l păstrez şi să mai fac un copil, căci deja mă hotărâsem că n-avea să mai urmeze încă unul. Îmi amintesc cât de împrăştiaţi păreau prietenii noştri cu mai mulţi copii. Trebuiau să fie în patru locuri deodată, iar weekendurile le erau pline de chestii pe care niciun adult din familie nu-şi dorea să le facă. Deja Sienna trecuse peste faza cu colicii, iar eu, Ben şi ea aveam parte de o viaţă cât de cât normală. Puteam să dorm noaptea. Puteam să facem lucruri împreună ca o familie. Mă opresc ca să-mi trag răsuflarea – şi simţindu-mă jenată că am povestit atât de multe –, iar apoi adaug: Pare egoist.

— Nu. Chiar deloc. Pare sincer!

— Presupun că e bine să ne cunoaştem limitele.

— Nu e ca şi cum n-ar exista şi dezavantaje. Să creşti copii e mai solicitant decât îşi închipuie cineva, şi aveţi ceva foarte special cu fiica dumneavoastră, îmi imaginez. O legătură.

— Chiar am, răspund, lăsându-mi garda jos, pentru că-mi place doamna Beckett şi pentru că, în ciuda împrejurărilor, e uşor să discuţi cu ea, deşi ar trebui să ştiu că nu am voie să mă apropii de pacienţi sau de familiile lor.

Ar trebui să știu că nu am voie să mă deschid în fața unor străini. Până acum ar fi trebuit să învăț deja aceste lecții.

*

— Vă rog să nu-i spuneți soției mele, dar am făcut niște cercetări, zice domnul Beckett ceva mai târziu. Deformare profesională, îmi explică. Sunt avocat.

— Ce fel de cercetări? îl întreb.

— Despre aruncatul în gol. Despre cum supraviețuiește o persoană unei căderi așa cum a făcut-o Caitlin. Am mers la pasarelă, iar când am văzut cât de mult a căzut, pur și simplu n-am reușit să înțeleg cum de a fost posibil. Pasarela nu are indicatoare, dar statul, am aflat, cere o distanță de opt metri deasupra șinelor de cale ferată. Rata mortalității unei astfel de căderi e foarte mare.

Domnul Beckett se lasă pe spate în scaun, și cred că ce-a făcut el reprezintă un mecanism de apărare, un mod de-a face față situației. Să cauți informații ca un mijloc de-a evita realitatea că fiica ta ar putea să rămână tot restul vieții o legumă sau chiar să moară.

— Dar Caitlin, reia el, lăsându-și privirea să se plimbe peste ea, din ce-am aflat eu, a avut unele avantaje: vârsta, în primul rând, și faptul că e femeie. Persoanele mai în vârstă sau mai tinere și bărbații au o probabilitate mai mare să moară în urma unor astfel de căderi, spune el fără vreo emoție în glas, îndreptându-și ochii spre mine ca să adauge: Femeile sunt mai rezistente decât bărbații. Uneori greutatea lor, prin comparație cu a bărbaților, le salvează. Voi, doamnele, aveți noroc, zice, iar apoi face o pauză pentru efect, susținându-mi privirea, ceea ce mă îndeamnă să mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să fi murit Caitlin.

Am adus apă caldă ca să-i clătesc tubul de hrănire. Mă întorc cu spatele la el, lucru care mă stânjenește, căci nu-l am în câmpul vizual.

Încerc să nu mă trădez, însă gâtul mi s-a încleștat și mi-l simt uscat. Golesc ∘· de mililitri în tub, apăsând ușor pe piston în vreme ce-mi reamintesc să respir.

— Totuși, în final, reia el după ceva timp, totul se rezumă la noroc. Unii pot să supraviețuiască unei căderi de la 30 și ceva

de metri sau chiar mai mult. Şi-l mai avem şi pe acel unic supraviețuitor al unui accident de avion. Iar alții mor după ce-au căzut de la doi metri.

Îmi îndrept privire spre fața lui Caitlin.

— Deci ea a avut noroc, spun, însă chiar şi eu îmi dau seama cât de lipsit de sinceritate pare.

Simt că ochii domnului Beckett au rămas îndreptați spre mine, ca şi cum ar vrea să spună mai multe, dar se abține.

Acum sunt singură cu el în salon. A venit o prietenă şi a luat-o cu ea pe doamna Beckett la cantină să mănânce un pic, deşi refuză în continuare să părăsească spitalul, lucru sugerat şi de prietena ei. Practic, domnul Beckett a trebuit s-o forțeze să plece, şi cred că singurul motiv pentru care a făcut-o a fost că prietena sa a venit tocmai până aici ca s-o vadă şi nu a vrut să pară nepoliticoasă. Era limpede că nu doreşte să plece. A făcut-o numai cu promisiunea domnului Beckett de a o suna dacă se întâmplă ceva, dacă se petrece vreo schimbare, dacă fiica lor se trezeşte.

— Ați spus că fiica dumneavoastră are un apartament în oraş? Ați fost să-l vedeți?

— Nu!

Se uită înapoi peste umăr, ca să se asigure că suntem în continuare singuri şi că nu s-a întors şi doamna Beckett.

— Soția mea, începe el, îndreptându-şi ochii spre mine, ar vrea să merg acolo sau să se ducă ea, să ne asigurăm că nu există vreo pisică ce poate să moară de foame sau ceva de genul ăsta. I-am spus că fiica noastră abia dacă era în stare să aibă grijă de ea însăşi, darămite de-o pisică.

Vorbele lui mă iau pe nepregătite, făcându-mă să-mi dau seama că, pentru el, Caitlin a fost o dezamăgire. Că n-a izbutit să se ridice la înălțimea aşteptărilor lui.

— Îmi pare rău! spune apoi, când vede că nu zic nimic, întrucât nici nu ştiu cum să-i răspund. Probabil c-a sunat ca o cruzime. Nu asta mi-a fost intenția. Ce voiam să spun este că fiica noastră încă mai încerca să-şi găsească drumul şi că, acum, pentru mine şi Amelia e mai important să fim cu ea, nu să irosim vremea ducându-ne la apartamentul ei. Caitlin e aici. Acolo nici n-avem ce să vedem.

— Firește! răspund. Înțeleg. Ați spus că n-ați vorbit deloc cu ea de când s-a întors?

— Da. Așa este.

— Și-atunci de unde știți unde locuiește?

Își drege glasul.

— Am primit un telefon de la ea de la serviciu. Caitlin o trecuse pe Amelia la contacte de urgență, ceea ce ne-a luat prin surprindere, căci nici măcar nu știam că plecase din California și că locuiește aici, în Chicago. Când n-a mai apărut să-și preia tura și nu s-a mai putut da de ea, a sunat cineva ca să întrebe unde este și dacă este bine. Șeful ei ne-a dat adresa lui Caitlin.

Încuviințez din cap, întrebându-mă dacă acest lucru e legal, dacă angajatorii au voie să ofere astfel de informații personale, dar, până la urmă, nici nu mai contează, pentru că, mai devreme sau mai târziu, ei tot ar fi găsit-o. Obiectele personale ale lui Caitlin le-au fost date soților Beckett la spital, iar printre ele se află inclusiv conținutul poșetei, adică, de bună seamă, și o carte de identitate și cheia de la apartament.

— Ce-am zis mai devreme, adaugă el, n-am vrut s-o fac să sune așa.

— E-n regulă! Nici nu m-am gândit la ceva anume.

— Nu vreau să credeți că sunt dezamăgit de fiica mea pentru alegerile pe care le-a făcut. Doar că noi avem aspirații mărețe pentru copiii noștri. Vrem ca la maturitate să devină fericiți, plini de succes, independenți. Caitlin se străduia să fie așa. Ezită, gândindu-se mai bine, și apoi alege să continue în felul următor: Vă rog să păstrați secretul! Soției mele nu i-am spus niciodată, însă acum vreo două luni Caitlin m-a sunat. Din ce știe Amelia, au trecut șase luni de când am vorbit ultima oară. Cred că la acel moment Caitlin încă mai locuia în California. Mi-a cerut bani. Caitlin nu s-a codit niciodată să ceară bani, adaugă el, și-i simt din nou dezamăgirea din voce. Cererile erau frecvente, căci era întotdeauna între două slujbe sau nu câștiga suficient ca să-și continue stilul de viață, și, pentru că Amelia îi făcea mereu pe plac când era mică, Caitlin n-a fost obișnuită vreodată să fie luată tare. Când a sunat, i-am spus nu. Eram sătul de cererile ei. Doar e adult, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să fie în stare să se întrețină singură. Deși…, adaugă

el mai apoi, iar de la dezamăgire și exasperare tonul i se schimbă la altceva, ceva diferit și mai degrabă asemănător cu remușcarea. Cu câteva săptămâni înainte de tentativa de sinucidere, a încercat iar să sune. Am văzut că sună, dar nu i-am răspuns deoarece nu voiam să fiu iar nevoit s-o refuz. Nici pentru mine nu era ușor întrucât, ca tată, îmi doream să-i ofer și luna de pe cer, însă totodată voiam s-o învăț că trebuie să aibă și ea o etică a muncii și să fie un om responsabil. Am lăsat să răspundă mesageria vocală. Mi-a lăsat un mesaj; încă îl am. N-am mai sunat-o înapoi, pentru că am presupus că vrea bani.

Dus pe gânduri și evident afectat, își coboară privirea la cearșaful alb. Își vâră mâna în buzunarul de la pantaloni și-și scoate telefonul. Au început să-i tremure mâinile, și toată purtarea i s-a schimbat complet.

Se uită iar, ca să verifice, peste umăr, să fie sigur că soția lui nu se întoarce de la prânz, după care ridică telefonul și-l întinde, dându-l pe difuzor ca să putem auzi amândoi.

Mă lasă să ascult mesajul vocal.

Când îi aud pentru prima dată vocea, mă simt complet luată prin surprindere. Nu așa mă așteptam să sune. Mă așteptam să pară mai încrezătoare și mai sigură pe sine, nu așa.

— Tati, spune.

Are un glas subțire, chiar pițigăiat, de parcă se străduiește să nu plângă. O completează de minune pe femeia așezată în pat în fața mea: despuiată, fragilă și expusă. Lasă să-i scape un singur cuvânt – „Tati" –, iar apoi amuțește, și mă întreb dacă încearcă să-și adune curajul sau se hotărăște ce să spună mai departe. Ce vrea să-i transmită tatălui ei? Ce vrea ca el să afle?

În piept, inima începe să-mi bată mai cu putere, în așteptarea revelației sale. În fața mea, domnul Beckett își freacă cutele de pe frunte. Umerii i se lasă și se apleacă în față, împovărat de griji. Fără îndoială că până acum a ascultat de-o mie de ori mesajul vocal, așa încât îl știe pe dinafară, fiecare cuvânt, ritmul, felul în care-i urcă și coboară vocea, fiecare pauză lungă în parte.

Tăcerea se prelungește, deși nu e doar tăcere, pentru că se aude și un zgomot de fond, pârâituri statice, ca un robinet care curge sau huruitul unui ventilator. Exact când încep să cred că

mesajul vocal se va încheia aşa, cu acel unic cuvânt – „Tati" –, aud iarăşi glasul din difuzor, ca şi cum ar gâfâi, disperată şi tulburată, pierzându-şi de tot cumpătul.

— Am dat de belea! Am nevoie de ajutorul tău, îl informează ea, şi simt cum mi se încleştează gâtul, iar inima începe să-mi bubuie şi mai repede.

Amuţeşte iar, şi aştept cu răsuflarea tăiată, întrebându-mă ce urmează să spună, privind cum bara de redare a telefonului se apropie de final, în timp ce liniuţa neagră înaintează ca un tren superrapid. Mai are opt secunde ca să spună ceva – acum şapte, şase –, şi încep să mă gândesc că asta e tot ce va spune, acest ultim lucru pe care-l recunoaşte cu disperare: „Am dat de belea! Am nevoie de ajutorul tău."

Dar apoi, dintr-odată, urmează un zgomot în fundal. O uşă trântită sau poate un obiect care s-a prăbuşit. Un bufnet urmat de o voce – murmurată, imposibil de distins, slabă. N-aud ce spune persoana respectivă şi nu-mi dau seama nici dacă e bărbat sau femeie, dar ce aud totuşi este modul în care Caitlin inspiră brusc, iar vocea îi devine brusc stăpână pe sine în timp ce zice:

— Nimeni. Doar cineva care a greşit numărul.

Tresar şi mă trag subit în spate, prinsă pe picior greşit de cuvintele ei.

„Nimeni. Doar cineva care a greşit numărul."

Apelul se încheie dintr-odată şi tăcerea umple salonul de spital. Domnul Beckett îşi ridică lent capul şi se întoarce spre mine. Acum are lacrimi în ochi, şi mă întreb dacă sunt de tristeţe sau de la vină, şi aş vrea să spun ceva, să-i alin sentimentul de vină, dar nu o fac.

— Bani, replică el pe post de explicaţie. Credeam că nu vrea decât bani.

Clatină din cap, dezamăgit de propria persoană.

— Vă rog să nu-i spuneţi soţiei mele despre asta! mă imploră, iar eu aprob din cap, hotărâtă să nu spun la nimeni. Sunteţi singura căreia i-am povestit.

Nu ştiu ce să cred despre asta. Înţeleg nevoia de-a se descărca, de a-şi lua asta de pe suflet. Dar de ce eu? De ce să mi-o spună tocmai mie?

— Nu vreau ca ea să știe că m-a sunat Caitlin. Urmează un moment de șovăială, o clipă de tăcere, iar apoi adaugă: Va crede că, practic, fiica noastră este moartă din cauza mea.

Mai târziu, sunt singură în camera unde ne odihnim. E o denumire greșită – camera unde ne odihnim – pentru că nu ne odihnim prea des. De cele mai multe ori stăm și mâncăm aici, dar foarte repede, practic hăpăind, ca să ne putem întoarce la pacienții noștri, dar în unele zile e chiar un adevărat lux.

Stau la măsuța rotundă și mănânc ce-a mai rămas de aseară, trecând în revistă discuția avută cu domnul Beckett.

Micuțul televizor de pe birou e pornit; rămâne mereu așa, chiar și când nu se află nimeni aici să se uite la el. Urmăresc știrile de după-amiază când intră Luke. Fredonează cântece de Crăciun clasice, deși micul pom de Crăciun, cu luminițele și beteala lui cu tot, a fost pus la păstrare până anul viitor. Luke e aproape mereu binedispus. Este doar unul dintre cei doi asistenți din cadrul personalului, lucru perfect normal – doar undeva între 12 și 14% din personalul asistentelor sunt bărbați –, deși, contrar credinței populare, nu e gay. Nu trebuie să fii neapărat gay ca să fii asistent. Este însurat cu o femeie, cu toate că până la ea a fost atât de mult singur, încât lumea a apucat deja să-și formeze propriile păreri despre el. Și soția lui e superbă, o adevărată zeiță.

Luke se oprește la mijlocul cântecului când mă vede și zâmbește, făcând să i se adâncească și mai mult gropițele.

— Ce-avem azi în meniu?

— Spaghete, răspund în timp ce le împung cu furculița.

Este patru după-amiază, mult după prânz, dar e prima ocazie pe care am avut-o toată ziua să mă așez și să mănânc.

— Sună bine.

Mă strâmb.

— Chiar deloc. Sunt reci. Nu funcționează cuptorul cu microunde.

— Din nou?

— Din nou.

— Pot să mă uit la el, dacă vrei, îmi propune, lucru tipic pentru Luke, care vrea mereu s-ajute lumea și să repare lucruri.

Îi spun să nu-şi facă griji din pricina asta şi, totodată, atenţia i se mută la televizor.

— La ce te uitai? mă întreabă.

— La ştiri, răspund exact în clipa în care se iveşte o ştire de ultimă oră despre un alt atac care a avut loc azi-noapte în oraş, de data asta pe Grace Street, care se află la doar două străzi de locul în care stau cu Sienna.

Simt un gol în stomac. Luke rămâne lângă masă, şi urmărim dezgustaţi în vreme ce crainicul descrie cum atacul a avut loc imediat după ora opt, aseară. Această victimă, la fel ca şi celelalte, a fost urmărită în apartament pe uşa din spate, pe care ea a intrat dinspre alee, după care a urcat treptele până la etajul al treilea. Atacatorul a aşteptat-o în umbre până când femeia a descuiat uşa. A rămas tăcut acolo şi a lăsat-o s-o deschidă. A venit în spatele ei şi a silit-o să intre, dar apoi, spre deosebire de majoritatea cazurilor precedente, când femeile au fost doar jefuite, aceasta a fost şi violată. Femeia n-a apucat să-i vadă faţa bărbatului pentru că-n apartament era întuneric, şi el a venit pe la spate, doborând-o la podea cu faţa în jos şi spunându-i că are o armă şi că, dacă se gândeşte măcar să ţipe, o va omorî.

Împing caserola într-o parte. Nu mai pot să mănânc.

La început, Luke rămâne tăcut. Îşi ţine răsuflarea înainte s-o elibereze încetişor, cu furia palpabilă, şi ştiu că se gândeşte la soţia sa şi la ce i-ar face acestui individ dacă ar atinge-o măcar cu un deget.

— Săptămâna trecută mi s-a cerut să-i ţin locul cuiva pe tura de noapte, spune el.

Tura de noapte durează de la şapte seara până la şapte dimineaţa.

— Am refuzat, deşi mie şi lui Penelope ne-ar prinde nişte bani în plus, înţelegi ce zic?

Chiar înţeleg. Luke mi-a mai povestit despre situaţia lor financiară. Soţia lui e mai tânără cu vreo zece ani decât el, însărcinată şi la pat pe timpul sarcinii; nu poate să muncească, astfel încât momentan se bazează pe un singur venit, ceea ce pentru ei a fost o schimbare. E greu, mai ales cu un copil pe drum.

— Nu-mi place ideea să rămână singură în casă toată noaptea. Toate victimele locuiau singure, adaugă el, şi are dreptate,

dacă stau să mă gândesc, căci până acum n-am făcut-o. Tipul le ține sub supraveghere. Ştie când vor fi singure.

Cuvintele lui mă înfioară. Simt un frison când mă gândesc că în acest oraş a dispărut cu totul senzația de siguranță din pricina unui singur bărbat.

O vizualizez pe Sienna şi apartamentul. Şi noi avem o uşă în spate, la fel ca victima cea mai recentă. Aceasta duce la un mică terasă de lemn ce dă deasupra curții din spate, pe care o împărțim cu ceilalți colocatari. Imediat dincolo de curte se află o alee. Nu folosesc des uşa din spate, însă, dacă aş fi făcut-o, la fel de bine acea femeie aş fi putut să fiu eu, obosită, venind de la serviciu după o zi de muncă lungă. În cea mai mare parte a timpului, Sienna e acasă când ajung şi eu, dar uneori nu e. Câteodată stă la Ben şi, în nopțile când lucrez, Sienna rămâne singură acasă.

Luke îşi umple recipientul cu apă de la dozator şi pleacă, iar eu îmi îndrept din nou atenția la ştiri. Apare o nouă poveste, de data asta despre cel mai recent val de sinucideri din oraş. Mă întind după telecomandă şi dau volumul mai tare.

— Chiar săptămâna trecută, rosteşte crainicul, un băiat de 14 ani şi-a luat viața din cauza bullyingului online. Şi, la încheierea weekendului, un polițist din Chicago a fost găsit decedat în propriul apartament în urma unei răni autoprovocate cu arma din dotare.

Filmarea se mută apoi din studio şi trece la o imagine cu Lake Shore Drive, unde un glas din fundal spune că cea mai recent victimă este o tânără care a încercat să se sinucidă sărind de pe una dintre pasarelele pietonale din oraş, cea din partea sudică. Mă opresc din mâncat. Îmi țin răsuflarea, cu furculița suspendată în aer. La început, cadrul este mai larg – orizontul, lacul Michigan –, iar apoi se concentrează pe pasarela pe care se găseşte un reporter înghețat de frig, care ne spune că acesta este locul din care a sărit tânăra. Filmarea revine apoi în studio, unde crainicul intervievează un psiholog. Imaginea e împărțită în două. Psihologul se află undeva într-un birou şi ne avertizează cu privirile la semnele pe care trebuie să le căutăm la cei cu tendințe suicidare: vorbesc despre sinucidere, se retrag departe de orice legătură socială sau fac lucruri riscante ori autodistruc-

tive. În partea de jos a ecranului clipește un număr pentru prevenția sinuciderilor. Întregul reportaj vine pe neașteptate și e foarte trist, iar apoi psihologul dispare, și crainicul schimbă totul cu ceva mai vesel – cum, în weekend, unul dintre adăposturile pentru animale din oraș va renunța la taxele de adopție într-un efort de-a le găsi animalelor cămine potrivite –, ca să încheie buletinul de știri cu ceva mai plăcut. Schimbarea e bruscă, iar tranziția făcută de crainică, destul de forțată.

— Povestea următoare va înveseli pe toată lumea, rostește femeia, expresia tristă transformându-i-se cât ai clipi într-un zâmbet înainte să avem parte de o imagine cu un coș plin cu cățeluși ce-i vor face pe majoritatea telespectatorilor să uite cu totul de Caitlin.

Dar nu și pe mine.

Șase

Cineva se mută în apartamentul de dedesubt. Văd cum sosește camionul pentru mutări și parchează pe stradă. Rămân la geam, cu cana de cafea în mână, și urmăresc cum doi bărbați mătăhăloși cară cutii și mobilă afară din camion și intră pe ușile apartamentului cu trei camere de sub noi.

— La ce te uiți? mă întreabă Sienna în timp ce iese din dormitorul ei, îmbrăcată cu un tricou polo albastru cu mâneci lungi și o fustă plisată pe care o urăște din toată inima.

Sienna e înaltă; reușește să-și salte suficient de mult fusta pe talie ca să dezvăluie mai mult decât ar trebui din coapsă. Zâmbesc în barbă. Știe cum să profite din plin de darurile cu care a înzestrat-o natura.

— Se mută cineva sub noi. Ești aproape gata pentru școală? o întreb, iar ea aprobă din cap și-și trage pe ea paltonul ca să plece.

Nu pot să nu mă înfior când îi văd picioarele goale într-o asemenea zi de iarnă. Nu trebuie să poarte neapărat fustă. Și pantalonii sunt o opțiune, dar ea detestă încă și mai mult decât fusta pantalonii de uniformă lălăi, cu model în diagonală, ai uniformei.

Iese din apartament și, câteva clipe mai târziu, o văd cum apare pe trotuarul de dedesubt, ținând ușa deschisă pentru oamenii de la mutări. Mă face fericită; pentru că, oricât de neobrăzată e uneori, încă mai știe bunele maniere. O urmăresc cu privirea cum se îndepărtează pe strada Dakin înspre Sheridan, de unde va lua autobuzul spre școală. Are parte de o navetă lungă, de aproape 40 de minute – două autobuze și o plimbare scurtă –, în fiecare zi. Umblă de ani întregi singură cu autobuzul prin oraș. Copiii de la oraș sunt obișnuiți cu asta. Școala ei

e un liceu romano-catolic, unul dintre cele mai bune din oraş, deşi taxa anuală este de-a dreptul exorbitantă, însă o împart cu Ben.

O urmăresc cât pot pe geam, fermecată de încrederea ei de neclintit, dar şi uşor speriată de ea. I-ar prinde bine şi puţină prudenţă.

Mă prăbuşesc pe canapea cu cafeaua, îmi salt picioarele pe măsuţă şi-mi deschid laptopul, recunoscătoare pentru ziua liberă. Intru pe pagina de Facebook a lui Nat. Acum, că suntem prietene pe Facebook, mi-ar plăcea să aflu ceva mai multe despre ce a făcut în aceşti ultimi ani. Sienna mă boscorodeşte întruna pentru că folosesc în continuare Facebookul. Ea crede că sunt o luddită pentru că încă nu am înlocuit reţeaua socială cu TikTok sau SnapChat, astfel încât, la fel ca ea, să pot agoniza că nu pot ţine pasul cu postările. Ei îi place să considere Facebook un fel de reţea socială pentru mame de vârstă mijlocie, şi nu sunt chiar convinsă că se înşală.

Nu prea mai postez des. Şi totuşi, când intru pe Facebook, pagina mi-e plină de amintiri fals fericite, cum ar fi poza cu mine, Ben şi Sienna împreună, zâmbitori în faţa pomului de Crăciun din Millennium Park de anul trecut, când în realitate Ben nici n-a vrut să meargă, să se aventureze în cartierul Loop pentru cină şi să vadă luminile. A trebuit să îl silesc la propriu, şi chiar şi-aşa, tot a rămas supărat din această pricină, mai cu seamă pentru cât de mult urăşte turiştii şi aglomeraţia din preajma sărbătorilor, dar şi pentru că avusese parte de o săptămână foarte grea şi ultimul lucru pe care şi-l dorea în weekend era să facă o mulţime de chestii. Îmi amintesc că a mers toată seara la trei paşi în faţa mea şi a Siennei, iar mie nu mi-a adresat decât trei cuvinte mari şi late. A zâmbit pentru fotografie numai pentru că ne-o făcea un străin, şi nu voia să pară mojic în faţa cuiva pe care nici măcar nu-l cunoştea, astfel încât a stat la mijloc, între mine şi Sienna, cu braţele petrecute pe după umerii noştri şi strângându-ne atât de aproape, încât ni se atingeau capetele. A zâmbit larg pentru poză, în timp ce bradul din spatele nostru ne oferea fundalul perfect pentru atmosfera de sărbătoare. Ba chiar Ben a mers până acolo, încât a înşfăcat căciula de Moş Crăciun de pe capul Siennei şi şi-a pus-o pe propriul cap, şi-mi

amintesc cum l-au lăudat mai apoi prietenii – CE AMUZANT e Ben! Ben, ador căciula! Doamne, ce drăguț e! –, cu toate că mai apoi, după ce s-a terminat momentul, nu mai știa cum să scape mai repede de ea. I-a dat-o înapoi Siennei și s-a îndepărtat cu iuțeală, cu mâinile în buzunare, punând iar trei pași distanță, în vreme ce eu mă simțeam mulțumită pentru felul în care Sienna mă prinsese pe după brat și se plimba alături de mine, deși nu era obligată s-o facă.

Totuși, când am ajuns acasă, am postat fotografia pe Facebook, pentru că toată lumea posta poze pe Facebook cu toate chestiile tipice sărbătorilor pe care le făcea în preajma Crăciunului – doborârea brazilor de Crăciun, poze cu Moșul, patinajul pe gheață în Millennium Park –, și voiam să-i fac pe toți să creadă că și noi, la fel ca ei, eram fericiți. Adevărul este că rețelele sociale reprezintă o iluzie optică. Sunt o nerealitate, versiunea întru totul voluntară a vieților pe care oamenii vor să o vadă ceilalți.

N-am mai postat nimic pe Facebook de la divorț încoace, deși n-am renunțat cu totul la el. Îmi place să mă uit pentru că acesta e modul în care rămân la curent cu ce fac familia și prietenii.

Nat nu și-a șters numele de familie al soțului, Roche, de pe Facebook. Când intru pe pagina ei, dau click pe poza de profil ca s-o măresc și văd din nou acea imagine cu ea în fața unei cascade. În fotografie, se reazemă de gardul de metal și-și ține coatele pe balustradă. Apa se prăvălește în spatele ei, părând să se miște în acea imagine statică în așa fel încât vezi practic stropii de apă rece care țâșnesc în sus din râul încețoșat. Vântul îi suflă părul, nu suficient cât să strice poza, dar destul cât să-i insufle viață, să o facă să râdă și să scoată la iveală un zâmbet minunat. Pe când eram în liceu, îmi amintesc că Nat avea un surâs cu strungăreață. Strungărețа era abia vizibilă, dar totodată provocatoare, și nu făcea decât să-i imprime personalitate și farmec, însă acum, ca adult, îmi dau seama că ar fi putut să o facă și sfioasă. Acum a făcut-o să dispară, iar rezultatul este unul aproape lipsit de cusur.

Închid poza de profil ca să deschid poza generală de dedesubt. Aceasta o înfățișează pe Nat cu un bărbat. E

splendid, destul cât să mă facă să inspir brusc și să țin aerul în piept. Îmi plimb privirea peste pomeții și maxilarul dăltuiți în piatră, peste nasul îngust, ochii căprui-închis apropiați și părul blond-murdar – care e tuns scurt și dat pe spate, clasic și elegant –, încercând să mă hotărăsc dacă l-am mai văzut vreodată, pentru că e ceva la chipul lui care îmi zgândăre o amintire. Însă nu reușesc să-l identific cu precizie. Nat stă imediat în spatele lui, cuprinzându-l cu brațele pe după umeri și ținându-și mâinile împreunate pe pieptul lui – inelul de logodnă lat fiind clar vizibil, din platină sau aur alb, cu montura înconjurată de mici diamante și având unul mai mare, rotund, în centru. Ea își sprijină bărbia pe umărul lui, în vreme ce el practic zâmbește afectat pentru cameră, iar ea îl privește pieziș, cu o expresie de pură adorație, de parcă nu și-ar putea smulge privirea de la el. N-o învinovățesc. Nici nu am cum. Tipul e incredibil de atrăgător. Mă simt ca o proastă, însă, în timp ce mă uit la Nat în poză, ochii îmi tot revin la el. Spre deosebire de Nat, care-și ferește privirea, el are o căutătură fixă și directă, care pur și simplu cere atenție.

N-am fost niciodată cea mai frumoasă sau cea mai populară fată din școală, însă, chiar și ca adult matur, de multe ori m-am întrebat cum ar fi fost să pun mâna pe un asemenea bărbat, să ne putem ține de mână și să mă plimb pe stradă cu cineva atât de atrăgător – ceea ce nu înseamnă că Ben nu era atrăgător – chiar era, cu adevărat atrăgător –, însă nu cred că Ben a făcut vreodată să se întoarcă după el capetele, așa cum în mod categoric face acest bărbat.

Citesc biografia lui Nat, în care scrie că a mers la liceul Barrington. Acum lucrează ca educatoare la o grădiniță subvenționată din Lincoln Park. Îmi este cunoscută, întrucât e cea la care aș fi vrut să o înscriu pe Sienna acum niște ani, deși locurile erau limitate. După ce erau ocupate locurile care aveau prioritate, restul erau trase la sorți. I-am pus și eu numele în pălărie, însă numele Siennei n-a fost extras. Dacă ar fi intrat, mă întreb dacă Nat ar fi devenit vreodată educatoarea Siennei. Poate că drumurile ni s-ar fi încrucișat oricum. Soarta are propriile căi mai ciudate.

Dau scroll înapoi pe Facebook, mergând îndărăt pe firul timpului și simțind cum îmi vâr nasul unde nu trebuie, deși nu știu de ce, căci motivul pentru care oamenii postează diverse lucruri pe rețelele sociale este ca ele să fie văzute. Dacă Nat voia să-și păstreze viața privată, n-ar fi pus-o pe internet și nu mi-ar fi trimis cererea aceea de prietenie.

Acestea fiind zise, Nat e zgârcită cu pozele pe care le postează. Sunt câteva, dar nu prea multe. Ea și bărbatul din poza generală, domnul Roche, cu o mare turcoaz în spate într-un loc gen Turks and Caicos sau Punta Cana, cu una dintre acele colibe ridicate pe piloni deasupra apei în spate. Ei doi la un concert. Ei doi la roata Ferris de pe Navy Pier – un selfie –, cu soarele care apune și conturul zgârie-norilor din oraș în spate. În toate, zâmbesc amândoi. În toate, par fericiți și cât se poate de îndrăgostiți, și mă întreb ce s-a întâmplat între ei de au ajuns să divorțeze. El nu a fost etichetat în nicio poză și ea nici nu-i pomenește numele; sunt doar câteva cuvinte gen Raiul pe Pământ sau În vârful lumii. Deci nu am cum să aflu cine e.

În timp ce dau scroll – cu picioarele săltate pe măsuța din fața mea și cafeaua călâie într-o mână, iar cealaltă pe laptop –, țiuitul unui mesaj mă ia prin surprindere. În mod automat, căsuța de messenger apare singură pe pagină fără s-o fi deschis eu. E Nat. Simt un junghi de vinovăție, ca și cum ar ști că îi umblam pe pagină.

Sper că nu te deranjează că te-am căutat pe Facebook.

O clipă mai târziu, apare un nou mesaj.

Voiam doar să-ți spun ce plăcut a fost să dau deunăzi peste tine. Au ieșit la iveală multe amintiri din liceu. Nu-mi vine să cred că au trecut mai bine de douăzeci de ani! Și-ți mulțumesc și pentru că m-ai convins să rămân la întâlnire! Am mare noroc că am dat de tine – și din mai multe motive.

Surâd în barbă și mă aplec în față ca să-mi las cafeaua pe măsuță și să pot să tastez cu ambele mâini. Și eu mă bucur mult că te-am văzut! Sunt încântată că ai rămas la întâlnire. Ți-a plăcut? o întreb.

Sper că i-a plăcut. Nu cred că nu s-a simțit în largul ei – așa cum a promis, Faye nu i-a cerut să-și spună oful –, însă întâlnirile par uneori cam intruzive, indiferent că iei sau nu cuvântul.

Ba chiar uneori cineva spune ceva care trezește o amintire dureroasă.

O poză de profil în miniatură de-a ei apare lângă mesaj ca să-mi indice că l-a citit, iar apoi apar trei puncte; îmi scrie înapoi. Aștept, și apoi, când devine limpede că scrie un mesaj mai lung, las laptopul deoparte, îmi iau cana de cafea și merg în bucătărie să o umplu la loc. Mesajul ei mă va aștepta când mă întorc.

Dar, când mă întorc, punctele au dispărut. Ultimul mesaj din căsuța de mesagerie e al meu. Indiferent ce urma să zică, a șters tot, ceea ce mă face să mă întreb de ce.

Încerc din nou și scriu:

Îmi pare rău că după întâlnire am rămas blocată într-o discuție și n-am mai apucat să vorbesc cu tine înainte să pleci. Crezi că te întorci săptămâna viitoare?

De data asta răspunde repede: Nu sunt chiar sigură pot să vin, îmi scrie, și mă întreb dacă nu e sigură că poate să vină din cauză că în seara respectivă are altceva de făcut sau nu e sigură că poate să vină pentru că nu i-a plăcut întâlnirea și nu mai vrea să participe vreodată.

Sau nu e sigură că poate să vină din cauză că nu o lasă cineva.

OK, tastez inițial, dar nu trimit mesajul deoarece pare cumva tăios prin concizia sa. Nu vreau să par lipsită de înțelegere sau nepoliticoasă, deși știu prea bine că despic firul în patru.

Șterg răspunsul inițial. În schimb, scriu: Vrei să bem o cafea sau altceva la un moment dat? Chiar mi-ar plăcea să mai depănăm amintiri.

Pare direct, chiar îndrăzneț. Dar trimit oricum mesajul și apoi rămân așteptând un răspuns.

Șapte

Soții Beckett au început să mă simpatizeze. În zilele în care nu lucrez, lui Caitlin îi este repartizată altă asistentă, dar în cele în care sunt la muncă, cei doi întreabă de mine. Astăzi, de exemplu, nu mă ocup eu de Caitlin. Am primit alți pacienți în grijă, dar când au început orele de vizită și soții Beckett l-au găsit pe Luke în salonul lui Caitlin, i-au cerut asistentei-șefe să-l schimbe, iar ea i-a ascultat.

— Cu siguranță le place mult de tine, a spus Luke atunci când ne-am intersectat pe hol.

El e incredibil la ceea ce face. Are multă compasiune, posedă cel mai plăcut zâmbet din lume și un simț al umorului pe cinste. Pacienții de care se ocupă sunt foarte norocoși.

— Să nu o iei personal! Doar s-au obișnuit cu mine, îmi închipui, i-am răspuns, încercând să nu insist prea mult asupra chestiunii.

Celor doi le place să vorbească cu mine. Am stabilit o legătură cu doamna Beckett, căci amândouă suntem mame. Nimic mai mult.

— E ceva ciudat cu ei, a adăugat Luke, iar cuvintele lui parcă mi s-au furișat în josul coloanei vertebrale, mai ales având în vedere discuția pe care am avut-o deunăzi cu domnul Beckett, când mi-a pus să ascult acel mesaj vocal.

Tocmai mă îndepărtam spre salonul lui Caitlin când a spus-o. M-am oprit și m-am întors spre el.

— Cum așa?

Luke stătea la vreo trei pași distanță, cu salopeta albastru-deschis și un tricou alb pe dedesubt, de sub a cărui mânecă se ițea o parte dintr-un șarpe tatuat. Îmi povestise odată despre tatuaj, o rămășiță a tinereții lui zbuciumate, și despre faptul că

şi-l făcuse pe când avea 16 ani, folosindu-se de un act de identitate fals. După cum recunoaşte singur, în adolescenţă Luke a fost o adevărată teroare. Părinţii lui erau mai mult absenţi, iar tatăl său era un alcoolic iute la mânie. Îi lovea pe Luke şi pe mama lui, nu tot timpul, dar uneori, iar atunci el îşi lua lumea-n cap şi dispărea. Luke mi-a povestit despre propriul trecut atunci când m-am plâns despre ceva ce făcuse Sienna – depăşise ora când trebuia să se întoarcă acasă sau ceva relativ inofensiv de genul. El a spus atunci: „Meghan, să ştii că ar putea fi mult mai rău. E o puştoaică de treabă." Când era el însuşi un puşti, mi-a spus, bea, lua droguri şi uneori mai şi fura mărunţişuri. Când l-am întrebat care era motivul, mi-a răspuns că iubea fiorii de care avea parte, entuziasmul de a lua ceva ce nu era al lui, şi pentru că nu-l oprea nimeni, nu-i spunea nimeni nu. Îi oferea putere şi o senzaţie de control de care nu avea parte în cadrul propriei familii, îmi închipui, acolo unde se simţea neputincios. Acum Luke e un om de pus pe rană. A ispăşit o pedeapsă scurtă în închisoarea pentru tineri, apoi a depăşit acea fază a vieţii. S-a dus la facultate şi s-a făcut asistent medical.

Pe hol, Luke stătea cu braţele încrucişate la piept şi stetoscopul atârnat la gât. Şi-a plecat capul pe un umăr.

— Nu ştiu. Pur şi simplu aşa-mi zice instinctul. Dar ceva pare în neregulă, a adăugat el legat de soţii Beckett.

Evident, nu puteam să renunţ pur şi simplu.

— În ce sens?

A părut să cadă pe gânduri.

— Mama nu face contact vizual atunci când vorbeşte. Iar mai devreme, când a intrat, plângea sau părea să fi plâns. Dar n-avea deloc lacrimi.

E greu să te uiţi la vânătăile şi rănile de pe faţa lui Caitlin Beckett. Nu cred că mă voi obişnui vreodată cu ele. Are mici fracturi şi răni ale ţesuturilor la nivelul craniului şi al feţei. Nasul şi maxilarul îi sunt rupte şi ambii ochii îi sunt învineţiţi. Îi lipsesc mai mulţi dinţi. Restul corpului e într-o stare şi mai proastă, o combinaţie de oase fracturate, ligamente rupte şi contuzii. Îşi ţine membrele ca şi cum ar fi moartă. Pot să le manevrez oricum vreau, iar după ce le ridic şi le dau drumul, cad moi.

Majoritatea rănilor sunt vizibile. Dar mai există chestiuni pe care doctorii încă nu le-au descoperit, cum ar fi dacă i-au fost afectați nervii și, dacă se trezește, se întreabă dacă va mai fi în stare să facă lucruri, cum ar fi să clipească, să mestece sau să zâmbească. E posibil să aibă nevoie de operații care să îndrepte cele suferite, să refacă indiferent ce funcții s-au pierdut și să-i îmbunătățească înfățișarea, dacă va fi să trăiască, astfel încât, într-o bună zi, să arate iar ca o versiune a ei înseși.

După-amiază, infirmiera Marianne vine în salon, așa că le cer soților Beckett să ne lase singure, ca să putem să-i facem lui Caitlin o baie. Trag perdeaua, pentru intimitate. Evit să mă uit la chipul lui Caitlin în timp ce-i dau joc cămașa de spital. O acopăr cu o pătură în timp ce o spăl împreună cu Marianne, atentă să nu o dezvelesc mai mult decât e nevoie. Să fii pacient reprezintă o experiență intimă. Pentru toți poate să fie ceva inconfortabil. Când le fac baie pacienților conștienți, stăm de vorbă sau îi țin eu de vorbă, dacă ei preferă să tacă. Sporovăi verzi și uscate ca să evit senzația de stânjeneală. Dar cu cineva inconștient, am parte de liniște. Eu stau de o parte a patului, iar Marianne, de cealaltă, și lucrăm de la cap în jos. Nu e mereu o treabă pentru asistentele de la Terapie Intensivă. Nu avem timp mereu să ne îmbăiem propriii pacienți, dar, când avem, o facem.

O răsucim pe Caitlin pe o parte ca s-o spăl pe spate. Totodată, îi verific și pielea în căutare de iritații de la statul în pat, iar apoi îi schimbăm așternuturile, lucru care, pe un pat ocupat de un pacient care nu poate să ne-ajute, e o adevărată provocare. După ce terminăm, punem cearșafurile murdare într-un sac și apoi le scoatem afară ca să fie spălate. Marianne se oferă să le ducă ea, dar eu îi spun nu, mulțumesc, pentru că trebuie să mai verific o altă pacientă și e-n drumul meu.

Cealaltă pacientă este o femeie pe nume Marin Layley, în vârstă de 71 de ani, internată pentru un atac cerebral, deși mai are o seamă de comorbidități gen tensiune mare, inima afectată și diabet. Are noroc că e încă-n viață, deși încă n-a ajuns la liman. Se află la Terapie Intensivă pentru a fi monitorizată și a i se face analize neurologice. Mai are nevoie și să i se administreze insulină de patru ori pe zi, și a venit timpul să i se dea

medicamentul. După ce intru în salon, îi găsesc seringa pentru insulină pe căruciorul pentru medicamente, unde am lăsat-o ultima oară, și-i dau doza. Teoretic, seringile pentru insulină n-ar trebui lăsate așa, la vedere – unde, în principiu, ar putea să vină cineva și să le ia, dacă ar vrea –, dar nu avem timp mereu să le punem înapoi în coșurile fiecărui pacient în parte din camera cu medicamente de fiecare dată după ce le folosim. Uneori e mai eficient să le lași pur și simplu afară.

Când mă întorc spre salonul lui Caitlin, iau colțul și dau de un bărbat acolo, cu ea. Mă opresc în mijlocul holului ca să-l studiez. Stă cu spatele la ușă, așa încât nu-i văd fața; nu-l văd decât din spate, cu smocurile de păr negru ce răsar de sub șapcă, la ceafă.

Dar chiar și din spate, tot știu cine e. Este același individ care s-a aflat aici, în spital, acum câteva zile, stând pe hol în fața salonului lui Caitlin și uitându-se în interior.

Mă cuprinde o senzație de tulburare.

Cine e și ce dorește?

Se uită fix în jos la patul lui Caitlin, și e ceva la felul în care stă, la postura corpului sau la modul în care se uită la ea, care mă face să nu mă simt în largul meu. Nimic afectuos sau de bun augur la tot ce ține de el. Nu o atinge. Nu o mângâie pe brat sau pe păr. Doar se holbează, ca și cum ar privi în jos la un cadavru așezat într-un sicriu. E înalt și subțire. Prezența lui, faptul că și-a făcut apariția așa, mă ia prin surprindere, pentru că nu l-am văzut venind și pentru că, în intervalul scurs de când Caitlin se află aici, nu a mai intrat nimeni în salon ca să o viziteze în afară de domnul și doamna Beckett.

— Meghan, rostește o voce, și-mi smulg privirea de la Caitlin ca să dau peste Luke, care stă în oficiul asistentelor, lângă mine, și mă cercetează pe deasupra ecranului de la calculator.

— Scuze! zic. Ai spus ceva?

— Te-am întrebat dacă ești bine.

Nu-i răspund pentru că nu știu dacă sunt bine. În schimb, îl întreb:

— Tu l-ai văzut pe tipul care a intrat?

— Care tip? face el, iar atunci dau din cap în direcția salonului ocupat de Caitlin.

— El, şoptesc.

Privirea lui Luke o urmează pe-a mea şi atunci îl observă, lăsându-şi ochii să se plimbe peste blugii lui şi bluza termală, plus o geacă subţire atârnată de căpătâiul patului. Apoi clatină din cap.

— Nu, dar tocmai ce răspundeam la un apel, zice el şi, în timp ce îl fixez atent, se întinde ca să aşeze telefonul la loc în furcă. Mai bine întreab-o pe Anna!

— O întreb. Mersi!

Vizitatorii trebuie să se prezinte la oficiul asistentelor când sosesc. La Terapie Intensivă sunt semne peste tot, şi e greu să nu le vezi. Acestea fiind zise, în timpul orelor de vizită, secţia rămâne neîncuiată; oricine poate să intre fără să i se dea voie, spre deosebire de orele din timpul nopţii, când angajaţii trebuie să-şi folosească ecusonul ca să intre.

Mă apropii de Anna, care se află în cealaltă parte a oficiului.

— Bună! încep, iar ea îşi ridică privirea din ecranul calculatorului. Bărbatul din 214, reiau, aplecându-mă ca să şoptesc, şi atunci Anna se uită peste umărul meu tocmai în salon. L-ai văzut când a intrat?

— Nu! E totul în regulă?

— Da, cred că da, răspund, fără să trădez ce cred de fapt.

În ciuda presimţirilor rele, trebuie să intru acolo. Mă răsucesc cu spatele la Anna. Îmi ia câteva clipe să-mi adun curajul, dar până la urmă mă urnesc în direcţia salonului. Bărbatul mă aude când intru. Aruncă o privire peste umăr, iar acum apuc să îl văd aşa cum trebuie.

— N-am ştiut că e cineva aici, încep în timp ce intru în salon, şi-mi simt teama din glas.

Bărbatul poartă o şapcă de camionagiu pe cap, iar cozorocul îi ascunde parţial faţa, deşi ochii îi sunt de un albastru viu. Bucle negre îi ies de sub şapcă. Are riduri fine în jurul ochilor şi al gurii, iar dacă ar fi să-i ghicesc vârsta, aş zice în jur de 40.

— Sunteţi… rudă? îl întreb, înghiţind cu greutate pe când îi observ nasul strâmb, care dă impresia că ar fi fost rupt la un moment dat de-a lungul vieţii şi nu s-a mai îndreptat niciodată aşa cum trebuie.

Urmează un moment de șovăială din partea lui, timp în care mă analizează din cap până-n picioare. Privirea i se plimbă peste fața mea, apoi în jos pe gât și pe piept, acolo unde am prins ecusonul cu numele, imediat deasupra sânului stâng. Îi urmăresc privirea, uitându-mă fix la propriul nume scris cu susul în jos și simțind cum inima mi-o ia la goană. Am numele complet pe ecuson. Meghan Michaels. Am și poza acolo. Statul le cere asta tuturor angajaților din Sănătate, mergând până acolo, încât se precizează ca literele din propriile nume să fie destul de mari și de ușor de citit, iar poza, una recentă. E pentru a-i proteja pe pacienți, ca să se asigure că aceștia au parte de profesioniști calificați, dar pe noi cine sau ce ne protejează de ei?

Am auzit mai multe asistente exprimându-și temerile legat de acest subiect, despre cum unor cunoscuți de-ai lor li s-au întâmplat una sau alta: un pacient nemulțumit sau un membru al familiei acestuia le află numele, le găsește pe rețelele sociale și se interesează unde locuiesc, sau un dependent de droguri le urmărește, crezând în mod eronat că asistentele au acces neîngrădit și nelimitat la medicamente. Nu-i așa. Intimitatea noastră e pusă-n pericol, iar uneori și propria siguranță.

Ochii i se întorc la fața mea, acolo unde zăbovesc un pic înainte să se fixeze într-ai mei. Își înclină capul într-o parte și nu se grăbește să răspundă, dar, când o face, zice:

— Nu! Un prieten.

Mă întreb dacă acest lucru e adevărat.

— Îmi pare rău! rostesc cu voce tremurătoare. Numai familia are voie aici.

Nu sunt regulile spitalului, însă asta și-au dorit domnul și doamna Beckett.

Inițial, el nu spune nimic. Mă privește în ochi, determinându-mă să mă întreb dacă o face ca să mă intimideze, pentru că exact asta simt. Am o reacție fizică din cauza căutăturii lui. Simt că mi se strânge pieptul. Inima îmi bate mai repede, tot mai repede, astfel încât practic aud șuierul sângelui în urechi. Îi simt privirea până-n adâncul sufletului, și îmi doresc cu disperare să-mi feresc privirea, să mă răsucesc pe călcâie, să văd dacă Anna și Luke au rămas la oficiul asistentelor în spatele meu, să-i știu acolo și că nu sunt singură, dar nu o fac. Îi susțin

privirea, spunându-mi în sinea mea că n-am niciun motiv să-mi fie teamă.

Apoi își desprinde ochii dintr-ai mei și se întinde după geaca de pe căpătâiul patului.

— Tocmai plecam, zice.

Își ia geaca în mâini și trece pe lângă mine, atât de aproape în timp ce se îndreaptă spre ușă, încât mă trag iute în spate, ca să nu ne lovim coatele unul de altul.

*

— Am nevoie de fotografii cu mine bebeluș, e primul lucru pe care-l rostește Sienna când seara intru în apartament.

Stă în living, cu televizorul pornit, înfofolită într-o pătură, și-și face temele. Am avut parte de un drum lung și agitat înapoi spre casă, pentru că m-am gândit întruna la bărbatul care a venit să o viziteze pe Caitlin la spital, mai cu seamă la ochii aceia reci ca gheața și la modul în care s-a holbat la mine, făcându-mă să mă simt inconfortabil, dacă nu chiar speriată. Tot restul zilei, m-am tot gândit că ar fi putut să se afle în continuare pe undeva prin spital. L-am văzut ieșind din salonul ei; nu l-am văzut ieșind și din clădire. Puțin probabil, dar tot n-am scăpat de acea senzație. Când am ieșit din tură, m-am uitat după el, întrebându-mă dacă era pe acolo, ascuns în vreo intrare pentru ambulanțe sau pe platforma unde se lasă sau se iau pacienții, în timp ce mă îndepărtam în jos pe Wellington și treceam pe lângă el în beznă.

— Bună și ție! glumesc, atârnându-mi geaca în cuier. Ziua mea a fost în regulă, mersi că m-ai întrebat!

— E pentru un proiect la școală, mi-o retează Sienna, care în ultima vreme nu prea a fost în apele ei.

— Când ai nevoie de ele?

— Acum. Proiectul trebuie predat mâine.

— Sienna, încep, dezamăgită, pentru că n-a lăsat niciodată lucrurile până-n ultimul moment, însă acum devine un lucru tot mai obișnuit.

E o chestie tipică tinerilor – lipsa de motivație și proasta administrare a timpului –, însă schimbările discrete din comportamentul ei devin tot mai vizibile. Dacă nu sunt notele mai slabe, iritabilitatea sau desele schimbări de dispoziție, atunci se poartă

complet anapoda, nerăbdătoare probabil să se maturizeze cât mai repede. Nu-mi place, şi mă întreb pe ce pot să dau vina: pe hormoni, pe băieți, pe Ben, pe droguri?

— Ce-i? întreabă, cu un aer jignit. Am căutat. Dar n-am găsit niciuna.

Are dreptate. Nu avem suficient spațiu în apartament ca să ținem chestii de genul albumelor foto, iar Sienna s-a născut într-o vreme în care nu era chiar totul digital, ca acum. Primii câțiva ani din viața ei sunt păstrați în ordine în albume pe care le țin la subsolul clădirii, unde există boxe încăpătoare de metal pentru lucrurile fiecărui chiriaș, iar acolo îmi depozitez tot ce am adunat de-a lungul vieții alături de Ben și care n-a mai încăput în spațiul unde locuim.

— Sunt la subsol, îi spun, iar apoi o anunț că merg eu să le recuperez, pentru că va fi mai uşor decât să îi explic unde se află.

Îmi iau cheile şi pornesc spre uşă, apoi o încui în urma mea şi pornesc pe scări, spre holul de la intrare. Odată ajunsă acolo, descui uşa de la subsol şi o deschid. Dau de o beznă apăsătoare. Întind mâna după întrerupătorul din capul scărilor şi îl apăs, dar nu se întâmplă nimic. Trag de buton în sus şi-n jos, dar subsolul rămâne învăluit în întuneric. Cred că s-a ars becul de la baza treptelor.

Nu pot să mă întorc cu mâna goală la Sienna, căci se va supăra pe mine. Fără tragere de inimă, îmi zic că va fi în regulă, întrucât mai există un bec jos, unul fără niciun abajur sau ceva de genul, doar un cablu ce atârnă din plafonul jos, chiar deasupra maşinii de spălat.

Îmi adun curajul. Trag adânc aer în piept şi păşesc în beznă. Las uşa din spatele meu deschisă şi o proptesc cu o pană care rămâne totdeauna în hol ca să o țină deschisă pentru livrări şi altele asemenea. Mă simt recunoscătoare pentru lumina din hol, care însă păleşte pe măsură ce cobor şi mă îndepărtez de ea, în jos, pe scările din lemn simple, spre podeaua de beton din capătul lor.

Lumina e tocmai în celălalt capăt al subsolului. Între mine şi ea se află stâlpi de fier care susțin clădirea şi în care încerc să nu intru, pipăind orbeşte cu mâinile goale. Regret că mi-am

lăsat telefonul la etaj, pentru că acum mi-ar prinde bine lanterna lui. În schimb, pipăi în jur ca să dau de cablu în întuneric, izbutind să invoc în cele cinci sau zece secunde până îl găsesc tot soiul de gânduri îngrozitoare, cum ar fi: Dacă nu sunt singură aici jos? Dacă mai e altcineva cu mine?

Îmi vin în minte ochii bărbatului de la spital şi cât de bântuiți păreau.

Când găsesc cablul, mă cuprinde uşurarea, deşi lumina oferită de becul golaş e practic insignifiantă.

Mă uit în jur să mă asigur că nu mai e nimeni aici, cu mine, şi chiar nu mai e. Subsolul e micuț. Pereții sunt din bolțari, iar tavanele sunt joase. Nu cred că sunt mai mult de 1,8 metri de la podea până la grinzi, aşa încât bărbații mai înalți ar trebui să se aplece ca să nu se lovească la cap.

Boxele de metal pentru depozitare sunt lipite de peretele opus, creând adevărate buzunare de întuneric acolo unde nu ajunge lumina. Mă apropii de ele şi o găsesc pe a noastră. Are un lacăt pe uşă. Învârt rotițele, introducând combinația corectă, şi apoi trag de lacăt în jos ca să-l deschid. Scot lacătul şi-l agăț de cârligul de metal ca să nu-l rătăcesc în timp ce caut albumele. Uşa boxei scârțâie când o deschid. Păşesc înăuntru, şi, dintr-odată, gânduri nedorite îmi invadează mintea, pline de imagini cu mine încuiată în boxă, indiferent că-n mod accidental sau dinadins.

Cât ar dura până să mă găsească cineva? Dacă țip, m-ar auzi cineva?

Încep să caut. Cu cât găsesc mai repede albumele, cu atât pot să plec mai iute. Dau bicicletele din drum ca să ajung la cele trei cutii de depozitare din plastic stivuite una peste alta, dincolo de ele. Acestea sunt etichetate, şi, deşi unele etichete au scopuri clare – Instalații de Crăciun –, altele sunt mai degrabă generice: Amintiri. Mă opresc la o cutie pe care scrie Amintiri şi-i salt capacul, pe care-l dau deoparte. Încep să răscolesc prin lucruri cum ar fi un album cu poze de la nuntă şi nişte adorabile încălțări de-ale Siennei de când era copilaş: cizmulițe îmblănite din piele întoarsă şi pantofiori de balet negri ce-mi încap în palmă. Mă năpădesc amintiri cu Sienna bebeluş şi mă trezesc alunecând fără să-mi dau seama pe cărarea nostalgiei, descope-

rind o șuviță de la prima ei tunsoare și un sac de dormit confortabil și călduros care mă duce imediat cu gândul la nopțile în care nu dormeam, ci doar stăteam pe balansoarul din camera ei – o vreme în care îmi doream să fie ceva mai mare, să pot să am și eu parte de somn noaptea, dar pentru care acum aș da orice s-o pot recăpăta. Îmi apăs de piept sacul de dormit, mirosindu-l și strângându-l aproape.

Sunt undeva departe, adâncită în propriile gânduri. Nu mai sunt la subsol, ci în camera de bebeluș a Siennei, cu cântece de leagăn răsunând încetișor din CD player ca să nu-l trezească și pe Ben. Încăperea e cufundată în semiîntuneric, fiind iluminată doar de lampa de veghe în formă de glob ce proiectează steluțe pe tavan și pe pereți.

Dintr-odată, ușa boxei din spatele mele scârțâie.

Cineva e la subsol cu mine.

Mă răsucesc cu totul, cercetând încăperea cu privirea. Nu sunt decât eu.

Încerc să-mi spun că trebuie să existe o explicație rațională pentru care s-a închis ușa, cum ar fi că s-o fi declanșat căldura, iar o pală de aer dinspre gura de ventilație a împins-o. Frica nu-mi scade niciun pic.

Mă gândesc iar la bărbatul de la spital. Nu-i exclus să mă fi urmărit când plecam. Ar fi putut să mă urmeze până acasă. Ar fi putut să intre în clădire, strecurându-se în spatele altui locatar.

Împing ușa la loc, simțindu-mă disperată să găsesc albumele și să plec. După ce le găsesc, le strâng la piept, ușurată. Apropii ușa, o închid și pun lacătul la loc. Merg în celălalt capăt al subsolului ca să trag de șnur și să închid becul. Încăperea este învăluită în întuneric, așa că sunt practic oarbă. Îmi târșâi pașii în sus pe scări, pipăind cu mâinile, împiedicată acum și de faptul că ochii mi s-au adaptat la lumină.

Când ajung în capătul scărilor, îngheț din cauza ușii închise din capul scărilor.

Am lăsat-o deschisă. Știu sigur.

Rămân acolo într-o stare de imobilitate, uitându-mă în sus, la ușă. Nu s-ar fi putut închide singură pentru că era ținută cu o pană. Ar fi trebuit să mute cineva pana și să-nchidă el însuși

ușa, ceea ce înseamnă că intenția i-a fost una malefică sau răutăcioasă. Poate că nu știa că e cineva jos și s-a gândit că ușa a fost lăsată deschisă din greșeală. Și încerca doar să ajute.

Încep să urc repede scările. Când ajung în capăt, apuc clanța și încerc să deschid ușa, dar nu se clintește.

Încerc iar, cu mai multă forță.

— E cineva acolo? strig, bătând cu palma în ușă.

Îmi apăs urechea de lemn. Încerc să ascult, deși inima îmi bate cu putere, iar sângele îmi bubuie în urechi. Nu-mi dau seama dacă de partea cealaltă a ușii se află sau nu cineva. Nici dacă aud sau nu pași ori clicul slab scos de un zăvor care alunecă ușor la loc aici sau la altă ușă.

— Alo? strig iar. E cineva acolo?

Bat în ușă. Strâng clanța bine cu ambele mâini și smucesc de ea, simțindu-mă panicată și disperată și dorindu-mi încă o dată să nu-mi fi lăsat telefonul sus. Lumea din jurul meu e complet neagră, singura rază de lumină venind pe sub ușă.

Durează ceva, dar până la urmă aud un alt zgomot din hol, ceva mai apropiat și mai clar, și mai durează o secundă, dar îl identific: e zornăitul unei chei într-una dintre cutiile poștale din aluminiu înfipte în perete de-a lungul holului de la intrare.

Bat iar în ușa de la subsol și, de data asta, din partea cealaltă, clanța se îndură să se răsucească. Ușa de la subsol se dă ușor de perete, iar eu îmi adun curajul pentru indiferent cine s-o afla de cealaltă parte.

Domnul Hilman, vecinul în vârstă de la parter, stă în hol și mă fixează cu ochi mari, uluit.

— Ce cauți aici jos? mă întreabă. În beznă?

— Eu… am coborât să iau ceva din boxă. Când am încercat să mă întorc, am găsit ușa înțepenită. Și nu funcționează lumina, răspund, ridicând și coborând butonul întrerupătorului ca să-i arăt. Cred că s-a ars becul.

Îmi tremură vocea. Mă simt ca o proastă, dar sunt și speriată.

— Din cauza ăstuia, spune el, care era înțepenit sub ușă.

Ține în mână pana, care e mai mult decât o simplă bucată de lemn. E ceva modern și masiv, și chiar nu-mi dau seama ce-i cu ea, cum de-a ajuns de partea cealaltă a ușii față de unde o lăsasem eu.

— De-asta nu puteai s-o deschizi. Cât ai stat acolo?

— Doar câteva minute, îi răspund, simțind că mi s-a tăiat răsuflarea. Nu știu cum de s-a întâmplat. Eu... nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu v-ați fi întors acum acasă.

Până la urmă ar fi venit Sienna după mine. Dacă trecea destul timp, ar fi început să-și facă griji sau să-și piardă răbdarea și ar fi venit să mă caute. N-aș fi rămas toată noaptea aici.

Îi mulțumesc încă o dată. Ies în holul de la intrarea în bloc și încep să urc treptele. Continui să respir cu dificultate. Inima îmi bate tare în timp ce sui singur ultimul șir de trepte ce duc la apartamentul meu. Când ajung la ușă, vâr cheia în încuietoare. Am lipsit mai mult decât aveam de gând. Nu doar câteva minute, ci mai degrabă 15 sau 20. Răsucesc clanța și deschid ușa. Sienna stă nemișcată pe canapea, înfășurată într-o pătură, cu picioarele pe măsuța de cafea, și-și face temele pe laptop. Habar n-are cât am lipsit.

Dar apoi se uită la mine, mutându-și lent privirea în lateral. Nu știu dacă e de la respirația îngreunată sau de la paloarea pielii, dar ceva mă trădează, pentru că expresia i se schimbă și mă întreabă:

— Ce-ai pățit?

Închid și încui ușa de la intrare și apoi îi aduc albumele, aplecându-mă ca să le las pe măsuța de cafea, lângă tălpile ei goale.

— Nimic, răspund, mințind, pentru că nu vreau să-și facă griji și pentru că îmi tot spun în sinea mea că nu s-a întâmplat nimic; poate a fost doar proprietarul clădirii, poștașul cu vreun pachet livrat mai târziu ori vreun alt chiriaș.

Poate că cineva a intrat prin față, a văzut ușa de la subsol deschisă și s-a gândit s-o facă pe bunul samaritean și-a închis-o.

— Sunt foarte obosită. Și mi-e foame. A fost o zi lungă și agitată, și cred că m-a ajuns. Uite albumele! Alege-ți ce vrei! Eu trebuie să pregătesc ceva de mâncare.

Mă îndrept spre bucătărie, unde nu voi mai fi în raza ei vizuală, pentru că nu vreau să mă vadă așa. Nu vreau s-o fac să se îngrijoreze. Să creadă că s-a întâmplat ceva.

Nu mă apuc imediat să face ceva de mâncare; în schimb, mă sprijin de blatul de gătit, încercând să-mi controlez respirația.

Mai târziu, după ce m-am liniștit, Sienna îmi cere să ne uităm amândouă la poze. Ne cuibărim împreună sub pătură, pe canapea. Răsfoim paginile unui album, iar Sienna îmi tot pune întrebări de genul ce nume i-am fi dat eu și Ben dacă ar fi fost băiat sau dacă ne-a fost greu să o concepem. A doua mi se pare o întrebare ciudată, dar Sienna spune că mamei și tatălui lui Nico le-a fost greu să-l conceapă.

— Isaac, răspund, iar apoi adaug, atentă la cuvinte: Nu! La fel ca mai tot ce ține de tine, a fost floare la ureche. Am rămas foarte ușor gravidă.

— Îmi place asta! zice după aceea, arătând o poză cu noi două.

În fotografia cu pricina, are vreo două săptămâni și doarme dusă într-un fâș roz, lipită de pieptul meu, în timp ce eu stau pe spate, într-un fotoliu, cu capul într-o parte, și zâmbesc aproape adormită spre aparatul aflat undeva în stânga. Scalpul Siennei e aproape chel, cu firișoare de păr blond ultrafine care surprind o rază de lumină ce pătrunde prin fereastra din capătul opus al încăperii. Are gura deschisă ca un pui de măcăleandru și-și ține ochii închiși. E liniștită, așa cum doarme. Părem amândouă cât se poate de împăcate.

— Și mie! spun în vreme ce Sienna își reazemă capul de umărul meu, iar eu dau pagina.

Încerc să mă lasă purtată de moment, să uit de ce s-a întâmplat mai devreme.

Dar gândul care nu-mi dă deloc pace este acela că, și dacă proprietarul sau un alt colocatar a închis ușa de la subsol, crezând că poate cineva o lăsase din greșeală deschisă, de ce să mai înțepenească și pana sub ea?

Nu pot scăpa deloc de ideea că cineva a încercat să mă încuie dinadins la subsol.

Opt

O văd prin vitrina restaurantului în seara următoare. Eu am propus acest local. E o cafenea/bar cu vinuri unde ai parte de intimitate şi se află imediat unde se termină strada Halsted. Era unul dintre locurile mele preferate unde mă întâlneam cu prietenii pe când aceasta încă era o activitate obişnuită.

Telefonul îmi sună când sunt pe drum. Răspund.

— Meghan Michaels? rosteşte femeia de la celălalt capăt al liniei, cu un glas greu de distins din cauza zgomotelor oraşului.

— Da! răspund, ducându-mi o mână la cealaltă ureche ca să acopăr zgomotele.

— Bună, Meghan, sun de la biroului doctorului Berry, în legătură cu ultima ta mamogramă.

— E totul în regulă? întreb cu o voce şovăitoare, ştiind că nu, sigur că nu e-n regulă.

Nu te sună în legătură cu rezultatele unei mamograme decât dacă există o problemă.

— Am descoperit o asimetrie la sânul drept, lucru pentru care, cel mai probabil, nu trebuie să-ți faci griji. În majoritatea cazurilor, nu e cancer. Totuşi, trebuie să mai obținem nişte imagini în plus ca să fim siguri.

— Bine! spun, deja tulburată şi neliniştită, iar femeia îmi dă un număr de la alt laborator de radiologie față de cel la care am fost, unul care deține alte echipamente.

După ce termin, las telefonul, încercând ca deocamdată să nu mă gândesc la asta – dat fiind că a zis „În majoritatea cazurilor, nu e cancer". Totuşi, e mai uşor de zis decât de făcut. Merg repede, evitând pietonii, dar rămân blocată la semafor chiar înainte de intersecție. Aştept cât e roşu, urmărind prin geamul din-

colo de care mă aşteaptă Nat, aşezată la o masă pe terasa ce stă deschisă tot anul, acum încălzită cu un foc şi cu lămpi de căldură. Are un loc lângă un şemineu de piatră masiv, cu faţa spre stradă, sub un şir de luminiţe. Prin vitrină, întreaga scenă pare ademenitoare, plăcută şi plină de căldură.

Cât timp aştept ca silueta omuleţului roşu să devină verde, o urmăresc de la distanţă cum strânge o cană între mâini şi se holbează în gol în noapte, cu mintea părând să-i rătăcească altundeva. În spatele ei, un ospătar cară o tavă cu băuturi pe lângă un tânăr care se îmbracă cu un palton, pregătindu-se de plecare.

Semaforul se face verde. Apare mâna verde, aşa că traversez, trecând pe lângă cei care-mi stau în drum deoarece am întârziat deja 15 minute şi mă simt vinovată din cauza asta. I-am trimis un mesaj pe Facebook ca să-i spun că a trebuit să rămân la serviciu şi că nu mă aşteptam să dureze atât, dar, când am verificat ultima oară, încă nu citise mesajul. Mi-am făcut griji că avea să renunţe şi să plece înainte să ajung la ea.

Când sosesc acolo, deschid uşa şi intru prin faţă, făcându-mi loc printre mese şi scaune şi îndreptându-mă spre terasă.

— Bună! rostesc tare, venind grăbită din spatele ei. Îmi pare foarte rău c-am…

Iar apoi încremenesc pentru că, atunci când mă aude, tresare puternic, iar cana din mâini i se clatină atât de brusc şi de puternic, încât cafeaua se revarsă peste margine şi se cade pe masă.

— O, Doamne! spun repede, grăbindu-mă să ocolesc masa, acolo unde se află şerveţele, din care iau câteva şi le folosesc să absorb cu ele dezastrul. Îmi pare foarte rău! repet, ceva mai blând de această dată, cercetând-o în timp ce-şi lasă cana pe masă şi apoi îşi desprinde mâinile de pe ea, iar, când o face, observ că-i tremură uşor.

— E-n regulă! răspunde, ducându-şi-le în poală, unde nu am cum să le văd.

— N-am vrut să te iau prin surprindere. Hei, stai să-ţi iau altă cafea! adaug, uitându-mă în jur după ospătar, care se află la câteva mese distanţă, luându-i comanda altui client.

Nu i s-a vărsat toată cana, dar nu asta e prima impresie pe care speram să i-o las după atâţia ani, şi vreau să repar situaţia.

— Nu! se împotrivește ea. Nu trebuie să faci asta!

— Ești sigură? Mă simt foarte prost.

— Te rog să nu-ți faci griji!

Las brațul în jos. Îmi așez geanta pe podea și mă prăbușesc pe scaun. Am avut prezența de spirit să mă schimb cu altceva înainte să plec de la serviciu, așa că sunt în blugi și cu o bluză în loc de salopeta anostă în care m-a văzut în prima seară.

— A fost vina mea, adaugă ea. Sunt o mare neîndemânatică. Mereu vărs lucruri și mă rănesc singură.

Chicotește, deși râsetul îi pare lipsit de naturalețe, forțat. Își ferește privirea de mine și, totodată, își ascunde o șuviță de păr după ureche. E un instinct, un obicei. Nu-și dă seama ce-a făcut, dar, cu părul acum dat la o parte, se vede din nou, de aproape și mult mai intim: vânătaia. Privirea îmi rămâne fixată la ea.

Acum își mută și ea încetișor ochii înapoi. Mă surprinde că mă uit la vânătaie. Imediat, își dă înapoi părul de după ureche și încearcă s-o ascundă, dar e prea târziu. Nu mai pot să anulez ce-am văzut deja.

Înghit în sec. Vreau s-o întreb cum a căpătat-o, dar în schimb spun, cu un glas ceva mai cumpătat de această dată:

— Chiar îmi pare foarte rău c-am întârziat! Urăsc să întârzii, completez, gândindu-mă cât de plăcut e să stai în sfârșit jos după o zi lungă de robotit în picioare. Am avut mult de lucru și n-am reușit să scap.

— O zi aglomerată? mă întreabă.

Acum părul îi atârnă liber, ca o perdea neagră în jurul feței, revărsându-i-se pe umerii unei bluze negre cu guler înalt ce-i ajunge până la bărbie.

— Da! Foarte.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt asistentă. La Terapie Intensivă.

— O, uau! Meghan! Te admir pentru asta! Trebuie să fie și foarte stresant!

— Da, chiar este! Dar am parte și de recompense. Îmi place să ajut oamenii.

Mă rezum la asta întrucât, ca o regulă, nu vorbesc despre pacienții mei în afara serviciului. Alte asistente o fac – în mod

anonim –, dar oricum reprezintă o încălcare a legii sănătății deoarece, chiar și fără să dezvălui numele unui pacient, cineva ar putea înțelege caracteristicile, dându-și seama despre ce persoană e vorba. În majoritatea situațiilor, sunt o adevărat maniacă atunci când vine vorba de reguli. Nu-mi place să le încalc, dar, lăsând regulile deoparte, să nu vorbesc despre pacienții mei este un obicei sănătos, care mă ajută să țin serviciul departe de viața mea personală.

— Nu-mi mai amintesc. Oare ai vrut mereu să devii asistentă? mă întreabă.

Zâmbesc.

— Ori asta, ori astronaută. Până am aflat că astronauții trebuie să poarte scutece în spațiu și apoi mi-am dat brusc seama că nu pare o carieră de dorit.

De data asta chiar râde, și se simte chiar o ușurință în gestul ei.

Apoi redevine serioasă și zice:

— Pesemne că vezi tot soiul de chestii îngrozitoare. Oameni bolnavi și moarte. Trebuie să fie dificil, mai ales după ce s-a întâmplat cu Bethany.

Simt că mi se încleștează gâtul la menționarea numelui surorii mele.

— Îți cer scuze! spune apoi. Probabil nu vrei să discuți despre asta.

— Nu, e-n regulă!

— Am auzit ce s-a întâmplat.

Normal c-a auzit! Toți colegii de liceu știau că, în anul de după ce am absolvit, Bethany s-a sinucis.

— Am vrut să iau legătura cu tine. Nu mai știu dacă am trimis sau nu un bilet cu condoleanțe.

— Sunt sigură că ai trimis.

La momentul respectiv, Nat ar fi trebuit să fie în primul an de facultate, la fel ca mine. Nu-mi mai aduc aminte dacă sau unde a mers la facultate, dar, dacă a plecat, i-ar fi fost dificil să se întoarcă pentru înmormântare. Și, oricum, noi două eram prietene, dar nu era ca și cum fuseserăm cele mai bune prietene. Eram colege de echipă. Eram prietene în vestiar și pe teren, dar nu ieșeam niciodată vineri seara împreună. După ce m-am

cuplat cu Ben în liceu, oricum am început să petrec mai mult timp cu el decât cu prietenii. Ben mi-a fost alături la înmormântare, stând lângă mine pe tot parcursul slujbei.

După ce m-am întors la facultate, am rupt orice legătură cu viața de dinainte cu excepția lui Ben și am încercat să uit ce se întâmplase, de parcă ar fi fost posibil. Părinții mei au plecat din casa în care copilăriserăm, invocând prea multe amintiri dureroase, așa că n-am mai avut niciun motiv să mă întorc. Până și părinții lui Ben au renunțat în cele din urmă la iernile din Midwest și au plecat.

— Am auzit că te-ai măritat cu Ben Long.

— Așa este, răspund, apoi scot un râset scurt, obosit, și adaugă: Și vezi și tu cât de bine a mers.

— Îmi pare rău!

— Să nu-ți pară! Ar fi trebuit să fiu mai înțeleaptă. Aproape nicio relație din liceu nu durează. Am fost o naivă să cred că a noastră va fi diferită. Tu l-ai cunoscut pe Ben în liceu?

— Nu prea. Cred că aveam vreo două cursuri împreună. Nici nu sunt sigură c-am vorbit vreodată.

Încuviințez din cap, dându-mi seama cât de îndepărtat pare dintr-odată liceul. S-au scurs atâția ani, încât multe nume și chipuri s-au estompat, dacă nu chiar s-au șters cu totul.

— Tu cu ce te ocupi? schimb subiectul, deși știu deja ce face pentru că am văzut pe Facebook.

Ieri, după ce-am terminat cu căutările pe profilul ei de Facebook, am intrat pe Instagram ca să văd dacă pot să descopăr mai multe acolo, dar fără succes. Din ce-am observat, nu are cont de Instagram.

— Sunt educatoare.

— La ce clasă?

— Grupa mică. Patru ani.

Zâmbesc.

— Auu! Micuți! exclam.

— Da! Sunt cei mai tari.

— Unde lucrezi? întreb apoi, și ea-mi spune despre grădinița comunitară din Lincoln Park. Tu ai copii?

— Nu! Eu și soțul am vrut să așteptăm câțiva ani dup ce neam căsătorit înainte să facem copii, îmi răspunde, acum cu mâi-

nile din nou pe masă, făcându-și de lucru cu degetele în jurul căniii cu cafea, iar apoi vocea i se stinge, însă îmi dau seama ce voia să spună de fapt: că mariajul lor n-a mai durat suficient.

Vine ospătarul. Eu îi cer ceai chinezesc, deși, după ziua pe care am avut-o și vestea proaspăt primită de la biroul doctorului Berry, mi-ar prinde bine un pahar de Chardonnay. „În majoritatea cazurilor, nu e cancer", a spus femeia la telefon, deși ceea ce n-a mai spus a fost că uneori este.

Stau pe gânduri câteva secunde – să comand vin sau nu –, dar cu Sienna, care mă așteaptă acasă, și la cât am de lucru mâine-dimineață, ultimul lucru care-mi trebuie e un creier învăluit în ceață sau o durere de cap de la vin.

— Tu ce bei? o întreb pe Nat, vrând să-i mai iau o cafea ca să mă revanșez pentru cea vărsată, dar mă refuză.

— Dacă mai beau încă o cafea, nu mai dorm la noapte.

— Fără cofeină? sugerez.

Se uită la ospătar și-i spune:

— Doar niște apă, te rog!

Iar ospătarul spune „sigur" și pleacă.

În spatele nostru, focul trosnește. Flăcări portocalii joacă în spatele geamului de protecție, lingând aerul.

— Ironia e, reia Nat, revenind la discuția de mai devreme, iar eu îmi desprind privirea de la șemineu și mă întorc la ea, ironia e că ne doream timp pentru noi doi, pentru ca mariajul nostru să înflorească înainte să aducem și copii în ecuație. Probabil c-ar trebui să fiu recunoscătoare, îmi închipui, că am avut destul timp să-mi dau seama cine e cu adevărat înainte să fac copii cu el.

Fără să vreau, ochii îmi revin la vânătaie și, deși sub toate șuvițele de păr nu mai reușesc să o văd, tot știu că e acolo.

Mă surprinde uitându-mă.

— E oribilă, nu? mă întreabă.

— Ce anume? replic, făcând-o pe proasta, pentru că mă simt vinovată că m-a prins iar holbându-mă.

— Asta, răspunde, trăgându-și ușurel părul într-o parte ca să-mi arate marginile vânătăii.

Imaginea e scurtă, iar apoi își acoperă vânătaia la loc, așezându-și firele de păr așa cum erau ca să-i ascundă lovitura.

Fac o grimasă.

— Auci! Ce s-a întâmplat? întreb, încercând să reacționez ca și cum vânătaia e ceva nou-nouț pentru mine, ca și cum ar fi prima oară când o văd.

— Cu o seară înainte, îmi răspunde, întinzându-și mâna și jucându-se cu marginea unui șervețel de hârtie și codindu-se să-mi întâlnească privirea, m-am trezit noaptea ca să merg la baie. Eram pe jumătate adormită. Băusem un pahar de vin înainte de culcare, dar asta nu-i o scuză. Eram complet trează. Nu știu ce s-a întâmplat. Cred că mi-am pierdut echilibrul, îmi închipui. Eram dezorientată după somn sau m-am ridicat prea repede, ceva de genul. În fine, în întuneric, am calculat greșit și-am intrat direct în toc în loc să trec pe ușa deschisă.

Mă strâmb.

— Trebuie să fi durut.

Clatină din cap.

— N-a durut, de fapt. Am rămas amețită, pentru că nu mă așteptam, dar n-a durut.

Se bate iar ușor pe cap, să se asigure că părul e la loc unde trebuie. Se uită la mine, iar apoi își ferește iar privirea, coborându-și vocea și spunând:

— Încerc s-o acopăr pentru că nu vreau ca oamenii să-și facă idei greșite.

— Cum ar fi?

Ridică din umeri.

— Nu știu, că cineva îmi face rău sau ceva de genul.

Urmează o clipă de tăcere. Vreau s-o întreb dacă totuși îi face rău cineva și, în caz că da, dacă e fostul ei, bărbatul superb din pozele pe care le-am văzut pe Facebook. Domnul Roche. Dar apoi, înainte să apuc, se întoarce ospătarul cu băuturile noastre și începe să trăncănească despre faptul că n-a știut dacă Nat vrea apă la sticlă sau de la robinet, iar după ce pleacă, ocazia a trecut cu totul.

— Mai ții legătura și cu altcineva din liceu, în afară de Ben? mă întreabă, și dintr-odată nu mai pare OK să aduc iar vânătaia în discuție.

— Nu prea.

— Mandy Cho? adaugă ea, iar eu clatin din cap.

În liceu, Mandy era partenera mea la dublu, deşi, în afara terenului, nu vorbeam deloc una cu alta. Aveam abilități diferite – Mandy lovea foarte puternic, în timp ce eu aveam returnări de mare calitate –, și astfel antrenorul de tenis ne punea să jucăm împreună, nu pentru că eram prietene, ci pentru a ne echilibra avantajele şi dezavantajele.

— Tu?

— Nu. Nu cine ştie ce. Am pierdut legătura cu aproape toți cei din liceu. Din vina mea. Sunt groaznică la ținut legătura cu oamenii.

— Dar Emily? o întreb, pentru că-n liceu Emily Miller era cea mai apropiată prietenă a lui Nat.

— Câteodată. Mă mai sună ea din două în două luni.

— E dificil, nu? Toată lumea e foarte ocupată. Dar familia ta cum o mai duce? Sunt tot în Barrington?

— Nu, nu mai sunt. Apoi schimbă subiectul: Localul ăsta-i drăguț! zice, referindu-se la restaurant. Spuneai că ai mai fost aici?

Încuviințez din cap și iau prudent o gură de ceai, testând să văd cât de fierbinte este.

— Chiar e! Da! L-a descoperit o prietenă cu ani în urmă, iar de atunci a devenit o obișnuință. Elegant, liniştit.

Băuturile şi mâncarea sunt bune, însă cel mai mult îmi place atmosfera: lumina e plăcută şi primitoare; în fundal se aude un jazz mișto; aerul general.

O întreb ce părere şi-a făcut despre întâlnirea de alaltăieri.

— A fost drăguț. M-am simțit bine să fiu înconjurată de oameni aflați în situații similare, a fost o schimbare.

— Unul dintre motivele pentru care şi mie îmi place foarte mult.

— Tu de cât timp ai divorțat de Ben? mă întreabă apoi.

— De vreun an, răspund, iar apoi îi spun ce le-am zis şi celorlalți din grupul de sprijin la prima mea participare: cum eu am fost cea care a băgat actele de divorț și cum am făcut asta pentru fiica mea, Sienna, deoarece nu mai suportam ca ea să vadă cum mă certam tot timpul cu Ben.

Își schimbă poziția pe scaun.

— Familia și prietenii mei îl adorau pe Declan, îmi dezvăluie apoi. Se îndrăgosteau de el de când îl vedeau prima dată. Ei cred că e „tipul perfect", de parcă ar exista așa ceva. Plăcut, încântător, atrăgător, cu un job bine remunerat. Trage aer în piept, iar eu mi-l reții pe-al meu, sperând că va spune mai multe, iar ea chiar o face: E greu să discut cu ei despre Declan pentru că au o părere preconceputăă despre cine e el, iar ce spun eu nu se potrivește cu ea. Nu sunt sigură că mă cred când le povestesc.

— Ce le povestești?

— Cum este el de fapt.

Mai iau o gură de ceai, prea repede de data asta, astfel încât îmi arde limba.

— Și cum este, de fapt? o întreb, încercând să nu reacționez în timp ce las cana la loc pe masă.

Se întinde după apa cu gheață, plimbându-și degetele prin picăturile de condens de pe exteriorul paharului. O urmăresc, așteptând un răspuns care nu mai vine.

— Îmi pare rău! adaug și clatin din cap. Nu trebuie să răspunzi neapărat. Ai prefera să vorbim despre altceva? o întreb, pentru că-mi dau seama că discuția asta o face să se simtă stânjenită, și chiar nu-mi doresc asta.

Au trecut 20 și ceva de ani de când nu ne-am mai văzut, așa că ultimul lucru pe care mi-l doresc este s-o iau prea tare.

— Nu! răspunde ea, împingându-și paharul într-o parte și ridicându-și încetișor privirea. E în regulă. De fapt, cred că-mi face bine să vorbesc despre Declan cu cineva care nu-l cunoaște absolut deloc. M-am tot gândit la un terapeut, dar listele de așteptare sunt lungi de câteva luni, și chiar e plăcut să stai de vorbă cu cineva pe care chiar îl cunoști, cineva care înțelege și care se află și el într-o situația asemănătoare, în locul cuiva care e plătit să asculte, înțelegi?

Zâmbesc.

— Da! Știu! Din același motiv am găsit acel grup. Amărâciunii îi place să aibă companie, nu-i așa?

Dă scurt din cap și răspunde:

— Corect!

Se întinde după paharul cu apă cu gheață, ridicându-l cu ambele mâini, câștigând un pic de timp și dezbătând dacă să spună mai multe sau să lase discuția să se stingă. Chiar atunci, prin dreptul ei trec un bărbat și o femeie, captivându-i atenția, iar ea așteaptă – îi urmărește cum trec mai departe, fericiți și râzând, el ajutând-o să-și tragă mânecile unui pardesiu lung și gros – înainte să-și ducă paharul la buze. Ia o sorbitură și așază paharul la loc pe masă. Privirea îi revine la mine.

— M-a înșelat cu o femeie mai tânără, dar nu asta-i partea cea mai rea.

Se oprește ca să-și adune curajul.

— Declan e avocat, asociat la Tanner & Levine în The Loop. Va deveni partener peste vreo doi ani, ceea ce-i o treabă importantă – cu adevărat importantă –, dar nu vine fără presiune și costuri personale. Este o cursă de șapte ani, și a aspirat la asta încă din ziua în care a început să lucreze pentru firmă, în urmă cu cinci ani. Pentru el a fost o schimbare de carieră. Acum adună undeva la 2 000 de ore pe an, ceea ce înseamnă 12 ore pe zi și în weekend de vreo două ori pe lună. E incredibil de inteligent. Convingător. Muncește cu sârguință. E foarte bun la ceea ce face. Însă…, adaugă, înghițind cu dificultate, și-și ferindu-și brusc privirea, departe de mine.

Glasul îi coboară mult, astfel încât e greu să aud peste zgomotul muzicii ce răsună din boxe, așa că mă aplec din instinct în scaun și-i urmăresc fața, deși se uită pe geam în vreme ce mărturisește:

— Uneori se mai înfurie. El…

Se oprește la mijlocul frazei. Amuțește, încercând în continuare să formeze cu gura cuvântul, fără să scoată însă un sunet, cu restul ideii blocat undeva, în gât. Urmăresc cum trupul i se îndreaptă dintr-odată în timp ce se coloana vertebrală i se desprinde de spătarul scaunului. Și expresia i se modifică, fața i se albește și se golește de tot de sânge. Zici că-i o fantomă.

— Nat? E totul în regulă? o întreb pe când îi urmăresc privirea spre un colț al ferestrei, unde, de cealaltă parte, se retrage o siluetă întunecată.

Pe geam se află un mic nor de abur, ca de la răsuflarea cuiva.

Mă cuprinde un fior în timp ce urmăresc cum dispare aburul. Privirea îmi revine la Nat, care clipeşte de câteva ori, iar când înghite din nou, îi urmăresc mişcarea forţată a gâtului, de parcă ar fi scăpat de ceva ce i s-a înţepenit acolo.

— Îţi… Îţi cer scuze! spune.

Preţ de o fracţiune de secundă, se opreşte ca să se uite la mine, iar apoi privirea îi revine la fereastra care acum e goală şi îndărătul căreia şiruri dese de trecători înfofoliţi în haine groase şi cu căciuli pe cap umblă de colo-colo. Îi simt un tremur în voce când rosteşte:

— Am uitat cu totul. S-a îmbolnăvit o prietenă. I-am promis că trec pe la ea, la cină, în seara asta. A răcit. Trebuie să plec.

Îşi ia şerveţelul din poală. Încearcă să-l lase să cadă pe masă, deşi o ratează cu vreo doi centimetri, aşa că acesta fluturã pe lângă ea şi cade pe podea. Ridicându-se cu iuţeală, Nat întinde mâna după pardesiul de pe spătarul scaunului, vârându-şi braţul în el, deşi e profund tulburată şi mişcarea nu e deloc una fluidă; are nevoie de două sau trei încercări să găsească ambele mâneci.

— Acum? întreb, uitându-mă la ceas, şi văd că a trecut deja de opt.

— Da! îmi răspunde, cu toate că nu ratez felul în care continuă să se uite pe geam şi cum îmi evită privirea. Bine, trebuia să fiu acolo acum vreo oră. Sigur se întreabă pe unde sunt. Dacă mai e măcar trează.

Se scotoceşte prin poşetă şi-mi întinde o bancnotă de 20, pe care încerc să i-o dau înapoi, însă nu mă lasă.

— Te rog! Ia-o! insistă. Ai fost foarte drăguţă să propui să ne întâlnim. Mă simt ca o nemernică pentru că plec atât de repede. Dar…

— Prietena ta e bolnavă. Înţeleg. Du-te, te rog! replic. Putem să ne mai întâlnim şi altă dată.

O ia printre mese şi scaune, îndreptându-se spre intrarea din faţă şi făcându-şi loc printre scaune prea apropiate unul de altul, apoi dispare şi n-o mai văd.

Câteva secunde mai târziu, mă uit pe geam când apare în noapte, cu căciula pe cap şi o glugă cu marginea îmblănită trasă peste ea. Aruncă o privire pe stradă şi apoi aşteaptă un mic

grup de persoane s-o ajungă din urmă înainte să se amestece printre ei, cu capul plecat și mergând repede.

Pun banii pe masă. O urmez în noapte, lăsând ușa să se închidă singură și măturând strada cu privirea după vreo urmă de-a ei sau de-a siluetei fără corp de la geam.

Dar au dispărut amândouă.

*

În fața restaurantului, îi trimit un mesaj scurt Siennei ca s-o anunț că sunt pe drum, iar apoi îmi bag telefonul în buzunarul paltonului pentru că am nevoie de tot curajul. E abia trecut de opt. Atacurile din celelalte seri s-au petrecut cam pe la această oră, iar eu sunt deja foarte încordată când mă gândesc la ceea ce-a spus Nat, sau aproape a spus: „Uneori se mai înfurie. El…" N-a mai avut ocazia să termine ce urma să spună înainte să apară ceva dincolo de geam care să-i capteze atenția. Completez eu spațiile în locul ei:

„El este iute la mânie. Își pierde controlul. Mă lovește."

Mă gândesc la momentele din urmă cu patru sau cinci ani, când am avut grijă la Terapie Intensivă de o femeie care suferise de o hemoragie la creier ca urmare a abuzului domestic. Se numea Anne, iar soțul său o adusese el însuși la Urgențe, pretinzând că femeia căzuse pe scări, numai că eu am văzut cât de neliniștită era ea, cum nu reușea să mă privească în ochi, cum – la fel ca Nat – se învinovățea singură pentru acea presupusă căzătură: „Ce stângace sunt! Ce neîndemânatică! Mi-au fugit picioarele de sub mine. Mergeam prea repede. Ce proastă sunt!" Avusese șosete în picioare, iar treptele de la pivniță, spusese ea, erau dintr-un lemn lucios, de esență tare. A alunecat, iar capul i-a ricoșat cumva din perete înainte să se lovească de podea. Crezuse că e bine – doar un cucui – până când începuse să aibă niște dureri crunte de cap și să vomite. Soțul stătea grijuliu lângă ea, preocupat nevoie mare și refuzând să iasă din salon chiar și atunci când i-am cerut-o noi ca s-o consultăm.

Rămasă singură, mai întâi s-a codit să ne spună ce se întâmplase, însă noi, ca asistente, suntem învățate să căutăm semne de violență, iar eu le-am văzut. Cu timpul, acționând cu blândețe, a început să recunoască, spunând că el o bătuse cu o crosă

de hochei în timp ce copiii lor – de trei și șase ani – îi urmăreau, strânși unul în altul într-un colț, plângând isteric și implorându-l să se oprească. După ce-a zis asta, a adăugat că nu vrea ca el să dea de belea. Îl iubea. M-a implorat să nu spun nimănui, zicând că lui îi pare foarte rău. Bărbatul îi promisese că nu avea s-o mai facă niciodată, iar ea îl crezuse, pentru că își dorea din toată inima să fie adevărat.

Am sunat la poliție, însă oamenii legii n-au putut să dacă mare lucru pentru că Anne n-a depus plângere, iar după aceea, m-am temut că situația ei avea să se înrăutățească pentru că soțul știa că ea se deschisese în fața mea legat de abuz. În loc să depună plângere sau să-l părăsească, a rămas cu copii alături de el, iar apoi, la vreun an sau doi, am citit un articol care m-a făcut să-mi vină rău: până la urmă, bărbatul fusese arestat după ce o omorâse în bătaie.

Îmi amintesc cât de supărată am fost. Îmi mai amintesc și cum Ben a dat vina pe ea, pe victimă, pentru că nu îl părăsise când avusese ocazia. Femeia rămăsese și-și alesese singură soarta. Iar el a spus o banalitate de genul „Nu poți să le salvezi pe toate", însă eu am continuat mult timp după aceea să mă întreb dacă aș fi putut sau ar fi trebuit să fac mai mult, dar ce anume?

Împing amintirile departe și continui să merg. Mă îndrept spre casă prin vânt și frig, deși zăpada de seara trecută s-a topit, temperatura din timpul zilei crescând peste pragul înghețului numai ca să coboare iar după ce-a apus soarele. S-au aprins felinarele stradale. Magazinele și restaurantele sunt încă deschise, iar luminile din interior ard cu putere, aducându-mi un pic de liniște. Pe străzile aglomerate, nu-mi fac griji și nici frică nu-mi e.

Dar, când ajung pe micuța mea stradă rezidențială, lucrurile se schimbă. Dintr-odată, lumea din jurul meu devine tăcută și întunecată, și încep să mă gândesc la femeile care au fost atacate în ultimele zile. Mă întreb dacă erau la fel ca mine: înfrigurate și obosite, cu dureri de picioare și nerăbdătoare să ajungă acasă, și dacă și-au lăsat prea devreme garda jos, ceea ce poți face cu ușurință când propria-ți casă ți-a ajuns deja în fața ochilor.

Arunc o privire scurtă peste umăr ca să mă asigur că sunt singură, şi văd că sunt, din câte reuşesc să-mi dau seama. Zgomotul propriilor paşi reverberează pe stradă. Îmi strecor mâna în poşetă, pipăind pe orbeşte după chei. La început nu le găsesc, şi mă înfurii pe mine însămi pentru că nu le-am scos din geantă încă de pe Broadway, când era plin de lume în jur. Ar fi trebuit să anticipez. Ar fi trebuit să am mai multă grijă, să fiu mai pregătită. Căutarea mi se pare inutilă – Unde dracu' îmi sunt cheile? –, şi mă întreb dacă nu-i posibil să-mi fi căzut din geantă la un moment dat pe parcursul serii, dacă nu cumva sunt la serviciu sau pe podeaua restaurantului.

Exact când mă cuprinde anxietatea, degetele mi se strâng în jurul cheilor.

Drumul spre casă mă poartă pe lângă două clădiri dărăpănate, cu scânduri bătute în geamuri, şi o parcare ce pare părăsită, înainte să ajung la Sienna şi la apartament. Parcarea se află sub linia de tren L, care trece chiar pe lângă clădirea noastră, şi chiar şi la lumina zilei e întunecoasă şi murdară, căci şinele de deasupra împiedică soarele să ajungă până jos. Locurile de parcare le aparţin proprietarilor de locuinţe din zonă, dar unii şi le închiriază pe bani pe aplicaţii gen SpotHero atunci când izbutesc să găsească locuri de parcare pe stradă pentru propriile maşini. E un aranjament util, dar îi invită practic pe străini în cartier, ceea ce nu-mi place deloc.

Trec repede pe lângă, exact când trenul L huruie pe deasupra, asurzindu-mă. Încerc să nu mă las preocupată de maşina care merge la ralanti în parcare, cu farurile aprinse.

Iuţesc pasul, urcând scările în fugă spre Sienna şi clădirea mea, strecurând cheile în broască şi intrând în holul de la intrare, acolo unde vântul pătrunde odată cu mine, făcând să fluture foile ziarului ce zace abandonat într-un colţ, în spatele uşii deschise.

Apăs uşa să se închidă, ca să fiu sigură că nu m-a urmat cineva înăuntru. Sui treptele spre apartamentul nostru. Când ajung la mijlocul distanţei dintre parter şi etajul întâi, aud un glas de bărbat care vine de mai sus, acolo unde locuiesc cu Sienna. Al nostru e singurul apartament de la etajul al doilea.

Inima îmi bate mai repede.

Ce caută un bărbat la apartamentul nostru?

Urc treptele câte două odată, iar geanta îmi alunecă de pe umăr la scobitura cotului. O las acolo, nedorind să pierd vremea împingând-o la loc. Brusc, nu mai reușesc să mă gândesc decât la Sienna. Trebuie să ajung la ea.

Iau colțul și prima o văd pe ea, așa că practic scot un oftat de ușurare când îmi dau seama că e bine. Stă acolo, în ușa deschisă, în pijama, cu o pereche de pantaloni scurți din flanel și un tricou lălăi și decupat, care îi dezvăluie o fâșie îngustă de piele palidă, cu tălpile goale și un picior peste celălalt, și brațele încrucișate la piept. Deja se pregătise de culcare. Are fața curată, fără machiaj, și părul prins într-un coc dezordonat în creștet, iar dacă ar fi să ghicesc, n-are nici sutien.

Sienna mă vede. Capul și ochii i se întorc spre mine, uitându-se peste umărul bărbatului. Acesta stă pe hol, chiar în fața ușii mele și cu spatele la mine.

— Mamă, începe Sienna, cu glasul ușor tărăgănat în vreme ce bărbatul se răsucește ca să-i văd fața.

De fapt, chiar e un bărbat adevărat – nu un adolescent, precum băiatul de alaltăieri –, ci un adult în toată puterea cuvântului, pe la vreo 35-40 de ani, dacă ar fi să-mi dau cu presupusul, și poartă blugi și o cămașă albastră. Îmi întâlnește privirea cu o tentativă de zâmbet pe care nu i-l imit, pentru că zâmbetul e cel mai îndepărtat lucru care-mi trece prin minte.

— Ce se întâmplă? întreb, cu răsuflarea tăiată.

Îmi simt încordarea din voce când trec pe lângă el, plasându-mă între corpul lui și Sienna.

Nu mai aștept să-mi spună cineva ce se întâmplă.

— Pot să te ajut cu ceva? întreb în schimb, încercând să-mi dau seama în primul rând cum a intrat în clădire și ce caută la ușa apartamentului meu, stând de vorbă între patru ochi cu fiica mea adolescentă.

Îmi salt geanta pe umăr și-mi încrucișez brațele, dorindu-mi să fi fost mai grea, pentru mai multă forță.

— Eu sunt Evan, spune el, întinzându-mi o mână pe care nu o iau, gândindu-mă că e vreun fel de comis-voiajor, și cât de nepotrivit – dacă nu chiar ilegal – e faptul c-a intrat în blocul

nostru la această oră târzie ca să încerce să ne vândă ceva ce nu dorim sau care nu ne trebuie.

Pe ușa de la intrare există un semn cu „Fără oferte nesolicitate" pe care mi-l amintesc foarte clar, însă ai putea crede că și o ușă încuiată ar fi de ajuns.

— Evan, ce putem face pentru tine? întreb cu o asprime în glas care nu-mi e deloc caracteristică.

— Mamă, intervine Sienna, și-i percep dezaprobarea din voce, stinghereala, din cauza modului în care mă comport și pentru că încă nu am acceptat mâna bărbatului.

De fapt, tot nu i-o iau, iar în cele din urmă el și-o retrage, spășit. În vreme ce și-o strecoară în buzunarul blugilor, zâmbetul i se șterge.

— Îți cer scuze! adaugă el. N-am vrut să deranjez. Eu și soția mea tocmai ne-am mutat în apartamentul de dedesubt. Am primit din greșeală corespondența voastră. Am venit s-o returnez.

Inspir adânc, aducându-mi aminte de oamenii de la mutări pe care i-am văzut ieri cărând înăuntru cutii și mobilă. Mă uit înapoi la Sienna. Presupusa corespondență, văd acum, e în mâna ei. Inițial mi-a fost greu s-o văd din cauza felului în care-și ținea brațele încrucișate, dar acum și le-a desfăcut și-mi flutură plicul prin fața ochilor. Mă uit la el, iar apoi îmi las privirea să revină la bărbat.

Fac un pas îndărăt, în apartament, dând peste Sienna, care face și ea un pas în spate și se retrage și mai mult în living. Întind mâna spre ușă ca s-o închid.

— Îți mulțumesc că ne-ai adus corespondența! Drăguț din partea ta! rostesc, iar apoi chiar închid ușa, înăbușind orice conversație cu el.

Urmăresc cum bărbatul adoptă o expresie neutră exact când se închide ușa, deși pulsul îmi bubuie în gât și inima îmi bate cu atâta forță, încât trebuie să mă așez.

— Ce jenant a fost! decretează Sienna după ce s-a închis ușa și a fost tras și lanțul.

Mă întorc cu fața spre ea în vreme ce se prăbușește pe canapea, săltându-și picioarele pe măsuța de cafea în așa fel încât aceasta alunecă vreo doi centimetri și ia odată cu ea și covorul, îndoindu-l.

— Tocmai i-ai închis uşa în nas?

Nu-i răspund, ci doar spun:

— Sienna, unde ți-a fost capul?

Sunt încă în picioare și mă uit la ea îngrozită din partea cealaltă a măsuței.

— Ştii prea bine că nu trebuie să-i deschizi uşa unui străin.

— Nu-i străin. Mamă, e vecinul nostru, replică ea, și chiar aşa e, dar ea nu ştia când i-a deschis uşa, și oricum, încă e un străin; nu-l cunoaştem. În plus, reia Sienna, blazată, de parcă n-ar avea nici cea mai vagă idee ce i s-ar fi putut întâmpla în seara asta dacă acel individ ar fi avut alte intenții, credeam că eşti tu. Ai spus că eşti în drum spre casă, deci, când a bătut, mi-am închipuit că eşti tu.

Are dreptate. Aşa am făcut. I-am trimis mesaj acum vreo 20 de minute din fața restaurantului să o anunț că pornesc spre casă. Şi totuși, ideea că Sienna i-a deschis unui străin continuă să mă sperie. Ar trebui să fi ştiut că nu are voie; credeam că ştie, însă acum nu mai sunt la fel de sigură.

— Nu trebuia să te porți atât de urât cu el, adaugă.

— Nu m-am purta urât.

— Nici chiar drăguț nu te-ai purtat.

Are dreptate. Nu m-am purtat, dar şi el m-a luat prin surprindere. M-am speriat din cauza Siennei.

— Ascultă, reiau, data viitoare foloseşte vizorul, bine? Se află cu un motiv acolo.

— Ce motiv?

— Să ne țină în siguranță.

— Față de ce? întreabă ea, și, încă o dată, optimismul ei mă sperie un pic, ideea asta că lucruri nasoale li se întâmplă altora, nu ei.

— Sienna, pe lumea asta există oameni răi. Nu toată lumea are intenții bune. Pe-afară umblă un bărbat care atacă femei chiar în propriile case. Te uiți şi tu la ştiri, şi deci ştii asta. Trebuie să fii mai atentă. Nu poți să ai încredere în toți cei pe carei întâlneşti. Bine? întreb, iar ea răspunde că bine, însă are deja ochii în telefon, iar eu sunt numai pe jumătate sigură că mă ascultă.

Nouă

A doua zi dimineață, îmi iau corespondența cu mine când ies din clădire și o las să cadă în geantă ca să fac loc pentru cea de azi. În drum spre serviciu, aud fără să vreau două femei din fața mea care discută despre încă un atac ce-a avut loc azi-noapte în oraș. Mă simt foarte tulburată. De dimineață n-am mai dat drumul la televizor. Nici n-am citit știrile. Habar n-aveam despre acest cel mai recent atac. Au fost atât de multe, încât le-am pierdut numărul! Cele două spun că tipul poartă o mască neagră atunci când atacă femeile, astfel încât n-a apucat nimeni să-l vadă cum trebuie.

Au trecut deja câteva săptămâni și tot nu știe nimeni cum arată.

La serviciu, vine poliția.

Doar ce m-am întors de la un prânz luat pe fugă și găsesc doi agenți care se află în salonul lui Caitlin. Încremenesc lângă oficiul asistentelor când îi văd. Dintr-odată, picioarele încetează să mi se mai mişte, iar corpul meu are o reacție viscerală la vederea polițiștilor. A uniformelor. A corpurilor lor masive. A pistoalelor și taserelor prinse de veste.

Mintea mi s-a golit subit. Singurul lucru la care mă mai pot gândi este de ce se află cei doi aici. Am mai avut poliție la Terapie Intensivă, dar nu și când a fost vorba despre o tentativă de sinucidere, întrucât nu e ilegal să încerci să-ți iei singur viața.

Polițiștii se află în salon și discută cu părinții lui Caitlin. Tot acolo mai văd un bărbat, pe la vreo 35 de ani, dacă ar fi să apreciez, care stă în spatele doamnei Beckett, cu o mână pe umărul ei, un gest plin de căldură, intim. O cunoaște; nu a venit odată cu polițiștii. Prin geam, toți par foarte mohorâți. Unul dintre agenți stă cu spatele la mine, în timp ce pe restul îi văd

dintr-o parte; cel cu spatele are mâna lipită de pieptul vestei de protecție, în vreme ce al doilea agent discută cu ceilalți.

Mă apropii de Luke, care e în interiorul oficiului.

— Ce s-a întâmplat? întreb cu o voce scăzută. De ce-a venit poliția? adaug, ținându-mi răsuflarea, plină de teamă pentru ce mi-ar putea spune.

El se uită la mine.

— Acum spun că poate n-a fost totuși o încercare de sinucidere.

Mă trag în spate. Aerul îmi părăsește plămânii și parcă, dintr-odată, pe hol e prea cald.

— Ce vrei să zici?

Luke clipește de câteva ori, și știu ce urmează să spună înainte să apuce s-o facă.

— Cred că e posibil să fi fost împinsă.

— Împinsă? întreb, ca și cum n-aș înțelege însemnătatea acestui cuvânt din trei silabe.

Îl repet din nou și din nou în minte, până ce-și pierde complet înțelesul.

„Împinsă."

— Da, răspunde Luke, destul de calm față de propria-mi reacție, căci a avut la dispoziție câteva minute să se acomodeze, să trăiască, știind ceea ce poliția știe deja, și s-o întoarcă pe toate părțile în minte.

— De cine?

— Nu știe nimeni.

Soții Beckett își ridică privirile când intru. Par că plutesc undeva departe, cu mințile la un milion de kilometri depărtare de acest salon de spital. Poliția a plecat deja, însă celălalt bărbat e încă aici, rezemat de un perete, cu brațele încrucișate peste un pulover negru cu guler la baza gâtului. Și el se uită în sus când intru; privirile ni se întâlnesc, și văd imediat asemănarea. E o versiune mai tânără a domnului Beckett din punct de vedere al înălțimii și al formei fizice, dar cu trăsăturile lui Caitlin: aceiași ochi și păr negru.

— Meghan, începe domnul Beckett, frecându-și fruntea înainte să-și îndrepte privirea obosită spre mine, și mă izbește cât

de terminat pare, atât din cauza chinului psihic prin care trece, cât și a epuizării fizice.

— Pot să vă aduc ceva? întreb.

— Nu! răspunde el clătinând scurt din cap, și încerc să nu interpretez în niciun fel asprimea răspunsului său.

Doamna Beckett îmi întoarce spatele, fără să adauge nimic. Stă pe un scaun tras lângă pat și cu spatele la mine, așa încât nu-i văd fața.

— Meghan, el este fiul nostru. Jackson.

— Mă bucur să te cunosc! spun, înaintând în salon, acolo unde, dintr-odată, aerul pare diferit, mai încordat.

— Și eu, răspunde el, desprinzându-se de perete. Părinții mei mi-au povestit destul de multe despre tine.

Ochii îmi fug spre domnul Beckett, care replică:

— I-am spus cât de mult te-ai străduit să ne ajuți și că ești un dar de la Dumnezeu.

— Nicio problemă! Mă bucur să fiu de ajutor!

— Păi, îți suntem recunoscători. Jackson, îmi spune domnul Beckett, a luat avionul în această dimineață ca să fie aici, să fie alături de Caitlin. A aterizat acum vreo două ore și a venit direct de la O'Hare.

— Drăguț din partea să vii! îi spun.

— Îmi pare rău că n-am putut să ajung mai devreme!

Jackson se apropie de pat ca să stea lângă doamna Beckett. Își lasă mâinile să cadă pe umerii ei, pentru a-i oferi alinare. Îl urmăresc cum se uită la Caitlin, întinsă în pat. Caut în zadar vreo urmă de emoție, de tristețe, de uimire, dar nu zăresc nimic, însă poate că doar se abține. Au trecut câteva zile de când ea a ajuns aici, și n-ar trebui să judec, dar mă gândesc la cum, dacă Bethany ar mai fi încă în viață și ar fi pățit așa ceva, eu, una, n-aș fi stat deloc pe gânduri; m-aș fi suit în primul avion pe care l-aș fi găsit.

— Ești aici acum, și-ți suntem recunoscători. Și Caitlin ți-ar fi, zice domnul Beckett, făcându-mă să mă întreb dacă mai observă și altcineva în afară de mine felul în care Jackson pufnește ironic la cuvintele tatălui său – „Și Caitlin ți-ar fi" –, o dovadă de cinism care se ivește brusc înainte
să dispară.

Îmi amintesc încă o dată ce mi-a spus între patru ochi doamna Beckett zilele trecute, cum că fiica ei, Caitlin, nu se înțelege prea bine cu frații și că relația ei cu fata a fost diferită față de cea pe care a avut-o cu băieții și că nu e în întregime sigură dacă nu cumva aceştia îi poartă pică lui Caitlin.

Pesemne Jackson simte că mă uit la el întrucât privirea i se îndreaptă brusc spre mine, prea repede ca s-o pot anticipa, așa că mă surprinde cum mă holbez.

— Fiul nostru cel mare, Henry, continuă domnul Beckett, iar atunci mă uit la el, jenată şi recunoscătoare că-mi pot muta atenția la altceva, își dorește să fie și el aici, dar se află în mijlocul unui proces şi nu poate să scape. Jackson era la Londra, cu serviciul, când s-a întâmplat, adaugă bărbatul. A venit cât de repede a putut.

— Cu siguranță eşti extenuat dacă doar ce-ai venit de la Londra, spun, gândindu-mă la zborul lung și la diferența de fus orar.

El ridică din umeri.

— Nimic ce n-ar putea fi îndreptat cu cofeină.

Încuviințez din cap şi mă uit la domnul Beckett.

— Am văzut poliția aici ceva mai devreme, adaug cu precauție.

Inițial, familia Beckett se arată reticentă. Fac toți trei schimb de priviri, însă cea care se întoarce spre mine şi răspunde este tocmai doamna Beckett:

— Ai auzit ce spuneau?

De vreo două ore încoace, unicul subiect de bârfă a fost numai ăsta. Numai despre asta vorbește toată lumea, cum că tânăra Caitlin Beckett a fost împinsă de pe acea pasarelă pietonală. Am auzit-o din nou și din nou – la oficiul asistentelor și în cantină.

„Ați auzit? A venit poliția încoace. Până la urmă, Caitlin Beckett n-a sărit. A fost împinsă."

Ochii le sclipeau în timp ce vorbeau. „Doamne, Dumnezeule!" și „Ce oribil!", spuneau toți, însă erau dați de gol de propriile tonuri. Mai puțină compasiune și mult mai multă bârfă, dornici să găsească pe cineva care încă n-a auzit povestea, astfel încât să fie ei primii care le dea vestea.

Ori de câte ori îi auzeam, mă zbârleam toată când mă gândeam la împingerea care o aruncase peste margine.

— Da! spun, înghițind în sec. Am auzit. E îngrozitor. Îmi pare foarte rău! Sunt siguri?

— Da!

— Polițiștii știu cine a făcut-o? întreb.

Doamna Beckett clatină din cap în vreme ce Jackson își ia mâinile de pe umerii ei și face un pas îndărăt. Femeia are o expresie goală, ca de manechin, deși nu e aceeași mască de durere și suferință pe care a afișat-o în ultimele zile; e ceva diferit. Se întoarce din nou cu spatele mai mine, iar privirea îi rămâne la fata ei întinsă în pat. Se trage pe marginea patului și întinde o mână ca să miște câteva șuvițe de păr negru care i-au căzut pe frunte lui Caitlin, dându-le ușor într-o parte și apoi rămânând mult timp cu privirea ațintită la neclintirea de pe chipul fiicei sale.

— Cei de la poliție nu știu cine a făcut-o. A existat un martor. O femeie care a văzut-o în ziua aceea pe Caitlin pe pasarelă. Mai era cineva acolo, spune domnul Beckett, iar bătăile inimii mi se iuțesc când îi aud cuvintele.

— De ce-ar face cineva așa ceva? întreabă doamna Beckett, reținându-și lacrimile.

De data asta domnul Beckett e cel care își lasă o mână pe umerii ei.

— Nu știu, scumpo. Nu știu. Iar apoi îmi spune mie: Ea, această martoră, se afla într-o mașină pe Lake Shore Drive și tocmai trecea pe-acolo. N-a apucat să se uite bine decât câteva secunde, dar e sigură că două persoane se găseau în ziua aceea pe pasarelă. N-a văzut de fapt cum Caitlin a fost împinsă, altfel ar fi sunat imediat la poliție, dar a văzut că se întâmpla ceva pe podul ăla, ceva ce nu părea în ordine. Iar apoi a trecut mai departe și-a uitat cu totul, pentru că e un oraș mare și sunt tot timpul diverse altercații, plus că nu era pe deplin sigură că văzuse două persoane care se certau acolo.

În clipa aceea, domnului Beckett îi sună telefonul. Și-l scoate din buzunar și se uită în jos la ecran.

— Îți cer scuze, spune el, dar trebuie să răspund! E de la serviciu.

Spune că-i pare rău, apoi iese pe hol ca să răspundă.

Doamna Beckett se întoarce spre mine și reia de unde a lăsat soțul ei:

— Femeia nu s-a mai gândit la ce văzuse până la reportajul de ieri de la știri, cel despre sinuciderile din oraș. Practic nu l-a văzut, dar a auzit despre el. Ea știa că fiica mea n-a sărit, cum se spunea acolo. Altceva se întâmplase pe pasarelă în ziua aceea. A intrat pe fir poliția. Caitlin locuia cu un prieten, însă în urmă cu câteva săptămâni apelase la o agenție imobiliară. Căuta să-și cumpere o garsonieră. Caitlin încerca să se stabilească aici. Cine se gândește la viitor și încearcă să-și cumpere o garsonieră dacă are tendințe suicidare?

Mă privește în ochi, iar acum văd ceva nou în ei. Șoc, furie și teamă, dar, mai mult decât atât: ușurare. Fiica ei nu era deprimată, cum și-a închipuit până acum, și nici nu-și dorea să moară.

— Meghan, polițiștii spun că a fost o încercare de omucidere. Deci nu o încercare de sinucidere, până la urmă. Ceea ce înseamnă că fiica mea n-a încercat să-și curme viața, cum credeam noi. Urmează o pauză lungă, plină de subînțeles, după care femeia adaugă: Altcineva a făcut-o.

Simt că mi se strânge stomacul. Omucidere. Crimă. Sună așa de brutal, o chestie de un asemenea sânge-rece atunci când o spune, încât parcă gura mi se umple brusc de acid, și simt un gust ca de oțet în vreme ce saliva mi se adună sub limbă și-n gură.

— Crezi că-i posibil să o fi ademenit cineva pe acea pasarelă? rostește ea acum pe un ton întrebător.

— Poate, răspund în timp ce ridic din umeri.

— Crezi că indiferent cine a făcut asta era acolo, așteptând-o să vină?

Clatin din cap.

— N-am idee.

Odată ce s-a implicat poliția, se vor concentra să afle cine a făcut-o. În urmă cu 24 de ore era complet irelevant, însă acum e singurul lucru care contează, în afară de-a o menține în viață pe Caitlin, deși, pe măsură ce trec zilele și vin mereu aici, unde

o găsesc tot inconştientă, încep să mă întreb dacă nu cumva va rămâne definitiv aşa.

— Ce e, Meghan? întreabă doamna Beckett, şi-mi dau seama că nu mă mai uit la ea, că privirea a început să-mi rătăcească, iar acum mă holbez la peretele alb şi gol, undeva, în depărtare.

— Ieri a fost un bărbat aici, rostesc în timp ce-i întâlnesc privirea. A venit să o vadă pe Caitlin.

Când o zic, mă gândesc încă o dată la privirea lui, la felul în care mi s-a plimbat pe tot corpul până la ecusonul cu numele şi la cât de interesat părea de el.

— Un bărbat? întreabă domnul Beckett, care se întoarce chiar atunci în salon şi vine să i se alăture soţiei sale, cu îngrijorarea adânc întipărită pe frunte.

Ar fi trebuit să le fi spus deja despre acel bărbat, iar acum îmi doresc s-o fi făcut, să n-o fi păstrat doar pentru mine.

Îl urmăresc cum îşi strecoară braţul pe după mijlocul soţiei sale şi o trage mai aproape.

— Nu ne-ai spus şi nouă, rosteşte el, iar iniţial sună ca o acuzaţie, ceea ce poate şi e.

— Nu. Nu v-am spus. Îmi pare rău! replic, îmbujorată. Nu credeam că merită s-o pomenesc. Zicea că e un prieten.

— Cum se numea?

— Nu a zis. Vizitatorii trebuie să se înregistreze la recepţie atunci când sosesc, iar dacă ar fi făcut-o, nu l-am fi lăsat să intre. Îmi pare rău! repet.

— Ei, dar cum arăta? întreabă doamna Beckett.

Li-l descriu pe individ. Le povestesc despre părul negru şi ondulat, despre ochii albaştri şi despre nasul strâmb. Trupurile soţilor Beckett se încordează dintr-odată, părând să se îndrepte amândoi de spate. Se uită unul la altul şi hotărăsc la unison:

— Nu cunoaştem pe nimeni care să arate aşa.

Glasul doamnei Beckett tremură când vorbeşte:

— Ce voia?

— Să vină în vizită, am presupus, dar i-am zis că numai familia are voie în salonul lui Caitlin şi că trebuie să plece, aşa că a făcut-o.

Nu i-ar fi fost greu să găsească salonul lui Caitlin fără să treacă şi pe la recepţie. Avem 30 de paturi la Terapie Intensivă,

câte 10 paturi împărțite în trei secții. La oficiul asistentelor, acolo unde stă asistenta-șefă, există o tablă, pe care sunt trecute turele. Din rațiuni de intimitate și ca să evităm încălcarea regulilor Departamentului de Sănătate Publică, pacienții sunt trecuți doar după inițiale, însă acestea ar fi suficiente pentru o persoană care o cunoaște să o identifice. Nu e chiar la vedere, dar nici invizibilă nu e. Oricine aflat în trecere și cu o vedere cât de cât bună ar putea s-o vadă.

Pe lângă asta, ușile sunt din sticlă. Poți să vezi ușor prin ele. Uneori, pe hol domnește haosul. De fapt, de multe ori e haos aici. Oficiul asistentelor este un nod central. Se află în mijlocul secției și acolo se adună toată lumea. Clipă de clipă, pe acolo se perindă o grămadă de oameni, deci e perfect posibil ca o persoană să se poată strecura pe neobservate, fără să-i acorde cineva atenție.

Doamna Beckett se uită la soțul ei și spune:

— Ar trebui să le povestim polițiștilor!

Domnul Beckett se arată de acord.

Pe tot parcursul acestei discuții, nu-mi scapă maniera în care Jackson continuă să stea cu spatele la perete, tăcut, ascultând, aparent neafectat de toate. Dacă eu doar ce-aș fi aflat că cineva a încercat să-mi omoare sora, m-aș fi înfuriat teribil.

În seara aceea, sunt în camera unde se iau pauzele. E abia trecut de șapte și sunt frântă și supărată după toate cele petrecute azi. Îmi strâng încet lucrurile ca să plec. Lângă mine, Luke face același lucru.

Zăresc corespondența pe care am luat-o de dimineață din cutia poștală, când plecam la serviciu. Nu m-am uitat la ea când am luat-o, doar am îndesat-o în geantă. Acum, un plic mic, roșu, stă deasupra, cu numele meu pe el, scris cu majuscule, un scris apăsat, de bărbat, iar chestia care-mi atrage atenția la el e faptul că nu are nici adresa destinatarului, nici a expeditorului și niciun timbru.

Luke își ia la revedere înainte să plece spre casă. Îi zic și eu la revedere, dar sunt distrasă, căci deja mintea îmi rătăcește la mulți kilometri depărtare.

Luke pleacă, şi, rămasă singură, desfac plicul. Îmi strecor un deget pe sub clapă ca să-l deschid. În interior, găsesc o bucată de hârtie albă, mototolită, o coală de imprimantă. Faţa e goală, dar când o întorc în mână, negrul acela îmi smulge tot aerul din plămâni.

Cu tuş negru şi litere mari, cu un scris de mână neregulat, masculin, scrie SCÂRBĂ, căciulița de la Ă fiind apăsată atât de tare, încât a găurit practic coala.

Uşa se deschide brusc şi mă face să tresar speriată, aproape scăpând biletul. S-a întors Luke.

— Am uitat ceva, zice el, cu mintea în altă parte, şi adună ceva de pe jos.

Nici nu văd ce e. Abia îi înregistrez prezența, pentru că ochii mi-au rămas lipiți de bilet, de scrisul acela de mână, de cuvântul acela oribil.

Cine ar fi putut să-mi trimită aşa ceva? Mai mult, cum de-a ajuns în cutia mea poştală dacă nu are timbru? N-a trecut printr-un oficiu poştal. L-a pus cineva acolo. Cineva a fost la mine la apartament. Cineva a avut cumva acces la cutia mea poştală şi mi-a lăsat acest bilet.

— Meghan? mă întreabă Luke, şi-mi ridic brusc privirea, moment în care îl găsesc stând aproape de mine.

Are o scânteie maliţioasă în ochi.

— Ce-ai acolo, un bilețel de dragoste? mă tachinează din cauza plicului roşu, îmi închipui.

— Da, sigur! Aş vrea eu! Dar nu, răspund, gândind cu rapiditate, e doar o scrisoare de la o veche prietenă.

Cuvintele ies brusc, făcându-mi gâtul să se încleşteze. Am nevoie de apă. De aer. Abia pot să respir. Bag cu forța biletul înapoi în plic, cu mişcări grăbite, neglijente, şi am nevoie de trei încercări să-l fac să intre, întrucât colțul paginii se prinde în clapa plicului.

SCÂRBĂ

Luke adoptă o expresie gânditoare, îngrijorată.

— Sunt veşti proaste? mă întreabă.

— Nu, de ce?

— Nu ştiu, îmi răspunde, încercând să mă evalueze. Doar că pari supărată.

— Nu sunt! Nu! Sunt bine, sincer, doar obosită, zic, încercând să mă prefac că sunt în regulă, iar el mă crede, am impresia.

— Bine! Dacă ești sigură…

— Sunt.

— Atunci, eu plec. Să ai o seară plăcută! Se oprește, apoi adaugă: Vrei să te aștept? Pot să te conduc până acasă.

O parte din mine aproape spune da, pentru că mi-e frică să fiu singură afară, din cauza acestui bilet și a tot ce s-a mai întâmplat de curând. Îmi ridic privirea și ochii ni se întâlnesc, și mă gândesc cât de ușurată aș fi să am în viața mea pe cineva ca Luke, căruia să-i mărturisesc ce m-apasă, care să mă liniștească, spunându-mi că acest bilet e o greșeală și că, până la urmă, totul va fi bine, cineva care să mă conducă până acasă și să aibă grijă că am ajuns cu siguranță înăuntru.

Dar apoi mă gândesc la Penelope singură, așteptându-l să sosească.

— Nu! îi răspund, trăgând adânc aer în piept, iar cuvintele mele sună ceva mai sigure, mai încrezătoare.

Pe stradă va fi multă lume, așa cum e de obicei. Navetiștii de la ora de vârf. Singurul loc unde nu sunt trecători e tocmai strada mea, pe care o voi parcurge foarte repede. E doar un drum scurt, iar odată ajunsă în apartament, voi fi bine.

— Îți mulțumesc, drăguț din partea ta, dar voi fi bine! S-ar putea să mă răsfăț și să iau un taxi, mint, sperând că mă va crede.

Însă el continuă să mă privească. Are o expresie caldă, atentă, cercetătoare.

— Pot să-ți spun ceva? mă întreabă după câteva secunde.

— Sigur! Poți să-mi spui orice.

— N-o să crezi că sunt ciudat?

— Păi, asta depinde de ce urmează să spui, replic, încercând să mențin un ton degajat și să par stăpână pe situație, deși e exact opusul a ceea ce simt.

— E doar faptul că-mi fac griji pentru tine și Sienna, recunoaște el. Nu că nu puteți să aveți grijă de voi – pentru că puteți –, dar, nu știu ce să zic – cu toate poveștile astea de la știri.

Cu nebunul ăsta afurisit care atacă femei. În unele nopți nici nu pot să dorm din cauza asta.

— Nu poți să dormi de grija mea și a Siennei? îl întreb, dar, imediat ce o fac, mă gândesc că am interpretat greșit ce-a încercat el să spună și mă simt stânjenită.

El nu doarme noaptea gândindu-se la acest individ nebun, nu la Sienna și la mine.

Dar Luke încuviințează din cap. Nu m-am înșelat. N-are somn fiindcă își face griji pentru mine și pentru Sienna.

Ben n-a zis niciodată așa ceva. În ciuda faptului că în orașul nostru au fost atacate atâtea femei, el nu și-a exprimat nici măcar o dată îngrijorarea pentru Sienna și pentru mine sau pentru faptul că una dintre noi rămâne adeseori singură în casă.

Apoi Luke spune, ca și cum ar corecta ce-a zis mai devreme:

— Nu că aveți nevoie de-un bărbat care să aibă grijă de voi. Nu asta am vrut să spun. Meghan, tu ești mai puternică decât orice altă persoană cunosc, zice, iar în acel moment ceva din interiorul meu se schimbă.

Nu m-am gândit niciodată la Luke ca la o persoană atrăgătoare, nu că n-ar fi, dar nu l-am privit vreodată ca pe altceva decât ca pe un coleg de serviciu și prieten. Nu m-am gândit vreodată cum ar fi ca el să mă ia în brațe, să-și lipească trupul de al meu, să mă mângâie pe păr cu o mână caldă, să mă urmeze în apartamentul meu și să rămână peste noapte cu mine ca să nu mă mai simt singură sau speriată.

La fel de iute pe cât îmi vine, alung ideea din minte, simțindu-mă prost chiar și pentru simplul fapt că am formulat-o. Luke este soțul lui Penelope. N-am niciun drept la asemenea idei.

Glasul îmi e glumeț, nonșalant, în timp ce dau din mână:

— Luke, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine și Sienna. Nu mă înțelege greșit – apreciez cu adevărat –, dar sincer, chiar suntem bine. Divorțați sau nu, Ben ne supraveghează mereu de departe, ba chiar uneori și exagerează, îl mint. Uneori e insuportabil. Are intenții bune, dar îmi doresc să ne lase în pace.

— Bine! zice Luke, reticent dintr-odată, îmi imaginez, și mă simt vinovată, dar dintr-un alt motiv, în timp ce-l urmăresc cum se apropie cu spatele de ușă. Doar să ai grijă pe-afară!

— O să am! Şi tu!

Pleacă. Mă uit la uşă cum se închide.

Arunc scrisoarea la gunoi înainte să plec, apăsând-o cu putere şi forţând-o să ajungă la fundul coşului, astfel încât să nu o vadă nimeni. După aceea, mă spăl pe mâini.

Nu se mai vede, dar tot nu reuşesc să mi-o scot din minte.

Zece

Stau singură în bucătărie și îi trimit lui Nat un mesaj pe Facebook. Încerc să mențin un ton glumeț, pentru că nu vreau să o fac să se simtă copleșită sau să pun presiune, dar m-am tot gândit la ea, la cum era ieri și la cum s-au desfășurat lucrurile la restaurant, cu acea persoană care stătea afară și care a înspăimântat-o suficient de tare cât să o facă să plece. Toată ziua la muncă și mai târziu, acasă, cu Sienna, în vreme ce luam cina și o ajutam cu temele, i-am tot reluat cuvintele în minte – „Uneori se mai înfurie. El…" –, înainte să se oprească dintr-odată și practic să fugă afară din restaurant și să se ascundă în mulțimea de trecători. Mă gândesc la tot soiul de moduri prin care putea să se termine acea frază: „El își pierde iute cumpătul. El mă lovește. El mă sperie. El s-ar putea să mă omoare."

Acum nu vreau decât să capăt o veste de la ea. Vreau să știu dacă a ajuns cu bine acasă. Mă întreb unde e acasă pentru ea, cât de mult a trebuit să meargă și dacă fostul ei soț știe unde locuiește.

Prietena ta se simte mai bine? o întreb în mesaj, deși nu m-am născut nici eu ieri. Sub nicio formă nu cred că a plecat pentru că trebuia să ia cina cu o prietenă bolnavă, și înțeleg, dar mă simt prost că a crezut că trebuie să mă mintă. Știu că de-a lungul anilor ne-am îndepărtat una de alta și că în liceu n-am fost genul de prietene care-și mărturisesc absolut orice, dar mi-ar plăcea să cred că se simte în siguranță cu mine și că știe că poate să aibă încredere. Aș fi preferat să-mi spună ce se întâmplă. Aș fi condus-o eu însămi până acasă doar ca să fiu sigură că ajunge cu bine acolo.

Verific și răsverific toată seara, dar nu-mi citește mesajul și nici nu-mi răspunde la el.

Ben, fostul meu soț, a făcut doar un pas în apartament, dar parcă răpește tot oxigenul din cameră. Uneori această ostilitate dintre noi îmi taie răsuflarea, și mi-e greu să-mi amintesc de vremurile în care eram fericiți împreună. Acele momente plăcute de pe canapea și cele intime din pat – oare s-au întâmplat cu adevărat sau doar mi-am închipuit eu c-au existat?

— Sienna e gata? mă întreabă, uitându-se pe lângă mine, pentru că are această manieră de-a nu mă mai privi vreodată în ochi.

— Da! Mai las-o câteva secunde!

E iritat că Sienna nu-i gata. Puțina răbdare rămasă s-a evaporat complet și acum merge la geam ca să se uite la strada de dedesubt.

— Am parcat pe două locuri, spune pe un ton aspru, întorcându-se ca să arunce încă o privire la ușa închisă a dormitorului Siennei, modul lui nu foarte subtil de a-mi transmite să-i spun fiicei mele să se grăbească, ceea ce nu voi face, întrucât refuz să par servilă.

— Ți-am spus că e aproape gata.

— Mai are 30 de secunde, anunță el, uitându-se la ceas, nu pentru prima oară de când a ajuns aici.

— Și apoi, ce? îl întreb, trădându-i bluful.

Încordarea plutește în aer precum ceața de dimineață. Îl aștept să spună ceva, să mă amenințe că-l va suna pe judecător, dar de data asta n-o face.

— Ăia-i o bluză nouă? întreabă în schimb, uitându-se la ea cu ceva ce aduce a dispreț.

Mă uit în jos la bluza de pe mine. Nu-i nimic extravagant, dar e ceva mai drăguț decât aș purta de obicei prin casă. Am îmbrăcat-o după muncă, scăpând mai întâi de uniformă și apoi rămânând așa, fără sutien, în dormitor, în fața oglinzii până-n tavan și uitându-mă la sâni, întrebându-mă dacă cel drept, mai ales, arată cumva diferit decât de obicei, ca și cum aș fi putut vedea cumva cancerul însuși, un ciulin plin de țepi îngropat sub piele. Mi-a părut rău că de-a lungul anilor n-am fost mai atentă cu consulturile. Doar ce-am făcut ٤٠ de ani acum două luni; aceasta a fost prima mea mamografie, și mă sperie, pentru că, dacă e cancer, cine știe de cât timp e acolo. În timp ce stăteam

în fața oglinzii și mă uitam la propria reflexie, mi-am apăsat buricele degetelor pe sâni și i-am pipăit, dar apoi m-am simțit stupid; nu știam nici ce caut, nici dacă mi-aș fi dat seama dacă găsesc ceva. Până la urmă am lăsat-o baltă și m-am dus la șifonier ca să caut ceva de îmbrăcat.

În serile în care Ben vine s-o ia pe Sienna, depun un efort suplimentar în privința aspectului. Ultimul lucru de care am nevoie este să mă vadă extenuată și umblând, ce neglijență din partea mea, îmbrăcată în uniformă. Vreau să vadă că mă descurc bine – nu, mai mult decât bine –, vrea să vadă că mă descurc grozav. În seara asta port o bluză alb cu negru și flori pe ea, fronsată, din material satinat, și blugi.

De la divorț încoace, Ben plătește o pensie alimentară care reprezintă 20% din venitul lui, pentru că eu am primit custodia copilului, adică eu sunt cea care se ocupă de Sienna în majoritatea timpului. El o primește timp de câteva zile o dată la două săptămâni, ceea ce lui i-a convenit de minune din cauza serviciului său și a programului de călătorii care-l împiedică să fie părinte cu normă întreagă, așa cum sunt eu. Și totuși se tot plânge de suma pentru pensia alimentară pe care trebuie să o plătească și care se duce pe lucruri gen educația Siennei, mâncare, adăpost, haine, lucruri pentru care, înainte de divorț, contribuia cu mare bucurie. Dar acum e ca și cum are impresia că mă folosesc de banii lui ca să-mi cumpăr haine noi pentru mine.

Întrebarea lui e una plină de înțelesuri. Ce vrea de fapt să întrebe este dacă nu cumva am folosit pensia alimentară a Siennei ca să-mi cumpăr bluza?

Chiar și fără cele 20% din veniturile lui Ben, eu și Sienna ne descurcăm bine din punct de vedere financiar. Nu câștig nici pe departe cât el, dar e suficient cât să ne întreținem. Ne permitem apartamentul în care stăm și sunt foarte chibzuită cu cheltuielile. Ne mai ajută și faptul că bunica mea a murit la un moment dat după divorț și mi-a lăsat o parte însemnată din economiile ei pe care am fost foarte recunoscătoare că n-a trebuit să le împart cu Ben – deși el s-a înfuriat foarte tare, ca și cum ea și-a plănuit dinadins momentul morții să coincidă cu semnarea actelor de divorț. O parte din moștenire am folosit-o pentru chel-

tuielile cu procesul, dar cea mai mare parte am depus-o la bancă și-a rămas să mă mai gândesc ce voi face cu restul, deși facultatea Siennei se află în capul listei. Totuși, e plăcut să știu că am un fond de rezervă dacă eu sau Sienna vom avea vreodată nevoie de el. Nu mai pierd nopțile de grija banilor, cum făceam altădată. Dacă se întâmplă vreo tragedie – dacă-mi pierd serviciul sau dacă, de exemplu, aflu că am cancer –, o vom duce bine o perioadă.

— Da, este! îi răspund. Îți place?

Ben ridică din umeri.

— E-n regulă!

Se uită iar la ceas.

— E cinci și zece. Ar trebui să fie gata când vin s-o iau. N-ar trebui să stau s-o aștept. Îmi ia din timpul pe care îl petrec cu ea.

— Dă-i pace! Ben, a fost toată ziua la școală.

— Ar fi trebuit să-și facă bagajul de-aseară. Ar fi putut să și-l facă înainte să plece la școală. E ridicol, ce mama dracului?

Pufăie și trece pe lângă mine aproape atingându-mă, apoi bate în ușa Siennei.

— Sienna, hai odată! se răstește el prin ușă. Să mergem!

— Doamne, tată, face Sienna, deschizând ușa cu sacul de călătorie pe umăr, relaxează-te! A luat foc apartamentul sau ce?

Îmi reține un zâmbet și apoi mă uit pe geam după ce pleacă amândoi; văd cum Ben merge la doi pași în fața Siennei în timp ce se îndreaptă spre mașină, și mă gândesc la cât de tare urăsc intervalul cât e ea departe de mine, când nu-i sunt alături să o fac fericită și să am grijă de ea.

După ce-au plecat, găsesc o sticlă de vin și un pahar gol, apoi le iau cu mine odată cu laptopul și mă așez pe canapea. Îmi torn o porție generoasă și apoi sorb din pahar în vreme ce intru pe Facebook ca să văd dacă mi-a răspuns Nat. Văd că a făcut-o:

Te-am mințit.

Asta e tot ce scrie, două cuvinte micuțe, trimise cu mai puțin de zece minute în urmă.

Când? îi scriu și eu, sperând că e încă online.

Este, pentru că-mi răspunde imediat:

Seara trecută, prietena mea nu era bolnavă. N-am plecat ca să-i duc cina.

Ambiguitatea răspunsului mă roagă practic s-o întreb: De ce-ai plecat?

Declan a fost acolo. L-am văzut în geam. Mă urmărea.

Inspir brusc. Cuvintele acelea – Mă urmărea – mă tulbură, şi simt că-mi îngheaţă sângele în timp ce le citesc, cu paharul de vin suspendat în aer. Mi-am dat seama că era cineva acolo. Am văzut o umbră în geam şi aburul lăsat de respiraţia acelei siluete pe vitrina localului. Şi totuşi, când îi citesc cuvintele, plus faptul că ea însăşi mi-a confirmat convingerea, mi se face pielea de găină pe braţe.

Se apropie trenul. Mai întâi simt vibraţia pământului înainte să aud trenul care vine. O clipă mai târziu, ochii mi se abat spre geam şi o văd acolo: o dâră de lumină ce se iveşte din beznă, trecând mai apoi pe stradă, înainte să dispară dincolo de apartament. Trenul inundat de lumină trece prea repede ca să văd chipurile oamenilor din interior, dar mă întreb, cum stau acolo nemişcată în apartament, cu luminile aprinse şi draperiile trase, dacă şi acei călători mă văd la rândul lor. Mă ridic de pe canapea. Mă apropii de fereastră şi trag de draperiile groase de in ca să acopăr geamul cu ele.

Mă aşez la loc pe canapea şi scriu: Ai ajuns cu bine acasă?

Trece un minut, apoi încă unul, dar nu-mi răspunde. Mă gândesc că poate a plecat, că poate a ieşit de pe Facebook, dar micuţul punct verde de lângă poza ei îmi transmite că e încă activă.

Nat, eşti bine?

Nu ştiu, îmi scrie înapoi, şi practic îi simt şovăiala, neliniştea şi teama prin ecranul calculatorului.

Unde eşti?

Sunt bine, îmi scrie în loc să-mi spună unde este.

Te rog să-mi spui unde eşti!

Îmi scrie înapoi că e pe Broadway, chiar în faţa unui club de stand-up comedy, şi mă întreb de ce, dacă nu cumva s-a întâmplat ceva şi nu poate să se întoarcă acasă.

O întreb despre ce intersecţie e vorba sau care e adresa, lucruri pe care ezită să mi le ofere, întrucât nu vrea să mă deran-

jeze. Nu trebuie neapărat să vii, îmi scrie. Sunt bine. Sincer.

Vin, adaug cu hotărâre, recunoscătoare că în seara asta Sienna e cu Ben, iar eu o pot ajuta. Sunt deja pe drum, adaug, pentru că, dacă sunt, atunci nu mai poate să încerce să mă facă să mă răzgândesc. Caut pe Google cluburi de stand-up comedy pe Broadway şi găsesc unul, apoi îmi iau pardesiul şi căciula şi plec, ieşind în viteză din clădire şi pornind pe stradă în jos înspre Sheridan, unde aş avea mai mult noroc să găsesc un taxi. Îmi ia câteva minute, dar până la urmă vine unul şi, după ce opreşte, mă strecor pe bancheta din spate şi-i dau şoferului adresa. E aglomerat în seara asta. Se fac cozi la intersecţii, blocându-ne pe toţi. Mă frustrează acest lucru, aşa că verific Facebookul ca să văd dacă Nat mi-a scris înapoi, dar n-a făcut-o. Din apartamentul meu, aveam ceva mai mult de un kilometru şi jumătate până la ea şi, privind retrospectiv, ar fi trebuit să merg pe jos, căci n-am economist deloc timp luând un taxi.

— Lasă-mă aici şi gata! îi cer şoferului undeva înainte de Belmont, pentru că nu mai am răbdare să aştept să se facă verde la semaforul din faţa noastră.

Îi plătesc şi cobor, uitându-mă rapid în jur înainte să trec strada. Alerg uşurel restul drumului pe Broadway, căutând-o pe Nat în timp ce mă apropii de clubul de comedie, unde se vede o coadă mare de oameni care aşteaptă să intre.

Iniţial, nu o văd. Îmi imaginez c-a plecat, că s-a făcut nevăzută.

Dar apoi o găsesc. Nu e la clubul de comedie. E la două uşi mai încolo, stând într-o intrare ceva mai retrasă ce-i aparţine unui atelier de reparat pantofi, care acum e închis. Intrarea e adâncă şi deasupra are o copertină roşie care oferă un pic de adăpost faţă de intemperii, dar nu suficient cât să te ferească şi de frig. Nat pare c-a îngheţat cu totul, la cum stă înghesuită într-un colţ ca să fie apărată de vânt, ţinându-şi braţele strânse în jurul corpului. În spatele ei, atelierul e învăluit în întuneric, deşi firma de neon din vitrină îi face faţa să pâlpâie roz, alb strălucitor şi portocaliu-aprins.

Încerc să am o expresie neutră atunci când o văd, să nu reacţionez în niciun fel.

Încerc să țin șocul și groaza la depărtare. Îmi spun că luminile de la neon o fac să arate mai rău decât e de fapt, dar nu sunt sigură că e cazul.

— Nat! șoptesc, iar atunci își ridică privirea spre mine.

Are buza de jos de două ori mai mare decât ar fi normal. Chestia asta nu s-a întâmplat din cauza unei tăieturi la buză căreia i s-a luat coaja, și s-a petrecut recent. Pe unul dintre pomeți are o umflătură de un purpuriu-aprins.

— Ce s-a întâmplat? o întreb cu glas blând, calm și liniștit în vreme ce păşesc în față ca să pătrund în acel intrând, lângă ea.

Are lacrimi în ochi.

— Am făcut o prostie, îmi răspunde.

— Ce anume? o întreb, apoi regret aproape imediat, pentru că ce-ar fi trebuit să spun de fapt ar fi fost nu – „Nu, n-ai făcut nicio prostie" –, deoarece victimele abuzului dau întotdeauna vina pe ele însele pentru ce s-a întâmplat, însă nimic din ce-a făcut nu merită așa ceva.

— O să crezi că sunt o tâmpită.

— Nu! îi promit. N-o să cred asta.

Fără tragere de inimă, continuă:

— Declan a sunat ieri. Mi-a cerut să ne întâlnim la fostul nostru apartament după muncă. Plângea la telefon. Nici nu-mi mai amintesc ultima dată când l-am auzit plângând. Mereu s-a ținut foarte tare. L-am întrebat ce se întâmplase, iar el m-a implorat să vin acasă, să mă întorc la el. Mi-a zis că îi pare rău, că nu poate să trăiască fără mine, că deja primește ajutor și că nu-mi va mai face niciodată rău, că nu mă va mai înșela niciodată. Mi-a jurat, „pe viața lui", așa mi-a spus.

— Așa că te-ai dus acasă cu el? o întreb. Și ți-a făcut asta?

— E vina mea. Ar fi trebuit să mă fi gândit mai bine. Eu l-am supărat.

Detest faptul că își imaginează că ea e de vină pentru un astfel de abuz, cu toate că știu că e normal ca victimele violenței domestice să creadă asta, întrucât asta vor abuzatorii lor să le facă să creadă – că au făcut ceva atât de revoltător, încât merită o corecție fizică.

— Nat, cum să fie vina ta? o întreb. El este cel care ți-a făcut rău. El ți-a făcut asta.

— Când m-a sunat, răspunde ea, a spus că își dorește încă o șansă, iar eu am spus bine, pentru că, să fiu sinceră, îl iubesc și mi-e dor și mie de el. L-am crezut când mi-a spus că n-o să-mi mai facă niciodată rău, pentru că la telefon părea de-a dreptul dărâmat și sfâșiat de remușcări. A plecat devreme de la serviciu, ceea ce nu îi stă în fire. A adus flori acasă și mâncare la pachet, iar la început a fost totul bine. Nu, a fost mai mult decât bine, adaugă Nat, gândindu-se aproape cu nostalgie la ce s-a întâmplat și cu un surâs trist pe buze care o face pe cea umflată să devină aproape diformă. A fost exact ca-n vremurile trecute. Acel Declan care obișnuia să fie, când l-am cunoscut. Iubitor, amuzant și plăcut. A aprins focul și a desfăcut o sticlă de vin, apoi am luat cina pe o pătură pe podeaua din living, în fața șemineului. Foarte romantic! Am discutat ore întregi și am râs. Am făcut dragoste, spune, apoi se oprește, amintindu-și. A fost foarte tandru, foarte atent cu mine. Nu s-a grăbit deloc. După ce-am terminat, am rămas întinși acolo, ținându-ne în brațe, și mi-a spus că se gândește c-ar trebui să ne întemeiem o familie și că își dorește mai mult decât orice să facem un copil împreună.

Dintr-odată, se întristează, și orice urmă a amintirilor plăcute dispare.

— Dar eu știam că n-aș putea să fac așa ceva, nu având în vedere felul în care se comportă uneori. L-am întrebat despre ce-mi spusese, că deja primește ajutor. L-am întrebat de terapeut și cum decurg lucrurile, și atunci mi-a spus că de fapt nu merge la un terapeut, că se gândise, dar că până la urmă se hotărâse că n-are niciun motiv s-o facă. Și că se poate controla și singur. Nat se oprește ca să-și tragă răsuflarea, iar apoi continuă: Ar fi trebuit să fiu mai înțeleaptă. N-ar fi trebuit să spun nimic. N-ar fi trebuit să-i pun spusele la îndoială.

— Ce i-ai zis?

— L-am întrebat dacă crede cu adevărat că-i o idee bună și dacă n-ar merita totuși să meargă cel puțin o dată la un terapeut înainte să ia decizia de a nu merge deloc.

— O întrebare isteață, Nat, rostesc cu blândețe. N-ai greșit cu nimic că ai pus-o.

— Da, bine, aparent am greșit, fiindcă imediat s-a schimbat atmosfera din cameră. S-a ridicat și aruncat în mine cu ce mai rămăsese din mâncare, după care a urlat: „De ce trebuie să strici mereu totul? Aveam parte de o seară perfectă împreună și n-ai putut să te abții să strici iar totul. Ești atât de-al dracului de cretină, Nat! Pur și simplu n-ai putut să-ți gura aia proastă închisă." M-a lovit, adaugă ea, și-și duce degetele la buză înainte să și le apropii de obraz.

Lacrimile îmi înțeapă ochii, dar mă forțez să mi le rețin. Ideea că cineva i-ar putea vorbi – ei sau oricui altcuiva – așa îmi face rău. Nat inspiră adânc, ține aerul în plămâni, apoi îl dă lent afară.

— Nu se înșală, înțelegi? Ar fi trebuit să fiu mai înțeleaptă, nu să aduc subiectul în discuție. Dacă pur și simplu m-aș fi lăsat purtată de val, dacă pur și simplu m-aș fi bucurat de momentele petrecute împreună și nu i-aș fi pus deciziile la îndoială sau n-aș fi abordat chestiuni sensibile, atunci el nu s-ar fi supărat atât de rău.

— Nat! încep. Nu este vina ta. Acum unde stai? Ai un apartament al tău?

Clatină din cap.

— Nu. Cu o prietenă și cu soțul ei, îmi răspunde. Au o cameră liberă. Stau la ei de câteva săptămâni.

Îmi amintesc de ce mi-a spus aseară, la restaurant, cum n-o crede nimeni când le spune despre Declan, pentru că toți îl consideră de-a dreptul încântător. Ca să o citez, toți cred că e „tipul perfect".

— Ea ce-a spus când ți-a văzut fața? o întreb.

Acum pare sfioasă. Îi ia câteva secunde să răspundă, iar când o face, tot ce zice e:

— Am mințit-o. N-am putut să-i spun că Declan mi-a făcut rănile astea, așa că i-am zis că am alunecat și c-am căzut pe scări în timp ce mă grăbeam să prind trenul de pe linia L. M-a crezut.

Unele stații de pe această linie sunt la suprafață, iar altele sunt subterane, cu trepte de beton abrupte și o iluminare proastă. N-ar fi greu de crezut că cineva și-ar putea pierde echilibrul

pe acele scări neîndurătoare și să cadă, iar dacă ar cădea, rezultatul final ar putea arăta așa: un obraz vânăt și o buză spartă.

Asemănările cu Anne, fosta mea pacientă, și cum și ea susținea că se prăbușise pe scările pivniței sunt tulburătoare. Mă gândesc la Anne și la cum, în cele din urmă, soțul ei a ajuns s-o omoare, și la cât de mult regret că n-am făcut mai mult s-o ajut cât timp era încă în viață. Pentru cineva ca Nat, să părăsească un partener abuziv este cel mai primejdios moment. Îmi amintesc c-am citit asta pe undeva. Pentru bărbații care ajung să-și ucidă soțiile, incidentul declanșator este, cel mai adesea, atunci când femeia pleacă sau amenință că-l părăsește. Acesta este unul dintre motivele pentru care femeile rămân atât de mult timp într-o relație abuzivă, pentru că le e teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă pleacă.

— Dar cei de la serviciu de la tine? Și ei cred că același lucru? Că ai căzut?

— Nu m-am dus la serviciu. Am anunțat că-s bolnavă, pentru că nu voiam să mă vadă copiii așa. Li s-ar fi făcut frică. Am mers în schimb la muzeu. Pur și simplu m-am plimbat singură toată ziua, uitându-mă la lucruri și întrebându-mă cum de-a ajuns viața mea în halul ăsta.

— Nat, nu poți să te întorci la el! Sun nicio formă. Indiferent ce spune, nu se va schimba!

— Știu, spune și ea, dar pe un ton slab, și vreau s-o întreb dacă știe – dacă chiar știe cu adevărat –, însă nu e treaba mea, și nici nu vreau să sar calul și s-o forțez, fiindcă, din ce-mi dau seama, nici nu mai există altcineva în viața ei în afară de mine cu care poate să discute despre Declan.

Următoarea întrebare vine de la sine:

— Aseară… de unde a știut unde să te găsească? Atunci când eram la restaurant?

Sprâncenele i se unesc în timp ce firma de neon continuă să-i scoată în evidență obrazul vânăt tot.

— Ce vrei să spui? mă întreabă, derutată.

— Ai spus că era acolo, că se uita la tine. De unde-a știut unde o să fii? I-ai spus tu?

Expresia i se schimbă. Face ochii mari și rămâne câteva secunde cu gura ușor căscată. Scoate cuvintele lent, tărăgănat,

atunci când vorbește:

— A fost doar o coincidență, mi-am imaginat.

Orașul e mare. Se lăbărțează în toate direcțiile, întinzându-se pe vreo 30 și ceva de kilometri de la nord la sud de-al lungul lacului. Sunt câteva sute de cartiere și undeva pe la vreo trei milioane de locuitori. Nu e imposibil să dai din întâmplare peste cineva, dar șansele să se întâmple sunt minuscule.

— Poate, replic, dar poate că nu. Ți-ai verificat telefonul? Știi cumva dacă ți-a instalat pe el vreo aplicație de urmărire?

Eu și Sienna avem una care se numește Life360, care îmi îngăduie să-i urmăresc telefonul, ca să știu unde e. Sienna urăște acest lucru, dar a fost una dintre condițiile puse de mine când și-a luat mobilul, mai ales cu naveta ei lungă până la școală și înapoi acasă. La acel moment i-am promis că nu o voi folosi ca s-o spionez pe ea și pe prietenii ei, ci doar în caz de urgențe. Ca să fie totul corect, mi-am activat și eu locația ca să știe și ea unde sunt tot timpul. „Doar ca o măsură de precauție, să fim în siguranță", i-am spus și, ca de obicei, ea m-a întrebat ce era atât de rău sau de înspăimântător, încât să fie nevoie să ne ferim. Lista e infinită.

— Nu cred, răspunde Nat acum, dar își scoate totuși telefonul din geantă, ca să fie sigură. Cum aș putea să aflu?

— Îmi dai voie? întreb, întinzând mâna spre telefonul ei, pe care mi-l oferă după ce-l deblochează.

Derulez lista de aplicații. Nu-mi sare nimic în ochi, ceva cum ar fi Life360, deși dau peste aplicația Găsește-mi telefonul, care e una standard pe unele telefoane. Este o aplicație care stochează toate locurile prin care treci și cu care poți să găsești un telefon pierdut sau un iPad, precum și persoane, totul foarte ușor.

Caut sub Persoane.

Acolo scrie, atât de lipsit de orice echivoc, încât simt că mi-o ia inima la goană în timp ce un frison îmi coboară pe spinare: Declan îți poate vedea locația.

Dezactivez imediat opțiunea de împărtășire a locației. Iar apoi, din instinct, mă răsucesc pe călcâie și arunc o privire peste umăr, copleșită de o bruscă senzație că sunt urmărită. Mă întreb dacă Declan poate să ne vadă în clipa asta, dacă știe

unde se află ea, dacă a urmărit-o până aici. Strada din spatele meu e plină de lume. E întuneric, iar oamenii umblă în toate direcțiile; nu am cum să-i văd pe toți. Coada de la intrarea în clubul de comedie a început să se miște și ea, înaintând spre ușă. Pe lângă noi trec mașini și autobuze, iar pe ambele trotuare ale străzii se află oameni care s-au oprit acolo sau trec, văzându-și de treburile lor. În plus, mai sunt și baruri, și restaurante cu vitrine, unele mari cât niște uși de garaj și care se ridică atunci când e vremea caldă, atât de late și de înalte, încât o persoană ar putea sta oriunde în restaurant și să poată să vadă cumva și afară.

Declan s-ar putea afla într-un restaurant de-acolo sau într-un autobuz aflat în trecere. Mă întorc și mă uit la Nat, încercând să-mi adun gândurile în cuvinte care să nu o sperie.

— Ce e asta? mă întreabă, albă la față în timp ce îmi interpretează expresia. Ce s-a întâmplat?

— În tot acest timp, ți-ai împărtășit locația exactă cu el. A știut tot timpul unde te afli. Am oprit-o, îi răspund în timp ce-i înapoiez telefonul, dar aseară el a știut exact unde ești. N-a fost o coincidență că te-a găsit. Nat, poate ar fi mai bine să te duci la poliție și să ceri un ordin de protecție.

— Și la ce mi-ar folosi? O bucată de hârtie nu-l va opri.

Are dreptate. Totuși, insist:

— Cred doar că e bine ca polițiștii să știe cu te confrunți.

— Cineva îi va transmite imediat informația. Va ști ce-am făcut, că l-am dat în gât. Meghan, n-o să facă decât să-l înfurie și mai rău. N-o să facă decât să-mi înrăutățească și mai mult situația.

Încuviințez din cap, temându-mă să insist asupra subiectului, în caz că are dreptate. Nu vreau să fiu eu motivul pentru care i s-a întâmplat ceva rău.

— Ar trebui să plec. Prietena mea o să se întrebe pe unde umblu dacă nu ajung curând acasă.

— Bine, spun, oferindu-mă să o însoțesc, dar ea zice că e-n regulă, că o să meargă singură. Ești sigură?

— Da!

Am un presentiment rău. Și mi-e frică.

— Nu mă simt deloc în largul meu cu asta. Te rog! o implor, lasă-mă să te conduc până acasă.

— Nu! Sunt OK! Mă descurc, îmi răspunde, iar apoi, deşi fără tragere de inimă, spun bine, pentru că Declan i-a răpit deja mult prea multe, şi nu vreau să-i răpesc şi eu senzaţia de independenţă.

O urmăresc cum cheamă un taxi. Îl aştept să sosească şi apoi rămân la marginea trotuarului, chiar în spatele ei, şi mă uit cum se suie în maşină. Închide portiera în spatele ei şi-mi face cu mâna prin geam, cu chipul greu de distins prin sticlă. Apoi întrerupe contactul vizual în timp ce-i spune ceva şoferului. Înainte să plece taxiul, răpăi uşurel în geam ca să-i atrag atenţia.

— Să-mi trimiţi un mesaj când ajungi acasă la prietena ta, da? Să ştiu că ai ajuns cu bine acolo.

Aprobă, dând din cap.

În vreme ce taxiul pătrunde în şirul de maşini de pe stradă, îi urmăresc stopurile până nu mai reuşesc să-mi dau seama care lumini sunt ale lui, de fapt.

Nu mă gândesc deloc la propria mea siguranţă.

Iau de bun faptul că ea e cea în pericol, iar eu sunt în siguranţă.

Hotărăsc să nu mai iau taxiul şi să merg pe jos înapoi spre casă. Noaptea e răcoroasă, însă aerul rece îmi dă o senzaţie plăcută pe faţă, la fel ca mişcarea, de altfel, pentru că mă simt tulburată, iar ideea de-a mă întoarce într-o locuinţă goală, unde nu voi face nimic altceva decât să stau şi să întorc situaţia lui Nat pe toate feţele, nu mă atrage deloc.

Străbat aproape în întregime Broadway. Astă-seară, oraşul e zgomotos şi aglomerat. Nici măcar vremea nu-i poate ţine pe oameni înăuntru. Mă simt recunoscătoare când ajung la Dakin Street şi pot să schimb agitaţia şi freamătul de pe Broadway cu ceva mai liniştit, cu toate că acum e momentul în care se instalează frica, acea realizare atotprezentă că pe aici se comit infracţiuni şi că exact pe-aceste străzi umblă un bărbat care atacă femei. Îmi vâr mâna în geantă după chei şi expir uşurată când le simt greutatea în mână. Cheia de la apartament, în special, e ascuţită, şi, deşi e greu de crezut c-aş putea să omor pe cineva

cu ea, vârful ascuțit ar face totuși niște răni. O trag separat de celelalte și o țin într-o strânsoare de fier în timp ce trec pe sub copacii lipsiți de frunze, apoi pe lângă două, chiar trei apartamente, plus mașini învăluite în întuneric parcate pe stradă. Mă uit cu mare atenție prin jur, deși întunericul îmi înceţoşează vederea. E greu să văd ceva, însă auzul, pe de altă parte, e mai bine adaptat. La început, nu e nimic, doar zgomotele obișnuite ale orașului: sunet de sirene în depărtare, precum și țipătul ascuțit al unei femei sau scârțâitul unei portiere când se deschide și se închide.

Bate vântul. Pe trotuar, lângă mine, copacii se leagănă, făcându-și crengile golașe să semene cu niște mâini. Vântul însuși face și el diverse zgomote, șuierând în timp ce se lovește cu forță de marginile clădirilor.

Când mă apropii de clădirea părăsită de pe stradă, aud ceva în depărtare, ceva diferit de ce sunt deja obișnuită, ceva bântuitor și tânguitor, ca un cântec de jale. Inițial, zgomotul e greu de identificat, astfel încât nu îmi dau seama dacă este sau nu acolo. Doar dacă nu cumva e numai în imaginația mea.

Îmi țin răsuflarea. Ascult mai bine și, pe măsură ce se scurg secundele, devine mai distinct.

Undeva, în urma mea, cineva fluieră.

Mă răsucesc brusc. Nu departe, se vede silueta unui bărbat, cred, după formă și mărime, și pentru că femeile nu fluieră când merg noaptea singure. Noi facem orice ne stă în putință să rămânem cât mai neobservate.

Mi se taie respirația. Mă răsucesc la loc și privesc drept în față, spre blocul meu aflat în depărtare. Pe măsură ce trece timpul, zgomotul se aude tot mai de aproape. Fluieratul dispare și este înlocuit, inițial, de tăcere, iar apoi de sunet clar de pași care aleargă ușurel ca să mă prindă din urmă, aruncând îndărăt pietricele în timp ce vine pe urmele mele.

Simt că mi se încleștează gâtul. Încerc să prind mai bine cheia.

După greutatea acelor pași și după felul în care se apropie de mine, acoperind distanța mai rapid decât îmi permit propriile picioare, îmi dau seama că am avut dreptate. Chiar e un bărbat.

O femei ar şti că nu e bine să urmeze atât de aproape o femeie noaptea.

Acum îmi mișc mai repede picioarele. Şi ritmul respirației mi se modifică, devenind mai superficial.

Am nevoie de toată voința să nu mă uit înapoi, să n-o rup la fugă.

Există un număr nesfârşit de reguli pe care femeile trebuie să le urmeze noaptea referitoare la propria lor siguranță: să fie cu ochii în patru, să nu se atingă de telefon, să-și adapteze rutina în aşa fel, încât să nu aleagă mereu acelaşi traseu, să poarte încălțări confortabile ca să poată să fugă și să aibă un spray cu piper sau măcar un briceag. Sau, şi mai bine, să nu umble seara singură, mai cu seamă dacă a băut, pentru că alcoolul îți îngreunează simțurile și timpul de reacție şi te transformă într-o țintă ușoară – și totuși bărbații pot face orice le trece prin cap şi să fie totul în ordine.

Mă apropii de marginea trotuarului pentru a-i oferi acestui bărbat mai mult loc ca să treacă, dar nu o face. Menține acelaşi ritm, la doar un pas în spatele meu, aşa încât, atunci când schimb ritmul și ajung să merg ceva mai repede, strângându-mi umerii şi închipuindu-mi că mă va atinge sau că îmi va ceva mai rău, mă gândesc la toate acele femei care au fost atacate în ultimele zile și dacă acelaşi lucru l-au pățit și ele în clipele de dinainte de-a fi atacate.

O clipă mai târziu, mă gândesc la Declan Roche. Îmi imaginez fața lui.

Îmi aduc aminte ce am văzut nu de mult pe telefonul lui Nat: Declan îți poate vedea locația.

Dacă ne urmărea pe Nat şi pe mine în timp ce puneam țara la cale în intrândul acela de sub copertină?

Simt că mi se încleştează gâtul. Îmi aduc aminte de fața ei stâlcită şi mă întreb în sinea mea, dacă a fost în stare să-i facă aşa ceva lui Nat, unei femei pe care se presupune c-o iubeşte, oare ce mi-ar face mie, o străină?

În timp ce mă apropii de clădirea mea, frica mă copleşeşte cu totul şi atunci mă răsucesc, spunând:

— Ce vrei de la mine? Dispari!

Îmi tremură mâna în vreme ce flutur cheia ca pe un cuțit.

Nu știu care dintre noi doi e mai surprins.

Luke, prietenul meu de la serviciu, stă în fața mea, încremenit pe trotuar. Face ochii mari, iar trăsăturile îi sunt cuprinse de șoc. Se dă în spate când îmi vede arma albă improvizată, pe care o las în jos în timp ce inima îmi bubuie în piept.

— Meghan, zice el, întinzând o mână în vreme ce genunchii mi se înmoaie și mă clatin în față, prinzându-l de braț ca să nu mă prăbușesc pe trotuar. O, Doamne! exclamă, și-i simt compasiunea și remușcările în glas. Îmi pare foarte rău! N-am vrut să te sperii.

Îmi recapăt echilibrul și abia izbutesc să răspund:

— E-n regulă!

Însă mai mult gâfâi decât vorbesc, cu răsuflarea tăiată, căci numai în regulă nu mă simt acum. Rămân așa câteva secunde, apoi îi dau drumul la braț, deși inima îmi bate ca un ciocan și lacrimile îmi înțeapă ochii, de teamă, de ușurare, și mă căznesc să mi le rețin, căci nu vreau să plâng în fața lui Luke pentru că nu-mi doresc să-l fac să se simtă prost. Nu-i vina lui că sunt eu în halul în care sunt. Ca bărbat, el n-are cum să știe cum e să fii o femeie care merge noaptea singură pe străzile astea.

— Ești bine? mă întreabă, tot numai jenă și empatie față de mine. Nu știam că ești tu.

— Da! răspund, cu toate că știm amândoi că nu-i adevărat.

— Rahat! spune apoi, privindu-mă din cap până-n picioare. Mă simt ca un nemernic. Îmi pare foarte rău! Nu eram atent.

— E-n regulă! repet, încercând să-mi trag răsuflarea, să-mi recapăt glasul, ca să nu mai pară atât de aspru. Credeam…, încep, dar apoi mă opresc și clatin din cap, pentru că nu vreau să exprim în cuvinte faptul că aveam impresia că Luke urma să mă rănească.

Nu vreau să-l împing să se simtă și mai vinovat decât se simte deja, iar faptul că îi dau glas face cumva și mai reală posibilitatea. Ar fi putut să se întâmple. Aș fi putut să fiu atacată exact așa.

Luke scoate norișori de abur în timp ce vorbește:

— Nu mă uitam pe unde merg. Eram pe telefon, îi scriam lui Penelope, adaugă, și atunci îi văd telefonul în mâini, pâlpâirea ecranului în timp ce primește în continuare mesaje, și surprind

o frântură dintr-un scris cu susul în jos, ceea ce mă face să mă simt jenată pentru el. DU-TE DRACULUI, scrie. Citeşte şi el mesajul şi tresare, apoi îşi îndreaptă din nou privirea spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

— E supărată din cauza a ce-am făcut. Din nou.

Urmăresc cum vântul îi suflă părul în toate părţile şi-l întreb, cu glas mai blând:

— Ce-ai făcut?

Îşi lasă telefonul să alunece în buzunar şi răspunde:

— Nimic important.

— Nu are cum să nu fie important. Eşti supărat.

— Maya, îmi explică atunci, trebuia să lucreze de noapte seara trecută, dar în ultima clipă s-a ivit o urgenţă cu mama ei.

Maya este o asistentă de la spital. N-o cunosc bine pentru că lucrează mereu de noapte, dar ştiu că mama ei are demenţă şi că Maya are grijă de ea.

— Nu avea cine să-i preia tura, aşa că am rămas eu până a venit altcineva. A durat vreo două ore.

Ca asistenţi, ar trebui să sunăm să anunţăm că suntem bolnavi cu trei ore înainte să ne înceapă tura, aşa încât să aibă cine să ne înlocuiască, ceea ce pe hârtie are sens, dar asta nu înseamnă că uneori nu mai apar şi urgenţe de ultim moment.

Pentru siguranţa pacienţilor noştri, avem obligaţia să rămânem până când suntem înlocuiţi de cel sau cea care preia tura, ceea ce înseamnă că lui Luke nu i-ar fi rămas altceva de făcut decât să rămână până la sosirea unui coleg sau a unei colege.

— Lui Penelope i-a intrat în cap că am rămas cu altă femeie. Nu reuşesc s-o conving că n-a fost cazul.

— Îmi pare rău! spun, şi o rostesc din toată inima, pentru că m-am trezit şi eu în situaţia asta, când a trebuit să mă aştepte cineva sau trebuia s-ajung în altă parte. Sunt sigură că doar hormonii sunt de vină. Să stai întinsă toată ziua în pat, singură, e de nesuportat.

Penelope e însărcinată cam în şapte luni. E deja la pat de vreo două săptămâni şi deja îi vine foarte greu.

— Ştiu. Cu siguranţă e, mai ales în apartamentul nostru micuţ. Ţi-am spus vreodată că, nu cu mult timp în urmă, înainte

ca doctorul să-i recomande statul în pat, am dus-o să vedem o casă? O casă pentru o familie mică, în Roscoe Village?

— Nu cred.

— Chiar ne-am dus. Credeam că o voi surprinde. Îmi închipuiam că se va bucura mult. În apartamentul nostru nu avem loc pentru toate lucrurile necesare unui bebeluș. Practic, ne dau afară din casă.

— Sunt foarte mici, și totuși au nevoie de mult prea multe.

Luke mă aprobă, dând din cap.

— Așa este, iar apoi adaugă, revenind la subiectul de dinainte: Nu cred că lui Penelope i-a plăcut casa.

— Nu? De ce nu?

— A spus că e prea scumpă, îmi răspunde el, și cred că așa și e.

Cu Penelope, care nu poate să lucreze, Luke acceptă mereu ture în plus ca să câștige mai mulți bani. Uneori îmi fac griji pentru el și pentru mariajul său cu Penelope. Îmi fac griji că îl determină să se simtă mai puțin bărbat și să-și creeze o imagine de sine proastă pentru că nu câștigă un salariu din șase cifre și nu-i poate oferi ce i-ar putea oferi un alt bărbat, așa cum și Luke și-ar dori să-i poată oferi.

— Mai sunt și alte case, spun, dar citesc pe chipul lui Luke faptul că inima lui a rămas la casa aceea. Poate, după ce sosește bebelușul, puteți să căutați în continuare. Acum de unde vii? adaug.

Pe sub geaca de iarnă, Luke poartă blugi, iar prin deschizătura din ea se vede gulerul rulat al unui pulover negru, cu fermoar la gât.

Ridică din umeri.

— Nu neapărat dintr-o direcție anume.

Ei doi locuiesc la doar vreo două străzi de mine, într-un apartament cu o cameră. N-am știut când m-am mutat cu Sienna în apartamentul de acum până n-am dat unul peste altul la Whole Foods.

— Doar mă plimbam. Și eu, și Penelope aveam nevoie de un pic de timp să ne răcorim.

— Oh! exclam, imaginându-mi un schimb de replici cu scântei acasă la ei, urmat de acele mesaje agresive.

„Du-te dracului!" Cine sunt eu să judec? Şi eu am trecut prin aceleaşi situaţii cu Ben, însă o sarcină foarte riscantă agravează lucrurile.

— E prea frig doar să rătăceşti aiurea, adaug, dar apoi ezit, pentru că, având în vedere ce crede Penelope, cum că seara trecută ar fi fost cu altă femeie, nu vreau să pun şi eu paie pe foc. Dar apoi vântul prinde putere, făcându-mă să mă înfior toată şi să-mi strâng braţele în jurul corpului, aşa că îl întreb: Vrei să intri şi să stăm de vorbă?

— Nu vreau s-o deranjez pe Sienna, răspunde Luke, deşi văd în expresia lui că ia în calcul invitaţia.

— N-o deranjezi. E la Ben.

Se uită la ceas. Nici măcar nu ştiu ce oră e, dar trebuie să fi trecut de nouă.

— Dacă eşti sigură… Totuşi, se face târziu. Nu vreau să fiu o bătaie de cap.

— Nu eşti o bătaie de cap. Hai înăuntru, la căldură! Pregătesc nişte ceai şi putem să stăm de vorbă.

— Bine!

Mă răsucesc şi urc treptele de piatră până la uşă, şi-mi zăresc propria reflexie în geamul uşii. Văd că sunt singură. Mă întorc înapoi. Îl găsesc pe Luke tot pe trotuar, cu trei trepte mai jos şi cu mâinile în buzunare, uitându-se la mine.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că probabil ar trebui să merg acasă. Rămâne tăcut preţ de o secundă, apoi adaugă: Aş putea să iau nişte îngheţată pe drum pe post de armistiţiu.

Zâmbesc, deşi mă simt puţin dezamăgită la ideea de-a mă întoarce singură într-un apartament pustiu şi întunecos. Mi-ar fi prins bine compania cuiva, o discuţie, astfel încât să nu mai trebuiască să fiu singură, să mă gândesc şi să-mi fac griji pentru Nat.

Dar faptul că Luke se întoarce acasă cu îngheţată pe post de ramură de măslin, deşi ştie prea bine că n-a greşit cu absolut nimic, întăreşte ceea ce ştiu deja: e un tip cumsecade.

— Ai dreptate! spune el. Să stai întins toată ziua în pat, singur, e de nesuportat.

Ben nu făcea niciodată asta. Nu privea niciodată lucrurile şi din punctul meu de vedere.

— Dar greu e și să lucrezi ture de câte 15 ore, replic. Penelope e norocoasă să te aibă. Sper că apreciază acest lucru.

Ridică din umeri cu modestie. Poate că ea apreciază, poate că nu.

Îmi iau la revedere, așteptându-l să se întoarcă și să plece înapoi de unde a venit. Dar rămâne tot acolo, spunând în timp ce dă din cap spre ușă:

— Mergi tu prima, să știu că ai intrat!

Apreciez propunerea, căci nu doresc că rămân singur afară, întrucât e perfect posibil să fie cineva în apropiere și să tragă cu urechea la ce am spus cu doar câteva secunde înainte: că Sienna nu-i acasă și că sunt singură.

— Noapte bună!

— Noapte bună!

Intru în hol. Închid ușa, trăgând ușor de ea ca să fiu sigură că s-a închis cum trebuie. Chiar și cu Luke în fața blocului și păzind, tot nu poți fi pe deplin în siguranță.

Unsprezece

A doua zi dimineață, simt un imbold puternic să merg la pasarelă. Apare dintr-odată, dar nu vine de nicăieri, pentru că mă trezesc gândindu-mă la Caitlin și la ce s-a întâmplat înainte, zăbovind mai ales la căderea în sine și întrebându-mă cum o fi fost să cazi de la o asemenea înălțime.

Ziua e rece. Pe exteriorul geamurilor apartamentului s-a format o pojghiță de gheață. A ieșit soarele, dar e unul cu dinți în această perioadă a anului. Nu sunt mai mult de zero grade.

Mă înfofolesc bine înainte să ies, luându-mi o geacă, căciulă, mănuși și ghete, apoi ies pe ușă și cobor cele două șiruri de trepte care duc la ieșirea din clădire.

Merg prin zăpadă înspre Sheridan, unde îmi plătesc biletul, apoi sui scările murdare și înguste, neacoperite în totalitate, după care aștept, tremurând – cu bărbia vârâtă în gulerul gecii – pe peronul de lemn să sosească trenul. Acesta e îngust, o insulă înghesuită între șine, cu foarte puțină protecție față de elementele naturii. Mult timp mi-am făcut griji pentru Sienna singură acolo, pe peron, aducându-i mereu aminte să nu se apropie prea mult de margine. Ar fi putut să-și piardă echilibrul sau s-o împingă cineva din greșeală, și să cadă.

Acum e liniște pe peron. A trecut ora de vârf, navetiștii din zori sunt deja la serviciu, și nici nu știu ce-aș prefera acum: să fiu aici, cu străini, sau să fiu singur?

Se scurg vreo două minute, iar apoi trenul Red Line își face apariția luând o curbă în formă de S, scârțâind din frâne până se oprește cu o smucitură. Se deschid ușile, lăsându-mă să intru. Arunc o privire în jur, lăsându-mi privirea să rătăcească prin vagonul aproape pustiu și numărând persoanele din interior. Suntem trei cu tot cu mine. Mă gândesc să ies și să aștept să

vină alt tren – calculând timpul pe care-l voi avea de aşteptat şi întrebându-mă dacă şi acela va fi la fel de gol –, însă, înainte să iau o hotărâre, uşile se închid şi gata, decizia a fost luată! Trenul se urneşte din loc. Mă prăbuşesc pe un scaun în vreme ce trenul îşi continuă drumul pe şinele înălţate până când în cele din urmă alunecă în subteran, mişcându-se prin tunelurile întunecate şi sufocate de sub oraş.

Cobor la Roosevelt. Ies pe stradă şi apoi o cotesc spre est pe Roosevelt, înspre Museum Campus. De acolo, urmez cărarea aproape goală către sud, spre Soldier Field. Vara, această cărare ar fi plină de familii, de oameni ieşiţi la alergat, de biciclişti şi de persoane dornice să meargă la muzeu, dar acum nu e aproape nimeni. Pustietatea asta îmi taie răsuflarea, şi mă întreb dacă nu cumva am făcut o greşeală venind încoace.

Trec pe lângă Soldier Field. După ce trec, traversez un pasaj subteran umbros prelung pe sub Lake Shore Drive, care mă aduce aproape de pasarelă. Drumul îmi ia aproape o oră, dar, când ies din pasajul subteran şi văd pasarela chiar în faţă, dinţii îmi clănţănesc şi tremur atât de tare, în pofida mănuşilor de piele, încât abia-mi mai simt mâinile.

Pasarela. Nu e cine ştie ce. Aproape că nici n-o vezi până nu eşti acolo. N-are nimic frumos, nimic proaspăt sau modern, cum sunt semnele din lumini albastre curbate de pe pasarela de pe 43rd Street. Aceasta e din lemn şi sărăcăcioasă, doar o necesitate, indispensabilă, însă veche şi urâtă, oferindu-le totuşi o vedere spre lac celor care locuiesc aici.

Mă simt scăldată brusc de un val de emoţii când o văd. Dintr-odată, regret că am venit încoace; a fost o mare greşeală. Aş putea totuşi să mă întorc şi chiar, preţ de o secundă, mă gândesc să o fac, dar apoi mă răzgândesc, odată ce am ajuns aşa de aproape. De obicei nu procedez aşa. Nu le îngădui pacienţilor mei să-mi ocupe zilele libere şi nici nu mă las cucerită de poveştile lor. Nu îi las să mă afecteze la nivel personal, deşi e nevoie de un mare efort să nu se întâmple. Trebuie să am grijă.

Pasarela se arcuieşte uşor în sus. Nu-i greu de înaintat pe ea, dar respir tot mai greoi. Mă ţin bine de balustrada ruginită şi sui rampa până în vârf, acolo unde pasarela se întinde peste

şase linii de cale ferată. Odată ajunsă acolo, îmi duc mâna streaşină la ochi să mi-i apăr de soare.

În mijlocul pasarelei, un singur buchet de flori marchează locul de unde Caitlin s-a prăbuşit peste margine. Mă apropii de el şi mă las pe vine lângă florile învelite în celofan şi pe jumătate moarte. Petalele s-au ofilit, pierzându-şi culoarea şi înnegrindu-se. Mă întreb cine le-a lăsat aici.

Arunc o privire peste umăr să mă conving că sunt singură, şi văd că sunt, din ce-mi dau seama.

Chiar atunci, un camion trece în viteză şi claxonează din ce ştie ce motiv, făcându-mă să tresar speriată. Mă răsucesc înspre acel zgomot puternic. Văd maşini în depărtare, pe Lake Shore Drive, unde se merge cu vreo 75 km/h. Mă gândesc la ce-a zis Natalia la serviciu, că, dacă ceea ce s-a întâmplat aici s-ar fi petrecut pe altă pasarelă – una care să treacă peste o şosea, nu nişte şine de cale ferată –, femeia ar fi fost moartă, nu s-ar fi luptat pentru propria viaţă la noi la Terapie Intensivă. Natalia avea dreptate. Dacă s-ar fi întâmplat pe Lake Shore Drive, situaţia ar fi stat altfel. Traficul de pe Lake Shore Drive nu e mereu aglomerat, dar e constant. Sub nicio formă un şofer n-ar fi avut cum să anticipeze aşa ceva şi, prin urmare, nici cum să evite un corp aflat în cădere.

Mă ridic în picioare. Trec pe lângă flori ca să vin mai aproape de marginea pasarelei. Mă aplec şi mă uit la şinele de dedesubt, simţind subit că mă ia cu ameţeală de la înălţime. Are darul să te dezorienteze şi să te copleşească – simpla distanţă până jos. Nici măcar nu pot să-mi imaginez cât e până acolo. Mă trezesc că mă gândesc iar la ce s-o fi întâmplat în momentul în care Caitlin a ajuns jos şi mă întreb dacă o fi durut-o când a atins pământul sau deja o fi fost inconştientă. Ani la rând, acelaşi lucru m-am întrebat şi despre Bethany: dacă era deja moartă înainte de impact sau dacă a murit la un moment dat după. Mă întrebam şi dacă o fi durut-o.

Mă gândesc la persoana care a găsit-o pe Caitlin. Am auzit că a fost un muncitor de la căile ferate, cineva care se afla deja acolo şi inspecta şinele; el a fost cel care a dat peste trupul ei. Mă gândesc adesea la acest muncitor şi la ce-o fi văzut atunci, la starea corpului ei.

Dintr-odată, nu mai sunt singură.

Tresar puternic când aud țipetele ascuțite ale unor copii care trec prin pasajul subteran de sub Lake Shore Drive, îndepărtându-se însă de mine. Mă uit, însă glasurile nu au și corpuri. Nu-i văd. Sunt doar niște copii – îmi dau seama după voci – care se prostesc și se joacă în timp ce-și ascultă ecourile propriilor glasuri în pasajul subteran, ceea ce ar trebui să facă situația ușor comică, dar, în schimb, zgomotul țipetelor lor pătrunzătoare are darul să mă tulbure.

Brusc, pasarela de sub mine pare să se miște, și-mi smulg privirea de la ei, apucându-mă de balustradă când apare un tren care înaintează cu viteză pe șinele de dedesubt. Strâng și mai tare marginea balustradei ca să-mi mențin echilibrul, văzându-mă nevoită să-mi smulg ochii de la trenul ce trece pe dedesubt.

Nu m-am simțit niciodată în largul meu la înălțime, dar acum e ceva diferit; e ceva și mai rău din pricina a ceea ce s-a petrecut aici.

Risc să arunc o privire în jos. Îmi vine o idee când privesc din acest unghi: ea ar fi trebuit să moară.

Exact în clipa asta, surprind ceva cu coada ochiului, ceva neașteptat și brusc. Îmi smucesc capul spre dreapta, spre rampa pasarelei, unde apare un bărbat care se oprește în capăt când dă cu ochii de mine. Simt un gol în stomac, de zici că m-a surprins făcând cine știe ce; are pe el o canadiană groasă, care sigur e foarte călduroasă, și capul gol, cu fire de păr șaten ridicate în sus de vânt. Cred că lucrul care mă îngrijorează cel mai mult e felul în care zăbovește la capătul pasarelei, răbdător și atent la mine. Îmi trece prin minte să fug, să cobor prin partea cealaltă ca să nu trebuiască să trec pe lângă el. Dar asta doar ar înrăutăți lucrurile.

Pasarela este o parte a traseului care duce la Museum Campus și apoi tocmai până la Northerly Island. Când e vremea plăcută, lumea se plimbă pe jos sau cu bicicleta, dar acum e prea frig pentru așa ceva. Copiii au ieșit din pasajul subteran. Au plecat în altă parte. Arunc o privire în jur. Pustietatea și vastitatea acestui spațiu sunt copleșitoare.

Jackson Beckett începe să înainteze lent pe pasarelă, cu mâinile în buzunarele canadienei.

— Ce cauți aici? mă întreabă când ajunge la mine, făcându-mă să mă simt vinovată că am venit.

Nu găsesc un răspuns și pace, pentru că orice îmi trece prin minte – că m-a învins curiozitatea și a trebuit să vin să văd cu ochii mei – pare lipsit de sensibilitate.

— N-are importanță! reia el, și așa scap cu fața curată. E o pasarelă publică. Oricine poate să fie aici.

Își ferește privirea și și-o îndreaptă spre orizont, unde zgârie-norii moderni produc un contrast puternic cu șinele de fier ale triajului.

— Curajos totuși din partea ta să vii când un criminal umblă liber, adaugă el înainte să se corecteze singur: Scuze! Un criminal care a încercat să omoare pe cineva.

Are un ton prea lejer, prea nonșalant pentru situația dată; scoate norișori de abur când respiră. Își lasă mâinile goale pe balustrada ruginită și se apleacă peste ea, uitându-se în jos dincolo de marginea pasarelei, cercetând locul, netulburat, spre deosebire de mine, de înălțime. Mă uit la mâinile lui, care strâng cu putere balustrada pasarelei. E însurat, are o verighetă pe inelar, și mă întreb cum o fi soția lui și dacă soții Beckett au nepoți. Prima impresia nu e chiar totul, însă instinctul îmi spune că individul ăsta are totuși ceva neplăcut.

— Groaznic ce s-a întâmplat, nu-i așa?

— Da! Groaznic! răspund, deschizând gura pentru prima dată.

De obicei, nu mă comport așa. Aproape întotdeauna găsesc ceva de zis, dar atitudinea lui, cuvintele alese, îmi îngreunează situația.

— Biata voastră familie! spun. De bună seamă că sunteți foarte șocați.

Atunci se îndreaptă de spate, dar deocamdată nu zice nimic.

— Crezi că va supraviețui? mă întreabă apoi, ca și cum m-ar întreba dacă se anunță ninsoare la meteo, nu dacă sora lui va trăi sau nu.

— Nu… nu știu, răspund, luată prin surprindere de asprimea cuvintelor lui. Sigur există o șansă, deși n-avem cum să știm sigur.

Se uită în gol, fără să zică nimic, ca și cum ar aștepta mai multe.

— Ce le spun uneori celor apropiați este să spere că va fi bine, dar să se pregătească pentru ce-i mai rău, pentru orice eventualitate. E bine să fii pregătit, îmi închipui. Să iei în calcul toate posibilitățile. E bine că ai venit când ai venit. Oamenilor le este foarte greu să se ierte dacă se întâmplă ceva îngrozitor și nu au ocazia să-și iar rămas-bun.

Își drege afectat glasul și răspunde:

— Mda, bine, nu pentru ea am venit. Am venit pentru părinții mei. Mi-au cerut să vin, așa că am venit. Știi că ei nu stau foarte departe de-aici? adaugă apoi – și-i răspund că nu, că nu știam acest lucru –, înainte să se întoarcă cu spatele spre marginea pasarelei ca să se ferească de vânt. Mai au o casă, casa părinților, pe Indiana, reia apoi, arătând vag spre ceva, iar ochii mi se îndreaptă într-acolo, la vest de pasarelă, departe, dincolo de lac. De pe terasa lor vezi Soldier Field și Grant Park.

— Sigur e drăguț, spun, știind că astfel de priveliști nu sunt deloc ieftine.

Dacă se poate vedea într-adevăr Soldier Field de pe terasa lor, atunci sigur casa lor e incredibil de aproape. Mă face să mă întreb dacă acesta e adevăratul motiv pentru care Caitlin se afla în zonă în ziua respectivă, dacă venise să-i vadă, deși, din spusele celor doi soți, aceștia nu știau că ea se întorsese din California. Însă poate ea doar încerca să evalueze situația ori poate chiar se dusese acolo, însă nu fusese nimeni acasă sau își pierduse ea curajul, răzgândindu-se și plecând.

— Acolo ai crescut?

— Nu, îmi răspunde, cercetând cu privirea clădirile din apropiere, cele de dincolo de triaj. Nu, acum 20 de ani, acest cartier nu era ce-i acum. S-a schimbat, o grămadă de condominiuri generoase au luat locul vechilor depozite și s-au construit multe vile de lux. Am crescut în Hyde Park, adaugă, iar eu încuviințez din cap. Ai mei au vândut casa cea veche și s-au mutat aici după ce eu, Caitlin și Henry am plecat de-acasă. Ca să fie mai aproape de serviciul tatei. Se săturase de navetă. Înainte, îi lua

aproape o oră să parcurgă 13 kilometri. Acum, când e vremea plăcută, poate să meargă pe jos.

Aprob, dând din cap. Traficul din oraș e foarte păcătos. În lipsă de altceva, și fără să stau prea mult pe gânduri, umplu golul cu:

— Eu și fostul meu soț am făcut petrecerea de nuntă la Promontory Point.

Acesta se află în Hyde Park, o peninsulă care pătrunde în lacul Michigan, plină de privelişti cu zgârie-nori ce-ți taie răsuflarea. Îmi doresc să nu mă fi grăbit așa de tare să dezvălui detalii personale despre propria persoană!

Eu și Ben am avut parte de o nuntă destul de restrânsă, cu mai puțin de o sută de invitați, deşi spațiul – o fermecătoare clădire vintage cu uși franțuzești, terase de piatră și privelişti uluitoare – a fost tot ce îmi dorisem vreodată. Fotografiile, acum depozitate într-o cutie la subsol, au fost extraordinare.

— Promontory Point, râde el în barbă. În liceu, eu și amicii mei obișnuiam să pierdem vremea pe-acolo, puși pe rele, de cele mai multe ori. De fapt, adaugă el, redevenind serios, am fost acolo weekendul trecut cu un prieten. E superb, chiar şi iarna!

— N-am nicio îndoială, replic.

N-am fost niciodată iarna, dar îmi închipui cum ar fi să stai pe un bolovan enorm pe marginea lacului și să admiri albeața zăpezii pe fondul albastrului lacului și al cerului.

— Ar trebui să plec, rostesc apoi, profitând de scurta lâncezeală din discuție. Sunt sigură că vrei să rămâi singur aici. Mă gândesc că nu te-așteptai la companie.

— Nu pleca din cauza mea!

— Fiica mea, spun de data asta, se întoarce în curând de la școală și se va întreba unde sunt.

— Sigur! Da. Cu siguranță!

Îmi iau rămas-bun. În timp ce mă îndepărtez pe pasarelă și încep să cobor panta și înainte să dispar în pasajul subteran, îi simt privirea ațintită la mine.

Abia când am ajuns la jumătatea drumului spre casă, când sunt în trenul L, pe Red Line, iar acesta înaintează prin tunelul îngust de sub râul Chicago – lucru la care încerc să nu mă

gândesc, pentru că, dacă aş face-o, m-ar cuprinde claustrofobia şi mi-aş imagina că rămân fără aer şi sunt gata să mă înec –, îmi dau seama: Jackson Beckett s-a întors abia acum două zile de la Londra. N-ar fi avut cum să fie weekendul trecut cu un prieten la Promontory Point când el era la Londra cu munca.

Cineva nu spune adevărul.

Doisprezece

Seara următoare, când mă strecor afară pe ușa principală a spitalului și ies pe Wellington, inima îmi bate năvalnic. Cerul e întunecos. Se anunță ninsoare la meteo; ar trebui să înceapă undeva după miezul nopții, ceea ce înseamnă că acolo, sus, nori groși acoperă cu totul stelele, ascunzându-le vederii noastre. Soarele a apus de mult, dar, din cauza lipsei geamurilor la Terapie Intensivă, n-am văzut când s-a întâmplat. N-am văzut nici când a răsărit, nici când a apus, deci s-ar spune c-aș putea să mă prefac c-a fost toată ziua întuneric.

Găsesc două pastile de ibuprofen în geantă și le înghit în timp ce merg spre est pe Wellington, în direcția Sheffield. Naveta până acasă durează cam o oră. Dacă merg destul de repede, ceea ce se și întâmplă, pot să ajung în 15 minute. Iar asta face ca așteptarea pe peronul liniei L să vină trenul să nu merite, după părerea mea. Prefer să fiu în mișcare, căci îmi ține de cald. Pare că mă mișc totuși și, orice-aș alege, indiferent că iau trenul sau merg pe jos, ajung acasă cam pe la aceeași oră.

Când ajung aproape, cotesc la dreapta pe Sheffield. Aceasta e strada pe care o aleg de fiecare dată când de la serviciu mă duc direct acasă. Există o anumită liniște când cunoști împrejurimile. Am mers de-atâtea ori pe acest traseu, încât practic aș putea să îl fac și cu ochii închiși. E ruta directă și mă poartă de la muncă direct acasă, făcându-mă să trec pe lângă clădiri de apartamente scunde, cu locuințe la demisol amestecate cu magazine, restaurante și clinici medicale, până la Wrigley Field. Oricine cunoaște câte ceva despre baseball știe că Sheffield Avenue, din spatele Wrigley Field, e unul dintre cele mai bune locuri în care să stai dacă vrei să prinzi mingi rătăcite.

Mintea îmi rătăceşte. Nici nu mă gândesc încotro mă îndrept. Nu bag de seamă pe unde merg. Privirea îmi e lipsită de concentrare. Văd pe unde merg, dar nu reţin deloc ceea ce văd. Aproape că nici nu o observ. În ceaţa în care mă aflu, mai că trec pe lângă ea, dar apoi aud cuvintele pline de cruzime ale unui bărbat lansate ca nişte săgeţi prin aer – „Ce mama dracului, doamnă? De ce nu te uiţi pe unde mergi?" – şi mă uit. Nu e ca şi cum în oraşul ăsta n-am mai auzit asemenea cuvinte, însă răceala străinilor, modul în care oamenii-şi vorbesc sau se poartă unul cu altul mă uluieşte. Bărbatul ăsta are între 50 şi 60 şi ceva de ani. Pare îmbrăcat cu haine scumpe, deşi nasturii sacoului negru îi sunt întinşi la maximum peste o burtă mare, iar părul i s-a rărit zdravăn. S-a întors spre femeie şi şi-a aţintit spre ea un deget, un gest lipsit de inimă şi de milă, aproape inuman. E atât de aproape, încât aproape că-i atinge nasul, când zice:

— Ce dracu' e-n neregulă cu tine? Apoi murmură: Tâmpito!

În faţa lui, disting chipul şocat al lui Nat, în timp ce stă acolo, făcută de ruşine în public şi dojenită ca un copil. Umerii i s-au aplecat în faţă, pielea i s-a umplut de pete şi s-a înroşit, iar acum se luptă cu lacrimile. Poartă pe umăr un sac enorm, de culoare neagră, care pare destul de voluminos ca să fi atins umărul bărbatului aflat în trecere. E posibil însă şi ea să-l fi călcat pe pantofii de piele scumpi. Ceva de genul, în fine, un accident, complet inofensiv. Nu cel mai grav dintre delicte, şi totuşi el o face să se simtă prost pentru ce-a făcut. Citesc pe buzele ei:

— Îmi pare rău! Îmi pare foarte rău! bălmăjeşte, clătinând din cap în vreme ce el îşi netezeşte reverul sacoului şi şi-l îndreaptă, după care îi întoarce spatele fără niciun cuvânt.

După ce-a plecat individul, Nat pare nerăbdătoare să scape de-acolo. Nu-i găsesc vină. O văd în ochii ei şi în limbajul corpului. Ochii îi fulgeră precum aripile unei păsări colibri, în căutarea unui loc în care să meargă, şi găseşte unul. Se răsuceşte cu iuţeală, încercând să se adăpostească într-un restaurant din apropiere, numai că, atunci când dă să intre, se căzneşte cu sacul uriaş, care nu încape pe uşă.

Pornesc într-acolo. Vin din spatele ei şi-i ţin uşa deschisă.

— Mulțumesc! spune, dar e distrasă și repezită, pentru că nu s-a uitat la mine ca să vadă că eu îi țin ușa deschisă.

Nu se gândește decât să scape cât mai repede de privirile străinilor.

— Nat, zic, şi abia atunci se opreşte şi se întoarce să se uite, iar privirea i se opreşte la fața mea, studiindu-mă.

Are în continuare buza umflată, deşi sângele uscat a fost spălat. Vânătaia pare şi mai rea. I s-a întins până aproape de ochi, şi mă gândesc la bărbatul de pe stradă de mai devreme, care s-a luat de ea, şi mă întreb cum i-ar putea face cineva aşa ceva unei persoane care arată în halul ăsta.

Vorbește la fel de repezit:

— Meghan, adaugă, păşind înapoi pe trotuar în loc să intre în restaurant, unde e cald și multă, multă lumină. Își cuprinde trupul în brațe şi întreabă în timp ce eu dau drumul uşii și o lasă să se închidă uşurel: Ce faci aici?

Cuvintele nu-i sunt lipsite de blândețe, dar se simte o anumită rezervă în ele, o undă de neîncredere pentru care n-am cum să o învinovățesc, nu după tot prin ce-a trecut.

— Individul ăla a fost un nemernic. Indiferent ce s-a întâmplat, chiar nu merita o asemenea reacție, rostesc, apoi: Eram în drum spre casă de la serviciu. În fiecare zi trec pe aici.

O spun ca pe o justificare pentru faptul că mă aflu aici, ca să nu creadă că o urmăream. Aș înțelege de ce ar crede asta.

— Spitalul la care lucrez e la doar vreo două străzi distanță, adaug, arătând la întâmplare în direcția din care veneam, apoi coborându-mi brațul. Tipul ăla n-ar fi trebuit să-ți vorbească aşa. N-a fost corect. Cu el e ceva în neregulă, nu cu tine. Sper că ştii asta.

Încuviințează din cap, însă nu ştiu dacă mă crede cu adevărat.

— Mă bucur să te văd! reiau. Nu mi-ai mai dat nicio veste aseară. Trebuia să-mi trimiți un mesaj ca să mă anunți că ai ajuns cu bine acasă.

Primul lucru pe care l-am făcut de dimineață, pe când aşteptam, desculță, să se încălzească apa în ibricul electric, a fost să caut un mesaj de la ea. De asemenea, m-am mai uitat o dată, mai târziu.

— Scuze! zice ea, şi mă simt vinovată pentru simplul fapt c-am pomenit de asta, căci nu vreau s-o fac să se simtă prost. Ştiu. Am uitat.

— Nu, e-n ordine! Nu-ți cere scuze! Dar sunt ușurată că ești bine, adaug, deşi e greu să ignor bagajul.

Mă uit la sacul acela gigantic şi mă întreb dacă întreaga ei viață se află acolo, toate posesiunile ei, tot ce-a reuşit să ia cu ea când l-a părăsit pe Declan, și o întreb:

— Ești bine?

Dă aprobator din cap, iar părul îi cade peste ochi, însă îl lasă acolo.

— Te duceai undeva?

— Da!

— Unde?

— Nu… nu ştiu. Încă nu m-am hotărât.

Înclin din cap şi spun:

— Credeam că stai la o prietenă.

— Stăteam. Dar…

Se opreşte, şi-n ochi îi apar brusc lacrimi.

— Nu ştiu, repetă, clătinând din cap şi ferindu-şi privirea. Nu poate să mă privească în ochi în timp ce completează: Nu cred că e o idee bună.

Îmi las o mână pe brațul ei.

— Nat, ce s-a întâmplat?

Se codeşte să-mi răspundă. Aştept, iar în cele din urmă o face:

— Prietena mea, Kristy, mi-a spus că soțul i-a zis că e timpul să plec de la ei. Cred că îi incomodam. Profitam de ospitalitatea lor.

— O, Doamne! exclam, gândindu-mă la ce jenant trebuie să fi fost pentru ea să i se ceară să plece – şi tocmai de către o prietenă. Îmi pare foarte rău!

— N-ai de ce! Nu-i vina ta! S-a simțit foarte prost că mi-a cerut să plec, dar o înțeleg şi eu. Trei la un loc sunt prea mulți.

Însă expresia ei transmite cu totul altceva.

Înghite cu greutate, iar apoi îl văd în ochii plecați: un amestec de tristețe și deznădejde.

— Când s-a întâmplat asta?

— În după-amiaza asta. A zis că nu-i nevoie să plec imediat, că mai pot să rămân până-mi găsesc un apartament sau un loc în care să stau, dar nu m-am simțit în largul meu să rămân acolo după ce-am aflat că nu mai sunt binevenită.

— Nu, normal că nu! Înțeleg. Și eu aș fi plecat. Ai luat cina?

Eu n-am mai mâncat de ore bune, iar mirosul care plutește în jur mă dă gata.

— Vrei să mâncăm ceva?

— Nu mi-e foame, răspunde ea, și nici nu are cum, mai ales în situația prin care trece.

Mâncarea e ultimul lucru care o preocupă.

— Ar trebui să te las să pleci, nu să te țin aici, când ai un copil care te așteaptă acasă.

Dă să plece.

— Nu, stai! îi spun, oprind-o. Nu mă așteaptă. Sienna e cu Ben. N-am de ce să plec. Nat, mai ai vreo prietenă la care poți să stai? Sau bani pentru un hotel?

— Mda, sigur, îmi răspunde, ridicând dintr-un umăr.

— Pe cine?

Nu vreau să sar calul, dar îmi aduc aminte ce-a zis deunăzi în restaurant, că nu mai poate sta de vorbă cu nimeni despre Declan, pentru că acesta i-a întors pe toți în favoarea lui.

Oamenii îl plac prea mult ca să creadă lucrurile pe care i le face lui Nat. Nu mi-a scăpat că singura persoana aflată de partea ei sunt eu, cineva pe care nu a mai văzut-o de peste 20 de ani. Amintirile mele cu Nat din liceu s-au estompat de-a lungul timpului, însă mai am unele vagi, și știu că era extrem de amuzantă și de plăcută, cu un zâmbet de-a dreptul molipsitor. Era căpitanul echipei noastre de tenis, o conducătoare. Lumea o admira. Acum pare umilă, și mă face să-l detest pe acest individ care i-a făcut așa ceva, care a schimbat-o complet. Nu-l cunosc, dar tot îl urăsc pentru ce-a făcut.

Regret faptul că ne-am îndepărtat una de alta și-mi doresc să mă fi străduit mai mult să păstrăm legătura de-a lungul anilor.

— E un hostel în apropiere, adaugă ea.

— Un hostel? întreb, înspăimântată.

E unul chiar pe această stradă, o clădire din cărămidă, cu demisol. Trec aproape în fiecare zi pe lângă el. Din afară, pare

drăguț, dar, când mă gândesc la cei aflați mereu în trecere, la camerele înghesuite și la băi și alte alea la comun, nu-mi mai pare deloc îmbietor.

— Asta-i tot ce pot să-mi permit, îmi răspunde Nat. O să fie bine!

Mă gândesc la ce s-a întâmplat. La seara din cafenea, când mi-a zis că fostul ei soț, Declan, e avocat, asociat la o firmă de avocatură din The Loop, dar că în curând va deveni partener acolo. Nat, pe de altă parte, predă la grădiniță. Evident, asta-l transformă în cel care aduce banul în casă. El ar trebui să-i plătească pensie alimentară, iar sumele ar trebui să fie destul de mari ca ea să se poată repune pe picioare, să-și închirieze un apartament sau măcar să-și permită câteva nopți la un hotel.

— Trebuie să-ți fi rămas bani după divorț. Pensie alimentară?

— Declan are toți banii noștri.

— Ce vrei să spui?

— Că eu nu am acces la ei. I-a obținut pe toți.

Împărțirea banilor e un moment de cumpănă, și niciodată cei implicați nu obțin tot ce vor, dar trebuie să primească ceva, iar Declan a obținut deja apartamentul lor sau casa. Sub nicio formă un judecător nu ar fi avut cum să-i lase lui toate bunurile. Nat are și ea un job. Câștigă un venit. Așa că unde sunt banii pe care îi câștigă?

— Nu… nu înțeleg. Nat, nu poate să-ți facă așa ceva! O parte, dacă nu chiar jumătate din bani trebuie să rămână ai tăi. Ai discutat cu avocatul tău? Dacă Declan nu te lasă să ai acces la bani, atunci e ilegal.

— Nu am avocat.

— Te-ai reprezentat singură în procesul de divorț? o întreb.

Poți să te aperi singur în caz de divorț. Totuși, nu-i întotdeauna o idee bună, mai ales dacă e vorba de-un litigiu. Mi se rupe inima când mă gândesc că a pierdut tot la divorț, inclusiv casa, banii, dreptul să fie întreținută de către soț.

— Nu!

— Nat, nu mai înțeleg nimic!

Se codește să-mi explice.

— Nat?

Până la urmă îmi spune:

— Eu și Declan n-am divorțat.

Am rămas mască.

— Eu… credeam c-ați divorțat. N-ai depus niciodată cerere de divorț? De ce, Nat?

Încă o dată, ochii i se umplu de lacrimi.

— Pentru că mi-e frică. Frică de ce va face, de cum va reacționa dacă află că-l părăsesc definitiv. Dar până atunci, adaugă ea, el are toți banii noștri, iar eu, nimic.

— Dar un card de credit?

— Nu, șoptește, ștergându-și ochii și nasul cu mâneca hainei. Nimic. A luat tot cu mult timp în urmă.

O prind de cot și o trag mai aproape de clădire, unde avem parte de câțiva metri de spațiu doar pentru noi. Are un glas stins când spune:

— La început, îmi dădea doar bani gheață și-mi spunea să-mi iau orice am nevoie, și era un adevărat lux, să nu trebuiască să fiu cumpătată cu cheltuielile, să achit facturi sau să mă gândesc vreodată la bani. Spunea că am destule pe cap ca să nu mai trebuiască să-mi fac griji în privința banilor, că se ocupă el, și mă simțeam ușurată. Dar apoi, mai târziu, când mi-am cerut înapoi cardurile de credit și de debit, pentru că nu poți să cumperi chiar orice cu cash, a zis că nu, că, după cum se dovedea, sunt iresponsabilă cu banii. Că nu se poate avea încredere în mine. Mi-a oferit în continuare o alocație. Dacă am nevoie de mai mulți bani decât îmi dă, trebuie să-i cer, iar atunci el hotărăște dacă pot să-i primesc sau nu.

Acum vorbește la prezent, și-mi dau seama că nu e ceva ce tipul făcea în trecut. O face și acum. Nat încă mai depinde financiar de el; e complet dependentă de el. Pentru mâncare. Pentru adăpost.

— Așa procedează cei ca el. E o formă de prindere în capcană, Nat. Unul dintre nenumăratele motive pentru care femeile rămân în cadrul unor relații ca a ta sau se tot întorc la niște parteneri abuzivi. Pentru bani. Adăpost. Pentru că există o mare frică să rămâi fără casă sau complet falită. Ai avut mare curaj să fugi de el, adaug, întinzându-mă să o iau de mână. Trebuie

să punem mâna pe ce-i de drept al tău. Trebuie să ceri divorțul. Putem să discutăm cu avocata mea. E senzațională!

— Dacă sunt atât de curajoasă, atunci de ce mi-e frică încontinuu? întreabă ea, cu ochi întunecați și imploratori.

Nu cere practic un răspuns, deși știu exact de ce îi e frică, pentru că întotdeauna se uită peste umăr după el.

— Nu mă simt curajoasă, dar, adaugă, revenindu-și, acum câteva săptămâni, m-am dus la bancă. Mi-am deschis un cont doar pe numele meu și am complet formularul în așa fel încât salariile mele să fie virate acolo în loc de contul comun cu Declan. Acum am propriii bani. Nu sunt mulți, dar am ceva, și am tot economisit.

— Super!

— Voi fi bine. Trec eu și peste asta, spune Nat, deși expresia sa transmite cu totul altceva.

— Știu că vei trece.

Schițează un zâmbet chinuit. Dacă a început să strângă bani doar de vreo câteva săptămâni, dintr-un salariu de educatoare, atunci înseamnă că are cel mult vreo mie de dolari. Un hotel în oraș ar putea să coste două sau trei sute de dolari pe noapte, iar un hostel, deși ar fi mai puțin, nu-i chiar ideal. Îmi fac griji că, dacă Nat n-are unde altundeva să se ducă, dacă nu-și permite să-și cumpere de mâncare, atunci se va întoarce la Declan în lipsa altor opțiuni, pentru că așa procedează femeile aflate în situația ei.

Odată, mama mi-a spus că m-am născut să fiu infirmieră pentru că e-n natura mea să ajut oamenii. Mi-e mai ușor că Sienna rămâne la Ben diseară și sunt singură acasă. Trebuie să lucrez tot weekendul. Am fost de acord să iau câteva ture în plus în locul altei infirmiere, pentru că mi-ar prinde banii și oricum Sienna nu va fi acasă. Nu m-am gândit că va avea importanță. Acum îmi pare rău. Dar va fi bine. Vom găsi noi o soluție. O cunosc pe Nat și, dacă situația ar sta invers, și ea ar face același la fel pentru mine.

— Vino să stai la mine! îi propun.

E vizibil luată prin surprindere de propunerea mea.

— Ce drăguț! exclamă, mai întâi eschivându-se, dar apoi zice: Însă nu pot să-ți cer așa ceva, Meghan. Nu pot să dau buz-

na aşa.

— Dar n-ai dat tu. M-am oferit eu. Şi nu dai deloc buzna nepoftită. Te rog! o implor, pentru că ştiu că, dacă nu vine cu mine, atunci situaţia ei s-ar putea înrăutăţi cu adevărat.

Şi n-aş putea să trăiesc cu mine însămi dacă s-ar întâmpla aşa ceva.

După ce ajungem în apartamentul meu, Nat zice:

— Ţi-am spus deunăzi că Declan se întâlnea cu altă femeie.

— Mi-ai spus, da! Îmi aduc aminte.

— Aproape că-mi pare rău pentru ea, căci nu-l cunoaşte aşa cum îl cunosc eu. Nu ştie în ce s-a băgat. Se ridică, îşi schimbă poziţia şi adaugă: M-am gândit să vorbesc cu ea, să îi dezvălui cum e Declan de fapt şi să încerc s-o opresc înainte să se apropie prea mult de el.

— Şi ai vorbit?

— Nu, îmi răspunde, uitându-se pe fereastra deschisă.

— De ce nu?

Îşi întoarce privirea la mine.

— Pentru că nu ştiam dacă m-ar crede. Şi pentru că o şi urăsc, cumva. O parte din mine crede că asta şi merită, ca Declan să-i facă rău, spune Nat, după care se opreşte, preocupată, şi simt un nod în stomac când mă gândesc la parteneri care înşală şi la cei care se culcă cu femei şi bărbaţi însuraţi, şi mă întreb dacă merită cu adevărat o soartă oribilă. E groaznic, nu? N-ar trebui să gândesc aşa.

— Nu! îi răspund. E-n regulă să fii supărată. Eşti şi tu om. Toţi avem astfel de gânduri.

— Am găsit-o!

— Ai găsit-o?

— Da. I-am găsit numărul în telefonul lui. Am sunat-o de vreo două ori, dar, când mi-a răspuns, i-am închis. Nu am avut curajul să-i spun ceva. N-ar trebui să fiu geloasă, completează în cele din urmă, deşi o văd în ochii ei că este şi n-am cum să-i găsesc vină.

E încă soţul ei. Pe care odată l-a iubit.

Nu ştiu ce să zic. Nu pot s-o învinovăţesc pentru sentimentele contradictorii sau pentru că se simte rănită şi trădată, însă

vrea totuşi s-o ajute pe această femeie, să o salveze de la soarta pe care o are ea.

— Mai povestește-mi cum v-ați cunoscut tu și Ben! schimbă ea subiectul.

Stăm în living în timp ce trenul L se apropie. Nat tresare speriată când îl aude, dar o liniștesc:

— E în regulă! E doar trenul.

Totuşi, mai durează câteva secunde înainte să-şi revină, să vadă luminile care se apropie şi să-şi poată imagina că bătăile nebunești ale propriei inimi sunt din cauza trenului, nu a lui Declan. Zgomotul nu e el. Nu vine după ea.

Cel puțin deocamdată.

Aşez pe podea pernuțele de la canapea. Mă întind să trag şezutul canapelei când aud cum îi piuie telefonul: a primit un SMS. Aruncă o privire scurtă, şi o văd cum citeşte rapid mesajul înainte să lase telefonul deoparte și să-şi arunce iar ochii pe geam, ca și cum ar căuta pe cineva.

Aştept să treacă trenul și apoi îi răspund la întrebare:

— Aveam un curs împreună. Engleză avansată, în anul al treilea.

Mă gândesc la trecut, la vremuri ceva mai fericite.

— Totuși, nu la curs ne-am cunoscut. Eu aveam impresia că nici nu ştie cine sunt. El era prea cool, iar eu eram prea nesigură pe mine. Dar, într-o zi, am pus mâna pe-un job la micuțul local cu iaurt înghețat din oraş. Când am mers prima oară la lucru, am descoperit că și Ben lucra acolo. Am devenit prieteni. Era altfel decât mă aşteptam. Amuzant şi atent, deloc preocupat să devină popular, ceea ce mi-a plăcut la el. Într-o zi, după muncă, am rămas amândoi să învățăm împreună pentru examenele de final de an. El lucra de suficient timp acolo pentru ca şeful să aibă încredere să-l lase să închidă. Îmi aduc aminte cât de magic și de romantic mi s-a părut, să fiu acolo cu Ben, într-un local gol şi cu toate luminile, în afară de vitrinele de afară, stinse. Apoi, după ce-am terminat de învățat și-am încuiat, Ben m-a condus la maşină, și chiar şi azi continui să mă gândesc la modul în care mâinile ni s-au atins în mod accidental şi cum, undeva în mijlocul parcării pustii, eu m-am tras înapoi, timidă,

însă Ben şi-a întins mâna în întuneric şi mi-a prins-o într-a lui, ţinându-mi-o strâns.

Amintirea mă învăluie cu totul. Simt o strânsoare în gât şi mă întreb, nu pentru prima oară, cum de eu şi Ben am ajuns de la aia – de la o relaţie împlinită, plină de iubire şi de potenţial – la clipa de-acum.

Lui Nat îi piuie iar telefonul şi se întinde să-l ia, cu faţa ascunsă în semiîntuneric.

— Nat, cine este? întreb de data asta, scoţându-mi-l cu totul din minte pe Ben.

— Declan, recunoaşte, ridicându-şi ochii din telefon pentru a se uita la mine. Mi-a trimis toată ziua mesaje.

— Ce spune?

— Că-i pare rău. Mă imploră să-l iert şi să mă întorc acasă.

— Ce i-ai răspuns?

— Nimic. Deocamdată.

— Bun aşa! spun, întinzând mâna după o pernă de dormit de pe podea şi îmbrăcând-o cu o faţă curată. Bravo ţie, Nat! Aşa e cel mai bine să procedezi, aş zice.

„Deocamdată." Asta mă îngrijorează. O parte din mine se teme că se va întoarce la el, chiar şi după tot ce i-a făcut.

— Poţi să-l blochezi. Aşa n-ai să-i mai vezi mesajele.

Las perna la căpătâiul canapelei.

— Ştiu. Ideea e, începe ea, vizibil stânjenită, iar atunci mă apropii de fereastră şi trag draperiile în timp ce Nat reia: S-a supărat atunci când nu i-am răspuns. De fapt, şi-a ieşit din minţi de furie. Tonul mesajelor trece de la a mă implora să-l iert la ameninţări şi diverse răutăţi.

— Pot să văd şi eu? o întreb, întorcându-mă spre ea, iar atunci îmi întinde telefonul.

Iubito, îmi pare rău pentru seara trecută! N-am vrut să-ţi fac rău. M-am simţit toată ziua chinuit de remuşcări. Mă simt groaznic pentru ce s-a întâmplat. Te rog să vii acasă! Dă-mi voie să mă revanşez faţă de tine! N-o să se mai întâmple vreodată. Te iubesc. O să merg la terapie, dacă asta vrei. O să fac orice pentru tine.

Putem să mergem împreună la terapie. La un consilier pentru cupluri. Ne-ar prinde bine amândurora. Putem să ne întoarcem la cum eram odată.

Iubito, mă gândesc întruna la tine. Sunt nimic fără tine. Nu pot să mănânc, nu pot să dorm. Tot stric treburile la serviciu din cauză că nu reușesc să mă concentreze la nimic. Doar la tine mă gândesc.

Nat, te rog să-mi răspunzi! Te rog să nu mă ignori!

Nat, unde ești?

Unde mama dracului ești?

Ești nimic fără mine. O să regreți!

Curvă nenorocită. RĂSPUNDE-MI, LA DRACU'!

În timp ce stau acolo, cu telefonul ei în mâini, se mai aude un piuit. Sosește încă un SMS, unul care-mi face pielea de găină.

O să te găsesc, scrie. O să te aduc înapoi acasă, unde ți-e locul, iar după ce te aduc, n-o să te mai las niciodată să pleci. O să te încui într-o cameră, dacă o să fie nevoie. Ești a mea, Nat. Să nu uiți niciodată asta! Nimic nu ne poate ține despărțiți.

— Ce scrie? întreabă Nat, dar nu-i spun nimic, căci am rămas fără cuvinte. Mă întreabă din nou: Ce mai scrie de data asta?

Într-o fracțiune de secundă, mă reped înapoi la mesaj ca să-l șterg.

— Meghan? mă întreabă când își dă seama ce-am făcut.

— Nimic, nu era nimic de văzut.

Îmi ridic lent privirea din telefon și văd cum pe obrazul ei se scurge o lacrimă. Întind mâna și-i promit:

— Nat, aici ești în siguranță! Aici n-o să te găsească.

Însă chiar și mie îmi vine greu s-o cred.

Mai târziu, la mine în cameră și cu ușa închisă, mă întind după șnur ca să cobor jaluzelele înainte să-mi dau hainele jos și să-mi iau pijamaua. Dormitorul meu, la fel ca al Siennei, care e alături, e poziționat pe latura dinspre vest a apartamentului. Priveliștea noastră de la etajul al doilea e reprezentată de acoperișul casei pentru două familii de alături și de stradă, ceea ce nici nu se compară cu o vedere la lac sau spre cerul liber, dar tot ne simțim norocoase pentru lumina soarelui și intimitatea de care avem parte.

Strâng șnurul în mână, dar, înainte să trag de el ca să cobor jaluzelele, arunc o privire afară să văd dacă a început să cadă

ninsoarea anunțată la meteo, și văd că a început. Cad fu
vizibili în nimbul de lumină proiectat de un stâlp din apropie

În timp ce mă întind să mă culc, mă întreb dacă Nat e
adevărat în siguranță aici, așa cum i-am promis.

Sau dacă, prin faptul că am adus-o încoace, niciuna dir
noi nu mai este.

Treisprezece

E greu să te trezeşti de dimineaţă.

E greu să pleci, să te apuci de treabă. Urăsc mereu să lucrez în weekend, însă astăzi, în mod deosebit, mi-e dificil să părăsesc siguranța și căldura apartamentului meu. Las un bilet și apoi mă strecor neauzită afară, făcând cât mai puțin zgomot posibil. Abia atunci – când merg prin întuneric spre serviciu, fără să fiu înconjurată de navetiştii de dimineață, pentru că-i weekend şi toată lumea doarme buștean, astfel încât străzile sunt moarte, distopice, practic –, încep să mă gândesc la mesajul pe care l-am găsit ieri în cutia poştală, cel pe care am încercat din greu să mi-l scot din minte, până acum. SCÂRBĂ

Încerc să-mi spun că nu mie mi-a fost adresat, însă numele de pe plic mă contrazice. Încerc să mă conving c-a fost o glumă proastă, însă faptul că cineva mi-a invadat cutia poştală ca să-l lase exclude și această explicație. Cineva vrea să mă sperie, şi i-a reuşit.

Ajung la slujbă fără niciun incident, deşi primesc vestea că cineva de la spital, o farmacistă pe care o adoră toată lumea, a fost atacată azi-noapte. Doar despre asta se vorbeşte, pentru că e cineva cu care lucrăm, cineva cunoscut.

— Am auzit c-a intrat după ea în apartament când s-a întors de la muncă, îi spune Misty unui grup de asistente care stau în pauză, lăsându-ne pe toate cu răsuflarea tăiată, pentru că acum a lovit mult prea aproape de noi.

— Am auzit că logodnicul ei, cu care împarte casa, era plecat din oraş şi din cauza asta a rămas singură peste noapte, zice Natalia, ceea ce are darul să mă tulbure, întrucât acest individ trebuie să fi ştiut cumva că avea să fie singură.

— Știe cineva cum se simte ea? E bine? întreb, deşi e o întrebare prostească, pentru că normal că nu e bine.

Mă gândesc la Hannah, care e tânără și prietenoasă, poate chiar un pic sfioasă, cum a plecat aseară din spital și a pornit singură spre casă, lucru pe care-l fac şi eu de fiecare dată, şi mă întreb de ce ea și nu eu.

La fel de uşor aş fi putut să fiu chiar eu.

Când încep orele de vizită, iar domnul și doamna Beckett vin în salonul lui Caitlin, cu ei se află și poliția.

— Sunteți Meghan Michaels? întreabă unul dintre bărbați, detectiv, după cum e îmbrăcat, iar eu încuviințez din cap, tulburată şi plină de teamă.

Nu-i nici ora zece și deja ziua a început foarte prost.

— Domnul şi doamna Beckett ne-au spus că ieri a venit un individ s-o viziteze pe domnişoara Beckett.

— Da! răspund. A venit.

Bărbatul ăsta reprezintă tot ce mă aştept de la un detectiv: cu ochii în patru și serios. E înalt, de greutate medie. Poartă un costum închis la culoare şi perfect croit, şi are un pistol în toc. Inițial nu văd arma, nu până ce nu-și desface accidental sacoul, iar atunci o observ.

— Am cercetat datele de pe telefonul mobil al domnișoarei Beckett ca să vedem cu cine-a luat legătura în ultimele două săptămâni, îmi spune apoi detectivul, iar atunci îmi ridic privirea de la pistol la ochii lui, care sunt atenți și alerți. Aș vrea să vă arăt niște poze și să ne spuneți dacă puteți să-l identificați pe cel care a fost aici. Ar fi în regulă? mă chestionează el, făcându-mă să mă întreb dacă chiar ar fi trebuit să le povestesc despre acel individ şi dacă n-ar fi fost mai bine să păstrez informația doar pentru mine și să rămân cât mai departe posibil de această problemă.

— Normal! răspund, cu gura uscată. Orice v-ar fi de ajutor.

— Putem să discutăm undeva între patru ochi?

Îi răspund că da. Îi conduc pe detectivi într-o cameră de doliu, rezervată pentru familiile aflate în suferință. Domnul Beckett încearcă să vină după noi, însă unul dintre detectivi le

cere lui şi doamnei Beckett să aştepte în salon, cu Caitlin, până ne întoarcem.

În încăpere, detectivul îmi cere să mă aşez, aşa că-mi trag un scaun şi mă aşez în faţa lui. Celălalt poliţist stă în picioare în spatele lui, făcându-mă să nu mă simt în largul meu din mai multe motive, inclusiv dimensiunile corpului său.

Urmăresc cum detectivul aşază un şir de fotografii pe masă. În faţa mea se află acum şase imagini cu şase bărbaţi, toţi semănând între ei, deşi privirea mi se îndreaptă imediat către unul anume. E o poză de cazier, la fel ca restul, luată din faţă, cu un zid neutru în spatele lui care să nu distragă atenţia de la faţa individului. În fotografia cu pricina, tipul poartă hainele lui proprii, nu o uniformă de deţinut, deşi nu ai cum să te înşeli – e făcută în arest, luată de la umeri în sus, aşa încât nu văd decât gulerul unui tricou alb, dar îi văd ochii goi şi plini de furie.

Simt un nod în stomac. Nu-mi dau seama dacă e vină sau frică. Acest individ e acuzat de tentativă de crimă, din ce înţeleg. Dacă îl vor găsi, va da de belea. Va fi arestat. Nu e un om bun; este evident c-a mai fost arestat, ceea ce-mi dă de înţeles că în trecut a mai comis fărădelegi.

— Îl recunoşti pe vreunul dintre ei?

Ridic fotografia. O ţin în mână, studiind părul creţ şi brunet, micul tatuaj de pe gât pe care până acum nu l-am mai observat, şi ochii albaştri, reci.

— El e!

— Sunteţi sigură?

— Da! Fără nicio îndoială. El e.

Detectivul ia poza.

— Vă mulţumim pentru ajutor, domnişoară Michaels! zice apoi, adunând restul pozelor. Am terminat aici. Puteţi să plecaţi.

Nu plec imediat. Ezit, gândindu-mă că aş putea să mă întorc în salonul lui Caitlin şi să ţin informaţia doar pentru mine, dar mi se pare o oportunitate ratată să nu le spun poliţiştilor despre Jackson Beckett.

— Mai e ceva, domnişoară Michaels? mă întreabă bărbatul, îndreptându-şi privirea la mine când îmi simte şovăiala.

— Sunt sigură că nu-i nimic. O simplă neînţelegere.

Își schimbă poziția pe scaun, împreunându-și mâinile pe plicul mare cu pozele înăuntru, fără să se grăbească. Glasul îi e ferm, dar încurajator:

— Ce-ar fi să ne spuneți și să ne lăsați pe noi să hotărâm?

Dau aprobator din cap, deși încă nu sunt sigură dacă am făcut alegerea corectă, dacă fac ceea ce trebuie. Trag aer în piept.

— Doar că aveam impresia că fiul soților Beckett, Jackson, a sosit de la Londra acum două zile, dar se pare că e de mai mult timp aici.

— De unde știți?

— Mi-a spus el. Nici măcar nu știu dacă și-a dat seama. Stăteam de vorbă, și pur și simplu i-a scăpat că weekendul trecut a fost cu un amic la Promontory Point, deși, din câte știu părinții săi, la momentul respectiv el se afla la Londra și n-a venit încoace decât la mijlocul săptămânii. Nu sunt sigură dacă contează sau nu. Părinții lui sunt sub un mare stres și nici nu apucă să doarmă. Doar că, adaug, oprindu-mă să trag aer, nu știu de ce-ar fi mințit el că era Londra dacă era aici, în oraș. Și pare să existe oarece divergențe între el și Caitlin, un anumit resentiment. O animozitate.

— De unde știți?

— Mi-a spus domnul Beckett.

Polițistul dă gânditor din cap. Scoate o carte de vizită din buzunar și mi-o întinde.

— Dacă vă mai amintiți ceva, sunați-mă!

Mă întorc singură în salonul lui Caitlin, îndesând cartea de vizită în buzunarul uniformei. Inițial, îmi vine greu să mă uit în ochii soților Beckett din cauza a ce-am făcut adineauri.

— L-ai identificat? întreabă doamna Beckett, ridicându-se de pe marginea patului atunci când intru.

E și Jackson aici. Trebuie să fi ajuns când eram plecată și a rămas în picioare, rezemat de perete, deși nici la el nu îndrăznesc să mă uit.

— Era unul dintre bărbații din poze?

— Da! răspund, și atunci femeia se albește toată, ducându-și o mână la gură. Cine e? Îl cunoașteți? întreb, gândindumă dacă soții Beckett nu cumva văzuseră pozele pe care mi le-au arătat polițiștii și știau ceva ce eu nu știu.

Doamna Beckett încuviințează din cap, incapabilă să vorbească. O face totuși domnul Beckett:

— Un fost condamnat. Milo Finch. Polițiștii ne-au întrebat dacă-l cunoaștem sau dacă avem știință de ce-ar fi luat el legătura cu Caitlin. Noi n-am știut nimic. A ieșit acum o lună din închisoare, și deja a încălcat termenele eliberării condiționate. A plecat fără permisiune din California. Nu s-a prezentat în fața agentului desemnat să-l supravegheze. Era căutat de poliție. Domnul și doamna Beckett au un schimb de priviri înainte ca ea să se prăbușească pe marginea patului și să se întindă după mâna lui Caitlin, iar el să continue: Polițiștii cred că a urmărit-o prin toată țara și că a venit s-o caute aici.

Atunci doamna Beckett spune, ca și cum ar gândi cu voce tare, iar cuvintele ei mă iau prin surprindere:

— Mă tot întreb dacă e același individ despre care am tot auzit la știri, cel care atacă femeile.

— Nu e el, răspunde domnul Beckett, de parcă ar ști sigur, însă de fapt nu face decât s-și dea cu presupusul.

— Cum de ești atât de sigur?

— E diferit, Amelia. Femeile alea au fost violate în propriile locuințe. Caitlin a fost împinsă de pe o pasarelă, și n-a existat niciun semn de agresiune sexuală.

— Dar poate c-a fugit de el, Tom. Și poate că el a urmărit-o până acolo.

Cuget la această idee. Nu e imposibil să-mi imaginez că e același bărbat. Mă gândesc acum mai bine la discuția pe care am început-o ieri cu domnul Beckett.

— Credeți că acest tip, acest Milo Finch, a urmărit-o sau a ademenit-o pe Caitlin în ziua respectivă pe pod? Credeți că el a împins-o?

— Da! răspunde domnul Beckett. Așa cred. Și poate că el e și cel care le-a violat pe acele femei.

Tot ce mai trebuie să facă poliția este să-l găsească, și se va termina totul. Nu mai contează ce le-am spus despre Jackson. Milo Finch va fi arestat. Niște juriați îl vor condamna. Totul pare deja rezolvat, dacă îl găsește poliția.

Ies pe hol și pornesc către oficiul asistentelor. N-apuc să fac decât câțiva pași când aud „Meghan", iar atunci mă întorc și

văd că domnul Beckett m-a urmat afară. Pare mai bătrân și mult mai șifonat decât atunci când a venit prima oară aici, la spital, acum mai bine de o săptămână.

— Putem să stăm un pic de vorbă?

— Sigur!

— Mesajul acela vocal pe care ți l-am dat să-l asculți deunăzi, de la Caitlin, începe el, venind prea aproape de mine, și-mi dau seama cât de relevant a devenit dintr-odată acel implorator ultim mesaj: „Tati! Am dat de belea! Am nevoie de ajutorul tău."

Se întoarce ca să fie sigur că doamna Beckett și Jackson au rămas în salon și că ușa de sticlă dintre noi și ei e închisă. A rămas închisă. Domnul Beckett e răsucește apoi spre mine, venind și mai aproape și făcându-mă să-mi dau toată silința să nu mă trag îndărăt.

— Speram că ar putea rămâne doar între mine și tine. Are importanță, în lumina a ceea ce acum știm deja, dar nu e ca și cum acel mesaj ar ajuta poliția să-l prindă pe acest individ, și nici nu vreau ca Amelia să afle că fiica noastră ne-a cerut ajutorul, iar eu am refuzat-o.

— Sigur! spun. Cum doriți!

Zâmbește, dar zâmbetul nu-i ajunge și la ochi. Își întinde mâna și mi-o așază pe braț.

— Mulțumesc, Meghan! Sper să nu îți faci o părere proastă de mine pentru că ți-o cer.

— Nu! Sigur că nu! spun, deși nu-i așa.

Cererea lui îl pune într-o lumină proastă.

— Înțeleg. Și, cum ziceați, acum n-ar mai fi nicio diferență.

În drum spre casă, îl caut pe Milo Finch pe telefon și îl găsesc. Este un fost proprietar de restaurant și agresor sexual luat în evidențele poliției, care a fost găsit vinovat de posesie de materiale pornografice cu minori și a primit o pedeapsă de cinci ani cu executare.

Îmi repet că nu-i deloc un om bun. N-ar trebui să mă simt vinovată că l-am dat pe mâna poliției.

Acestea fiind zise, mă întreb unde-o fi acum și dacă, atunci când îl vor găsi polițiștii, aceștia îi vor spune cine l-a identificat.

Paisprezece

În seara asta, după muncă, mă sună Sienna.

— N-o să-ți vină să crezi! chițăie ea cu un glas atât de neclar și de ascuțit, încât aproape că-i văd și zâmbetul prin telefon.

— Ce-i? o întreb.

Sunt în dormitor, unde fac ordine în locul ei, lucru cu care mă mai îndeletnicesc atunci când e plecată la Ben. Acum Nat se află în living. M-a așteptat cu cina pregătită când am ajuns acasă de la serviciu, o schimbare extrem de plăcută, să gătească altcineva în locul meu. Ne-am așezat la măsuța din bucătărie, unde am mâncat și am vorbit despre faptul că, atunci când va avea destui bani puși deoparte, o voi ajuta să-și caute un apartament, deși, în mintea mea, mă întrebam ce l-ar împiedica pe Declan să o găsească și acolo.

— Tata a luat bilete la Dragă Evan Hansen! țipă acum Sienna în telefon. În rândul cinci.

Mă dezumflu toată, aerul ieșindu-mi din corp ca dintr-un balon. Normal că a făcut-o, îmi zic. Mă gândeam să iau și eu bilete, însă prețul e revoltător, iar, dacă era să le cumpăr, avea să fie ca dar de Crăciun sau pentru ziua ei, nu doar pentru o zi banală.

— Când e spectacolul? o întreb.

— Mâine-seară! țipă Sienna în telefon, iar apoi adaugă: Mamă, îți vine să crezi? E belea! Abia aștept să le spun Giannei și lui Marco!

— Stai așa! zic. Mâine-seară? Sienna, mâine e duminică. Trebuie să vii acasă după-amiază.

— Știu. Tata mi-a spus să te sun și să te întreb dacă pot să mai petrec o noapte la el, ca să putem să mergem. A zis că mă

duce el luni dimineață cu mașina la școală. Tu nu trebuie să faci nimic. Te rooog, mamă! E doar o noapte, și vin acasă luni.

— Bine! cedez după o secundă, pentru că ce mai am de ales?

Sienna m-ar urî dacă aș refuza Dragă Evan Hansen. Nu m-ar ierta în veci. E un spectacol de pe Broadway care se joacă acum și la Chicago, și nu va fi aici decât pentru câteva săptămâni. Nu va mai avea ocazia. Ben știe asta. Poate că-i doar o coincidență că a reușit să pună mâna pe bilete pentru o seară de duminică sau poate c-a făcut-o ca să o asmută pe Sienna împotriva mea, ca să o țină departe de mine și să-i intre pe sub piele.

— Ești cea mai tare! spune ea în timp ce mă mut la șifonierul său ca să-i adun rufele murdare din coș.

— Doar să-ți aduci aminte asta data viitoare când vrei să faci ceva, și eu spun nu.

— Bine! îmi răspunde. Apropo, tata are o prietenă, lasă ea să cadă informația în vreme ce scot rufele din coș.

O spune atât de nonșalant – „Tata are o prietenă" –, de parcă m-ar anunța că are o temă la matematică sau de învățat la chimie. Ies cu spatele din șifonier, lăsându-mă ușor pe marginea patului ca să-mi recapăt răsuflarea. Rămân fără glas aproape un minut, rumegându-i cuvintele, iar din cauza asta, îmi imaginez, Sienna zice:

— Mamă, nu ai de ce să ofuschezi din cauza asta! Tu ești cea care a divorțat de el.

Tresar. Din motive precum acesta detest să o las pe Sienna să-și petreacă timpul cu Ben, nu că aș avea de ales. Îi bagă idei în cap. O spală pe creier. O câștigă cu lucruri gen bilete la Dragă Evan Hansen și apoi o ademenește să-i țină partea, pentru că ăsta-i un lucru pe care l-ar spune Ben, că eu am divorțat de el. Așa este, dar nu-i asta toată povestea.

— Știi că urăsc cuvântul ăla, spun.

— Ce cuvânt?

— Ofuschez.

O văd practic cum își dă ochii peste cap la mine în telefon.

— Ai luat-o razna? mă întreabă după o secundă.

— Nu, dar te rog să încetezi să-l mai spui.

— Nu, mamă, nu e vorba de „ofuschezi”. Mă întrebam dacă ai luat-o razna din cauză că are prietenă?

— A! Nu! mint, apropiindu-mă iar de dulap, pentru că reprezintă o distragere. E-n regulă!

Ben ar fi trebuit să-mi spună el însuși despre această prietenă și să mă lase s-o rumeg în voie, fără Sienna la celălalt capăt al liniei. O întreb:

— Vine și ea cu voi mâine-seară?

Mi-i și imaginez. Pe Ben, Sienna și această sus-numită prietenă la splendidul Nederlander Theatre, pozând împreună pentru indispensabila poză împreună sub marchiza de pe Randolph Street.

Dar Sienna răspunde:

— Nu! Nu a luat decât două bilete și vrea să merg eu cu el.

Îmi mușc limba. Ce drăguț!

— Ea cum este? o întreb.

— Habar n-am. În regulă, cred.

— E acolo acum?

— Nu! Am uitat să-ți spun, dar am cunoscut-o data trecută când am fost aici.

— Oh! fac, dar ce vreau de fapt să întreb este: „E frumoasă? Mai frumoasă decât mine?”

Dintr-odată, am nenumărate întrebări – Cum s-au cunoscut? De cât timp se întâlnesc? –, dar îmi trag fermoarul peste buze. Nu-i treaba mea!

Îi povestesc Siennei despre Nat, vechea mea prietenă din liceu, care stă cu noi vreo săptămână, până-și găsește un apartament. O săptămână e un termen optimist, dar nu-i mai spun și asta Siennei. Nat n-ar avea timp să găsească, să vorbească și să fie primită într-un apartament în tot acest timp, și nici nu știu dacă are bani ca s-o facă. Mai degrabă vor trece două săptămâni sau chiar o lună. Nu e ideal să ai o lună un musafir în apartament, dar va trebui să ne descurcăm.

— Voiam să fii aici ca să vă fac cunoștință. Credeam că putem să stăm mâine-seară împreună și să comandăm pizza, dar acum vei merge la Dragă Evan Hansen, ceea ce e-n regulă,

subliniind cuvintele „în regulă”, pentru că nu vreau să se simtă vinovată.

Doar că nu așa mi-am închipuit că vor decurge lucrurile.

— Sienna, chestia e că lucrez luni. Tu și Nat veți singure, fără mine, acasă.

Nu știu exact la cât termină Nat orele la grădiniță, dar n-are cum să difere mult față de cursurile Siennei. Eu nu voi ajunge acasă mai devreme de 19.30. Teoretic, vor petrece câteva ore bune împreună înainte să ajung și eu acasă.

— Ce ciudat! geme Sienna, și nu mă contrazic cu ea, pentru că are dreptate.

Nici mie nu-mi place, dar asta-i viața. Nat este o veche prietenă. Ea și Sienna se vor descurca împreună pentru scurta perioadă dinainte să ajung și eu casă. Sunt nerăbdătoare să se cunoască una cu alta pentru că sunt aproape sigură că se vor plăcea reciproc. Îmi place și că Sienna va putea să-mi cunoască o parte din trecut, povestea de dinainte de ea și Ben. Și eu am fost odată adolescentă. Ceea ce ea uneori mai uită.

Închei apelul cu Sienna și-i spun lui Nat că mă întorc înainte să cobor la subsol cu coșul plin cu rufele Siennei. Singură, în subsolul învăluit aproape complet în beznă, îmi amintesc iarăși de mesajele lui Declan, care nu-mi dau pace, nedorite și nechemate, intrându-mi pe sub piele și făcându-mă să mă înfior toată.

Curvă nenorocită. RĂSPUNDE-MI, LA DRACU’, a scris cu litere mari, țipând, practic.

Iar apoi, cu o placiditate aproape la fel de tulburătoare:

O să te găsesc. O să te aduc înapoi acasă, unde ți-e locul, iar după ce te aduc, n-o să te mai las niciodată să pleci. O să te încui într-o cameră, dacă o să fie nevoie. Ești a mea, Nat. Să nu uiți niciodată asta. Nimic nu ne poate ține despărțiți.

Mă întorc încet, uitându-mă în ungherele întunecoase ale subsolului ca să fiu sigură că nu mai e nimeni cu mine, că nu se ascunde nimeni acolo. Arunc rufele în mașina de spălat și plec, urcând iute scările. Nu-mi ia mai mult de două sau trei minute.

Când intru, Nat stă cu spatele la mine și se uită pe fereastra întunecată la stradă, cu părul lung atârnându-i pe umeri și acoperindu-i spatele.

Trenul L doar ce-a trecut, iar mișcarea acestuia încă mai face să zumzăie apartamentul. Nu mă aude când intru. Am coșul de rufe gol în mâini, așa că, din greșeală, închid ușa prea tare cu piciorul. Ușa se trântește, speriind-o pe Nat, care se răsucește brusc. Atunci văd că vorbea la telefon, pe care și-l smulge de la ureche atunci când se întoarce cu fața spre mine, cu o expresie vinovată. E palidă. De bună seamă că s-a gândit că are mai mult timp la dispoziție.

Sprâncenele mi se unesc.

— Cu cine stăteai de vorbă? o întreb.

— Cu nimeni. Număr greșit!

Dar, când se uită la telefon ca să apese Încheiere, nu o cred. Știu că minte. Nu e vorba de nimeni. În sinea mea, știu că e Declan și că l-a sunat când am coborât la subsol cu rufele murdare.

Nu sunt furioasă, ci tristă. Mă doare inima pentru ea. Am citit odată o statistică care spunea că o persoană obișnuită se întoarce de șapte ori la un abuzator înainte să-l părăsească definitiv.

„De șapte ori."

— Era un tip, continuă ea. Căuta pe cineva pe nume Justine.

— O fi format greșit, îi cânt în strună.

Nu o întreb direct. Mai aștept un pic. Încerc să fiu subtilă în timp ce las pe podea coșul pentru rufe.

— Ai mai primit vreo veste de la Declan? Vreun mesaj?

— Nu! îmi răspunde, smucind din cap și evitându-mi totodată privirea. Niciun mesaj!

De șapte ori, mă gândesc iar, întrebându-mă de câte ori s-o fi întors deja Nat la el, întrucât știu că, în scurtul interval de când am reluat legătura, s-a întâmplat cel puțin o dată.

Dar nu e treabă mea să mă îndoiesc de ea. Eu sunt aici ca să o sprijin, să îi fiu prietenă.

— Bun! spun. Foarte bine! Mă bucur că s-a oprit. Ce zici de niște vin?

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunde ea, lăsând telefonul deoparte.

Mă las să cad în balansoar, care e încăpător și moale, de culoarea ruginii. Îmi trag picioarele sub mine și spun:

— Nu mi-ai povestit niciodată cum v-ați cunoscut tu și Declan. Nat rămâne tăcută, și aproape instantaneu ajung să regret și să adaug: Scuze! Nu trebuie să vorbim neapărat dacă nu vrei!

— Nu! se grăbește ea să răspundă înainte de-a lua o înghițitură mică de vin pentru a-și face curaj. E-n regulă! Doar că…

Glasul îi șovăie.

— E greu, știu.

— Da! Chiar e! Mai ia o gură de vin și apoi continuă: Ne-am întâlnit la petrecerea unui prieten comun. Prietenul acesta ne-a prezentat și ne-am plăcut unul pe altul. În seara aia, am stat ore întregi de vorbă, apoi, câteva zile mai târziu, m-a sunat și m-a invitat la cină în oraș. La a treia întâlnire, începusem deja să-mi imaginez o viață împreună. Știu, era prea devreme, dar nu mai cunoscusem niciodată un bărbat ca el, cineva cu care să mă potrivesc atât de bine. Eu m-am făcut remarcată târziu. Deja toate prietenele mele erau căsătorite, iar eu simțeam o anumită grabă – presiunea – să găsesc pe cineva cu care să mă așez la casa mea. Îmi era frică să fiu singură, și mai eram și îndrăgostită până peste urechi. Ne întâlneam de cinci luni când m-a cerut în căsătorie. N-am stat nicio clipă pe gânduri și n-am avut nicio ezitare. Am spus imediat da.

— Cum a fost când te-a lovit prima oară? o întreb, știind că sunt aproape să sar calul, dar nu reușesc să mă abțin – trebuie să știu.

Nu se eschivează. Îi ia câteva clipe să-și adune gândurile, apoi răspunde:

— A fost instantaneu. Pe neașteptate. Iar după ce fapta a fost comisă, i-a părut rău și a fost scârbit de propria-i persoană. A plâns, cu suspine, ca un copil, iar eu a trebuit să-l liniștesc, să-l asigur că nu e mare brânză și că asemenea lucruri se mai întâmplă, deși nu-i așa. Eram căsătoriți de doar câteva săptămâni și ne-am certat dintr-o prostie, ceva legat de treburile din casă. În toiul certei, el se îndepărta, iar eu am zis o stupizenie pentru că pur și simplu trebuia să am eu ultimul cuvânt, iar atunci s-a întors și m-a lovit. Nu știu care dintre noi a fost mai uluit sau mai șocat.

— Iar apoi ce s-a întâmplat?

— Nimic! Nu imediat. La început, asemenea momente erau rare, astfel încât aproape că puteam să mă conving singură că fiecare dată era ultima. Cu timpul, au devenit tot mai frecvente şi, odată cu asta, s-a schimbat şi el. Şi-a dat seama cât de puternic îl făcea să mă umilească, şi cred că experimenta şi un soi de catharsis, să se descarce pe mine.

Își apropie paharul cu vin de buze, dar nu bea din el.

— De fiecare dată inventa o scuză ca să justifice ce se întâmplase. Avusese o zi proastă. Pierduse un proces. Îl concediase un client sau fusese altcineva ca partener în locul lui. De fiecare dată, îmi spuneam că nu se va mai repeta.

— Regreți că te-ai măritat cu el?

Trebuie, dat fiind prin ce-a trecut. Numai că eu știu că încă mai e îndrăgostită de el.

— Uneori, da! Dar nu știam cine e atunci când am făcut-o.

Își bea vinul, terminându-l încetișor.

— Mai vrei? o întreb.

— Nu! Mulțumesc!

Se apleacă să lase paharul gol pe o comodă.

— Tu ce regreți? mă întreabă.

Amplitudinea întrebării ei mă lasă mască, deşi ar fi îndreptățită să o pună, ca să fim chit. Rămân tăcută, cugetând la ea şi întrebându-mă cum să răspund. Aş putea să mint şi să spun că n-am niciun regret, iar ea m-ar crede. Dar, după tot ce mi-a povestit de-a lungul ultimelor zile, după cum s-a deschis şi cât de sinceră a fost, măcar atâta pot să fac şi eu: să fiu sinceră cu ea.

Iau o înghițitură prelungă din vin.

— Am regrete, încep, lăsând paharul jos, însă cel mai mare regret al meu n-are nimic de-a face cu Ben. Cu mult timp în urmă, îi mărturisesc, am făcut ceva rău.

Nat pare dezamăgită, ca şi cum nu i-ar veni să creadă că Meghan Michaels cea perfectă ar fi putut să săvârşească vreodată ceva rău, dar chiar am făcut. Am şi eu secrete, la fel ca toată lumea.

— Ce anume?

— Dacă îți spun, o să crezi că sunt o persoană oribilă.

— Nu-i adevărat. N-aş crede niciodată aşa ceva.

Înghit cu greutate, temându-mă de cum anume i-ar influența asta părerea despre mine. Însă Nat mi-a spus enorm de multe și s-a arătat și cât se poate deschisă în privința mariajului cu Declan. Știu că pot să mă încred în ea cu asta, și ar fi și o adevărată descărcare, să-mi ușurez sufletul de acest secret păstrat atâția ani.

— Nu am mai povestit nimănui despre asta, încep. Singura persoană de pe lumea asta care mai știe în afară de mine e un, ăăă, un tip blond frumușel care mi-a făcut cinste cu un pahar la Guthries, în mai 2007.

Nu trebuie să spun mai multe, să explic. Nat poate face și singură calculul și să-și dea seama unde vreau s-ajung, dar îi spun totuși:

— A fost înainte de Ben și de nuntă. Ne certaserăm. Nu-mi mai aduc aminte din ce cauză, dar îmi amintesc că amândurora ne-au scăpat niște lucruri pe care n-am fi vrut să le zicem și, când privesc în urmă, zăresc prima imagine cu bărbatul care avea să devină într-o bună zi – nechibzuit, iute la mânie, ușor de provocat. Eu i-am spus că nu mai vreau să mă căsătoresc cu el și, la momentul respectiv, chiar credeam asta. Eram extrem de furioasă și, ceea ce-a înrăutățit și mai mult lucrurile, a fost că Ben nici n-a încercat să discute cu mine și să mă convingă. A acceptat și a rostit ceva foarte cavaleresc, cum că poate așa ar fi fost cel mai bine. Eu am mers până acolo, încât i-am dat înapoi inelul de logodnă. Am sunat la sala de recepții ca să întreb dacă pot să primesc înapoi banii dați ca avans, lucru pe care l-au refuzat, pentru că până la nuntă mai erau doar câteva săptămâni. Mi-am sunat câteva prietene ca să le întreb dacă pot să ne întâlnim și să mă aline, dar nu era nimeni disponibil așa din scurt, deci până la urmă m-am dus singură într-un bar ca să mă înec în autocompătimire și să mă îmbăt.

— Guthries, zice ea, iar eu încuviințez din cap.

Guthries. Un băruleț ostentativ și primitor de pe Addison, nu departe de apartamentul în care locuiesc cu Sienna. Acum nu mai pot să trec prin dreptul lui și să nu mă gândesc la noaptea aceea, deși amintirile pe care le mai am au rămas doar mici fragmente, piese disparate, și nu mai știu sigur ce-a fost real și ce anume au inventat timpul și propria-mi imaginație.

Era un tip cool, măcar asta îmi amintesc. Bine îmbrăcat, modest și un bun ascultător. Mi-a plăcut să discut cu el. Habar n-am despre ce-am vorbit, dar avea o așa nonșalanță, încât mă făcea să mă simt în largul meu.

Am stat mult de vorbă, pe taburetele de la bar, urmărind pe geam cum cerul se întuneca tot mai mult, devenind din cenușiu ca oțelul, mov și închis la culoare ca o vânătaie. La un moment dat, el și-a pus mâna pe piciorul meu, făcând să mi se taie răsuflarea în timp ce urmăream cum degetele i se jucau cu țesătura subțire a fustei.

Inima îmi bubuia deja, înnebunită, când şi-a ridicat privirea spre ochii mei și s-a aplecat să-mi spună că apartamentul lui e nu departe de acolo, chiar pe Addison.

— Acolo va fi mult mai liniște, a adăugat el, cu răsuflarea fierbinte în urechea mea. Aici nu reușesc să te aud din cauza zgomotului.

Știam că nu vrea doar să stăm de vorbă, dar am zis că bine, pentru că nici eu nu voiam.

Locuia la etajul al doilea al unei clădiri cu demisol. Am urcat pe scări, ținându-ne de mână și suind ușurel. Imediat ce-am ajuns în apartamentul lui, m-a lipit de perete și mi-a ridicat fusta mai sus de talie. După aceea, nu-mi mai amintesc cine știe ce, deși, după ce-am terminat, mi-am petrecut noaptea cu el, dormind alături. M-a ținut lipită de el, strângându-mă în brațe pe la spate, ceea ce mi-a plăcut, căci, deși știam ce este, nu-mi crea senzația unei acuplări lipsite de importanță.

În dimineața următoare, m-am trezit înaintea lui, m-am îmbrăcat și m-am strecurat neauzit afară, închizând discret ușa în urma mea. M-am dus acasă în timp ce soarele se ridica pe cer, simțind răcoarea primăverii în aer. Îmi era clar că nu aveam să îl mai văd vreodată, deși nu regretam ce se întâmplase între noi. Poate că într-un colț al sufletului știam deja că în noaptea aceea se întâmplase ceva special, ceva important, ceva ce-avea să rămână cu mine pentru toată viața.

Ceva mai târziu, în aceeași zi, Ben și-a făcut apariția neanunțat la mine acasă pentru a-mi cere scuze, preluând el toată vina și recunoscând că fusese un măgar și că îi pare rău. L-am iertat. Ne-am sărutat și ne-am împăcat. Am sunat la sala de recepții ca

să întreb dacă încă o mai au liberă, şi o aveau. Nunta urma să aibă loc după cum fusese stabilit. Trei săptămâni mai târziu, eu şi Ben ne-am pus pirostriile.

Apoi, după încă două săptămâni, am văzut două linii rozdeschis pe un test de sarcină făcut acasă. Eu şi Ben nu fuseserăm chiar cuminţi până atunci, aşa că şansele erau 50-50, însă vina, acel dar-dacă – posibilitatea ca bebeluşul să nu fi fost al lui Ben – mă apăsau. A existat un scurt interval în care aş fi putut să-i mărturisesc ce se întâmplase. Până la urmă, noi doi ne certaserăm, iar eu făcusem ceva nesăbuit, ceea ce, poate într-o zi, Ben ar fi înţeles şi m-ar fi iertat.

Dar nu i-am spus. Am ţinut totul doar pentru mine, iar momentul acela a trecut.

După ce s-a născut Sienna, am dus la un laborator periuţele de dinţi, a lui Ben şi-a ei. Am făcut testele. Nu se potriveau.

Am jurat să nu-i spun niciodată nici lui, nici ei, şi, cu timpul, am ajuns să uit şi eu că ei doi nu sunt legaţi din punct de vedere biologic. Am început să cred minciuna că părul blond al Siennei vine de la mama lui Ben. Mi-am spus-o de atâtea ori, încât, până la urmă, a ajuns să-mi iasă pe gură ori de câte ori cineva ţinea să sublinieze nepotrivirea dintre Sienna, Ben şi mine.

— Mă bucur că mi-ai povestit. Mă bucur că ai avut destulă încredere în mine ca să-mi spui, zice Nat acum, iar apoi adaugă, blând: Dar, Meghan, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ce s-a făcut e bun făcut. Trebuie să te ierţi pe tine însăţi şi să o dai uitării. Şi Ben a primit ceva special din asta – o fiică pe care o iubeşte.

Încuviinţez din cap. Nat are dreptate. Aşa este, dacă mă gândesc mai bine. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa cum s-a întâmplat, eu şi Ben n-am fi avut-o niciodată pe Sienna.

— Mă bucur că eşti aici, Nat! îi mărturisesc, întinzându-mă să o apuc de mână.

Nu-i mai spun şi asta, dar, de la divorţ încoace, m-am simţit foarte singură. Cu Ben plecat, Sienna a crescut foarte repede, şi practic, fără niciun prieten, n-a mai fost decât o chestiune de timp până să rămân complet singură.

Ce noroc am, mă gândesc, că eu şi Nat am intrat una în viaţa celeilalte exact la momentul oportun.

Cincisprezece

Soții Beckett insistă ca fiica lor, Caitlin, să primească pază. Vor să stea cineva permanent în fața salonului ei, în fiecare moment al zilei, acum, că știu că a fost căutată de un fost condamnat. Caitlin e mult mai vulnerabilă decât alți pacienți. Viața îi este pusă în pericol, spun cei doi, și poate chiar e, deși nu e fezabil să punem o infirmieră specializată sau o asistentă să stea de pază la ea în salon – și-așa nu avem suficient personal, ceea ce nu-i un lucru nou, deși lipsa personalului a devenit mai acută ca niciodată –, iar personalul nu poate face rost de un paznic de undeva de la intrare sau de la Urgențe, pentru că și acolo e nevoie de ei și nici acolo nu au suficient personal.

În seara asta, după ce dau raportul la finalul turei asistentei de noapte și mă pregătesc să plec, o tânără intră la Terapie Intensivă, strecurându-se înainte să apuce cineva să încuie ușa pe timpul nopții. E abia trecut de șapte. Tura mi s-a terminat de câteva minute. Deja mi-am adunat lucrurile – paltonul și poșeta – și acum stau la oficiul asistentelor și-mi iau la revedere.

Mă răsucesc atunci când aud că se deschide ușa și urmăresc cum o femeie pășește precaut pe ușă. Are părul aranjat, un păr șaten-închis care practic pare negru, dar fără ceva special, ceea ce-mi dă de înțeles că s-a vopsit acasă. Are plete lungi și drepte ce-i flutură de-o parte și de alta a frunții înguste, înainte să și le dea după ambele urechi. Trupul mic aproape că-i dispare într-o geacă din surplusurile armatei, ale cărei mâneci oliv mohorâte îi înghit și încheieturile, și mâinile. Geaca în sine e prea largă, și mă întreb dacă a luat-o de la vreun magazin de chilipiruri, exact obiceiul pe care Sienna și prietenele ei l-au adoptat în

ultima vreme: să umble după chilipiruri, ca să vadă cât pot trage de alocațiile lor.

— Vă pot ajuta? strig nu foarte tare spre ea.

Îi zâmbesc, încercând să reduc din asprimea cuvintelor. Îmi zâmbește și ea, însă doar de complezență. Imediat ce-a apărut zâmbetul, a și dispărut.

Se apropie ezitant de oficiu.

— Eu, ăăă, începe, găsindu-și cu greu cuvintele, o caut pe Caitlin Beckett.

De aproape, văd că are cercei de aur care-i atârnă din lobii urechilor. Cartilajul e străpuns – un cerc subțire, simplu, care încadrează o elice –, la fel și nasul, unde o țintă de aur mică se iește din înțepătură. Are tenul deschis, chiar palid, în contrast evident cu părul negru. E tânără și foarte frumoasă, cu o față în formă de inimă, mai lată în zona din jurul frunții și-a ochilor, și care se îngustează înspre bărbie.

— Orele de vizită doar ce s-au terminat, îi răspund, iar apoi o întreb: Sunteți rudă cu ea?

— Nu, îmi răspunde, foindu-se de pe un picior pe altul și desfăcându-și și încrucișându-și brațele, într-o mișcare neîncetată. Doar prietenă.

— Îmi pare foarte rău! spun, urând faptul că eu sunt cea care trebuie să-i dezvăluie, deși soții Beckett sunt mai neclintiți ca niciodată să fie singurii care o văd pe Caitlin. Numai familia are voie să o viziteze pe domnișoara Beckett. Dar, dacă vreți, îi propun, dacă-mi dați numele dumneavoastră, îi pot anunța pe domnul și pe doamna Beckett că ați trecut pe-aici. Sunt sigură că ar însemna foarte mult pentru…, încep să spun, dar vocea mi se frânge, pentru că, la pomenirea numelui lor, tânăra încetează să mai asculte.

Sau să se miște. Își înfige parcă și mai ferm tălpile în podea și parcă devine mai înaltă cu câțiva centimetri.

Clipește de câteva ori, fixându-mă cu atenție.

— Ei… sunt aici? întreabă pe un ton coborât, care mă face să-i simt cuvintele undeva adânc, în suflet.

— Da, desigur! De ce?

Văd cum i se mișcă laringele în timp ce înghite în sec.

Ochii încep să i se mişte, smulgându-se din ai mei. Atentă la ea, văd cum privirea i se plimbă prin secție, studiind chipurile celor de la oficiul asistentelor, iar apoi i se îndreaptă spre hol. Orele de vizită s-au încheiat, așa că asistentele îi îndeamnă pe apropiați să plece. E un întreg proces. Unii pleacă imediat la cererea asistentelor, însă alții au nevoie de mai multe îndemnuri. Oricum ar fi, lumea începe să iasă din saloanele pacienților, cărând după ei haine și poșete; această femeie îi urmărește pe toți, uitându-se prin geamuri și-n saloane.

Îl descoperă pe-al lui Caitlin. Nu-i chiar așa de greu, date fiind apropierea de oficiul asistentelor și designul în sine al secției de Terapie Intensivă, gândit astfel pentru vizibilitate. E important ca personalul medical să vadă în interiorul saloanelor, în caz de urgență.

Nu e nevoie să-i văd eu însămi pe soții Beckett ca să-mi dau seama că deja i-a identificat. O văd în atitudinea ei, în gura mare de aer pe care o înghite iute și pe care o reține în plămâni. În timp ce mă uit la ea, mijește ochii, făcând parcă zoom cu ei, ca atunci când pornești lentilele unui aparat foto, aducând obiectele mai aproape și făcându-le mai clare.

Atunci îmi las și eu privirea să rătăcească la soții Beckett, să văd ce vede și ea. De partea cealaltă a geamului, aceştia stau jos, supraveghind-o pe Caitlin așa cum au făcut în toate aceste zile de când se află aici, deși nu sunt obișnuită să-i văd așa, din afara salonului, în loc să fiu cu ei. Pare o intruziune, ca și cum aș fi vreun fel de voyeur pentru că urmăresc ce se întâmplă, dar, totodată, descopăr că mi-e imposibil să-mi smulg privirea.

Asistenta de pe tura de noapte nu-i acolo, și nici Jackson. Mai devreme au fost polițiștii, care au stat de vorbă cu soții Beckett, dar au plecat și ei. Momentan, în salon cu Caitlin nu se află decât domnul și doamna Beckett, iar mișcările, gesturile lor sunt tandre și pline de afecțiune. Inițial mi se taie respirația în timp ce stau aici, mișcată de cât de înduioșătoare pare întreaga scenă pentru cineva care o urmărește din afară.

Doamna Beckett e proptită pe marginea patului. Ține o cârpă moale în mână cu care șterge ușurel părțile vizibile ale feței lui Caitlin. Aceasta are în continuare capul înfășurat în pansament, deși i-a fost desfăcut și prins la loc pentru a i se verifica tăietu-

ra, iar cu el, plus tubul endotraheal prins de față și care îi întinde pielea, doamnei Beckett chiar nu-i mai rămâne mult de curățat.

După ce termină, lasă cârpa deoparte și pune mâna pe un tub de strugurel, pe care-l trece peste buzele lui Caitlin, hidratându-le pe cât de bine poate în jurul furtunului. În tot acest timp, domnul Beckett stă pe scaun lângă ea, aplecat în față și cu mâinile pe genunchii soției sale. Când ea termină cu tubul de strugurel, el îl ia, apoi îi pune capacul și-l așază deoparte, iar după aceea se întinde să își prinde soția de mână. Intimitatea dintre ei, ca familie și cuplu, e de netăgăduit, și simt un junghi de invidie din pricină că relația cu părinții mei nu-i și ea la fel.

Glasul femeii pare unul de scuză atunci când vorbește:

— La dracu', lui Caitlin i-ar fi displăcut enorm toate astea! zice, duritatea cuvintelor sale tăindu-mă parcă precum un cuțit.

— Ce anume i-ar fi displăcut? întreb, revenind aici și smulgându-mi ochii de la soții Beckett pentru a mă uita la ea, deși e atât de captivată de ce se întâmplă în salon, încât nu-mi întoarce privirea.

— Asta! Ei, răspunde tânăra, mai tare acum, în voce strecurându-i-se dezgustul în vreme ce face un gest amplu cu brațul pentru a cuprinde întreaga scenă. Cum au împresurat-o amândoi, adaugă.

Privirea îmi fuge iar la salonului lui Caitlin, unde acum văd că domnul Beckett se ridică de pe scaun și rămâne în picioare. Vine să stea lângă soția sa. Își lasă mâinile să cadă pe umărul ei, înfigându-și degetele mari în carne, pentru a o masa. Ea își lasă mâinile să se desprindă de Caitlin și să-i cadă în poală. Se cocoșează, rezemându-se de el, o formă de a-și manifesta starea de oboseală adunată după toate aceste zile nesfârșite în care n-a plecat deloc de-aici, îngrijindu-se de Caitlin, noaptea dormind în sala de așteptare sau, mai probabil, fără să doarmă deloc. Domnul Beckett îi spune ceva. Nu-l aud, dar văd că i se mișcă buzele și apoi observ cum ea clatină ferm din cap – un nu hotărât –, și-mi dau seama că se străduiește s-o convingă să plece, să vină acasă cu el pentru restul nopții și să doarmă. Însă ea nici nu vrea s-audă.

Mă întorc și mă uit la fața acestei tinere, căutându-i privirea.

— De ce i-ar displăcea asta? o întreb.

Normal că înțeleg de ce ar urî faptul că e inconștientă, că poartă scutec de adult și că urinează într-o pungă. Dar nu la asta se referă ea.

Se uită la mine, apoi își întoarce capul printr-o mișcare lentă.

— Nu ar pune botul la șarada lor.

— Șarada lor?

— Nu sunt cine se prefac că ar fi. Caitlin își ura părinții. Pe amândoi, dar mai ales pe ea. Ar muri dacă ar ști ce se întâmplă în clipa asta.

Mă uit înapoi în salon, de unde domnul Beckett tocmai pleacă. Și-a luat un pardesiu pe el și se apropie de ușă, cu spatele spre doamna Beckett. Aceasta a rămas tot lângă pat, unde potrivește perna și apoi trage până la gâtul lui Caitlin o pătură termală. Nu va dura mult și asistenta de pe tura de noapte îi va cere și ei să plece, și îmi imaginez cum doamna Beckett trebuie să se bucure de aceste ultime minute înainte să retragă în sala de așteptare. Trage pătura mai sus decât aș face-o eu și mă gândesc cât de ușor ar fi să sufoci o persoană inconștientă dacă ai dori asta, deși avem pereții de sticlă, iar oficiul asistentelor e foarte aproape, însă de cele mai multe ori toată lumea e prea ocupată ca să observe un lucru de genul ăsta. Numai țipătul dispozitivelor medicale care indică modificări ale ritmului cardiac, a tensiunii și a altor semne vitale ar putea atrage atenția că-n interiorul salonului se întâmplă ceva, cu toate că adesea chiar și acelea sunt alarme false și de fapt nu necesită acțiuni imediate.

Mă întorc să o întreb pe femeie de ce Caitlin îi urăște atât de mult.

Dar a dispărut.

Când ies pe ușile intrării principale mă izbește un val de aer arctic.

Port haina după mine. O strâng în mână, pentru că nu mă mai sinchisesc să încetinesc ca să o îmbrac. Mi-ar lua timp, secunde prețioase, pe care nu știu dacă le mai am. Mă reped afară pe ușă și icnesc, uluită pe moment de șocul provocat de

aerul rece care mă întâmpină afară în vreme ce mătur strada cu privirea.

Poate am pierdut-o deja. Ar putea să fie prea târziu.

Nu am brațele descoperite – port un cardigan voluminos, strâns peste uniformă –, deşi aerul de iarnă se strecoară cu uşurință prin material, iar faldurile cardiganului flutură în toate părțile pe când sprintez în jos pe rampa care duce în parcare şi apoi pe Wellington, cercetând cu privirea trotuarele şi strada în căutarea gecii femeii. Doar ce-a trecut ora de vârf, dar străzile sunt tot la fel de aglomerate, pline de autobuze şi maşini oprite înainte de intersecțiile aglomerate, unde pietonii trec strada, oprind astfel curgerea traficului. E lume peste tot, aşa că-i greu să-mi dau seama unde să mă uit mai întâi.

Cerul este întunecat. Soarele a apus de multe ore, cu toate că-n clădiri sunt aprinse becurile şi s-au aprins şi cele de pe stradă, iar fiecare maşină care trece proiectează un nimb orbitor de lumină ce-mi îngreunează şi mai mult vederea. Din spate, toți arată aproape la fel cu geci groase, jachete şi căciuli, şi n-am uitat că femeia care a intrat în spital era minionă, ceea ce înseamnă că oricine mai înalt sau mai mătăhălos ar acoperi-o cu totul.

Pornesc în jos, pe Wellington, şi abia acum, la o stradă depărtare de spital, îmi îndes mâinile înghețate în haină, cu degetele amorțite în timp ce mă căznesc să prind fermoarul şi să-l trag în sus. Îmi lăcrimează ochii de la frig. Şi-mi curge şi nasul, pe care mi-l şterg pe mânecă.

Parcă se face şi mai frig pe măsură ce mă îndepărtez de spital. Vântul prinde putere, şuierând pe lângă colțurile clădirilor, astfel încât îi aud urletul ce seamănă cu un coiot în noapte. Construcțiile mai înalte oferă protecție contra vântului, însă, în clipa în care trec de ele, în spațiul descoperit al străzii, aerul mă absoarbe ca vidul şi îmi este aproape imposibil să rămân dreaptă, să nu cedez în fața vântului.

Undeva, în apropiere, dinspre terasa din față a unui apartament cu două sau trei camere, vine vaietul melancolic al unor clopoței loviți fără milă de vânt.

Mă îndrept spre est, în direcția Halsted, deşi nu am de unde să ştiu încotro s-a dus femeia. La fel de bine ar fi putut să o ia

și spre vest, către Sheffield. Încerc să ghicesc și, după cum se dovedește, am dreptate, pentru că, în mijlocul unui mic grup de oameni înghesuiți unul într-altul și așteptând să se facă verde la intersecția dintre Halsted și Wellington, disting o geacă din surplusurile armatei.

Semaforul se face verde, și mă tem că se va face iarăși roșu înainte s-ajung acolo sau că șirul de mașini care o iau dreapta pe Halsted mă va împiedica să traversez. Pietonii au prioritate, dar asta nu înseamnă că mașinile, mai ales șoferii blocați la ora de vârf și grăbiți nevoie-mare să ajungă acasă, respectă regulile. O rup la fugă, simțindu-mă ușurată când intru în intersecție. Femeia se îndepărtează cu viteză. Are mâinile în buzunarele gecii și gluga trasă cu totul peste capul aplecat. O urmăresc din spate, hotărâtă să nu o scap din ochi. În timp ce rămân pe urmele ei, gluga îi e suflată de vânt, lucru care îi scoate la iveală părul aproape negru. Femeia pipăie cu mâna goală după glugă și și-o trage furioasă înapoi pe cap, dar în zadar; vântul i-o smulge imediat la loc. Acum mergem contra vântului, pe pantă, în sus, și ne chinuim să ne menținem echilibrul, abia târându-ne.

— Scuză-mă! strig, însă cuvintele îmi sunt luate de rafala care le poartă undeva, departe, în urma mea, către intersecția dintre Wellington și Halsted.

Încerc din nou, mai tare de această dată, practic strigând, dar tot în van. Mai sunt cel puțin șase persoane între mine și această femeie, și trebuie să îmi fac loc cu forța printre ele ca să încerc s-o prind din urmă.

Răsuflu cu greutate din pricina efortului, dar scurtez distanța. Când mă apropii suficient, mă întind s-o prind de braț, însă ea merge mai repede decât mine, așa că nu izbutesc decât să îi ciupesc materialul gecii. E destul însă ca să-i atrag atenția, suficient cât să încetinească și să se întoarcă atunci când simte că a fost atinsă.

Inițial, îmi închipui, are impresia c-a atins-o cineva accidental, dar apoi mă privește mai atent și face ochii mari de surprindere când mă recunoaște.

Se oprește complet pe trotuar și se întoarce cu totul spre mine.

— Eşti asistenta, nu? mă întreb.

Dau aprobator din cap în vreme ce ea-şi încrucişează mâinile la piept, iar vântul îi suflă părul din spate, astfel încât i-l flutură în jurul feţei, făcându-l să semene cu tentaculele unei caracatiţe.

— Ce faci? Mă urmăreşti? întreabă, fără să-i vină a crede, în timp ce stăm acolo, faţă în faţă, doi bolovani în mijlocul unui râu vijelios, tăind apa pe când oamenii se mişcă în jurul nostru şi trec mai departe, fără să pară deranjaţi în vreun fel.

— Nu! îi răspund, stânjenită de acuzaţie.

— Atunci, ce faci? mă întreabă cu brutalitate.

Îmi caut cuvintele.

— Ai plecat aşa de repede! N-am apucat să te întreb…

— Deci mă urmăreşti.

— Da! Îţi cer scuze!

Mă simt ca o proastă.

— Ar fi trebuit să spun da, te urmăresc, dar nu aşa cum ţi-ai imagina.

— Ce doreşti?

— Cine eşti şi de unde o cunoşti pe Caitlin? zic, îmblânzindu-mi vocea.

— Ce mama dracului eşti tu, poliţia?

— Nu! răspund, clătinând din cap. Sunt doar o asistentă.

— Nu ştiam că asistentele pun atât de multe întrebări.

Mă studiază câteva secunde, timp în care mă gândesc că nu îmi va răspunde. Cred că mă va ignora şi gata, întorcându-mi spatele şi lăsându-mă aici.

Dar apoi zice:

— Locuia cu mine.

— Caitlin?

— Nu, prinţesa Kate, replică ea, lăsându-mă să mă simt ca o cretină.

Deci face mişto de mine!

— Caitlin, normal!

— Eraţi colege de apartament?

— Da! Eu dădusem un anunţ că îmi caut o colegă, şi aşa m-a găsit.

— N-o cunoşteai dinainte?

— Nu!

— Cum era să stai cu ea?

— În regulă. Cred, deşi în ultimele săptămâni părea destul de încordată. Nu mai răspundea la telefon. Când am întrebat-o pe cine evită, mi-a răspuns că nişte firme de recuperare, şi poate chiar aşa era. Uneori lipsea câteva zile la rând, până când ajungeam să cred că plecase de tot, iar atunci se întorcea aşa, din senin.

— Unde se ducea?

O ridicare din umeri.

— Cred că se întâlnea cu cineva, spune ea. Poate că stătea cu el. Asta e tot ce vrei să ştii? mă întreabă apoi, fără să mai aştepte să-i răspund.

Dă să plece, iar atunci, din reflex, încerc să o prind de braţ şi s-o opresc, dar se smuceşte instantaneu.

— Scuze! spun, trăgându-mi mâna înapoi. Nu! Mai era ceva. Vreau să-mi spui ce ai vrut să zici acolo, la spital. Când ai pomenit că îşi ura părinţii. Ce-ai vrut să zici cu aia?

Îşi dă ochii peste cap, gest deloc atipic şi pe care l-ar face şi Sienna.

— Nu-i chiar atât de greu de priceput.

— Nu, ai dreptate! Înţeleg asta, spun, vorbind repede, îngrijorată că îşi va pierde interesul faţă de mine şi mă va lăsa din nou aici, înainte să încheiem discuţia.

Ar fi trebuit să-mi formulez altfel întrebarea.

— Doar că am rămas surprinsă. Din felul cum vorbeşte doamna Beckett, pare că o adoră pe Caitlin. Nu mi-am închipuit vreodată că ar fi existat o animozitate între ele.

— Ei bine, ţi-ai imaginat greşit.

Se întoarce iar să plece. Dar, aproape imediat, se răsuceşte şi-mi aruncă:

— Îţi faci atâtea griji că în salonul lui Caitlin a intrat cineva care n-ar fi trebuit să fie acolo. Dar dacă pericolul e deja înăuntru?

Nu e faptul că mă gândesc că doamna Beckett i-ar fi dat brânci de pe pasarelă. Normal că nu aş crede aşa ceva, şi ştiu şi că, dacă poliţia l-ar găsi pe Milo Finch, l-ar aresta imediat.

Totuşi, simt că mi se taie răsuflarea. Am rămas fără glas. Nu mai pot să scot nimic. Mai apuc doar să mă uit cum femeia asta se întoarce iar şi dispare în noapte.

O pală de vânt se stârneşte exact acum. Furia aerului de iarnă mă atacă brusc, iar vântul îmi răsfiră părul înainte să se strecoare pe sub gulerul hainei şi să-mi atingă pielea. Îmi trag gluga e cap şi-mi închei fermoarul până sus de tot.

Îmi aud numele strigat de undeva din spatele meu.

— Meghan!

Mă răsucesc întra-acolo. În urma mea, pe trotuar, se află un grup de persoane. Semaforul de la intersecţie tocmai s-a făcut verde, şi oameni traversează cu toţii strada, mişcându-se înspre mine ca o haită. Îi studiez pe toţi, privind cu atenţie fiecare faţă bătută de vânt, când îl văd pe domnul Beckett cum se desprinde din mulţime.

Inima îmi bate cu putere, şi picioarele îmi amorţesc în timp ce-l urmăresc cum înaintează plin de încredere, făcându-şi loc printre oameni, cumva indiferent la frig.

— Am zis eu că tu eşti, dar nu eram sigur, începe când ajunge lângă mine, cu ochii aţintiţi în aceeaşi direcţia în care tocmai a dispărut femeia, ceea ce mă face să mă întreb dacă o vede sau dacă ştie cine e. Te-am văzut de-acolo, adaugă, arătând cu mâna undeva în spatele său, de partea cealaltă a intersecţiei, lucru care mă face să mă întreb: De unde de-acolo?

De cât timp mă urmăreşte? Oare a văzut că noi două am stat de vorbă?

Privirea i se întoarce la mine. Zâmbeşte şi spune:

— Meghan, pe aici te duci acasă?

Încerc să-mi stăpânesc tremurul vocii, însă e imposibil din cauza vremii şi-a tulburării:

— Da! îi răspund, deşi nu-i adevărat.

Zâmbeşte din nou, evident mulţumit.

— Atunci putem să mergem împreună. Şi eu mergeam într-acolo şi nu m-ar deranja compania.

Înghit cu greutate, simţindu-mi saliva groasă.

— OK! şoptesc, cu răsuflarea vizibilă în aerul rece, în timp ce ne întoarcem şi pornim unul lângă altul pe trotuar, mai

aproape decât mi-ar plăcea din cauza mulțimilor de oameni.

— Mereu te duci acasă singură, așa?

— Da! N-am mult de mers. Nu e departe, iar mișcarea îmi face bine.

— Nu știu cât de sigur mai e să mergi singur în acest oraș seara, replică el.

Eu îmi mențin privirea în jos. Totuși, îi simt ochii ațintiți asupra mea, studiindu-mă.

— Meghan, trebuie să mă ierți! O dată tată, mereu tată. După ce-am crescut o fiică, mi-a rămas întipărit să fiu protector. Dar tu ești o femeie cu capul pe umeri și sunt sigur că ești înțeleaptă și atentă și că rămâi mereu pe străzi aglomerate atunci când ești singură. Acestea fiind zise, da, chiar e frig, adaugă el, vârându-și mâinile și mai adânc în buzunare.

— Ajungi să te obișnuiești! spun, deși e o minciună.

Nu ajungi niciodată să te obișnuiești cu un asemenea frig. În zilele următoare, meteorologii au anunțat că probabil o să avem parte de un frig și mai năprasnic din cauza unui vortex polar care vine dinspre Polul Nord, cu temperaturi de până la –20 de grade noaptea și un vânt înghețat și mai cumplit, care o să ne facă să le resimțim de până la –30 de grade Celsius. Nu e deloc atipic pentru ianuarie, iar noi, cei din Chicago, suntem obișnuiți; astfel de temperaturi brutale nu ne fac să cedăm, dar nici nu înseamnă că ne plac.

— Chiar așa? mă întreabă el, nevenindu-i să creadă. Pentru că eu am locuit toată viața în Chicago și n-am ajuns să mă obișnuiesc cu așa ceva.

— Te ajută să te menții în mișcare. Cu cât mergi mai repede, cu atât mai bine. Menține sângele în mișcare.

Chicotește.

— Îmi place de tine, Meghan! Ești foarte isteață. Foarte perspicace. Și vezi mereu partea bună a lucrurilor.

Am ajuns la Broadway, la doar câteva străzi est de Sheffield, ceea ce mă va duce acasă.

— Încerc, deși nu-mi iese de fiecare dată. Pot să devin și foarte pesimistă. Eu o iau pe aici.

Pășesc pe lângă el să o iau pe Broadway, nerăbdătoare să scap de el și să rămân singură.

— Sigur ne vedem mâine!

Însă domnul Beckett spune, privind în jur şi cercetând intersecţiile înainte ca privirea să-i revină la mine:

— Mai merg cu tine o vreme, mă gândesc că-i mai bine aşa! Ştiu că eşti o fată isteaţă şi că vei fi în siguranţă, dar pur şi simplu m-aş simţi mai bine dacă aş mai rămâne un pic cu tine. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ai păţi ceva.

Simt o strânsoare în gât.

— A, nu! mă împotrivesc. Nu pot să vă cer să faceţi asta. Sincer, sunt bine. Fac asta tot timpul. Şi e şi foarte frig. Ar trebui să mergeţi acasă!

— Nu, insist, spune el. Şi-n plus, după cum îţi poţi imagina, nici nu prea sunt foarte nerăbdător să mă întorc într-o casă goală. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Îmi place prezenţa ta. Şi Ameliei îi place. Nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă n-ai fi fost tu.

— Pur şi simplu îmi fac treaba.

— Meghan, nu te subestima! Ţi-ai dat mai mult decât doar silinţa.

Aşteptăm să se facă verde, iar apoi traversăm strada şi ne îndreptăm spre nord pe Broadway.

— Locuieşti singură? mă întreabă, şi nu mă simt deloc în largul meu când îi aud întrebarea.

Îmi caut cuvintele, pe care ar trebui să le găsesc cu uşurinţă. Locuiesc sau nu singură?

— Scuză-mă că mă bag aşa, dar am observat că nu porţi verighetă.

— Nu! răspund cu un glas firav. Nu locuiesc singură. Stau cu fiica mea.

— Bine, sigur! Îmi amintesc c-ai spus că ai o fiică. Să creşti fetiţe nu e deloc pentru cei slabi de inimă. Aşadar, ai divorţat?

— Da!

— De cât timp?

— Aproape un an.

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, dar, dacă nu vă deranjează, aş prefera să nu vorbesc despre asta!

Încă o dată, îi simt privirea aţintită la mine, privindu-mă de undeva de sus, căci e cu cel puţin ١٥ centimetri mai înalt decât

mine.

— Sigur! Scuze! Schimbă tactică: Uite, Meghan! Mă bucur c-am dat peste tine așa! Voiam să vorbesc cu tine despre Amelia. Nu știu unde altundeva am putea să discutăm despre asta. Îmi fac griji pentru ea.

— E de înțeles.

— Nu se simte bine.

— Nu! Nu se simte. Văd că îi foarte greu cu asta, așa cum i-ar fi oricărei mame. Dar psihologii din spital și preoții vă stau oricând la dispoziție. I-ar face bine să stea de vorbă cu cineva, dacă aveți impresia că ar fi dispusă și credeți că ar ajuta-o.

— Poate, răspunde el și încuviințează cu o mișcare din cap, deși Amelia e o persoană discretă. Nu știu ce părere ar avea să stea de vorbă cu un psiholog. De fapt, amândoi suntem persoane discrete, motiv pentru care aș aprecia dacă ai păstra discreția când vorbești cu alții despre noi. Poliția are o anchetă în desfășurare, dar nu vrem să-și bage prea mulți nasurile în viețile noastre personale.

— Eu… eu n-aș face nimic.

— Nu?

Știe că nu-i adevărat. M-a văzut mai devreme când stăteam de vorbă cu colega de apartament a lui Caitlin. Știe cine e. Clatin din cap, dar lipsit de convingere și, când vede că tac, domnul Beckett îmi spune:

— De dimineață, am primit un telefon de la acel detectiv. Avea ceva interesant să-mi dezvăluie.

— Ce anume? întreb, simțind cum mi se iuțesc bătăile inimii.

— A zis că ieri, când te uitai la pozele de cazier, le-ai spus ceva despre Jackson.

Strâng din dinți și simt că mi se încleștează gâtul, fiindu-mi imposibil să mai înghit și să respir.

— Îmi pare rău! spun, simțindu-mă prinsă cu mâța-n sac și ca o proastă pentru că mi-am închipuit că poliția va da dovadă de mai multă discreție cu informațiile pe care le primește.

— Meghan, nu te învinovățesc. Apreciez că ai mare grijă de Caitlin. Am discutat cu Jackson. L-am întrebat dacă e adevărat ce-a spus poliția, și este. Nu era în Londra, așa cum a zis. Era

aici, în Chicago. S-a dovedit că anul acesta a fost de multe ori aici, în Chicago, iar noi n-am ştiut nimic. O ține ascuns față de noi și față de soția sa, spunând că e în Toronto sau Detroit ori cine știe ce alt loc cu serviciul. Încă nu i-am spus nimic Ameliei. Şi-așa acum are destule pe cap şi n-ar trebui să-şi facă griji şi din cauza asta, dar Jackson se vede cu o femeie aici, în oraş. Are o aventură. Informația cum c-ar fi în Londra cu serviciul era doar o acoperire.

— Oh! Îmi pare rău!

— Da! Şi mie! M-a luat prin surprindere. Eu credeam că Jackson și soția lui au o căsnicie fericită. Sunt căsătoriți de cinci ani şi, în ultima vreme, Amelia îl tot îmboldește să facă nepoți, însă acum îmi imaginez că nu mai e cazul.

Rămâne tăcut preț de câteva secunde.

— Din partea lui chiar nu mă aşteptam să facă aşa ceva. Credeam că l-am crescut să fie o persoană mai bună, dar spune că s-a îndrăgostit.

Mai zic o dată că-mi pare rău.

— Da, n-avem cum să ştim chiar tot despre cei apropiați nouă.

— Adevărat! Foarte înțelept! spune el, apoi se oprește. Meghan, motivul pentru care ți-am cerut să nu discuți cu alții despre familia noastră este că oamenii spun povești. Spun minciuni, continuă domnul Beckett. De exemplu, Amelia preda la clasa a cincea. Îi plăcea enorm să fie profesoară. Era cu adevărat pasionată de asta şi foarte înzestrată – pentru asta s-a născut, practic. Asta visase să facă încă de când era copilă. Mulți ani, a predat în școli publice, până când s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Mă întorc spre el, extrem de curioasă.

— Ce anume?

— O elevă de-a ei a mințit. Le-a spus părinților ei că Amelia i-a făcut rău. Nu era deloc adevărat, se grăbește el să adauge, în caz c-aş crede altceva, şi aşa şi e.

Mă duc imediat cu gândul acolo, la doamna Beckett, care le face rău elevilor ei. Domnul Beckett reia, explicându-mi:

— Ce s-a întâmplat de fapt a fost că această elevă dăduse de belea pentru că făcuse probleme în clasă şi tot ea s-a întâmplat să cadă în timpul pauzei și să se aleagă cu o vânătaie. Când

părinții ei au întrebat-o ce-i cu vânătaia, le-a spus că de vină era doamna Beckett, care o strânsese de braț cu putere când țipase la ea. Amelia n-o atinsese niciodată pe fata aceea.

— Ce-a urmat? întreb în timp ce mergem pe Broadway.

— Părinții fetei i-au spus directorului, care n-a mai avut de ales și-a chemat Protecția Copilului. Există nişte consecințe dacă eşti chestionat de Protecția Copilului. A început să umble vorba cum că Amelia era anchetată pentru un presupus abuz asupra unei eleve. Complet nefondat şi nesusținut de probe, firește – alți copii au depus mărturie că n-o văzuseră niciodată pe Amelia atingând-o vreodată pe acea copilă –, dar, deşi a fost absolvită de orice vină, Amelia a avut de suferit. Colegii ei de serviciu și părinții copiilor cărora le preda nu au mai privit-o niciodată la fel. Amelia și-a dat demisia, ceea ce a afectat-o foarte rău. Eu i-am sugerat să încerce să se angajeze ca profesoară la o altă şcoală, în alt cartier – un nou început –, însă Amelia nu mai era sigură că ar vrea să mai pună vreodată piciorul într-o sală de clasă. Dacă acea situație ajungea să se repete? Trage aer în piept înainte să continue, hotărât să ofere mai multe detalii: Amelia a întâmpinat destule probleme de-a lungul vieții, iar relația ei cu Caitlin a decurs și ea cam la fel, un lung şir de dezamăgiri.

— Adică? întreb pe când ajungem în intersecția de la Barry, unde e o trecere de pietoni, la care mașinile așteaptă la semafor.

— La fel cum visase toată viața să devină profesoară, Amelia visa şi să devină mamă. Își dorea mai mult decât orice o fiică. Ea şi mama sa fuseseră incredibil de apropiate. Erau practic de nedespărțit înainte ca mama ei să sufere un atac de cord şi să moară. Amelia visa că va avea și ea parte de o relație asemănătoare cu Caitlin, dar n-a fost cazul. Caitlin a fost un copil dificil, reia el, și când o face, mă întorc și văd o schimbare în expresia lui, și în glas i se simte ceva similar cu resentimentul sau dezgustul: Detest să vorbesc de rău după tot ce s-a întâmplat, însă, când era micuță, Caitlin nu suporta să i se pună nu. Spre deosebire de alți copii, care poate făceau mutre sau trânteau uşa propriei camere, ea suferea accese de furie și făcea tot posibilul să obțină ce-și dorea. Chiar nu aveai ce să faci cu ea. Cu Caitlin, era deja de domeniul patologicului, adaugă el.

Îmi oferă imaginea adevărată a femeii care zace inconştientă pe patul de spital, unde are nevoie de supraveghere atentă.

— Caitlin avea 11 sau 12 ani când a avut loc investigaţia celor de la Protecţia Copilului. Ori de câte ori Amelia îi refuza ceva – ca, de pildă, să nu-i mai cumpere dulciuri sau haine –, Caitlin se prefăcea c-ar fi fost rănită sau ceva. „Dă-mi drumul, mă doare!" ţipa în public până când începea lumea să se uite la ea. Eu şi Amelia încercam să ne purtăm ca şi cum n-ar fi fost mare brânză. Caitlin, ne spuneam nouă înşine, era o adolescentă al cărei creier continua să se dezvolte. Nu ştia ce face. Nu era conştientă de consecinţele propriilor cuvinte şi fapte. Odată, când se înfuriase pe Amelia din cine ştie ce cauză – nici nu-mi amintesc ce fusese, oricum, ceva lipsit de importanţă –, a luat telefonul şi a sunat la 911. I-a spus dispecerului că mama ei îi face rău. A venit poliţia, pentru că trebuia să vină, şi, pentru a doua oară în viaţa ei, Amelia a fost anchetată de Protecţia Copilului. Toată viaţa, eu şi Amelia a trebuit să ne comportăm cu mare grijă în preajma lui Caitlin, temându-ne să facem ceva care ar putea s-o deranjeze. Însă pe Amelia, în special, a ajuns s-o prindă într-un adevărat blocaj emoţional mortal, pentru că îşi dorea mai mult decât orice să fie apropiată de fiica ei, să-i fie confidentă, să fie o mamă bună. Ai şi tu o fiică. Sunt sigur că-nţelegi. Noi avem doi fii, însă Amelia e singura fiică. Amelia ar fi făcut orice să-i câştige afecţiunea şi dragostea, ceea ce era o chestiune întipărită din născare. Imaginează-ţi, adaugă el, să iubeşti atât de mult şi complet necondiţionat această făptură minusculă, iar apoi, într-o zi, ea să se întoarcă împotriva ta şi să devină o sursă pentru atâta suferinţă!

Nu pot să-mi imaginez. Nici nu pot să suport să mă gândesc la aşa ceva. Are şi Sienna momentele ei, dar nu m-ar răni vreodată aşa.

— Ori de câte ori Caitlin făcea ceva rău, reia domnul Beckett, apoi se opreşte, cugetând la ce urmează să spună mai departe, îi frângea inima Ameliei şi o împingea şi mai mult spre punctul de-a ceda.

Mă întreb ce vrea să spună prin asta. Dar, înainte să apuc să-ntreb, el schimbă subiectul:

— Sigur îi voi pomeni Ameliei despre un psiholog și o să văd dacă o să reușesc s-o conving să facă o încercare. I-ar prinde bine să discute cu cineva.

Atunci întinde mâna dintr-odată și mi-o pune pe braț, oprindu-mă în loc. Senzația mâinii sale pe braț – fermitatea ei și încălcarea spațiului personal – mă pun în încurcătură. Mi se taie răsuflarea. Mă întorc spre el, privindu-l din cap până-n picioare.

— Ideea e, adaugă atunci, cu o expresie devenită gravă, că nu știu ce-ar face Amelia dacă moare Caitlin. Nu ar supraviețui.

Mă retrag. Nu știu ce să spun sau cum să răspund la asta. Încerc să-mi găsesc cuvintele, să spun ceva liniștitor care să nu-mi trădeze starea de disconfort.

— Nu vreau să te încarc pe tine cu astea, reia domnul Beckett când vede că tac, privindu-mă în ochi, cercetător, înainte să fim întrerupți de sunetul înăbușit, care abia se-aude din cauza traficului și-a vântului, al unui telefon care sună.

— Îți cer scuze! adaugă, smulgându-și privirea dintr-a mea și vârându-și mâna în buzunarul pantalonilor ca să-și scoată telefonul.

Zăbovește cu ochii la numele apelantului.

— Vorbeam de lup. E Amelia, mă anunță. Pot s-o sun mai târziu, spune, ca și cum urmează să-și strecoare telefonul înapoi în buzunar și să continue discuția cu mine, însoțindu-mă mai departe.

— Nu! mă opun, parcă prea nerăbdătoare, iar apoi, ceva mai calm, adaug: Nu! Ar trebui să-i răspundeți și să vă asigurați că fiica dumneavoastră e bine.

— Da! spune el, gânditor. Cred că ai dreptate. Te descurci singură mai departe?

Încuviințez din cap.

— Voi fi bine. Doar o fac tot timpul.

În timp ce mă apropii de casă, mă gândesc că ce a zis el – că doamna Beckett n-ar supraviețui dacă ar muri Caitlin – a sunat aproape profetic.

Șaisprezece

Noaptea, visez urât. Vise tulburătoare, cu apartamentul cuprins de flăcări și cum întârzii la școală și nu-mi găsesc clasa. Așa o țin toată noaptea, astfel încât nu reușesc să dorm cum trebuie și să mă odihnesc. Prin urmare, a doua zi sunt obosită la serviciu. Îndeplinesc mecanic ce am de făcut, păstrând distanța și evitând cât pot de bine oamenii pentru că nu am niciun chef să discut cu cineva.

Pe la cinci, ies pe hol ca să-i trimit un mesaj Siennei.

I-am trimis unul și de dimineață. Am așteptat să ajung mai întâi la muncă pentru că nu voiam să-i scriu prea devreme și să o prind când încă mai era cu Ben, luând micul-dejun împreună sau în drum spre școală. Cum a fost spectaco-
lul? am întrebat-o și mi-a răspuns aproape imediat, cu litere mari:

FOARTE FRUMOS.

Mă bucur că ți-a plăcut! i-am scris înapoi, sperând că n-avea să sune lipsit de sinceritate. Chiar m-am bucurat că i-a plăcut spectacolul. Doar că m-am simțit invidioasă că a împărtășit experiența cu Ben, regretând că nu o răsfățasem eu mai întâi cumpărând bilete.

Îmi strecor telefonul în buzunarul cardiganului și apoi îl dau pe silențios, lăsându-l totuși pe vibrații, în caz că, dacă Sienna ar avea nevoie de ceva, să-l simt cum îmi vibrează în buzunar.

M-am lăsat acaparată de evenimentele din timpul zilei, așa încât abia acum îmi fac timp să-l verific iar.

Cum merge treaba? Tu și Nat vă înțelegeți bine? întreb, pentru că astăzi este ziua în care vor fi singure și se vor întâlni pentru prima oară. Situația nu e ideală. Știu asta și mă simt vinovată, dar chiar n-am ce să fac din cauza lui Dragă Evan Hansen, iar

ultimul lucru pe care mi-l doream era să îi răpesc această experiență și să-i spun că nu o las să se ducă.

Rămân cu telefonul în mână, în așteptarea unui mesaj care nu mai vine.

Nat nu terminase să se pregătească atunci când am plecat la serviciu de dimineață. Am ieșit din apartament înaintea ei, spunându-i să încuie ușa din interior, pentru că nu are cheie. Urma să meargă singură la slujbă, iar Sienna avea să ajungă acasă înaintea amândurora, deci putea ea să-i dea drumul înăuntru lui Nat.

Acum, după câteva minute de așteptat pe hol, vâr fără tragere de inimă telefonul în buzunarul cardiganului și mă întorc la treabă, deși mă îngrijorează lipsa răspunsului din partea Siennei.

O oră mai târziu, mai arunc o privire la telefon. Acum e trecut de șase, și Sienna tot nu mi-a răspuns. Mă simt tot mai tulburată. Sunt sigură că există o explicație rezonabilă (poate, îmi spun, ea și Nat se înțeleg atât de bine, încât nu s-a mai deranjat să se uite la telefon), dar îi trimit totuși un mesaj scurt și lui Nat, întrebând-o dacă e totul în ordine și anunțând-o că ajung și eu curând acasă.

Ora următoare mi se pare că durează la nesfârșit. Abia dacă reușesc să mă concentrez când se schimbă tura și trebuie să-i dau raportul asistentei de pe tura de noapte.

Ies iute din clădire imediat ce mi se încheie tura. Mă grăbesc să ajung mai repede acasă, șerpuind și evitând pietonii, înaintând cu rapiditate și pășind și pe șosea când văd că nu se înaintează cum vreau eu. Mai încerc de trei ori să o sun pe Sienna, dar tot nu-mi răspunde. Are adesea telefonul dat pe silențios pentru că, dacă nu l-ar da, ar răsuna toată ziua de la mulțimea de mesaje din partea prietenilor, însă, totodată, îl ține și tot timpul în mână, ceea ce înseamnă că, dacă s-ar uita la el, ar vedea cine o sună.

Mă grăbesc pe Sheffield, traversând în diagonală când ajung pe strada noastră. Văd apartamentul nostru cu trei camere în depărtare, dar parcă nu reușesc să ajung mai repede. Picioarele nu mi se mișcă pe cât de rapid aș vrea.

Îmi plimb privirea peste exteriorul clădirii. Din afară, livingul e învăluit în întuneric, și nu înțeleg de ce-ar fi. Lumina ar trebui să fie aprinsă. Sienna și Nat ar trebui să fie acolo, luând cina împreună în living și încercând să se cunoască mai bine una pe alta.

O simt până-n măruntaie.

S-a întâmplat ceva.

Mă reped în sus pe treptele de-afară. Înfig grăbită cheia în ușă, apoi intru în hol. Sui treptele spre etajul aș doilea. Undeva, dincolo de etajul întâi, apuc să văd ușa noastră, care e deschisă. Inima începe să-mi bubuie în piept. Iuțesc și mai mult pasul, urcând treptele câte două o dată, apoi ocolind balustrada și împingând cu palma ușa deschisă. Intru și dau peste muzica dată foarte tare de Sienna.

— Sienna! strig atunci când nu primesc niciun răspuns.

În apartament e aproape beznă. Dar în dormitorul ei, veioza de pe birou e aprinsă, împrăștiind o lumină slabă.

Las geanta să cadă chiar lângă ușă și aud cum conținutul i se revarsă afară. O las acolo. Mă îndrept spre camera ei și o găsesc stând pe pat, cu spatele la mine, scoțându-și afară lucrurile cu care a dormit. Sunt copleșită de ușurare. E aici. E bine!

Trag aer în piept, lăsându-mi inima să se liniștească înainte să vorbesc:

— La cât ai ajuns acasă? întreb, răpăind ușor în ușă cu nodurile degetelor.

Sienna se răsucește brusc.

— Ce…? face ea, scăpând pe podea tricoul pe care-l ținea în mână.

Am speriat-o. Din cauza muzicii nu m-a auzit când am intrat.

— Scuze! spun, ridicându-mi palmele în semn de pace, apoi mă apropii de boxa Bluetooth pentru a da volumul mai încet. N-am vrut să te sperii. Credeam că m-ai auzit când am intrat. Să știi că avem și vecini. Și nu cred că sunt la fel de mari fani Beyoncé ca tine.

Își dă ochii peste cap, dar mai durează câteva secunde până să-și revină.

— Credeam c-o să fiu omorâtă, spune ea, iar acel cuvânt, „omorâtă", capătă un înțeles cu totul nou îl lumina celor întâm-

plate.

— Sienna, nu-i de glumă cu asta, o cert. Apropo, ai lăsat uşa de la intrare deschisă.

— Ba nu, n-am lăsat-o, replică ea, sfidătoare ca întotdeauna, ca şi cum n-aş fi văzut adineauri uşa deschisă.

— Ba da, ai lăsat-o. Trebuie să te asiguri că este închisă şi încuiată, spun, ceea ce-mi aminteşte să-i mai trimit un mesaj proprietarului să o repare. Ţi-am trimis mesaj acum două ore. De ce nu mi-ai răspuns?

— Nu l-am văzut.

Se uită în telefon şi abia acum îl vede.

— Scuze! Am adormit după şcoală. Azi-noapte n-am dormit decât vreo trei ore.

Normal! Sigur spectacolul s-a terminat târziu. Ben, îmi spune ea acum, a scos-o să mănânce după spectacol. Când au ajuns acasă la el, pesemne se apropia deja de miezul nopţii.

Dar nu la asta îmi stă mintea acum.

— Unde-i Nat? o întreb, urmărind cum chipul Siennei se întunecă a nedumerire. Prietena mea? o lămuresc. Cea care locuieşte cu noi. Încă n-a ajuns acasă?

O clătinare din cap.

— N-am văzut-o. N-a ajuns.

Poate că Sienna se înşală. Poate că Nat a ajuns totuşi încoace, dar Sienna dormea, iar ea n-a reuşit să intre în holul de jos. Poate că a sunat la interfon să i se dea drumul, iar în acel moment Sienna dormea.

Aş vrea să mă înfurii. Dar mi-e imposibil, cel puţin acum. Prioritatea mea numărul unu este să o găsesc pe Nat şi să aflu unde s-a dus după ce n-a putut să intre în apartament.

Mă reped înapoi în living să-mi iau telefonul şi să verific pe Facebook dacă nu cumva Nat mi-a trimis vreun mesaj. În living e tot întuneric, aşa că aprind veioza şi becul, apăsând întrerupătorul. Încăperea e inundată de lumină.

Iar atunci văd, în lumina slabă proiectată de veioză, că sofaua extensibilă a fost făcută, iar pernele pentru şezut şi pernuţele au fost aşezate la loc. Măsuţa de cafea a fost împinsă unde era şi sacul enorm cu lucrurile lui Nat, care în urmă cu două zile

fusese așezat în fața televizorului, a dispărut, singura dovadă că s-a aflat vreodată acolo fiind o porțiune încrețită din covor.

Îmi duc mâna la gură și mă las să cad pe brațul sofalei.

Mă gândesc iar la pacienta mea, Anne, al cărei soț a omorât-o în bătaie. Am urmărit și eu procesul criminalului. Ba chiar într-o zi am mers și la tribunal, unde m-am așezat în partea din spate a sălii pentru că voiam să-i văd fața. În ziua aceea, când m-am dus acolo, depunea mărturie un detectiv de la Omucideri. Acesta a descris cum soțul lui Anne a abandonat-o acolo, cu hemoragie internă, după ce-o bătuse. Știu de la serviciu că hemoragiile interne pot apărea brusc, că sunt dureroase și rapide sau lente – o moarte tăcută, insidioasă, un firicel de sânge care duce la o pierdere de sânge prea gravă ca persoana să mai poată fi salvată. Zile întregi după proces am tot stat și m-am gândit cum o fi murit Anne: brusc și dureros sau lent.

Oare a intrat în șoc? Oare i-au cedat organele? Oare copiii ei au stat și-au urmărit tot?

Mă gândesc la replica lui Ben când a auzit prima dată despre uciderea lui Anne, cum că nu pot să le salvez pe toate. Poate că avea dreptate. Poate că ar fi trebuit să-l ascult. Poate că nici n-ar fi trebuit să încerc.

— Mamă? întreabă Sienna, venind în spatele meu și punându-mi o mână pe umăr ca să mă consoleze. Ce s-a întâmplat?

Nat a plecat. A plecat de dimineață, după ce eu am ieșit să merg la muncă, și și-a luat și toate lucrurile cu ea. Nu avea de gând să se întoarcă, și mă întreb când s-a hotărât să plece, de dimineață sau în timpul nopții?

Sau și-a dat dinainte seama că urma s-o facă?

S-a întors la el, la Declan.

Simt cum teama îmi strânge măruntaiele.

Din asta n-are cum să iasă ceva bun.

Îi trimit un mesaj pe Facebook:

Nat, unde ești? Lasă-mă să te ajut.

Rămân trează toată noaptea, făcându-mi griji pentru ea. Reîmprospătez întruna pagina de Facebook, dar nu-mi citește mesajul. Intru pe pagina ei de Facebook și mă trezesc că mă uit iar la soțul său, Declan, și, de această dată, când îi văd chipul frumos, mă ia cu rău de la stomac și simt numai noduri în el. Când

îmi aduc aminte de toate lucrurile pe care i le-a făcut şi i le-a zis, nu mi se mai pare deloc atrăgător, ci hidos. Malefic. Mă întreb dacă şi-a pus în aplicare ameninţarea, cum că, atunci când ea urmează să se întoarcă acasă, o va încuia într-o cameră, aşa cum a jurat, unde o va lega de pat sau chiar mai rău. Îmi scapă un geamăt când mi-o imaginez pe Nat zăcând cu încheieturile legate cu coliere de plastic, prinsă de picioarele patului şi cu un ochi proaspăt învineţit, nasul spart, obrajii plini de vânătăi – pedeapsa pentru c-a plecat. Răzbunarea.

Mă întreb dacă, după ce va termina cu ea, va veni să se răzbune şi pe mine pentru c-am ajutat-o. Că am ţinut-o departe de el.

Mă gândesc la Sienna peste 20 de ani.

Mă gândesc ce-aş face dacă un bărbat i-ar face vreodată un asemenea rău.

L-aş omorî, îmi spun.

Noaptea durează o eternitate, dar până la urmă vin şi zorii. Răsare soarele. Viaţa merge mai departe.

Dimineaţă, o urmăresc pe Sienna cum se pregăteşte pentru şcoală. Stau cu cafeaua în mână în bucătărie şi îi văd reflexia în oglindă prin uşa deschisă a băii. Se machiază, deşi nu foarte mult, pentru că e perfectă şi fără farduri. Piele lipsită de cusur şi gene lungi şi groase. Anii se scurg cu repeziciune, şi mă gândesc iar la nopţile fără de sfârşit în care nu puteam să dorm deloc, pe când era bebeluş, şi-mi zic că aş da orice să am iar parte de ele.

După ce pleacă, îmi fac duş, mulţumită că urmează o zi liberă. Azi aş fi inutilă dacă ar trebui să mă duc la lucru. Undeva după nouă, îmi iau paltonul, mănuşile şi căciula şi mă aventurez în frig. Se apropie Crăciunul şi încă n-am început cu cumpărăturile. N-am niciun chef, dar în clipa asta mi-ar prinde bine aerul proaspăt şi distragerea.

Anul acesta nu prea am cui să-i cumpăr cadouri, ceea ce e un avantaj al divorţului, s-ar putea spune. Dar îi am pe Sienna, desigur, şi pe părinţii mei, şi mi-ar plăcea să caut nişte mărunţişuri şi pentru câteva dintre asistentele de la muncă. Mai întâi merg la un butic micuţ şi primitor, după care mă îndrept spre

un magazin cu obiecte drăguțe pentru amenajări interioare, cu magneți, suporturi pentru pahare și obiecte de artă vintage care mă fac să râd. Sigur aici voi găsi ceva pentru Luke și restul colegilor.

Îmi sună telefonul exact în clipa în care deschid ușa ca să intru în magazin. E îndesat adânc în geantă, așa că e greu să-l găsesc. Dau la o parte un portofel și un portfard, știind că probabil căutarea e oricum zadarnică. N-o să-l pescuiesc niciodată la timp.

Degetele dau de el la al treilea sau al patrulea apel. Îl scot din geantă, dar, imediat ce o fac, amuțește. Prea târziu! Pe ecran apare o notificare a unui apel ratat de la Sienna. Sunt uluită. Pur și simplu mă opresc în fața ușii deschise și mă uit în jos la numărul ei de pe ecran. Îndoiala și buimăceala îmi umplu mintea întrucât e abia trecut de ora zece dimineața, iar Sienna e la școală, sau cel puțin ar trebui să fie. Uneori îmi mai trimite mesaje de la școală, dat fiind că-și scoate pe furiș telefonul, când profesorul nu-i atent – Pot să ies azi cu Gianna? Mi-am pierdut sticla de apă. Ai cumpărat tampoane? Tâmpitul ăsta de calculator nu merge. –, însă nu sună. Mintea
mi-o apucă într-un milion de direcții diferite, ca de pildă, dacă ar fi bolnavă, m-ar suna asistenta, iar dacă ar da de belea la școală din cine știe ce motiv, atunci m-ar suna decanul. Niciodată n-ar suna chiar ea însăși.

Nu mai apuc să o sun înapoi. Aproape imediat, telefonul începe să-mi țârâie iar în mână și mă face să tresar, surprinsă de zgomotul neașteptat. E Sienna, care mă sună iar.

Dau imediat cu degetul mare pe ecran.

— Sienna? Ce s-a întâmplat? o întreb, lipindu-mi telefonul de ureche.

Acum intru în magazin și las ușa să se închidă încetișor ca să acopere zgomotul străzii, mașinile care trec prin față și oamenii care vorbesc la telefon, văzându-și de discuțiile lor. Îmi percep panica ascuțită, de neconfundat, din voce și mă gândesc la cum, în clipa următoare, Sienna o să râdă de reacția mea exagerată și că m-am speriat din nimic.

„Doamne, mamă! Relaxează-te! Sunt bine", ar spune, prelungind ultimul cuvânt pentru a-și sublinia spusele.

Dar nu se întâmplă asta.

Inițial, doar tăcere. Disting cu greu un sunet vag, ca o mișcare ușoară sau poate doar vântul. Continuă așa câteva secunde, astfel încât ajung la concluzia că trebuie să fie vreun apel format din greşeală în buzunar. Sienna n-a avut intenția să mă sune. Are telefonul în buzunar sau în rucsac şi m-a apelat din greșeală. Nici măcar nu-şi dă seama că m-a sunat de două ori. Ascult, încercând să disting unde se află, dar aud tot același lucru. Nimic care să mă ajute să-mi dau seama, nimic revelator.

Apoi, tăcerea e întreruptă de glasul unui bărbat: cuvinte reci şi fără milă, şi o voce modificată, ca și cum ar vorbi printr-un program de schimbare a vocii.

— Dacă vrei să-ți mai vezi vreodată fiica, o să faci exact ce-ți spun!

Icnesc şi fac ochii mari. Îmi pierd echilibrul și mă prăbuşesc pe spate, izbindu-mă de uşa închisă. Îmi duc o mână la gură şi mi-o apăs cu putere. Dintr-odată, nu mai pot să respir. Nu mai pot să gândesc; inițial, mintea mea nu poate procesa ce se petrece. Îmi desprind telefonul de la ureche și mă uit în jos la ecran să văd dacă nu cumva m-am înșelat, dacă nu Sienna e cea care a sunat, ci altcineva. Un număr greşit. Pentru că n-are cum, nu se poate să se întâmple aşa ceva! Nu mi se poate întâmpla mie.

Dar nu m-am înșelat. Numărul Siennei se uită înapoi la mine de pe ecran.

— Cine este, întreb, lipindu-mi iar telefonul de ureche, şi de ce se află la tine telefonul fiicei mele?

Iar apoi, în fundal, aud țipătul pătrunzător al fiicei mele:

— Mami! răcneşte.

E un țipăt disperat, ascuțit şi plin de panică, iar atunci îmi dau seama că acest individ nu are doar telefonul Siennei. O are şi pe ea.

O groază pură începe să-mi curgă prin vene. Sienna nu mi-a mai zis „mami" de cel puțin zece ani. Nici nu pot să-mi imaginez ce chestie oribilă trebuie să i se fi întâmplat dacă a făcut-o să redevină o copilă şi să-mi spună „mami". M-au părăsit de tot puterile. Nu știu unde se află. Nu știu cum să ajung la ea, cum să o ajut sau cum să fac să înceteze toate astea.

— Pleacă! poruncește Sienna.

Vocea îi tremură, așa că nici nu aduce cu ea însăși – de obicei foarte sfidătoare și sigură pe ea.

Frica îi e de neconfundat.

— Lasă-mă în pace! îi cere, acum plângând.

Sienna se poticnește în ultimele cuvinte, iar vocea îi cedează, astfel încât cererea ei nu are aceeași greutate ca și cuvintele rostite.

E îngrozită, și la fel sunt și eu.

— Sienna, scumpo! țip.

Urmează un zgomot de mișcare, sunete înfundate în fundal – acest bărbat, îmi imaginez, o face pe Sienna să i se supună, vârându-i cu forța o cârpă în gură ca s-o împiedice să mai vorbească sau să țipe, iar după ce aud acolo, fata mea i se împotrivește cât poate.

Îmi dau seama că nici măcar nu mai clipesc. Nu mai respir deloc.

Lacrimile îmi înțeapă ochii.

— Ce-i faci acolo? Cine ești? îi cer să-mi spună acestui individ, țipând în telefon astfel încât toți cei aflați în magazin se opresc din ceea ce fac și se uită la mine, se holbează, unii icnind și ducându-și mâinile la propriile guri, șocați, de parcă acest coșmar ar fi devenit unul comun. Ce i-ai făcut fiicei mele? Ce vrei de la mine?

— Ascultă-mă! răspunde bărbatul, cu glasul perfect strunit și calm, spre deosebire de-al meu.

În fundal, aud în continuare țipetele înfundate ale Siennei, un vaiet ascuțit și îndurerat, deși mai potolit cumva. Simplul fapt că le-aud mă face să mă prăbușesc în genunchi, și totuși nici măcar nu știu ce-i mai rău: plânsetul Siennei sau faptul că se tot estompează, până ce dispare cu totul în fundal.

— Unde este? Ce i-ai făcut? De ce nu o mai aud?

— Trebuie să faci exact ce-ți spun. Exact! Ai înțeles?

— Vreau să vorbesc cu fiica mea! Lasă-mă să vorbesc cu fiica mea! Trebuie să știu că e bine. Ce i-ai făcut?

— Eu n-am nimic de pierdut, răspunde bărbatul. Doamnă Michaels, tu ești singura care are ceva de pierdut. Acum trebuie să taci și să mă asculți, pentru că eu, unul, nu dau nici doi bani

dacă fiica ta trăieşte sau moare. Ce i se întâmplă depinde în întregime doar de tine. Acum, reia el, şi-n adâncul sufletul ştiu că e Declan.

E un act de răzbunare pentru că i-am luat-o pe Nat, pentru că i-am oferit adăpost şi am întors-o împotriva lui.

Sunt cuprinsă de panică.

— Ce vrei? îl implor. Fac orice. Doar să-mi dai fiica înapoi.

— Trebuie să virezi 10 000 de dolari în acest cont.

Mai că-mi sare inima din piept. 10 000 de dolari! O cerere de răscumpărare.

Nu mai aşteaptă şi nici nu mă întreabă dacă sunt pregătită. În clipa următoare, îmi turuie un cont bancar şi-mi recită un şir de numere, iar eu mă reped, disperată, la femeia care a rămas cu gura deschisă la casă, făcându-i semn ca un mim să ia un pix şi o hârtie. Caută prin sertar după ele, însă abia altă femeie, care stă într-o parte, la coadă, se caută prin poşetă şi mi le întinde.

— Eu… nu le-am reţinut. Te rog, mai spune-le o dată! implor, iar el o face.

— Ai cinci minute să virezi banii.

— Sau ce? întreb cu glas plin de panică. Nu… nu pot s-o fac. Am nevoie de mai mult timp. Nu pot s-o rezolv în cinci minute.

— Cinci minute! repetă bărbatul. Apoi moare!

Telefonul amuţeşte. Când desprind telefonul de ureche, numărul Siennei a dispărut. În neant. Mi se pare predictiv, profetic. Scot un geamăt. Primitiv, aproape animalic. Îmi duc mâna la gură, şi genunchii îmi cedează, astfel încât m-aş prăbuşi dacă n-ar fi mâna unui străin pe spatele meu care să mă sprijine.

Nu am timp să mă las distrusă.

În cinci minute, e posibil ca Sienna să moară.

Simt o mână pe umăr, şi mă scutur ca să scap de ea. Îi aud pe cei din jur vorbind. Îmi pun întrebări. Fără de sfârşit, în timp ce alţii stau deoparte, cu gurile căscate.

„E totul în regulă? Doamnă? Doamnă? De ce aveţi nevoie? Să sunăm la poliţie?"

4 minute şi 40 de secunde.

Mă trag la o parte, în căutare de spaţiu. Deschid aplicaţia bancară de pe telefon, dar degetele mele groase apasă, grăbite,

butoanele care nu trebuie. Dacă n-ar fi moştenirea bunicii, n-aş avea atâţia bani şi, slavă Domnului, pentru că nu ştiu ce s-ar întâmpla dacă nu i-aş avea.

Oare Sienna ar muri?

4 minute şi 20 de secunde.

Nu-i timp de stat pe gânduri. Nu-i timp să sun la poliţie. Mi-o închipui pe Sienna legată şi cu un căluş în gură. Bărbatul ăsta e un monstru; nu s-ar da în lături de la nimic. N-am de gând să risc. Un apel la poliţie mi-ar lua timp preţios, timp pe care nu-l am, şi pentru ce? Oricum n-ar găsi-o pe Sienna rapid.

3 minute şi 55 de secunde.

Îmi palpită inima. Aproape că nu mai suport bubuitul din piept.

Introduc informaţiile necesare ale utilizatorului şi selectez de unde ar trebui să virez banii, adică din contul meu de economii, unde e depozitată moştenirea de la bunica, de pe urma căreia s-a strâns o dobândă modică, întrucât până acum nu am investit în nimic. Selectez suma de trimis, iar apoi programez tranzacţia şi sper că se trimite, timp în care urmăresc scurgerea secundelor pe ceasul de la mână.

1 minut şi 20 de secunde.

1 minut şi 10 secunde.

1 minut.

Wi Fi-ul nu-i deosebit de puternic, şi îmi fac griji că va eşua, că voi pierde conexiunea înainte să fie trimişi banii. Dacă se întâmplă asta, nu mai am timp să încerc din nou.

Mă simt cuprinsă de regret.

N-ar fi trebuit s-o las să meargă azi la şcoală.

Ar fi trebuit s-o ţin acasă.

N-ar fi trebuit de la început să îmi fac de lucru cu Nat. N-ar fi trebuit să pun siguranţa ei mai presus de cea a Siennei.

E din vina mea! Din vina mea s-a întâmplat asta!

Umblu prin magazin cu telefonul în mână, şi toţi se feresc de mine, acordându-mi cât mai mult spaţiu, în încercarea de-a găsi un loc cu un Wi Fi mai bun, şi până la urmă găsesc. În cele din urmă, se face transferul.

Mă prăbuşesc în genunchi, suspinând.

Se întorc vocile:

„Doamnă. E totul în ordine? Cu ce vă putem ajuta? Am sunat la poliție. Sunt pe drum. Aveți nevoie de ceva? De apă? Să-i aducă cineva un pahar cu apă! Lăsați-i spațiu! Doamnă!"

Nu pot să le răspund. Am rămas prizoniera propriei minți, gândindu-mă că acesta nu are cum să fie finalul la toate. Nu știu ce va face el acum, că și-a primit banii. Îi va da drumul Siennei? Sau o va ține cu el?

Abia atunci îmi dă prin cap să verific aplicația de localizare ca să văd unde a dus-o pe Sienna.

Îmi țin răsuflarea cât timp se încarcă aplicația. Mă aștept să-mi spună că Sienna e pe vreo alee sau se mișcă cu 100 km/h pe autostradă. Aștept, plină de teamă, pentru că, dacă a luat-o dimineață, în drum spre școală, acum ar putea să fie deja în Wisconsin sau Indiana. Ba chiar Michigan.

Dar aplicația nu acolo transmite c-ar fi.

Sienna, mi se arată, e la școală.

Simt că mi se învârte capul. Nu înțeleg. Nu mai pricep nimic. Nu doar că telefonul Siennei se află la școală, pentru că apelul a venit de pe telefonul ei. I-am auzit glasul în fundal. Nu, aplicația nu se înșală. Nu și-a făcut update sau conexiunea mea din interiorul magazinului e slabă. Apăs pe buton ca s-o împrospătez și apoi urmăresc cum cele două săgeți mov se urmăresc una pe alta din nou și din nou pe ecran, făcându-și update, iar apoi se opresc, iar cuvintele din partea de sus transmit: Ultimul update acum.

Potrivit acestei aplicații, Sienna a fost la școală de la ora 8.02 în această dimineață. Potrivit aplicației, după ce-a ajuns de dimineață la școală, n-a mai plecat deloc de-acolo. A rămas la școală tot timpul.

Deci el o ține chiar acolo, pe terenul școlii.

Mă ridic în picioare. Dau fuga afară să chem un taxi și totodată sun la 911. Când îmi răspunde dispecerul, îi spun:

— Cineva a răpit-o pe fiica mea!

Apoi îi povestesc ce s-a întâmplat și ce știu, iar dispecerul îmi promite că va trimite poliția la clădire.

Îmi pune întrebări despre Sienna, cum ar fi o descriere fizică. Vrea să rămân la telefon cu el, dar îi spun că nu pot.

— Te rog! îl implor. Spune-le să se grăbească!

După ce taxiul oprește lângă trotuar, închid și sun la școală la Sienna. Îmi răspunde un robot, și am timp să apăs pe 9 ca să mi se facă legătura cu secretariatul. E o adevărată tortură. Femeia îmi recită numele liceului după ce-mi răspunde, dar i-o retez imediat:

— Sunt în legătură cu fiica mea. Sienna Long. E acolo? Trebuie să vorbesc cu ea.

Nu că m-aș aștepta ca în acest moment Sienna să se afle în clasă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar chiar nu știu ce altceva să spun.

Femeia mă pune să aștept. Așteptarea pare o eternitate.

În clipa asta, iau în calcul cele mai proaste scenarii. Sienna e ținută captivă într-o mașină sau într-o dubă în parcarea școlii. E încuiată în debaraua îngrijitorului sau în vreun dulap de serviciu ori cine știe în ce alt loc interzis, în care elevii nu au voie să intre. A fost rănită. E moartă sau pe moarte în timp ce eu aștept să-mi răspundă iar secretara.

Nu mai rezist. Închei apelul și sunt imediat înapoi, apoi aștept să-mi răspundă iar robotul și apăs pe 9. Când îmi răspunde secretara și-mi recită numele școlii, cuvintele mele dau năvală:

— Sunt tot Meghan Michaels și sun în legătură cu fiica mea, Sienna. M-ați pus să aștept. Vă rog, spun, luptându-mă cu lacrimile, trebuie să stau de vorbă cu fiica mea!

În clipa următoare, temerile îmi sunt confirmate.

— Da, doamnă Michaels. Vă cer scuze c-a durat! Am trimis pe cineva la ea în clasă. Am discutat cu domnul Pruitt, dar acesta mi-a spus că Sienna nu a mai apărut la a treia oră. Ați încercat să o sunați pe telefonul ei? mă întreabă femeia, iar atunci îmi duc mâna la gură, aprobând doar din cap pentru că nu am curajul să vorbesc.

— Domnișoară Michaels? Mai sunteți acolo? Domnișoară Michaels?

— Da! șoptesc, iar apoi îmi desprind telefonul de la ureche și închei apelul.

Încep să plâng pe bancheta din spate a taxiului.

Sienna a fost luată de lângă mine. Singurul lucru care mai contează e c-a fost luată.

Poliția ajunge la școală înaintea mea. În vreme ce taxiul parchează, descopăr o mașină de patrulă în cercul special din parcare. Pe lângă ea trec elevi ce-au ieșit în pauză și care observă cele două mașini. Îi plătesc taximetristului, aruncându-i prea mulți bani, apoi mă reped afară din mașină pe lângă elevi, trăgând în zadar de mânerele ușilor de la intrare, căci sunt încuiate. Trebuie să vorbesc în interfon ca să mi se dea drumul, spunându-mi numele și motivul pentru care mă aflu aici înainte ca secretara să mă lase înăuntru.

Îi găsesc pe cei doi polițiști în biroul directorului, înconjurați de acesta, de adjuncții lui și de secretară, toți cu expresii sumbre.

— Doamnă Long? întreabă unul dintre polițiști atunci când intru, și-i răspund că da, fără să mă mai deranjez să-l corectez.

— Cineva mi-a răpit fiica! țip.

— E pe drum, răspunde el.

Ridic brusc capul.

— Poftim? icnesc.

— Fiica dumneavoastră este pe drum.

Nu mai am timp să pun întrebări, să rumeg informația. Pentru că, de după colț, o văd. Pe Sienna. Cu rucsacul în spate. Și cu niște manuale în brațe. E neatinsă. Nu se văd tăieturi, vânătăi sau urme de căluș. Are o expresie neutră, placidă, e în regulă. Derutată.

Ies din birou și alerg stângaci spre ea, cu brațele desfăcute precum aripile unui avion.

— Mamă? zice, oprindu-se brusc la doar un pas în fața mea.

Se uită la mine înainte ca privirea să i se îndrepte către polițiști, clar surprinsă. „Ce cauți aici? Ei ce caută aici? Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?"

— Da… Nu erai în clasă, bolborosesc în timp ce o cuprind în brațe și o strâng, să mă conving că e teafără și că e chiar ea, că e chiar aici, că nu e doar un miraj.

Preț de o fracțiune de secundă, îmi dă drumul, iar apoi se trage îndărăt ca să se poată uita la mine.

— Eram… eram cu domnul Garcia. Dau din nou un test la matematică. Am… am scutire, adaugă ea, uitându-se de la se-

cretară la director, apoi la polițiști și la mine, după care o flutură prin aer, ca s-o vedem cu toții.

Încep să plângă.

Totul a fost o minciună!

— Se numeşte răpire virtuală, îmi spune polițistul în timp ce stau pe scaun la secția de poliție de pe Addison, unde completez o plângere, cu Sienna alături. Escrocii iau oameni la țintă pornind de la cele mai mari temeri ale lor și îi forțează să plătească rapid o recompensă pentru eliberarea cuiva drag.

— Și banii?

Banii, îmi răspunde el, cel mai probabil au dispărut. Au fost deja acceptați și, după ce s-a întâmplat asta, practic e imposibil să-i mai recuperezi. Dar se vor interesa.

— Acest individ a sunat de pe telefonul Siennei. Am auzit vocea ei în fundal. Cum?

— Nu pe fiica dumneavoastră o auzeați. Se prefăcea cineva c-ar fi ea sau poate era chiar o înregistrare. În situații stresante, cum a fost asta, e ușor să confunzi vocea. Cât despre apelul care venea de pe telefonul fiicei dumneavoastră, se numeşte spoofing, sau, mai precis, înşelătorie prin apel fals. Făptașul folosește o tehnologie numită VoIP ca să schimbe identitatea apelantului în ceva cunoscut, ceva personal. Mai aşteaptă o clipă și apoi adaugă: Totul e menit anume să te sperie și să te manipuleze.

Mă simt ca o proastă, jenată și abuzată.

— Iar eu am pus botul la asta, comentez, cuprinzându-mi capul între mâini.

Agentul replică:

— E foarte ușor s-o faci. Pot să fie extrem de convingători, iar intervalul de timp care ți se acordă pentru transfer e atât de mic, încât n-ai timp să te gândești sau să cercetezi mai bine. E foarte bine țintit, dar adesea e la întâmplare. Atacatorul ar putea să facă zece astfel de apeluri într-o zi în speranța că o singură persoană va achita recompensa pentru eliberare.

— Dar, dacă e așa la întâmplare, de ce Sienna? Și de ce eu?

O ridicare din umeri.

— Ați avut ghinion.

Dar eu nu sunt chiar atât de sigură. Mi-e foarte greu să cred că treaba asta a fost complet arbitrară, fără intenție. Mie mi se pare mult mai clar intenționată.

Cineva a vrut să-mi facă rău.

Șaptesprezece

Merg pe stradă alături de Sienna, atât de înghesuite una într-alta din cauza mulțimilor de oameni, încât brațele ni se ating. Vreau să o cuprind cu un braț, să o iau de mână așa cum procedam atunci când era mai mică și îmi făceam griji că, dacă nu o țineam bine, avea să se piardă sau să se aventureze aiurea în stradă, însă nu cred că acum, la
16 ani, Siennei i-ar mai plăcea în mod deosebit.

Ne hotărâm la o cină frugală, de la un magazin de delicatese de pe Clark, astfel încât s-o putem lua la pachet și apoi să ne întoarcem acasă, să ne așezăm pe canapea și să mâncăm. Sienna își comandă un panini, iar eu, o supă minestrone. Apoi ne așezăm la capătul tejghelei, așteptând să ne vină mâncarea. Mă uit la Sienna în timp ce se zgâiește la telefon și așteptăm amândouă; e captivată de TikTok, și în mod normal i-aș spune să-l lase deoparte și să stea de vorbă cu mine, dar astăzi mă abțin pentru că cel mai recent trend de pe TikTok o face să râdă, și ador să aud asta: râsul ei. Cât de pur e! Îmi reamintesc că pe lume există și lucruri mult mai rele decât TikTok-ul.

Trag aer în piept, silindu-mă să mă bucur de liniștea și de căldura acestui mic local, de sentimentul închipuit de siguranță.

În spatele nostru, se deschide ușa. Mă răsucesc și văd intrând un cuplu tânăr, urmat imediat de răcoarea de afară, pe când ușa se închide cu încetineală, iar adierea suflă un mic teanc de șervețele de pe o masă din apropiere, trântindu-le pe jos.

Văd cum șervețelele cad pe podea înainte să observ ceva afară care-mi atrage atenția, și asta mă face să mă uit mai atent, chiorându-mă în întunericul nopții. Localul e iluminat bine; când e întuneric, e greu să vezi dinăuntru afară. Îmi las privirea să rătăcească peste vitrină, căutând ceva. Inițial, aproape că-l

ratez. Ochii îmi trec peste el și, dacă nu ar fi reflexia luminii care îi luminează ochii, l-aș rata cu totul, însă privirea îmi revine la el și, pe măsură ce privesc mai atent, începe să prindă formă un chip, iar trăsăturile, să capete mai multă claritate, trupul devenindu-i un soi de vignetă, estompată și cu marginile șterse.

Mi se iuțește respirația. Îi spun Siennei, încercând să-mi păstrez vocea calmă:

— Mă întorc imediat!

— Unde te duci? mă întreabă, fără să-și ridice privirea din telefon.

— Cred că am văzut afară pe cineva cunoscut. Rămâi aici, bine? Așteaptă mâncarea! Mă întorc!

În clipa asta nu mă mai gândesc decât s-o știu pe Sienna în siguranță. Nu pe ea o vrea, ci pe mine.

Ochii Siennei se ridică din telefon și se mută la vitrină. Îi mijește, ca și cum ar încerca să vadă prin ceva opac precum un pahar cu lapte.

— Unde? mă întreabă, fără să-l vadă însă, pentru că el s-a îndepărtat de geam.

— Rămâi aici!

Pornesc spre ușă. O deschid și pășesc afară, în noaptea friguroasă. În același timp, el se întoarce și se îndreaptă spre un loc și mai izolat, și mai întunecos – o alee din spatele localului –, uitându-se în urmă să vadă dacă-l urmez, și asta și fac, întrucât mă tem că, dacă nu o fac, Sienna ar putea să pățească ceva.

Ajung la aleea plină de intrări din spate și spații de livrare pentru diverse afaceri, un adevărat labirint de scări de incendiu metalice pe care e și mai greu să le vezi în noaptea aproape complet neagră. Cotesc și intru, lăsând strada, cu luminile, oamenii și mașinile ei, să se estompeze.

Milo Finch se oprește la vreo câțiva pași depărtare de intrarea pe alee.

— Ce vrei de la mine? îl întreb, păstrând distanța și înconjurându-mi trupul cu brațele.

— Poți să te relaxezi. Nu am de gând să-ți fac rău.

— Eu de unde să știu asta?

— Dacă voiam să-ți fac, te-aș fi rănit deja. Nu e ca și cum n-aș fi avut ocazia.

Nu știu dacă mă simt mai bine auzind ce-mi spune. Nu știu nici dacă să-l cred sau nu. M-a văzut la lucru la spital și, dacă voia, ar fi putut să rămână în apropiere și să mă urmeze acasă după terminarea turei. Ar putea să știe unde stau. Totodată, ar fi putut să ne urmeze chiar în seara asta pe mine și Sienna în drum spre local.

— Te caută poliția. Ei cred că tu ești cel care-a împins-o pe Caitlin de pe pasarelă.

— Și de ce-ar crede asta?

Ocolesc adevărul:

— Știu că ai urmărit-o. Dacă-mi faci ceva, adaug, își vor da seama că tu ai fost.

Pufnește, uitându-se spre stradă pe lângă mine.

— Nu mi-e frică! Sincer să fiu, aș vrea s-o fi împins eu de pe pasarelă. Totuși, dacă aș fi făcut-o, reia apoi, mutându-și privirea înapoi la mine, aș fi avut grijă să fie moartă înainte să plec de-acolo.

Cuvintele îi sunt atât de reci, încât îmi taie răsuflarea.

— Dacă există dreptate pe lume, n-ar mai scăpa cu viață. Femeia aia mi-a răpit totul.

— Ce vrei să spui?

Se uită iar pe lângă mine, și nu cred că-mi va spune. E tăcut, gânditor. E cu câțiva centimetri buni mai înalt decât mine, așa încât mă privește de sus, și conștientizez dintr-odată nu doar ura pe care o are în privire, ci și ceva ce aduce a tristețe sau suferință.

— Cu mult timp în urmă, a lucrat pentru mine. Dețineam un restaurant în California. Timp de mai bine de zece ani, am lucrat din greu, construindu-l de la zero. Era pasiunea mea, munca mea de-o viață, iar ea era o ospătăriță pe care o angajasem și cu care mi-am asumat un risc pentru că nu avea niciun fel de experiență, însă părea dornică, iar la început s-a dovedit că învață foarte repede. Cea mai proastă decizie din viața mea!

— Ce s-a întâmplat?

— A lucrat doar vreo două luni pentru mine înainte s-o dau afară. Am fost nevoit. Nu mi-a dat de ales. Am prins-o furând

și dând comenzi inexistente ca să încaseze banii. A avut noroc că doar am concediat-o, pentru că aș fi putut să sun la poliție și să depun plângere. Orice persoană normală ar fi lăsat-o moartă și și-ar fi găsit alt job. În schimb, ea a început să-mi poarte pică. Voia să se întoarcă la mine, și chiar a făcut-o.

Trage adânc și lent aer în piept înainte să-l dea afară, iar eu aștept, ținându-mi la rândul meu respirația, ca el să continue. După o vreme o face:

— Într-o noapte, târziu, mi-a intrat în casă. În seara respectivă, soția și fiul nostru ieșiseră în oraș. Lăsasem deschisă o fereastră de la parter, lucru pe care-l mai făceam uneori ca să pătrundă briza și pentru că nu-mi imaginam că cineva ar fi pătruns prin efracție în timp ce dormeam. Greșeala mea! Dormitorul meu era la primul etaj. Dormeam cu ușa închisă, nu că ar fi avut importanță, deoarece am un somn foarte adânc.

Mi-o imaginez pe această femeie dând la o parte plasa de protecție, deschizând neauzit geamul și cățărându-se înăuntru în întunericul nopții.

— Mi-a descărcat niște materiale în calculator în timp ce dormeam.

— Ce fel de materiale?

— Chestii cu adevărat bolnave. Obscene. Poze cu fetițe, răspunde el, și simt cum mă ia cu rău de la stomac.

Pornografie infantilă. Poate că nu l-aș crede, și m-aș gândi că nu face decât să inventeze, dacă nu aș fi aflat deja câteva lucruri despre Caitlin Beckett, cum ar fi că ar minți și ar răni oameni ca să obțină ceea ce vrea.

— Le-a trimis acele imagini de pe e-mailul unor cunoscuți de-ai mei, iar apoi a ieșit pe geam și s-a dus de unde venise. În tot acest timp, eu dormeam. A doua zi a venit poliția, înainte să mă fi ridicat măcar din pat, pentru că cineva pe care îl știam, un prieten, îi sunase. Mi-au percheziționat casa. Mi-au luat calculatorul. Au găsit ce căutau, și nu m-a crezut nimeni când le-am zis că nu erau ale mele. De ce m-ar fi crezut? Nici eu nu m-aș fi crezut. Dovezile erau chiar acolo.

Am gâtul încleștat. Pornografia infantilă este o infracțiune foarte gravă. Nu ești doar mustrat. Ți se schimbă viața.

— Femeia aia e lipsită de îndurare, continuă el. Am petrecut după gratii cinci ani din viață. Acum sunt înregistrat ca infractor sexual, ceea ce înseamnă că nu pot să intru într-un parc și, ori de câte or încerc să-mi găsesc un job, mi se verifică trecutul. Tot ce pot să obțin e un post de salahor, când eu am un master în arte culinare. Viața mea s-a încheiat. Femeia aia mi-a distrus-o, și ce e și mai rău e că soția mea ne-a luat fiul și a plecat pentru că a crezut că eu descărcasem acele fișiere pe calculator. Mi-am pierdut familia, afacerea, reputația, tot. Acum fiul meu are opt ani. Soția mea nu-mi dă voie să-l văd pentru că nu sunt potrivit să fiu părinte, sau cel puțin așa zic ei. Nu l-am mai văzut de când avea trei ani.

Îmi duc o mână la gură și clatin din cap, căci mă doare inima pentru el. Mă gândesc cum, pe când avea trei ani, Sienna învăța să facă singură la oliță. Nu putea să se îmbrace singură sau să-și lege șireturile, însă, când a ajuns la opt ani, era deja în clasa a treia, citea cărți ilustrate și știa să meargă pe bicicletă și să înoate. De la trei la opt ani se întâmplă mii de evenimente importante. Prima zi de creșă, prima zi de grădiniță, primul dinte căzut. El le-a pierdut pe toate.

— Când am ieșit din închisoare, am început s-o caut, reia, fără să mai ascundă nimic. Credea că poate să scape nepedepsită cu ce făcuse, iar o vreme chiar a scăpat. Însă am aflat că locuiește în apropiere de LA, în Alamitos Beach, iar apoi, imediat ce-am aflat, și-a luat zborul. Dar n-am renunțat s-o caut.

De aceea a plecat Caitlin din California. De aceea s-a întors atât de brusc la Chicago, fără să anunțe pe nimeni, pentru că Milo fusese eliberat din închisoare și începuse s-o caute. Asta explică și mesajul vocal pe care l-a lăsat pe telefonul domnului Beckett, acea implorare disperată: „Tati! Am dat de belea! Am nevoie de ajutorul vostru.” Pentru că o căuta acest bărbat, pentru că îi dăduse de urmă tocmai din celălalt capăt al țării, din California, pentru a se răzbuna, pentru a-i lua tot ce îi luase și ea – propria viață.

— De ce-mi povestești toate astea? îl întreb, căci nu mai simt pic de teamă.

— Pentru că nu există nicio formă legală de pedeapsă pentru ce a făcut. Nu pot s-o dovedesc și nici viața nu pot să mi-o pri-

mesc înapoi. Dar, dacă există vreun soi de dreptate pe lume, repetă el, atunci ea va muri.

Din felul în care se uită la mine, nu pot să cred decât că-mi cere s-o ucid eu.

— Mamă! aud atunci în spatele meu, cu o uşoară tărăgănare la urmă, ca şi cum ar fi de fapt o întrebare.

„Mamă?"

Mă răsucesc imediat, şi văd faţa uluită a Siennei la intrarea pe alee, înconjurată de o rază de lumină proiectată de un bec stradal din apropiere. Strânge în mâini punga cu mâncare şi-şi ţine capul plecat pe un umăr, într-o postură leneşă şi stângace.

Dat fiind că sunt cu spatele la el, Milo se apleacă şi-mi şopteşte în păr:

— Nu există nimic mai rău pe lume decât să pierzi un copil. Dacă există vreun pic de dreptate, femeia aia va muri.

Trece pe lângă mine, atingându-mă uşor, însă pe Sienna o ocoleşte.

Îmi trag răsuflarea şi apoi mă apropii de ea.

— Cine era omul acela? întreabă ea, urmărindu-l cu privirea în timp ce se îndepărtează pe stradă.

Îmi scot telefonul să sun la ٩١١ şi să anunţ poliţia unde se află ca să-l găsească şi să-l aresteze. Sigur a încărcat termenele eliberării condiţionate. E căutat de poliţie. Încep să formez, apăsând pe nouă înainte să mă oprească propria conştiinţă. Milo Finch a încălcat termenele din cauza unei infracţiuni pe care n-a comis-o. Şi-a ispăşit pedeapsa şi, ca urmare, şi-a pierdut familia, ceea ce e cu mult mai rău decât orice pedeapsă dată de poliţie sau de un juriu.

Las telefonul deoparte, urmărindu-i silueta care dispare în noapte.

— Doar cineva de la serviciu, răspund, evitând să mă uit la Sienna, pentru că nu vreau s-o mint în faţă, însă nici adevărul nu vreau să i-l dezvălui, cum că acel individ vrea să-mi omoare o pacientă, iar eu nu-l învinovăţesc deloc.

Optsprezece

Mă gândesc întruna la Nat. În fiecare secundă a fiecărei zile, nu reuşesc să mi-o scot din minte.

La un moment dat, după miezul nopții, deschid Facebook-ul pe telefon să văd dacă mi-a scris vreun mesaj, dar văd că n-a făcut-o. Nu am niciun mesaj nou, şi observ că ultimul mesaj pe care i l-am trimis lui Nat lipseşte. A dispărut. De fapt, au dispărut toate mesajele dintre mine şi ea.

Mă hotărăsc să intru pe pagina ei de Facebook. Vreau să mă uit iar la pozele ei cu Declan. Vreau să văd fața lui, ochii. Caut numele ei, dar nu găsesc niciun rezultat. Există câteva Natalie Cohen şi Natalie Roche, dar nicio Natalie Cohen Roche, şi toate aceste profiluri îmi cer să o adaug la prieteni, ceea ce înseamnă că nu suntem deja prieteni. Intru pe fiecare profil în parte în căutarea acelei poze cu Nat lângă cascada Niagara, dar nu mai găsesc ceea ce caut.

Ori ea şi-a şters pagina de Facebook, ori i-a şters-o Declan.

Cineva nu doreşte să o găsesc.

Dimineață, o las, însă fără tragere de inimă, pe Sienna la şcoală, deşi merg cu autobuzul cu ea şi o conduc înăuntru, unde primesc asigurări din partea directorului că şcoala e sigură şi că fiica mea e în siguranță. Sienna se uită la mine şi spune:

— Mamă, e-n regulă! Sunt bine!

Iar atunci cedez, ştiind totuşi că, în pofida asigurărilor sale, tot îmi voi face griji pentru fiica mea.

În timp ce mă îndepărtez de şcoală, mă uit îndărăt de două ori şi mă întreb dacă am luat decizia corectă lăsând-o acolo.

Apoi mă gândesc la Nat şi la ce mi-a spus despre soțul ei, despre faptul că lucra ca educatoare la grădinița publică din

Lincoln Park și că soțul său, Declan Roche, este asociat la firma de avocatură Tanner & Levine din The Loop.

Nu pot să mă întorc acasă pentru că nu voi face decât să stau acolo și să mă îngrijorez pentru Sienna. Așa că-mi iau o cafea la pachet și pornesc către grădinița lui Nat, unde rămân afară, pe strada acoperită de zăpadă, și urmăresc elevii cum sosesc însoțiți de părinți sau de bone înainte să se repeadă, clătinându-se și râzând, în clădire, bucuroși să fie acolo – spre deosebire de școala Siennei, unde elevii abia își târșâiesc pașii, obosiți și binedispuși.

Rămân vizavi de grădiniță și aștept acolo până nu mai rămâne nici țipenie de om, apoi traversez strada. Mă îndoiesc că Nat va fi aici – că Declan ar mai lăsa-o vreodată să plece –, deși fac totuși o încercare, întrucât poate știe cineva unde locuiește ea sau știe vreun mod de-a intra în legătură cu ea. Încerc să apăs clanța ușii, dar clădirea, spre deosebire de școala Siennei, e încuiată. Există un interfon pe zidul de-afară, de care mă apropii și din care, după ce apăs un buton, se aude un bâzâit.

Îmi răspunde o femeie:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Bună ziua, da! răspund. Speram să stau de vorbă cu doamna Roche. Sunt o prietenă.

— Cu cine? întreabă ea, nereușind să mă audă din cauza unui camion aflat în trecere.

Mă aplec spre difuzor și spun mai tare:

— Doamna Roche. Nat. Natalie Roche.

— Și spuneați că este educatoare? întreabă femeia, deși n-am spus asta, iar atunci când o face ea, încep să simt cum mi se formează un nod în stomac.

Nu mi-aș fi închipuit că aici ar putea fi mai mult de zece educatoare și poate alte câteva îngrijitoare, cel puțin nu atât de multe, încât să fie greu să le cunoști sau să ți le amintești pe toate.

— Da! adaug. Este educatoare. La grupa copiilor de patru ani.

Iar atunci îmi trece prin minte că femeile din învățământ nu-și schimbă întotdeauna numele de familie după ce se căsătoresc.

— S-ar putea să o cunoașteți ca Nat Cohen sau Natalie Cohen, spun, întrebându-mă dacă la grădiniță a ales numele de domnișoară.

Dacă n-ar fi fost dezactivată pagina de Facebook a lui Nat, aș fi avut o poză pe care să i-o arăt acestei femei. Dar, cum e ștearsă, n-am nimic.

Nu mai contează. Glasul femeii se aude iarăși din interfon:

— Îmi pare rău, dar aici nu aveam nicio educatoare cu vreunul dintre aceste nume. Sunteți sigură c-ați venit la grădinița care trebuie?

Auzind acestea, încep să am eu însămi îndoieli și să mă întreb dacă nu cumva m-am înșelat. Pentru că mai sunt și alte grădinițe publice în cartier, plus altele care nu sunt subvenționate. Nat ar putea lucra în oricare dintre ele.

Îi mulțumesc femeii pentru timpul acordat și plec, deprimată și îngrijorată pentru Nat.

Aș putea să mă duc la poliție. Dar ce ar face ei? Nu știu unde locuiește Nat. N-ar putea să facă o verificare și să vadă dacă e bine doar pentru c-am spus eu că îmi fac griji pentru siguranța sa.

Mă îndrept spre casă, dar undeva pe drum îmi mai trece o idee prin minte. În loc să merg acasă, iau trenul Red Line spre The Loop, căutând adresa firmei Tanner & Levine pe telefon în timp ce trenul cotește pe linia supraterană înainte să se năpustească în subteran imediat la sud de Fullerton, lăsând peisajul de iarnă în urmă și cufundându-ne în beznă.

În vreme ce trenul se hurducă prin tunelurile înguste, îmi adun curajul pentru o întâlnire cu Declan, soțul lui Nat, gândindu-mă la ce-o voi zice atunci când în sfârșit îl voi întâlni față în față.

Cobor din tren. Încep să urc scările spre nivelul străzii, apoi mă apropii de clădirea înaltă și neagră care adăpostește Tanner & Levine. Intru pe ușile rotative. Cineva din foaier îmi spune la ce etaj găsesc firma și apoi mă îndrumă spre grupul de lifturi. Iau liftul până la etajul 43, apoi trec de o pereche de uși de sticlă și intru într-un birou modern și elegant, simțind cum inima începe să-mi bată mai tare când știu că Declan se află undeva între acești pereți. Arunc o privire în jur, lăsându-mi privirea să

rătăcească în căutarea lui. Spațiul e aerisit și luminos, într-un contrast deplin cum modul în care mă simt eu. Ferestre din podea până-n tavan alcătuiesc un perete, dând înspre lacul Michigan. În alte împrejurări, ar fi splendid.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă recepționera după ce-și ridică privirea din ecranul unui calculator.

Îmi îndrept ochii spre ea. E tânără, frumoasă și îmbrăcată impecabil, astfel încât mă simt mult mai prost că port blugi și ghete de iarnă, deși chiar n-are nicio importanță. Hainele și încălțările sunt ultimul lucru la care mă gândesc în clipa de față.

Păşesc înăuntru și mă apropii de birou, cu ochii în patru, cercetând fețele tuturor celor pe care-i văd acolo.

— Bună! încep, simțind cum îmi tremură vocea, așa că trag aer în piept, să mi-o stăpânesc. Am venit să mă întâlnesc cu Declan Roche, reiau, așteptându-mă să mă întrebe dacă am programare să mă întâlnesc cu el, lucru la care ar trebui să spun că nu, nu am.

Dar cumva tot va trebui să o conving să mă lase să-l văd.

Însă nu asta spune femeia. Văd că expresia i se întunecă.

— E… asistent cumva? întreabă ea, înclinându-și capul într-o parte în așa fel încât șuvițele drepte îi vin mai jos pe o parte.

— Nu! E avocat.

Și, în curând, partener, adaug în gând, căci mi se pare imposibil, având în vedere statutul lui, ca această femeie să nu știe cine este el. Din spusele lui Nat, Declan lucrează de ani buni la această firmă, înaintând cu greu spre eșaloanele superioare. Dar, mă gândesc apoi, firma aceasta este enormă. De bună seamă că sunt peste o sută de avocați și poate această recepționeră e nouă. Poate de aceea nu știe cine e el.

— Declan Roche, ați spus?

— Da!

— Sunteți sigură că ați venit unde trebuie? Aici este Tanner & Levine.

— Da, știu! spun, percepându-mi eu însămi asprimea din voce și gândindu-mă cât de jenată s-ar simți Sienna. Sunt exact unde trebuie.

Recepționera mă fixează cu privirea, încercând să găsească ceva de zis și cum anume să o facă. O privesc și eu, chinuindu-

mă să rămân calmă, dar simțind cum îmi bubuie inima. Când nu spune nimic, o întreb:

— Puteți să verificați? Vă rog! Pentru că eu mă gândesc că vă înșelați. Cred că totuși lucrează aici.

Fără tragere de inimă, aprobă din cap şi întinde mâna spre o listă aflată lângă telefon. Aceasta e lungă de câteva pagini, cu anexe pentru fiecare birou. Se uită cu atenție pe ele, plimbându-și o unghie lungă și perfect manichiurată peste fiecare pagină, în josul listei cu nume.

— Declan Roche, spuneați? mă întreabă, iar eu îi răspund că da.

— Îmi pare rău, zice după ce ajunge la final, dar aici nu avem pe nimeni cu acest nume!

În acest moment nu mai vreau să o contrazic, numai că, atunci când se uita la ea, am citit invers lista cu nume şi am văzut-o cum a sărit de la Rafferty la Schaabar.

Simte că se învârte totul cu mine. Îmi depărtez picioarele, pentru că dintr-odată am impresia că biroul se clatină sub mine.

Avea dreptate. M-am înșelat. El nu lucrează aici. Deci chiar nu e aici. În această firmă nu se găsește nimeni cu numele Declan Roche.

— Dacă asta-i tot…, mă zorește ea, lăsând lista deoparte, fără să mai termine fraza.

Cuvintele îmi ies şoptit:

— Da! Asta-i tot. Vă mulțumesc c-ați căutat!

Mă întorc să plec. Mă simt amețită, fără energie. Nu mai pricep nimic, pentru că ştiu sigur, îmi amintesc precis, că Nat a spus că soțul ei lucrează la Tanner & Levine. E posibil să fi făcut eu o greşeală – să fi confundat unde lucrează Nat –, dar e imposibil să fi greşit de două ori. Ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru: Nat a mințit. Dar de ce?

Iar apoi se întâmplă. Văd ceva în drum spre ieşire. Broşuri de la firma de avocatură în zona recepției, toate cu numele Tanner & Levine scris pe prima pagină, în partea de sus. Un mic teanc de broşuri e răsfirat pe o comodă, lângă nişte reviste precum Newsweek și The Economist.

Îmi atrag privirea când trec prin dreptul lor, și-mi scapă un icnet, pentru că acolo se află imaginea unui bărbat, exact pe

prima pagină a broșurilor. Mai întâi îi văd ochii și apoi și zâmbetul, iar atunci îl recunosc.

Pe prima pagină a unei broșuri laminate împăturite în trei se află imaginea lui Declan Roche.

— El este! șoptesc.

Acum simt că am dreptate. Nu m-am înșelat. Nu-mi pierd mințile.

Mă aplec și iau o broșură.

— Ăsta! Ăsta e el, spun cam tare, dând dovadă de prea mult entuziasm în timp ce duc broșura la biroul recepționerei și i-o vâr sub nas. Ăsta e Declan Roche! Am avut dreptate. Chiar lucrează aici.

Femeia ia broșura de la mine ca să se uite mai atent la ea și-și lasă privirea să se plimbe peste fața lui frumoasă.

— Bine! cedează și ea cu o încuviințare din cap. Dați-mi voie să sun la Resurse Umane și să văd ce și cum. Ce-ar fi să luați loc?

Mă așez pe scaunele confortabile, cenușii ca fumul, cu inima bătându-mi cu putere pentru că acum nu mai este decât o chestiune de timp până voi ajunge cu adevărat față în față cu Declan.

Ce-i voi spune? Ce-mi va spune el? Cum o fi? Cred că se va dovedi fermecător, pentru că așa sunt toți sociopații. Dar eu știu că nu e cazul să cred așa ceva. Mă gândesc la tot ce i-a făcut lui Nat, la tot ce i-a spus, la mesajele pe care le-am citit.

Ești un nimeni fără mine.

Curvă nenorocită.

Nu durează mult. Mai puțin de un minut.

— Doamnă? zice recepționera, făcându-mă să-mi ridic brusc privirea.

Inima îmi bate la fel de tare și mă gândesc că femeia îmi va spune că el e deja pe drum. Las broșura deoparte și mă ridic de pe scaun ca să mă apropii de ea.

— Vă cer scuze! adaugă ea, așezând telefonul la loc în furcă. S-a dovedit că departamentul nostru de marketing a creat acea broșură. De fapt acel bărbat nu lucrează aici. Nu știm cine este.

Clipesc o dată, de două ori, de trei ori.

— Nu… nu înțeleg, mă bâlbâi. Imaginea lui se află pe broșura voastră.

— E o poză de pe un site cu poze, răspunde ea, și, deși nu asta i-a fost intenția, tot îi percep cuvintele ca pe un pumn în burtă.

O poză de pe un site cu poze. Simt că mi se face rău.

Baze de date cu poze. Fotografii cumpărate online, ceea ce înseamnă una din două: că Nat este măritată cu un model sau, mai probabil, că fiecare poză de-a lui Nat de pe Facebook a fost modificată folosind poza de împrumut a acestui bărbat. Pozele din aceste baze de date sunt obscen de ieftine. Poți să le cumperi cu ceva gen un dolar bucata, iar apoi să le modifici cu programe de genul Photoshop ca să le faci să arate ca și cum el s-ar afla în Punta Cana sau în roata Ferris de la Navy Pier. Se poate introduce și pe ea însăși în ele, ca să credem că sunt soț și soție. Pesemne c-a găsit zeci de poze ale acestui bărbat pe care să le folosească pe vreun website cum e Shutterstock.

„Raiul pe pământ."

„În vârful lumii."

De ce ar face ea asta? De ce s-ar preface că e măritată cu acest bărbat?

Recepționera împinge broșura pe birou spre mine și apoi o întoarce în așa fel încât mă uit chiar în ochii acestui bărbat în vreme ce lumea din jurul lui se estompează. Dau pe silențios tot ce mă înconjoară – țiuitul liftului, pașii oamenilor, un tuset – și mă concentrez la el și numai la el. Are o privire seducătoare, o ciudată, dar minunată combinație de verde și căprui cu punctișoare aurii. Culoarea ochilor e una, însă mai e și modul în care mă privesc ochii săi, urmându-mă indiferent din ce unghi m-aș uita. Și mai e și zâmbetul, un rânjet, mai degrabă, încrezut, dar și incredibil de sexy, și pun pariu pe tot ce am că prima oară când l-am văzut pe pagina de Facebook a lui Nat n-a fost și prima ocazie în care l-am văzut de fapt. Chiar și atunci îmi părea cunoscut, cu toate că nu știam de unde să-l iau, iar acum mă gândesc ce s-a petrecut în realitate, și anume că-l mai văzusem pe vreo reclamă la o firmă de avocatură sau cine știe ce altceva. Pentru că e model. Nu soțul ei.

— Doamnă, sunteți bine? mă întreabă recepționera, și-mi dau seama c-am pierdut complet noțiunea timpului.

Mă întreb de când stau acolo și mă zgâiesc la broșură, cu gura ușor căscată și complet amuțită.

— Vă mai pot ajuta cu ceva?

Îmi zâmbește când îmi ridic privirea la ea, un zâmbet politicos, deși stânjenit, iar când îmi cobor iar ochii la broșură, văd ce n-am observat înainte, faptul că poziția lui, modul în care stă, în care-i sunt poziționate picioarele și înclinarea capului, sunt o reproducere exactă a pozei de profil de pe Facebook a lui Nat, cu excepția faptului că Nat însăși – cu brațele pe după umerii lui, din spate, și mâinile împreunate pe pieptul lui pentru a-și arăta verigheta strălucitoare, plus bărbia rezemată pe umărul lui și ochii ce privesc într-o parte – a dispărut. A fost tăiată.

Pentru că nici n-a fost acolo de la bun început.

— Nu! Nu, mulțumesc!

Mă îndepărtez greoi de recepție, luând broșura cu mine. Nu știu ce voi face cu ea. Faptul că l-am găsit pe acest bărbat nu mă ajută cu nimic, pentru că el nu e Declan. Declan e altcineva.

Aerul de afară mi se pare o insultă.

Îmi fac loc printre oameni și mă sui înapoi în tren. Mă simt pierdută, neajutorată, șocată.

În tren, îmi vine o nouă ide. O găsesc pe Emily Miller pe Facebook. Aceasta este o veche prietenă din liceu, cea cu care Nat a zis că mai vorbește din când în când. Cu un astfel de nume – și fără să-i știu numele soțului – nu-i deloc ușor, dar caut printre nenumărate profiluri cu numele Emily Miller de pe Facebook, sperând, deși sunt tot mai dezamăgită, până o găsesc pe cea care trebuie: Emily Miller Cease. Care acum locuiește în Portland. Are profilul privat, dar văd că noi două avem câțiva prieteni comuni din liceu. Îi trimit o cerere de prietenie, dar și un mesaj direct:

Bună, Emily, sunt Meghan, din liceu. Încerc să dau de Nat Cohen și mă întrebam dacă nu cumva ai numărul ei de telefon sau știi cum pot lua legătura cu ea. Te rog să mă suni!

Îi las numărul meu de telefon.

Mai târziu, seara, îmi sună telefonul, și văd că e un număr al cărui prefix începe cu 971. Răspund și duc telefonul la ureche.

— Alo? întreb.

— Meghan! Bună! Sunt Emily Cease, începe ea, iar apoi: Emily Miller. Din liceu.

— Emily. Bună! Îți mulțumesc foarte mult că m-ai sunat! Nici nu-ți imaginezi cât apreciez acest lucru.

Nu am fost vreo prietenă foarte apropiată de Emily în școală, dar nici nu ne displăceam reciproc. Pur și simplu nu ne cunoșteam foarte bine una pe alta. Nu aveam multe cursuri împreună sau chestii în comun ori motive să fim prietene. Ea era mai interesată de teatru decât de sport, și-mi amintesc ce aspirații incredibile avea, cum că ar vrea să ajungă pe Broadway, ceea ce mă face să mă întreb ce s-a ales de visurile ei.

În alte împrejurări, poate aș întreba-o. Dar în schimb trec direct la subiect:

— Încerc să iau legătura cu Nat Cohen. Voi două erați foarte apropiate în liceu, așa că sper că ai putea avea numărul ei.

Urmează câteva clipe de liniște.

Când vorbește, are un ton serios. Grav.

— Credeam că știi. Credeam că știe toată lumea.

Simt deja că se învârte lumea cu mine, dar nu știu de ce. Mă pleoștesc de tot în scaun, așteptând să-mi cadă cerul în cap.

— Ce să știu?

— Nat e moartă. A murit în urmă cu 19 ani, Meghan. Ea și toată familia sa.

— Poftim?

— Groaznic, știu!

— Cum așa? reușesc să șoptesc.

— Accident de mașină.

Nu-mi vine să cred ce-aud.

— Îmi pare rău să-ți dau vestea! Sincer! Dacă te ajută cu ceva, au spus că a murit pe loc, că n-a simțit nicio durere.

Nu-mi găsesc cuvintele.

— Ești bine? mă întreabă.

— Da! izbutesc să murmur, apoi: Îți mulțumesc, Emily! Îți mulțumesc că mi-ai spus!

Încheiem apelul și după aceea rămân acolo, pe scaun, încremenită de șoc.

Nu sunt surprinsă că n-am știut că Nat e moartă. După decesul surorii mele, Bethany, părinții mei s-au mutat din orașul nostru de baștină. Nu m-am întors niciodată acolo. Am tăiat legăturile cu aproape toată lumea din acea perioadă a vieții. Era singura cale pe care o știam să trec mai departe peste moartea surorii mele.

Cu mâini tremurătoare, îi caut numele pe Google, Natalie Cohen, și apoi, pentru că e o căutare mult prea cuprinzătoare, prea generală, adaug cuvintele Illinois și accident de mașină. Apăs „enter" și văd că se deschide o pagină nouă. Fiecare rând e o trădare ce mă șochează și mai mult.

Șase morți într-un înfiorător accident de mașină

Un viraj greșit duce la moartea mamei, a tatălui și a celor trei copii ai lor

Pe autostrada cu plată din Illinois și-a găsit sfârșitul o absolventă de liceu cu un viitor strălucitor înainte

Comunitatea deplânge o familie dispărută într-un accident mortal

Cred că mi se va face rău sau că voi leșina, nu știu care dintre ele. Pe scaunul din bucătărie, îmi depărtez mult picioarele, mă aplec în față și-mi las capul între ele ca să grăbesc sângele să-mi ajungă la creier. Închid ochii. Respir pe nas și expir pe gură, întrebându-mă dacă s-o strig pe Sienna, care-i în dormitor, la zece pași distanță, să vină să m-ajute, dar nu vreau să o îngrijorez. Mă gândesc la tehnicile de respirație pe care am învățat să le fac înainte să se nască Sienna. Expir printre buzele aproape strânse.

Când mă simt în stare, mă îndrept de spate. Mă lipesc de spetează și mă uit din nou la rezultatele de pe telefon. Aleg un titlu și citesc în întregime articolul.

> Toți cei cinci membri ai familiei Cohen au decedat în jurul orei trei după-amiaza, duminică, atunci când camioneta în care se aflau s-a ciocnit pe Autostrada Interstatală 90 cu o dubă care mergea pe contrasens. Șoferul vinovat de accident, Marcus High, în vârstă de 32 de ani, era beat la momentul incidentului, cu o concentrație de alcool în sânge

de două ori mai mare decât limita legală. În accident a murit şi el.

Există şi-o imagine. Are şi data pe ea, undeva pe la începutul anilor 2000. Domnul şi doamna Cohen stau în dreapta, el, în pantaloni kaki şi tricou alb, ea, în blugi eleganţi şi o bluză crem. În dreapta sunt doi băieţi adolescenţi, gemeni probabil, unul cu ochelari, celălalt fără, amândoi înalţi şi slăbănogi în blugi şi tricouri polo negre identice.

Iar în mijlocul lor se află Nat Cohen, cu părul scurt, tuns bob, şi un zâmbet cu strungăreaţă, cu fustă de blugi şi pulover pe gât.

Simt o strânsoare în piept. Gura mi s-a uscat dintr-odată, deşi am palmele umede de la transpiraţie.

Cine este această femeie care a stat la mine în casă şi căreia i-am dezvăluit secretele mele?

Nouăsprezece

Zilele se scurg una după alta. Crăciunul vine și trece. Nemiloasa iarnă se instalează ca la ea acasă. Zăpada nu mai pare magică, nu se mai dă dusă, nu se mai termină. Nu se face suficient de cald ca să se topească. Cel mai aproape de topire este fleșcăiala maronie murdară pe care o aducem cu noi în case pe încălțăminte. Ferestrele clădirii noastre sunt vechi și prin ele intră curentul; aerul de iarnă pătrunde în apartament și parcă ne e tot timpul frig, iar zilele sunt mereu cenușii, făcând ca primăvara să pară foarte departe. Mă duc la muncă și mă întorc acasă, fiecare zi fiind o copie fidelă a celei precedente. Nu se schimbă nimic.

Trece timpul, și poliția tot nu mi-a găsit banii furați. Nu că n-ar încerca. Contul bancar, au aflat ei, cel în care am virat banii, îi aparține unui bărbat pe nume Joseph Minor. Polițiștii i-au dat de urmă într-o casă dărăpănată aflată la vest de parcul Washington. Acesta e un dependent de droguri și, când mi-au spus inițial, mi-a tresăltat inima pentru că mi-am imaginat că poliția îl descoperise pe cel care mi-a făcut una ca asta. Dar m-am înșelat. Nu domnul Minor a făcut-o întrucât, atunci când l-au luat la întrebări polițiștii, acesta le-a mărturisit că, practic, și-a închiriat propria identitate – numele și CNP-ul – pe bani, ca să aibă cu ce-și cumpăra droguri. Altcineva – o femeie, le-a spus el – l-a plătit și apoi i-a folosit identitatea ca să deschidă un cont cvasianonim, și nu trebuie să mă gândesc prea mult sau prea în amănunt ca să-mi dau seama cine a făcut-o. Ea. Femeia pe care n-o cunosc decât cu numele de Nat, care s-a folosit de un program de schimbare a vocii ca să treacă drept bărbat la telefon și a deschis un cont online ca să nu trebuiască să meargă la bancă, astfel încât să nu o vadă nimeni și să nu existe nicio dovadă. Le

spun polițiștilor că ea a fost, dar fără un nume adevărat sau o poză de-a sa, e ca și cum ai încerca să dai de urma unei fantome.

O caut oriunde mă duc. La serviciu. Pe drum, când fac naveta. Când stau în propriul living și mă uit în gol pe geam, la stradă. Urmăresc cum trece trenul L și mă întreb dacă ea se află în el. Nu o văd niciodată, dar îmi imaginez că e pe undeva și mă urmărește. O simt tot timpul, această senzație copleșitoare, paralizantă, că sunt urmărită, supravegheată. Sunt nopți în care știu că pândește din umbre, că merge în spatele meu, că mă urmărește spre casă când plec de la serviciu. Nu o văd niciodată. E doar un instinct, dar am încredere în instinctul meu, în acele momente în care propriii nervi urlă cât pot și firișoarele de păr de pe brațe mi se ridică dintr-odată. Aud pași în urma mea, însă, ori de câte ori mă întorc să mă uit, ea nu mai e acolo, s-a strecurat în ganguri, în intrândurile unor magazine, în refugiile acoperite din stațiile de autobuz ori s-a pierdut printre alte peroane de pe stradă.

Se joacă cu mine.

Pe măsură ce trec zilele, indignarea îmi crește și ea. M-a mințit. Mi-a furat zece mii de dolari. M-a făcut să cred că e prietena mea de mult pierdută. Am primit-o la mine în casă. I-am dezvăluit secretele mele. Și totuși, eu nu știu cine este ea.

Și nu-i doar asta. Mai sunt și altele. Pentru că într-o zi, nu la mult timp după ce-a dispărut, am căutat în cutia cu bijuterii, cea pe care o țin pe noptiera din dormitorul meu. Nu port des bijuterii, dar Sienna mi-a cerut împrumut o brățară, iar când am deschis cutia, mi s-a făcut rău. Verigheta și inelul de logodnă, care stăteau neatinse într-unul dintre sertărașe de când am divorțat de Ben, au dispărut. Sertarul acoperit de catifea e gol.

Nu mai port acele inele, dar valorează câteva mii de dolari, iar valoarea lor sentimentală e și mai mare. Le-am spus imediat polițiștilor și am depus plângere, însă singurul lucru pe care l-au putut face a fost să deschidă un dosar și apoi să monitorizeze magazinele de bijuterii și amanetele ca să vadă dacă încearcă cineva să le vândă, dar până acum nu am avut noroc.

Încep să-mi pierd speranța că o voi mai vedea vreodată cu propriii ochi. Încerc să-mi distrag atenția cu alte lucruri. Ies la

o întâlnire cu un bărbat pe care l-am cunoscut pe internet, spunându-mi că trebuie să merg mai departe și să uit de „Nat" și de tot ce s-a întâmplat. Trebuie să uit de divorț și de Ben. Am nevoie să las totul în urmă. Să descopăr o cale să-mi văd de viață, să-mi găsesc liniștea și fericirea. Ce s-a făcut e bun făcut.

Mai ușor de zis decât de făcut.

Astăzi trebuie să merg la lucru, dar mi-am luat liber de dimineață ca să merg la programarea de pe Wabash, în South Loop, pentru mamografie, să mi se verifice anomalia de la sânul drept. De obicei nu-mi fac programări în zilele în care lucrez, dar era singura ocazie în săptămâni întregi în care mă puteau primi și n-am mai vrut să amân.

Mă schimb cu cămașa de spital lungă până la brâu și apoi o urmez pe cea care face mamografia. După ce termină, mă așez, așteptând-o plină de anxietate să se întoarcă cu rezultatele de la radiolog. Dacă rămân neconcludente, vom face o ședință de ultrasunete și apoi vom vedea ce se întâmplă. Stau ca pe ace.

— Vești bune! mă anunță când se întoarce. Totul arată bine.

— Sunteți sigură?

— Da! Suntem siguri. Cel mai probabil, țesutul mamar s-a suprapus cumva la prima mamografie, adaugă ea, făcând astfel să pară diferit față de celălalt sân. Se întâmplă. E ceva des întâlnit, însă nu aveți motive de îngrijorare. Nu e nevoie să mai faceți altă mamografie încă un an de-acum încolo.

Zâmbesc, simțindu-mă mai veselă și într-o bună dispoziție de zile mari. Nu mă ține mult.

Se întâmplă exact când ies din clădirea doctoriței.

Păşesc pe strada Wabash. Şi atunci o văd traversând intersecția dintre Wabash și Cullerton, cu părul negru atârnându-i lung pe spatele gecii de iarnă albe și cu o pereche de blugi mulați îndesați în cizmele de iarnă înalte, cele cu marginea îmblănită.

Mi se oprește inima. E chiar ea!

O strig pe singurul nume pe care i-l știu:

— Nat! țip, făcându-mi mâinile căuș în jurul gurii, deși nu e Nat, pentru că Nat e moartă. Nat Cohen!

Femeia se întoarce și, preț de o secundă, privirile ni se intersectează. Când se întâmplă asta, văd clar cum se îndreaptă de

spate. Ar putea fi o simplă coincidență să dau de ea aici, dar nu sunt chiar atât de sigură că nu m-a urmărit și că, de data asta, pur și simplu s-a întâmplat s-o prind.

Cine e ea și ce vrea de la mine?

Mă grăbesc să ajung la ea. În acest timp, se întoarce în direcția cealaltă și începe să fugă. Pornesc pe urmele ei.

Pe stradă, în jur, în pofida vremii, e plin de oameni, toți înfofoliți în haine groase și cu căciuli pe cap, îngreunându-mi sarcina de-a distinge cine e cine și, dacă n-ar fi geaca ei albă – o intrusă într-o mare de negru –, deja aș fi pierdut-o.

Mă înfurii tot mai tare pe măsură ce continui s-o urmăresc pe Wabash. Faptul că am văzut-o m-a făcut să retrăiesc toate emoțiile, așa încât am ajuns să mă simt iar umilită și indignată pentru ce s-a întâmplat. Femeia asta m-a mințit. A profitat de generozitatea mea. Mi-a intrat în casă turnându-mi numai gogoși, și eu am pus botul la tot. A furat de la mine.

Dintr-odată, furia mea ajunge la niște cote amețitoare.

Adrenalina dă năvală în vreme ce alerg tot mai repede.

Pe 18th Street, cotește brusc. O ia pe lângă o clădire de cărămidă, aruncând o privire în urmă să vadă dacă am pierdut-o, dar nu e cazul. Aleargă repede, mai repede decât mine, iar distanța dintre noi tot crește. Nu o scap însă din ochi. Străbatem Michigan, Indiana, Prairie Avenue, trecând pe lângă afaceri locale, depozite, blocuri de apartamente și parcări. Lovesc fără să vreau oameni cu coatele în timp ce fug și sunt întâmpinată cu vorbe pline de furie gen „Ai grijă!", „Hei, fii atentă!" sau „Doamnă, ce mama dracului?"

Apar și case. Case enorme. 18th Street îi lasă locul lui Calumet Avenue, iar eu fug mai departe. Alerg pe Calumet, pe lângă case de cărămidă înșiruite aflate pe o parte a străzii, în timp ce pe cealaltă se înalță clădiri de apartamente, dintre care pe unele le recunosc de pe vremea când treceam pe Lake Shore Drive, care se află la doar o aruncătură de băț la est. Aici totul e foarte înghesuit, creând o grămadă de ascunzători. Mașini parcate mărginesc ambele părți ale străzii străjuite de copaci în acest cartier numit Prairie Avenue, un loc foarte căutat și în care stăteau bogații din Chicago înainte să se construiască zona numită Golden Coast, Coasta de Aur. În alte împrejurări, poate

m-aș fi oprit să admir locurile, dar, la cum mă mișc, totul pare începețoșat, și singurul lucru de care sunt practic conștientă sunt ascunzătorile cele mai evidente și nenumăratele locuri prin care ea ar putea să scape.

Strada din fața mea pare lipsită de viață, și aproape totul e negru. Iarna a creat un tărâm pustiu.

Am pierdut-o. Stau în mijlocul lui Calumet, cu brațele desfăcute în lateral, învârtindu-mă într-o parte și-n alta și cercetând înnebunită cu privirea strada. Mă opresc, amețită, fără suflu, și văd că-n dreapta se află case înșiruite cu terase care se ridică doar un pic deasupra solului, accesul la ele fiind îngrădit de un gard din fier forjat negru, peste care te-ai cățăra cu ușurință, după care să sari pe terasa de dincolo de el și să te ascunzi în spatele mobilierului de exterior acoperit pe timpul iernii cu prelate din poliester.

Dau să pornesc spre dreapta când îmi atrage atenția o mișcare pe care o zăresc cu coada ochiului. Mă răsucesc. În stânga mea se află o alee. Este largă și deschisă. Duce pe sub un pod. Sub pod văd o sclipire albă. M-am înșelat. Nu se ascunde pe terase. S-a îndreptat în cealaltă direcție. O rup la fug în direcția acelui alb ca și cum aș porni pe urmele iepurelui alb din Alice în Țara Minunilor, trecând pe trotuar și apoi ajungând sub pod.

În partea cealaltă a pasajului de sub pod, în dreapta, se ivește o rampă înclinată în sus. E o pasarelă care trece peste un triaj de tren.

Aici, frumusețea cartierului Prairie Avenue dispare, și zona devine industrială. E zgomotoasă din cauza traficului, cu mașini care trec în viteză pe Lake Shore Drive, cu care se învecinează. Zona nu e deloc îngrijită. Totul pare foarte vechi. Podeaua pasarelei e dintr-un amestec de lemn și ceva diferit, însă balustradele sunt din metal ruginit, de un maroniu-roșiatic care se descojește. Pe aici trăiesc cetățeni cu care nu prea ai vrea să dai nas în nas, astfel încât, în acest moment al anului, nu m-aș simți deloc în siguranță aici, dacă aș fi în deplinătatea facultăților mintale.

Dar nu sunt. Nu sunt nici în siguranță și nici în deplinătatea facultăților mintale.

Pasarela o ia spre dreapta și apoi spre stânga, îndreptându-se în sus. Sub noi se află mai multe linii de tren cu patru garnituri Metra pe ele, oprite ceva mai încolo și goale. Imediat dedesubt se vede un peron de lemn, simplu; nu se zărește nicio construcție pe el și nici nu se vând bilete. Călătorii ar trebui să-și cumpere din tren. Peronul e pustiu.

E rapidă. N-aș fi reușit să o prind, însă intervine soarta atunci când, în graba ei, se împiedică. Se prăbușește pe burtă și se proptește în mâini, scoțând un țipăt scurt de durere și șoc.

Cu mâinile și genunchii pe jos, se întoarce și se uită peste umăr. Ochii i se ridică spre mine, măsurând distanța dintre noi, ceea ce-mi oferă ocazia să mă apropii, așa că profit și întind brațul să o prind de gluga gecii atunci când încearcă să se ridice. Dă să se smulgă din strânsoare, să scape de geacă pentru a se elibera, dar ori sunt mai puternică fizic, ori determinarea mea e mai puternică. Izbutește să se ridice, dar o țin strâns, să nu-mi scape.

— Cine ești? o întreb, prinzând-o între trupul meu și balustradă, așa încât să nu mai poată să scape.

Se îndepărtează cu o jumătate de pas de mine, lovindu-se de margine.

— Cine ești?

Răspunde cu tupeu:

— Nat Cohen.

— Ba pe dracu'! mă răstesc. Nat Cohen a murit.

Scoate un râset sec.

— Nu eram sigură c-ai să cazi în plasă, dacă povestea mea va rezista unei cercetări mai atente, dar a funcționat. Meghan, să nu te simți prost din cauza asta! Nici eu nu mai vorbesc cu mulți din liceu. Ar putea fi morți, și eu nici să nu știu.

— Dar de ce? De ce mi-ai face așa ceva și cine e Declan?

— Încă n-ai reușit să-ți dai seama?

— Ce să-mi dau seama?

— Declan nu există.

— Dar vânătăile și buza ta umflată, spun, fără să-mi vină a crede.

Scoate un soi de nechezat, și atunci îmi pică și mie fisa, și mi se pare o adevărată lovitură. Ce proastă am fost!

— Ți-ai făcut-o singură. Ai lăsat pe cineva să te lovească sau ți-ai făcut-o singură ca să cred că erai abuzată și ca să mi se facă milă de tine.

Răspunsul ei este un zâmbet plin de cruzime. Răspunsul e da. Chiar s-a lovit cu fața de ceva destul de tare ca să-și învinețească un ochi, să se rănească la frunte sau să-și facă cine știe ce alte răni.

Am rămas cu gura căscată.

— De ce?

Ce fel de persoană bolnavă ar face un asemenea lucru?

Același gen de persoană care ar înscena o răpire ca să-mi fure zece mii de dolari.

Nu spune nimic. Doar ridică din umeri. În tăcerea care urmează, eu continui, deși tot mi-e greu să cred de ce-a fost în stare:

— Dar în seara aceea, la restaurant, el era acolo, afară, și se uita pe geam. Am văzut la ce te uitai, la condensul de pe geam.

Nu mi-am imaginat doar.

Mă privește fix, cu o expresie încrezută.

— O sincronizare norocoasă. Nici măcar eu însămi n-aș fi putut s-o plănuiesc mai bine.

Îmi ia câteva clipe să-nțeleg ce vrea să spună, că, deși chiar a fost cineva la geam, n-a avut absolut nicio legătură – un bărbat care se uita în restaurant să vadă cât de aglomerat e sau dacă a sosit vreun prieten, ceva de genul ăsta –, iar ea s-a folosit în propriul avantaj ca să mă facă să cred că acolo se afla soțul ei.

Clatin din cap, recapitulând tot ce s-a întâmplat în încercarea de-a înțelege.

— Dar aplicația Găsește-mă de pe telefon? Spunea că Declan poate să-ți vadă locația. Și mesajele oribile din seara aia de la el, adaug, amintindu-mi de seara când mesajele veneau la foc automat – Curvă nenorocită și Ești a mea. Nu înțeleg! Eram cu tine când le-ai primit. N-ai fi putut să ți le trimiți tu însăți.

Sunt atât de disperată să găsesc un înțeles, căci nu vreau să cred că am fost păcălită cu asemenea ușurință!

— N-aș fi putut?

— Te-a ajutat cineva?

Ar fi putut să o ajute cineva, doar dacă nu cumva e posibil să aibă două telefoane şi să-şi fi programat dinainte mesajele.

— Meghan, de ce ți-aș spune așa ceva? Crezi că am de gând să-ți dezvălui toate secretele mele? întreabă ea, făcându-mă să mă simt ca o proastă, pentru că exact asta am făcut.

I-am spus ei, o străină, secretele mele. Nu mi-am imaginat c-aş fi genul de persoană care să cadă cu atâta ușurință victimă manipulării. Credeam că sunt mai deşteaptă de-atât. Mă gândesc la trecut, mergând înapoi pe firul timpului. Ea şi-a făcut bine temele. M-a studiat cu atenție. Știa că în fiecare seară merg acasă de la lucru. Știa că, undeva după ora șapte seara, eu m-aș îndrepta spre nord, pe Sheffield, în aceeași seară în care soseau mesajele îngrozitoare de la Declan. S-a plasat în drumul meu, când urma să trec pe acolo, iar apoi a făcut ceva ca să-l supere pe individul care a urlat la ea, creând o scenă în așa fel încât s-o observ, să mi se facă milă de ea şi să o primesc în propria-mi casă.

Totul a fost premeditat. Totul a fost făcut cu un scop.

— De ce-mi faci asta? De ce mă urmărești? Ce vrei de la mine?

— Îmi place de tine. Mi-e dor să vorbesc cu tine, mi-e dor de tine! În alte împrejurări, am fi putut să fim prietene.

Râsul mi-e plin de amărăciune şi cinic.

— Îți place să vorbeşti cu mine? Până acum tot ce mi-ai spus au fost minciuni, replic, fără să-mi vină a crede.

Ce e mai trist este că şi mie îmi plăcea să vorbesc cu ea. Eram extrem de ușurată să găsesc în sfârşit o prietenă în fața căreia să mă deschid şi în care să am încredere.

— Ştii în câte nopți n-am putut să dorm pentru că îmi făceam griji pentru tine, gândindu-mă că te-a rănit sau chiar mai rău? Nimic din ce mi-ai zis n-a fost real. Ce nu înțeleg e de ce. De ce ai făcut asta? Ce-ai avut de câştigat din asta?

Să fi fost doar vreun plan extrem de complicat, dar totodată bine pus la punct, să fure de la mine? S-a dat drept o persoană pe care o cunoşteam pentru că şansele de a-mi câştiga încrederea erau în favoarea ei. A apelat la firea mea plină de compasiune, iar eu am primit-o la mine în casă ca ea să se servească din propriile mele lucruri.

— Sun la poliție, spun, vârându-mi o mână în poşetă după telefon şi încercând să o țin pe această femeie între mine şi balustradă, ca să nu poată să fugă.

Va veni poliția, iar eu le voi spune ce a făcut.

— Nu vei scăpa cu asta.

— Sună-i! Te provoc, zice ea, iar în clipa aia, în vreme ce soarele se iţeşte de după un nor, lumina i se loveşte de mână, iar eu mă uit la obiectul strălucitor şi lucios de pe degetul ei şi icnesc.

Inelul meu! Verigheta mea, care sunt 100% sigură că e mea pentru că nu-i la fel ca alte verighete, pentru că-i unică. Pe interior e inscripționat un mesaj de la Ben, unul care însă nu mai e valabil. Noi doi, pentru totdeauna.

Inelul de logodnă nu-i acolo, dar are totuşi imprudența să-mi poarte verigheta, nu doar să fure de la mine, ci şi să-şi fluture hoția în public ca şi cum ar fi a ei.

— Dă-mi verigheta înapoi! Dă-mi nenorocita de verighetă înapoi! răcnesc, simțind cum în mine începe să se rupă ceva.

— Te referi la asta? râde ea, ridicându-şi mâinile în sus, dar fără să pot să ajung.

Se crede amuzantă. Nu-i pare deloc rău pentru ce mi-a făcut, pentru prin ce m-a făcut să trec. Nu simte nicio remuşcare.

Mă apropii şi mai mult, încercând să iau verigheta înapoi, chiar să i-o smulg de pe deget, dacă e nevoie. Se îndepărtează iar, mai întâi râzând, dar nu mai are unde să se ducă. Se loveşte cu spatele de balustrada pasarelei, şi chipul i se încordează. Atunci face o greşeală enormă. Îşi pune piciorul pe marginea de jos a balustradei, săltându-se în aer, tot mai mult, în încercarea de-a găsi un sprijin, de-a se îndepărta, de-a se feri cumva de mine, de a-şi dezlipi piciorul de al meu ca să poată trece pe lângă mine şi s-o rupă la fugă cu verigheta mea cu tot. Dar greşeşte grav. Pentru că partea de sus a balustradei i-a ajuns acum mai jos de şold, făcând-o să-şi piardă echilibrul. O văd în ochii ei plini de panică, văd că-şi regretă decizia, dar nu mai are cum să dea înapoi pentru că eu stau prea aproape, fără să-i îngădui să se retragă. Dă să se lupte cu mine, făcând o încercare să mă împingă, dar îi vine greu din cauza poziției. Nu şi-a recăpătat echilibrul, ci doar şi l-a pierdut de tot, astfel încât acum țipă:

— Ia-o! Dacă o vrei așa de mult, ia-o dracului înapoi!

Și-o răsucește și o trage peste încheietura degetului, azvârlind-o pe pasarelă și apoi întinzând mâna înapoi ca să se prindă de balustrada ruginită din spatele său. Plină de furie și sfidare, adaugă:

— Nu-i de mirare că soțul tău nu te-a iubit.

Mă albesc când îi aud cuvintele pline de ură. De ce face asta? Ce i-am făcut eu ei? Mă gândesc la tot ce i-am spus despre Ben, toate mărturisirile intime. M-a abuzat, a profitat de mine și m-a exploatat. S-a prefăcut a-mi fi prietenă, că are nevoie de mine, doar pentru a profita și a mă jefui.

— Nu-i de mirare că sora ta s-a sinucis, spune apoi, sperând să mă facă să încremenesc acolo, șocată, cu acele cuvinte, ca să poată să scape.

Un tren huruie în depărtare.

— Încă nu ți-ai dat seama până acum? continuă ea. Tu ești numitorul comun. Toți vor să scape de tine. Acum ia-ți dracului mâinile de mine, altfel le spun ce mi-ai zis chiar tu! Cine este adevăratul tată al Siennei și că ești o cur…

La asta, ceva din mine cedează.

Mă dau înapoi. Împing. E o reacție, provocată. Nici măcar nu stau să mă gândesc, doar că îmi face mare plăcere, e aproape cathartic, iar furia mi se împrăștie cu cât împing mai tare. Prima oară se smucește îndărăt, încercând să-și recapete echilibrul, îngrijorată și incredulă, în timp ce spune:

— Ce mama dracului?

Dar, când o împing a doua oară, flutură din brațe pe lângă corp ca și cum ar fi niște elice de elicopter, încercând să-și recapete echilibrul, să găsească un punct de sprijin, o ancoră. Nu găsește. Genunchii i se unesc, însă gravitația și dezechilibrarea o trag peste margine. Urmăresc cum se întâmplă cu încetinitorul. În timp ce se prăbușește pe spate, face ochii mari cât luna plină. Își întinde brațele în față, înhățând aerul, însă, în clipa următoare, nu-i mai văd fața. A căzut peste margine și ce văd acum când mă uit e ceva aproape grațios. Cade ușor, ca o gimnastă elegantă ce se răsucește prin aer.

Țipă.

Aterizarea e dură. Bruscă și abruptă. Se izbește de sol cu o bufnitură înfundată. Tresar, albă toată, iar apoi mă holbez la ea cum zace cu fața în jos lângă șinele de cale ferată, cu țipătul amuțit de tot și brațele îndoite sub corp, cu părul răsfirat în jurul capului în timp ce vântul îi saltă șuvițele, singura parte a sa care încă se mai mișcă.

Mi-a ajuns inima în gât. Mă prind cu mâinile de balustrada rece, zgâindu-mă în jos, cu gura larg căscată și icnind peste margine. Nu mai pot să respir.

E moartă!

Am împins-o.

Nu mai înțeleg deloc ce se petrece. E imposibil. N-are cum să se fi întâmplat așa ceva, nu poate fi real.

Dar este. O văd în fața mea, zăcând pe jos, iar sângele începe să apară, pârâiașe minuscule de sânge ce curge printre pietrele de lângă șine, un roșu-aprins ce contrastează cu albul lăptos al balastrului.

Mă uit în jur, atent. E complet pustiu; măcar atât. N-a existat niciun martor. N-a văzut nimeni ce-am făcut. Singurul semn de viață sunt mașinile care trec în viteză pe Lake Shore Drive, prea departe și mișcându-se prea repede ca să vadă ce s-a întâmplat de fapt aici.

Dar în curând vor sosi oameni. Un pieton sau vreun tren va trece și o va observa, iar apoi tot mai mulți oameni vor veni și vor lua ce-a mai rămas din ea, și vor vedea cum arată un cadavru.

Îmi iau verigheta de pe pasarelă și mi-o strecor pe deget, ca să nu o pierd.

Trebuie să plec înainte să mă găsească cineva aici.

Partea a doua

Douăzeci

Mi-e greu să fiu la muncă. Mi-e greu să mă concentrez când mintea îmi fuge în toate părțile. M-am gândit să stau acasă azi și să sun să le spun că sunt bolnavă, dar mi-am luat și alte zile libere și nu vreau să le irosesc pe toate, pentru că s-ar putea să mai am nevoie de ele. Și-n plus, îmi reamintesc mie însămi așa cum am tot făcut-o în ultima vreme: trebuie să mă comport ca și cum nu s-a întâmplat nimic, ca și cum să am grijă de Caitlin Beckett nu mă tulbură mai mult decât ar face-o orice alt pacient, deși se întâmplă exact asta, din motive diferite. Pentru că eu sunt cea care a împins-o de pe acea pasarelă.

Mai târziu, în cursul dimineții, mă duc în salonul ei. E în spital de aproape două săptămâni, și fiecare zi e imaginea în oglindă a celei precedente. Nu se schimbă nimic, așa că m-am pus pe lâncezeală, imaginându-mi că nu se va mai trezi deloc, cu toate că, în fiecare zi a ultimelor zece zile sau ceva de genul, am rostit o scurtă rugăciune în drum spre serviciu ca să ajung aici și să aflu că, peste noapte, Caitlin a decedat. Dar n-am avut deloc noroc până acum. N-ar trebui să-mi doresc moartea altei persoane, dar acum chiar mi-o doresc, întrucât, dacă ea moare, atunci eu nu voi mai avea probleme pentru ce-am făcut.

Nu sunt o persoană rea. Doar am făcut ceva rău.

Intru în salonul lui Caitlin, simțind iar o strânsoare puternică în piept, de parcă aerul de-aici e mai rarefiat, ca și cum lipsește oxigenul, ceea ce face imposibil să respir. Mă spăl pe mâini și apoi mă apropii de monitor ca să-i verific semnele vitale.

Domnul Beckett stă pe un scaun la piciorul patului. Are un dosar de piele desfăcut în poală și un blocnotes galben în interior, cu cuvintele Tanner & Levine scrise în partea de sus. Mă mai uit o dată. „Pericolele la locul de muncă", mi-a spus el o

Inițial, e doar o unduire ușoară pe sub pleoape, clipocitul abia simțit al valurilor pe un țărm ce trec peste pietre și nisip, astfel încât aproape că mă conving că nici nu s-a întâmplat.

Mă uit atent, așteptând să se repete, și se întâmplă.

Caitlin clipește și deschide ochii. Încet, cu precauție. Lumina de deasupra sa e puternică, lovind-o nemilos ca soarele din Florida. Are o privire blândă, lipsită de concentrare și încețoșată. Nu se uită într-o direcție anume. Nici nu-și mișcă deloc capul.

Glasul doamnei Beckett e precipitat:

— Tom! Tom!

Dar sunt prea mulți stimuli, prea mult zgomot, prea multă lumină! Se întâmplă atât de rapid, încât domnul Beckett își saltă capul din carnet cu o fracțiune de secundă prea târziu, după ce ochii lui Caitlin s-au închis la loc.

— Ai văzut și tu? întreabă doamna Beckett, abia acum uitându-se la el în vreme ce soțul său își lasă dosarul de piele deoparte și se ridică de pe scaun.

— Ce să văd? întreabă el, dar fără să mai aștepte un răspuns. Nu! alege să spună apoi. N-am văzut nimic. Scuze, eram…

— Ochii ei, insistă doamna Beckett. A deschis ochii. Meghan, ai văzut și tu, așa-i? Ai văzut cum a deschis ochii.

Acum doamna Beckett se uită la mine, expresia ei implorându-mă să spun că da, am văzut și eu, că nu și-a imaginat ea, că nu începe s-o ia razna.

Dar eu nu pot să zic nimic. Abia pot să respir. Inima îmi bate cu o asemenea viteză, încât dintr-odată mă simt amețită și tot sângele mi s-a dus la cap.

N-ar fi trebuit să se trezească.

Ar fi trebuit să moară așa, încă în comă.

— Meghan?

Reușesc să încuviințez din cap, deși nu mai este nevoie.

Pentru că, o secundă mai târziu, Caitlin deschide iarăși ochii, mai mult de data asta, iar când o face acum, privirea ei mă descoperă.

dată, când făcea cercetări pe pasarelă și se gândea la posibilitatea supraviețuirii după o cădere de pe ea. „Sunt avocat." Atunci n-am făcut socotelile. Nu m-am gândit că e avocat exact la aceeași firmă în care se presupunea c-ar fi lucrat și Declan Roche. Acestea fiind zise, așa se explică modul în care Caitlin a rostit atât de ușor numele firmei atunci când mi-a povestit prima oară despre soțul ei, în cafeneaua unde ne-am întâlnit. Mă gândesc la cât de speriată s-a prefăcut a fi când am sosit în seara aceea, cum și-a vărsat cafeaua, și-mi amintesc ce-a spus domnul Beckett când ne-am cunoscut, cum că fiica sa ar fi putut să meargă la Hollywood și să devină star de cinema. Chiar că-i o adevărată actriță!

Domnul Beckett se uită în jos și mâzgălește ceva în blocnotes, în timp ce doamna Beckett stă lângă pat. În poală are o revistă desfăcută, dar nu se uită la ea, ci stă cu privirea ațintită la liniile feței fiicei sale, studiindu-le. Vânătăile de pe chipul lui Caitlin se vindecă deja. N-au dispărut, dar corpul ei este în plin proces de absorbție a sângelui, astfel încât acestea au pe margine o umbră maronie și nu mai sunt negre-albăstrui. Și oasele frânte i se vindecă.

Mă uit și eu la ea. Mă gândesc la ultimele minute cu ea conștientă, așa cum mi se întâmplă adesea când sunt în cameră cu ea. Oricât de mult aș încerca, nu pot să scap de imaginea cu brațele ei ca niște elice de elicopter, în ziua aceea de pe pasarelă, rotindu-se întruna, încercând să prindă aerul, să se împingă în față ca să nu cadă peste margine, însă până la urmă tot s-a prăbușit, iar eu n-am putut să fac nimic altceva decât să o privesc cum cade.

Acum mă uit la doamna Beckett în timp ce n-o scapă din ochi pe Caitlin – pe Nat –, oricare i-o fi numele. Mă gândesc la ce mi-a spus soțul său despre ea. Văd dragostea din ochii doamnei Beckett și mă întreb dacă Sienna m-ar trata așa cum a tratat-o fiica ei, oare eu aș mai iubi-o? Cred că da, îmi imaginez, pentru că asta înseamnă dragostea necondiționată. Nu știu dacă Sienna ar putea să facă ceva care să mă determine să nu o mai iubesc.

În timp ce-o urmăresc, în timp ce privirea mi se mută de la fața Siennei la cea a mamei sale, se întâmplă.

Douăzeci și unu

Doamna Beckett o ia pe Caitlin de mână și și-o strecoară pe a ei dedesubt, apucându-i-o ușor.

— Strânge-mă, scumpo! o roagă, rămânând aplecată deasupra fetei sale și uitându-se în jos la ea. Dacă îmi simți mâna, strânge!

Ne ținem toți răsuflările. Așteptăm, eu, încremenită lângă pompele de perfuzii, domnul Beckett, la capătul patului, toți cu ochii atenți la cele două mâini palide și delicate împletite sub luminile puternice de la Terapie Intensivă, una, fermă, cealaltă, moale.

Nimic.

Zece secunde mai târziu, doamna Beckett o strânge iar ușor de mână pe Caitlin în vreme ce se apleacă și mai mult, cu ochii mari ațintiți în ochii aceia căprui nemișcați, și spune:

— Caitlin, sunt eu! Mama! Dacă mă auzi, dacă mă simți, te rog, strânge-mă de mână!

Femeia o strânge ceva mai tare, ca și cum i-ar demonstra ce dorește de la ea.

Acum Caitlin are ochii complet deschiși, ca niște mărgele ce se uită în sus la tavan, fără să clipească.

Ne uităm iar la mâinile lor întrepătrunse, eu însămi cu ochi mari cât farfurioarele, așteptând un spasm, o tremurătură, o zbatere, dar tot nu vine nimic, așa că practic scot un oftat de ușurare când ochii lui Caitlin se închid din nou încetișor, acordându-mi astfel un pic de timp în plus. Nu e ca și cum ar putea să vorbească atunci când are acel tub endotraheal băgat pe gât și atingându-i coardele vocale, însă, dacă ar putea, mă întreb ce ar spune și dacă ar spune că eu sunt cea care a împins-o de pe pasarelă.

— Ar trebui să-l chemăm pe doctor! spune domnul Beckett, practic, oficial.

Îi simt ochii îndreptați spre mine, și-mi ia câteva secunde să-i procesez spusele, dar apoi îmi dau seama că da, ar trebui să-l chemăm, eu ar trebui să-l chem, pentru că eu sunt asistenta ei și e treaba mea să fac astfel de lucruri, să îi evaluez starea și să chem doctorul. Dacă ar fi fost oricare alt pacient, aș fi reacționat deja, aș fi făcut ceea ce trebuie și n-aș fi rămas încremenită aici, ca și cum aș fi prins rădăcini, cum sunt acum, cu inima la gât.

Realitatea a ceea ce se întâmplă e ca un val mareic.

Se trezește! A ajuns să se trezească.

Caitlin Beckett s-a prefăcut a fi altcineva. M-a mințit, m-a făcut să am încredere în ea, a furat de la mine. Nu știu ce fel de delict e asta, dacă e furt, jaf sau altceva, dar nu e o infracțiune, doar ceva care se pedepsește cu o perioadă scurtă petrecută la închisoare și o amendă minusculă.

Eu, pe de altă parte, am împins-o de pe o pasarelă. Ceea ce-i mult mai rău. E tentativă de omor și nici n-aș putea să invoc autoapărarea pentru că ea n-a încercat să mă rănească, cel puțin fizic. Viața nu mi-a fost nicio clipă în pericol. Aș putea să ajung la închisoare pentru vreo 20 de ani, dacă nu chiar pentru tot restul vieții. Și am și un copil – pe Sienna. Peste 20 de ani, Sienna va avea 36, va fi adult, nu cu mult mai tânără decât sunt eu acum, și mă gândesc la ultimii 20 de ani din viața mea, la tot ce am făcut și tot ce-am experimentat, iar apoi mă gândesc și la Sienna făcând la fel și trecând prin toate fără mine. Va merge la facultate. Îl va întâlni pe bărbatul visurilor ei. Se va îndrăgosti. Se va căsători. Va rămâne însărcinată. Va avea copii. Va aduce vieți noi pe lume și apoi le va vedea cum înfloresc și se dezvoltă.

Mă gândesc la ce i-am spus până acum. Mă gândesc la ultimele cuvinte pe care mi le-a spus înainte să o împing de pe pasarelă.

„Le spun ce mi-ai zis chiar tu! Le spun cine este adevăratul tată al Siennei și că ești o cur…”

Curvă.

Eu am mult mai multe de pierdut decât are ea.

— Meghan?

Îmi îndrept brusc capul. Glasul domnului Beckett mă readuce la realitate, în prezent. Mă privește cu atenție, și știu că trebuie să fac ceva, așa că păşesc în față, cu picioarele tremurătoare şi moi. Nu sunt sigură că soții Beckett nu aud cum îmi bate inima, cum sângele mi se năpusteşte cu viteză prin corp, atât de repede, încât amețesc. Sub privirile celor doi, mă apropii de pat. Mă aplec în jos și deschid forțat ochii lui Caitlin pentru a verifica răspunsul pupilelor, trecându-mi mini-anterna peste ei, când ce-mi doresc de fapt este să o deconectez de la aparatele care o țin în viață, să o detubez, să-i smulg tubul endotraheal din gură și s-o urmăresc cum se stinge.

Mă îndepărtez de ea.

— Îl chem pe doctor, le spun, ceea ce și fac, iar după o vreme sosește și el.

O consultă şi cere câteva teste pentru a verifica diverse aspecte și funcții ale creierului și cât de conștientă este momentan. Cere să i se facă mai multe sedative la rând, întrucât trebuie să o mențină într-o stare cât mai bună până e pregătită să fie deconectată de la ventilator.

Caitlin nu mai deschide ochii tot restul zilei, cel puțin nu cât timp mai e și altcineva prezent acolo.

Ce știu despre trezirea din comă este că de fapt e un proces, cu fracțiuni de secundă de trezie şi luciditate urmate de o alunecare înapoi în vidul întunecat al inconștienței. Așa se întâmplă adesea și aproape sigur va fi valabil și-n cazul lui Caitlin. Dar mai există – dacă am noroc – și lucruri cum ar fi sindromul blocării, care e mult mai rău şi e ceea ce sper ori de câte ori mă gândesc la ea şi la ochii ei nemișcați, care se holbează în gol la tavan: că va rămâne blocată.

E rar, dar se întâmplă. Sindromul blocării este atunci când mintea unei persoane poate funcționa la capacitate maximă, cu abilitățile cognitive încă intacte – poate să audă ce se întâmplă în cameră în jurul ei; simte durere și toți ceilalți stimuli externi –, însă mușchii nu îi funcționează cum trebuie. De fapt, deloc. Persoana rămâne paralizată, complet incapabilă să se miște cu excepția mișcării verticale a ochilor. Cu alte cuvinte, o

minte pe deplin funcțională, prinsă în interiorul unui corp nefuncțional. E un adevărat infern, dacă stai să te gândești – să auzi și să gândești, dar să nu poți să țipi. Să ai o mâncărime, dar să nu poți să te scarpini. Am citit poveștile unor oameni care au suferit de sindromul blocării, cum îi ascultau pe doctori, pe asistente și pe cei apropiați discutând fără să se ferească despre deconectarea lor de la aparate pentru a-i lăsa să se stingă în liniște, pentru că nu știe nimeni, nu înțelege nimeni că în spatele acelor ochi încă mai există viață. Majoritatea nu-și mai revin niciodată. Cei mai mulți nu supraviețuiesc. De multe ori apar complicații, stop cardio-respirator sau septicemie, iar dacă am cu adevărat noroc, va rămâne blocată și i se va întâmpla ceva de genul: va înghiți aer, va face pneumonie și va muri.

N-ar trebui să gândesc așa. Nu sunt un monstru.

Nu trebuie să se întâmple așa.

Ar putea și să supraviețuiască, și, dacă așa vor sta lucrurile, până la urmă ar putea să fie transferată într-o instituție cu asistente specializate care să o îngrijească, pentru că nu va putea rămâne pentru tot restul vieții aici, la Terapie Intensivă. Ceea ce n-ar fi chiar atât de rău pentru mine, și nici pentru ea, nu când alternativa este moartea. O instituție de îngrijire abilitată i-ar putea satisface mult mai bine nevoile. Mă gândesc la faptul că ar putea rămâne așa, fiind în stare să audă și să simtă, să clipească și să gândească, dar nimic altceva, și mă încearcă o anumită satisfacție când îmi imaginez cum s-ar putea gândi pentru tot restul vieții ei amărâte la ce mi-a făcut mie și altora și să regrete pentru totdeauna. Personalul din instituția respectivă ar putea să o învețe să comunice prin intermediul ochilor, însă, și dacă ar reuși, tot ar rămâne doar ceva de bază, cel mult rudimentar. N-ar ajunge niciodată să fie în stare să le spună ce-am făcut și, chiar dacă ar reuși, mie mi-ar fi foarte ușor să neg tot, să spun că se înșală sau că cineva a interpretat greșit ce-a încercat ea să spună.

Sunt în salon cu ea. E dimineață devreme, înainte să înceapă orele de vizită. Are ochii închiși și, la prima vedere, pare inconștientă.

Dar mă gândesc apoi la tot ce știu despre această femeie, la tot ce-am aflat pe parcursul acestor ultime câteva săptămâni, și mă întreb dacă nu cumva e posibil să blufeze, să se prefacă doar că e inconștientă. Aș crede-o în stare.

Evaluăm funcțiile creierului pacienților și starea de conștiență folosind Scala de Comă Glasgow, pe care am făcut-o la fiecare tură în care am avut grijă de ea. Această Scală măsoară lucruri de genul răspunsul motor, abilitatea verbală și deschiderea ochilor, deși abilitatea verbală nu poate fi măsurată la un pacient intubat, astfel încât cel mai înalt scor pe care-l poate înregistra ea este un 10 din 15.

Îmi încep măsurătorile. Caitlin nu deschide ochii așa cum ar face o persoană pe deplin conștientă, astfel încât trebuie să vorbesc cu ea, să văd dacă răspunde la sunetul vocii mele, deși mă cam codesc. Nu vreau să răspundă. Vreau să se prefacă pentru cât ar fi omenește posibil că e inconștientă și imună la stimuli.

Mă învinovățesc pentru asta. M-am lăsat pe tânjală. Am devenit prea relaxată. Am luat de bun faptul că nu se va mai trezi niciodată, dar s-a trezit.

— Caitlin! mă forțez să șoptesc, așezându-mă pe marginea patului.

Niciun răspuns, așa că mă aplec mai aproape și repet, fără ca de această dată să mai ezit, dar și fără să mă aștept să-mi răspundă:

— Caitlin!

Deschide ochii brusc. Mă trag imediat înapoi, izbindu-mă de căruciorul medical din spatele meu, pe care zornăie câteva ustensile medicale, însă nu cade nimic.

Inima îmi bate cu putere, ca un răpăit de tobă.

De la doi pași distanță, urmăresc fața lui Caitlin. Ochii ei deschiși fixează plăcile din plafon.

Pasul următor este să evaluez dacă răspunde la durere. Nu vreau să o ating, însă mă târăsc pe marginea patului ca să-i ciupesc vreo cinci centimetri din mușchiul trapez dintre degetul mare și arătătorul mâinii. Întâi o ciupesc ușor, iar apoi ceva mai tare, iar de data asta reacționează, flexându-și subconștient brațul, îndoindu-și-l de la cot ca și cum s-ar feri de durere. Mă trag

înapoi și-i dau drumul. Poate să se miște, ceea ce e o dezamăgire, pentru că înseamnă că nu-i blocată.

Măsor rezultatele în cap. Astăzi înregistrează un șapte pe Scala de Comă Glasgow.

Era la trei când a ajuns aici, ceea ce înseamnă cea mai mică notă.

Începe să-și revină.

Singură în camera de odihnă, încerc să-mi recapăt suflul, să gândesc.

Caitlin Beckett începe să-și revină. Acum e doar o chestiune de timp înainte să vină terapeutul pentru respirație și să încerce să o deconecteze de la ventilator. După ce va începe să respire singură, va putea să și comunice, și mă întreb ce va zice și dacă amintirile i-au rămas intacte.

Televizorul de pe blatul din camera de odihnă e pornit; sunt știrile de prânz și acolo se zice că poliția e tot mai aproape de prinderea celui care atacă femei în oraș, lucru pentru care ar trebui să mă simt ușurată, recunoscătoare – ar trebui să dau volumul mai tare ca să aud mai bine –, însă mintea mi-e altundeva, și, cu toate că aud vocea reporteriței, sunt cu spatele la televizor și doar îi ascult cuvintele la un nivel superficial. Nu le și absorb mental, pentru că mă gândesc la Caitlin și la ce am făcut deja și ce trebuie să fac mai departe, pentru că nu pot să-mi asum vreun risc.

„Ultima victimă a depus rezistență. L-a zgâriat. Rămășițe sub unghii. ADN."

Trebuie să o ucid.

Trebuie să moară.

Nu că aș vrea să fac așa ceva. Nu sunt o ucigașă. Mă ocup cu salvarea oamenilor. Ideea de-a curma viața unui om e de neconceput. Nu pot să-mi imaginez ceva mai rău de-atât, dar am prea multe de pierdut dacă ea trăiește.

Acestea fiind zise, e posibil. Pot să o ucid. Dacă lucrezi de suficient timp într-un spital, știi că anumite erori medicale sunt inevitabile. Orice asistentă le-a făcut de-a lungul carierei. Eu cu siguranță am făcut-o. Auzeam povești de groază la școala de asistente, și-mi amintesc, când am început să lucrez la spital,

cum începeam fiecare tură sperând doar ca în ziua respectivă să nu-mi omor vreun pacient. Suntem oameni, şi orice om face greşeli, dar unele greşeli sunt mai grave decât altele, îți sar în ochi, chestii care variază de la o documentare eronată la administrarea unor medicamente greşite, poate unele atribuite altui pacient, iar uneori iese bine, nu survin efecte adverse, dar alteori cineva poate suferi o alergie la un anumit tratament şi din această cauză să moară. Chiar şi o documentare eronată poate avea consecințe fatale dacă o asistentă nu trece în raport un medicament pe care îl ia pacientul şi i-l mai administrează şi altcineva. Unele greşeli au astfel de efecte în lanț, iar apoi, înainte să apuci să-ți dai seama, un pacient a primit o supradoză şi a decedat.

În ultima vreme ducem mare lipsă de asistente şi infirmiere. Burnoutul din cauza pandemiei e cât se poate de real. În ultimii ani, acest lucru a dus la regândirea alegerii carierei şi la abandonarea în masă a acestei meserii, ceea ce pune şi mai multă presiune pe noi, restul. În vreme ce numărul de asistente îngrijitoare de bază a ajuns la un nivel critic, numărul pacienților continuă să crească. Ei vin întruna, în ciuda faptului că noi nu avem întotdeauna spațiu sau resurse să îi îngrijim pe cât de bine ar trebui s-o facem. E un fapt bine cunoscut că numărul nepotrivit de personal de îngrijire din spitale este direct proporțional cu rata mortalității pacienților. Cu cât suntem mai puține asistente, cu atât avem mai multe responsabilități. Suntem tot mai puține. Epuizate fizic şi pustiite emoțional. Prin urmare, se comit greşeli. Nu neapărat din cauza asistentelor şi a doctorilor slabi, ci a problemelor sistemice din domeniul sănătății. N-ar fi vina mea. Ar fi vina sistemului. Ce nu ştie lumea este că decesele cauzate de erorile medicale sunt una dintre cauzele principale ale ratei mortalității din America, deşi nu ți se spune asta. În schimb, este prezentată greşit drept altceva, gen stop cardiac, când de fapt a fost vorba de o combinație de medicamente mortală; o eroare de programare; injectarea de aer în sistemul arterial, care a dus la o embolie sau la injectarea prea rapidă de potasiu.

Ce mă întreb acum este următorul lucru: dacă o asistentă face o greşeală care duce la decesul unui pacient, va fi pasibilă

de o acuzare?

S-ar putea să-mi pierd jobul. S-ar putea să rămân fără licență.

Pot să accept astea, atât timp cât nu ajung la pușcărie.

Douăzeci și doi

A doua zi se ia decizia să fie deconectată de la ventilator. După ce nu va mai fi legată la el, Caitlin nu va mai fi sedată și va fi capabilă să vorbească.

Deconectarea cuiva de la ventilator reprezintă un întreg proces. Nu e ceva ce se întâmplă instantaneu. Trebuie să avem grijă ca pacientul să poată respira singur înainte să îi scoatem tubul. Poate dura o oră sau chiar mai mult, iar, uneori, la finalul acestui lucru, descoperim că de fapt n-a fost pregătit pentru detubare și procesul trebuie amânat – lucru pe care-l sper eu acum, că, după ce terapeutul pentru respirație modifică setările ventilatorului sau după ce îi scoatem tubul, Caitlin nu va putea să respire singură și va trebui să o reintubăm.

Mai întâi, lui Caitlin nu i se mai administrează sedative, astfel încât să fie pe deplin conștientă. Terapeutul pentru respirație modifică setările ventilatorului, iar în ora următoare rămânem atenți ca nu cumva să aibă probleme și să nu poată respira singură; că nu respiră prea rapid sau prea superficial; că nivelul oxigenului e optim și alte chestii de acest gen.

Mie îmi vine greu să respir pe tot parcursul procedeului.

Caitlin trece cu brio peste tot procesul cu monitorizarea respirației.

În afară de mine, toată lumea e cuprinsă de entuziasm.

Caitlin se face bine.

Toată lumea crede că va trăi, deși nu știe nimeni care-i va fi starea. Efectele pe termen lung ale unei răni traumatice la creier pot fi semnificative. Persoanele care au suferit un asemenea traumatism pot suferi deficiențe motorii, afectarea nervilor,

probleme de vedere, dificultăți cu abilitățile motorii fine, dificultăți în gândire și amintire și multe altele.

Multora dintre cei deconectați de la ventilator le vine greu să vorbească. Glasurile le sunt răgușite și nu pot decât să respire singuri, dar sunt tot slăbiți și de multe ori au mintea încețoșată de la sedative și de la timpul petrecut legați de mașinărie. La început le este greu să gândească și să formeze cuvinte, dar până la urmă cei mai mulți reușesc.

Am petrecut multe nopți nedormite tot gândindu-mă la asta, recapitulând iar și iar în minte ce se va întâmpla dacă și când Caitlin va deveni capabilă să lege cuvinte în fraze și să le spună tuturor ce am făcut.

Astăzi, când intru în salonul ei, o găsesc trează. Are ochii deschiși ca niște fante și-și ține capul întors spre ușă, așa încât mă vede când intru, iar capul și privirea mă urmăresc prin salon, deși inițial nu observ vreun semn de recunoaștere, iar singura mea speranță rămasă este că nu-și amintește ce s-a întâmplat și că nu știe cine sunt. Nu e doar o speranță deșartă. Cei cu traume la cap își pierd adeseori memoria.

Deocamdată, suntem doar noi două în cameră. Soții Beckett au fost aici mai devreme, dar acum au plecat ca să amenajeze casa pentru atunci când Caitlin va ieși din spital. Biata doamnă Beckett trebuie să se bucure enorm la gândul că-și va recăpăta fiica și că va avea grijă de ea, deși e încă prematur. Caitlin nu va ieși imediat din spital și, chiar și după aceea, nu va putea să meargă direct acasă, ci, foarte probabil, într-o instituție de recuperare specializată pentru a fi tratată, unde va avea de lucrat cu terapeuți pentru vorbire, fizioterapeuți și terapeuți ocupaționali, iar acolo, dacă nu cumva chiar aici, le va spune ce a pățit. Apoi va veni poliția și-i va pune întrebări, iar mai devreme sau mai târziu Caitlin le va spune că nu Milo Finch a împins-o de pe pasarelă, cum am insinuat eu, ci chiar eu însămi.

Mă gândesc întruna la asta. Doar la asta și la ce urmează după ce le spune ce i-am făcut.

Îmi spun că n-au existat martori. Că nu m-a văzut nimeni cum am împins-o de pe pasarelă. Singurul martor se afla prea departe – într-o mașină de pe Lake Shore Drive – ca să vadă așa cum trebuie. Dacă își amintește ea însăși, atunci va fi

cuvântul ei contra cuvântului meu, şi va fi uşor să dau vina pe traumatismul ei de la cap. Voi spune că e confuză, că doar îşi imaginează că am fost cu ea pe pasarelă, pentru că c-am petrecut tot timpul alături de ea cât a fost inconştientă. Mi-a auzit vocea în aceeaşi cameră cu ea. Că amestecă lucrurile în propria minte şi mă plasează pe pasarelă în loc să fiu cu ea, în salonul de spital. Chestii de genul ăsta se întâmplă.

Aş putea să scap astfel. Aş putea să-i conving pe oameni că sunt nevinovată.

Cu excepţia unor chestii care totuşi rămân. Prima e programarea pentru mamografie. Există dovezi că mă aflam pe o rază de un kilometru şi jumătate de pasarela pentru pietoni în aceeaşi zi în care a fost împinsă. Iar dacă iese totul la iveală, faptul că ea s-a dat drept Nat ca să mă jefuiască, atunci am avut şi un motiv: răzbunarea.

În cazul în care Caitlin le spune tuturor că Sienna nu e fiica lui Ben, nu va mai fi nevoie decât de un test de paternitate ca să-i dovedească spusele. Atunci nu va mai fi doar cuvântul meu împotriva cuvântului ei. Vor exista dovezi fizice că ce spune ea e adevărat.

Iar atunci nu voi mai scăpa.

Acum e cu privirea aţintită asupra mea, cu privirea mai puţin goală decât înainte şi mai concentrată. Efectuez iar măsurătorile de pe Scala de Comă Glasgow şi, de data asta, când întreb:

— Ştii ce ţi s-a întâmplat? îmi răspunde:

— Tu. Tu!

Simt că mi se încleştează gâtul. Articulează cuvinte. Şi nu doar orice cuvinte, ci cuvinte incriminatoare, cuvinte care mă vor distruge dacă le îngădui, dar tot nu găsesc o cale să o fac să tacă.

— Eu… eu ce? întreb cu voce tremurătoare, iar în secunda următoare mâna i se strânge în jurul încheieturii mele.

Icnesc, încercând să mă desprind, dar iniţial nu-mi dă drumul. Trebuie să mă folosesc de mâna stângă ca să mi-o smulg pe cea dreaptă din strânsoare, şi, abia după ce izbutesc să mă eliberez, îmi las privirea să se întoarcă la faţa ei, cu ochii larg deschişi.

Prin jurul oficiului asistentelor e mare agitație. Găsesc refugiu în salonul pacientei mele care a suferit un atac de cord, doamna Layley. Dintr-odată, mă simt înfierbântată toată, o căldură ce mi-a cuprins gâtul și fața, și, deși nu o văd eu însămi, îmi imaginez că am pielea roșie.

Ajunsă în salonul doamnei Layley, îmi prind materialul uniformei de lucru și mi-l desprind de pe piele ca să-l fac să fluture și să lase să pătrundă aer. Încerc să respir. Mă duc la chiuvetă. Mă spăl pe mâini, lăsând apa rece să curgă peste ele, acordându-mi câteva secunde ca să-mi recapăt suflul.

— Bună! mă întâmpină doamna Layley, și știu că trebuie să mă apropii de ea, că pur și simplu nu pot să rămân aici și să mă ascund la ea în salon.

Mă apropii de patul ei, încercând să zâmbesc, să fiu prezentă mental pentru doamna Layley, dar practic mi-e imposibil din cauză că gândurile îmi zboară la Caitlin.

La ochii ei mari. La expresia feței. La felul în care gura ei a format cuvântul, testându-i parcă forma, așa cum face un bebeluș care încearcă să vorbească. Aș putea să mă înșel, dar cred că trupul ei frânt s-a și mișcat atunci când a vorbit, cred că a încercat să se îndepărteze de mine în pat, alunecând precum un vierme în încercarea de-a scăpa, de parcă i-ar fi fost teamă.

Prin acel cuvânt ar fi putut să spună orice. „Tu" ești asistenta mea. „Tu" ești aici.

Ar fi putut să încerce să spună zeci de chestii.

Sau ar fi putut să însemne exact ceea ce mi-am închipuit eu că a spus. Ar fi putut să fie cât se poate de explicit.

„Tu" m-ai împins de pe pasarelă. „Tu" ai făcut asta. „Tu" nu vei scăpa niciodată nepedepsită.

Simt umezeală la subraț și sunt recunoscătoare pentru uniforma închisă la culoare, altminteri ar fi vizibil.

— Cum vă simțiți, doamnă Layley? întreb, dar, în timp ce ea îmi răspunde, sforțându-se să scoată cuvintele, pentru că vorbirea și capacitatea ei de-a înțelege au fost afectate de atacul de cord, nu mă gândesc decât că nu mi-a mai rămas nimic de ales, că trebuie s-o fac, că trebuie să o ucid și că sunt nevoită să o fac curând, deoarece, dacă aștept prea mult, voi rata ocazia.

Va fi prea târziu. Caitlin e tot mai bine de la zi la zi, iar acum a mai rămas doar o chestiune de timp înainte să dezvăluie tot.

Îmi spun că nu e o persoană bună. M-a mințit. S-a prefăcut că mi-a răpit copilul. M-a jefuit. Le-a făcut rău propriilor părinți. A spus minciuni despre propria mamă. I-a înscenat unui bărbat deținerea de material pornografic cu minori și i-a distrus complet viața. Nu are nicio calitate, nici decență. Lumea ar fi mai bună fără ea.

„Dacă ar exista dreptate pe lume", a zis Milo Finch, „atunci ea n-ar supraviețui."

Dar cum s-o fac?

Tot răsucesc ideea în minte. O răsucesc pe toate părțile. Și atunci îmi vine și răspunsul, care stă chiar acolo, la vedere, pe căruciorul static de lângă patul doamnei Layley, și, din clipa în care ochii îmi cad pe el, știu că am dat marea lovitură.

Stiloul cu insulină al doamnei Layley!

Insulina e un medicament mortal. Vine însoțită de un avertisment. Prea multă poate ucide, iar uneori oamenii o folosesc pentru a-și lua zilele. E lipsit de principialitate. Dar sunt dispe-

rată. Și deja am găsit în minte cum aș putea să scap neprinsă, cum aș putea s-o pun pe seama unei greșeli nefericite, cum că, printr-un accident, i-am administrat unei paciente medicamentele altei paciente. Se întâmplă. Mai des decât știe lumea, asistentele le dau medicamente pacienților care nu trebuie. Pentru că nu suntem suficiente și muncim prea mult, și nu ne amintim întotdeauna sau nu avem timp să facem lucruri de genul citirea cu atenție a brățărilor de la mâini înainte să administrăm tratamentul, ignorând în mod conștient măsurile de siguranță, menite să mențină pe toată lumea în siguranță, ca să câștigăm un pic de timp.

Nu-i de necrezut și că aș fi putut greși o zecimală când am calculat doza, că aș fi putut să-i administrez lui Caitlin mult mai mult decât i-ar trebui doamnei Layley și să spun că am greșit încă o dată.

Teoretic, stiloul cu insulină n-ar trebui lăsat la vedere așa cum e acum. Dispozitivele de felul acesta ar trebui păstrate în coșurile special atribuite pacienților din camera cu medicamente, dar de cele mai multe ori nu-i cel mai eficient lucru pentru

că specificațiile insulinei o necesită de multe ori pe zi. Nu avem timp să dăm întruna fuga în camera cu medicamente. Pentru asistente a devenit o practică comună să le lase nesupravegheate în saloanele pacienților sau să le care după ele în buzunar.

Prin urmare, ajung să se rătăcească. Când și când mai aud asistente de la oficiu care-și fac probleme din cauză că au pierdut stilouri cu insulină și le caută, cerând să fie înlocuite la farmacie deoarece pacienți cum e doamna Layley nu pot să rămână fără insulină pentru că devin hiperglicemici sau fac ketoacidoză, așa că nu e mare brânză. Farmacia le înlocuiește pur și simplu.

Iau stiloul injectabil pe când ies din salon, strecurându-l în buzunar în timp ce ies de-acolo.

Douăzeci și trei

Pipăi STILOUL cu insulină prin buzunarul de la pantalonii uniformei. Nu se vede deloc. Îmi tot spun că nu se vede, în încercarea de-a mă liniști. Nu e decât o mică umflătură pe care n-ar observa-o nimeni, însă tot mă uit în jos la ea din diverse unghiuri ca să fiu sigură că nu sare în ochi.

Aș minți dacă aș spune că nu mi-ar fi frică sau că n-am îndoieli. Am. Nu sunt o criminală. Nu e ca și cum aș dori ca ea să moară, ci mă gândesc doar încontinuu la ce mi se va întâmpla mie dacă ea trăiește. Viața mea e incompatibilă cu a ei.

Recapitulez rezultatele probabile după ce-i voi administra insulina. Bardicardie. Lipsa impulsurilor electrice. Deces. Nu e sigur. Există variabile, firește, pentru că toți sunt diferiți. De exemplu, pentru a omorî o persoană ar putea să fie nevoie de 20 de unități de insulină sau de 900. Nu ai de unde să știi sigur cum îi va răspunde corpul, deși aceasta este insulină cu efect imediat, nu cu efect îndelungat; ai spune că moartea va surveni relativ repede.

Caitlin doarme, dar se trezește atunci când o ating, deschizându-și lent ochii, și știu că, dacă voi șovăi, îmi voi pierde curajul. Se strâmbă și se ferește de lumină, obișnuindu-se cu ea când o prind de braț, gândindu-mă, în această ultimă secundă, la loiala doamnă Beckett și la ziua aceea, cu ani în urmă, când i-a apărut poliția la ușă întrucât Caitlin o acuzase de atacarea unui minor. Mă gândesc la cum o fi să te alegi cu reputația pătată și să fii târâtă în noroi de cineva pe care îl iubești, de cineva pentru care ai face orice. Mă gândesc la Milo Finch și la ziua în care a venit poliția la el, luându-l pe sus, încătușat, și lăsându-l astfel fără familie și fără libertate, cu viața schimbată

pentru totdeauna din cauza ei. Pentru toate astea, nu există nicio dovadă.

Ea se va face bine. Trupul i se va vindeca, şi va ieşi din spital ca o femeie complet liberă dacă o voi lăsa, în vreme ce eu voi merge la puşcărie, iar ea va continua să distrugă viaţa altcuiva.

Îi injectez insulina în partea de sus a braţului pentru că acolo e cel mai uşor. Tresare şi încearcă să se ferească de durerea injecţiei.

— Îmi pare rău! spun, şi chiar îmi pare rău, deşi nu pentru ceea ce fac.

Îmi pare rău că ea nu e persoana care credeam că e. Preţ de o secundă, îmi las gândurile să rătăcească înapoi la seara în care am întâlnit-o la grupul de sprijin pentru divorţaţi şi cât de recunoscătoare m-am simţit că descoperisem o prietenă. Îmi amintesc cum am strâns-o în braţe în seara aceea în biserică şi la faptul că am ţinut-o un pic prea mult, simţindu-mă nostalgică şi tânjind după trecut şi după vremuri mai simple şi mai fericite. Iar ea a profitat de singurătatea şi de nevoia mea disperată după o prietenă.

N-a fost niciodată prietena mea.

Îmi tremură mâna când răsucesc cadranul pentru a doua şi apoi a treia oară, şi sunt nevoită să-i smucesc braţul şi să i-l ţin pe loc pentru că se împotriveşte tot mai tare.

După ce termin, las stiloul să cadă la loc în buzunar.

Împing departe de pat butonul de urgenţă şi apoi mă îndepărtez şi eu de pat.

Respir cu greutate şi mă clatin, simţind cum îmi bate inima în piept. Îmi aud pulsul bubuindu-mi în timpane. Ce-am făcut? Nu mai pot să dau înapoi îmi spun în sinea mea, dar nici nu vreau s-o fac. Vreau să se încheie. O vreau moartă. Trag aer în piept, apoi îl dau afară, ştiind că trebuie să găsesc o cale de-a mă linişti şi de a-mi călі răbdarea, pentru că nu se va întâmpla dintr-odată. Va dura ceva, în vreme ce starea ei se va deteriora înainte să intre în stop cardio-respirator, iar în tot acest timp eu va trebui să mă port ca şi cum nu s-a întâmpla absolut nimic, ca şi cum nu ar fi nimic în neregulă.

Mă silesc să mă apuc de treabă. Dau pe silenţios alarmele din salon. În cele din urmă va intra în tahicardie, cu pulsul foar-

te ridicat, şi nu vreau să afle nimeni, pentru că ar putea să încerce s-o salveze prea curând. Nu pot să-mi asum niciun risc că va supraviețui după asta. În secția noastră, nu avem monitori care să fie cu ochii în patru şi să urmărească ritmul cardiac al pacienților. În schimb, ca asistente, suntem învățate să interpretăm diferențele subtile de pe o electrocardiogramă şi să ascultăm alarmele. Caitlin mă urmăreşte în timp ce le dau pe toate pe silențios, cu ochii larg deschişi, şi mă întreb dacă îşi dă seama ce-am făcut, dacă ştie ce i se întâmplă şi dacă-i speriată.

Ies din salon, pentru că nu pot să stau pur şi simplu acolo în următoarea oră şi să urmăresc cum se întâmplă. Trebuie să-mi văd de treabă. Să mă comport normal. Mă duc să-mi verific ceilalți pacienți. Măsor semnele vitale şi le dau tratamente, dar, în tot acest timp, mintea îmi rămâne la Caitlin în vreme ce mă întreb ce se întâmplă în salon la ea, dacă inima a început deja să i se blocheze, dacă semnalele electrice încetinesc, nemaizbutind să transmită.

Ies din salonul unui pacient şi păşesc pe hol ca să merg la oficiul asistentelor să dau un telefon. În clipa aceea, îl văd pe Luke venind din direcția opusă. Zâmbeşte, şi mă gândesc că nu va face decât să treacă mai departe, dar apoi îmi spune:

— Am tot vrut să discut cu tine. Penelope are un prieten.

O face exact când trecem unul prin dreptul celuilalt, prinzându-mă uşor de antebraț şi întorcându-mă cu fața spre el. Suntem exact în fața salonului lui Caitlin şi, din cauza poziției în care mă aflu, mă trezesc silită să mă uit înăuntru, să-i văd sudoarea de pe frunte şi pielea devenindu-i tot mai roşie.

— Dan – Daniel – Murphy, adaugă el, deşi eu abia îl aud, căci mă gândesc la Caitlin şi mă întreb dacă mai vede şi altcineva sudoarea aia în afară de mine.

— Pământul către Meghan! mă tachinează Luke.

Clipesc ca să mă concentrez din nou, căznindu-mă să mă uit la el.

— Ai auzit ce-am spus?

— Scuze, nu! răspund şi clatin din cap. Ce-ai spus? întreb, ştiind că, dacă Luke şi-ar îndrepta privirea către dreapta, dacă ar fi să şi-o mute doar un pic, atunci ar ajunge să vadă în salonul ei.

Oare ar observa și el cum asudă ea acolo sau totul e doar în mintea mea mult prea vigilentă?

— E totul în regulă?

— Da! De ce? întreb, îndepărtându-mă de geam și înaintând pe hol, astfel încât ochii lui să mă urmeze.

— Nu știu ce să zic, replică el, plecându-și capul pe un umăr. Pari distrasă.

Scot un râset forțat care e oricum, numai sincer, nu, iar sunetul pe care-l scot îmi pare chiar și mie neplăcut.

— Sunt perfect în regulă, adaug, subliniind cuvântul „regulă" și făcându-l să pară lipsit de credibilitate.

Luke mă fixează prea atent.

— Chiar ești?

Îmi dreg glasul și mă adun.

— Da! Sincer! Sunt bine! spun, iar cuvintele par ceva mai sigure, făcându-mă să semăn mai mult cu mine însămi. Îmi pare rău, sunt pur și simplu obosită! O zi lungă. Ce spuneai mai devreme?

— Am spus că mă gândeam că tu și el v-ați potrivi foarte bine. Cu prietenul lui Penelope, Dan Murphy. Ce zici? întreabă el în timp ce pe față i se formează un rânjet. O întâlnire dublă?

— Penelope e la pat.

— Vă chemăm pe tine și pe Dan la noi acasă. Eu gătesc și spăl vasele, așa încât Penelope nu trebuie să ridice nici măcar un deget.

— Ai vorbit exact ca un bărbat care n-a fost niciodată însărcinat sau obligat să rămână tot timpul în pat. Sunt sigură că ei îi va plăcea foarte mult.

— Meghan, a început s-o ia de tot razna! Sunt sigur că i-ar plăcea. Gândește-te și tu un pic, da? Anunță-mă ceva mai târziu! Doar să nu aștepți prea mult până te hotărăști pentru că tipul „e o bunăciune", după cum spune Penelope, adaugă Luke, schițând și ghilimelele în aer. Dacă aștepți prea mult, s-ar putea să scapi ocazia.

— Bine!

— Promiți? mă întreabă el, zăbovind prea mult când eu îmi doresc doar să plece.

— Da! Promit!

După ce se îndepărtează, simt o ușurare enormă.

Dar nu durează mult. Pentru că, aproape în același timp, ușile secției se deschid și mă fac să-mi adun tot curajul, imaginându-mi cum soții Beckett au venit din nou în vizită la momentul nepotrivit și văd cum se întâmplă, cum fiica lor își dă sufletul.

Douăzeci și patru

Inima încetinește. Intră în stop cardiac. Nu e tahicardie ventriculară, ci o lipsă a activității electrice, când activitatea electrică din inimă este prea slabă ca să mai facă inima să se contracte și să pompeze sânge în restul corpului. Nu are puls deloc, iar activitatea electrică din inimă nu mai este suficientă ca s-o mențină în viață.

Sunt în cameră când se întâmplă, și o urmăresc cum își pierde cunoștința, cum nu mai reacționează și începe să-și piardă culoarea.

Deocamdată nu fac nimic, deși nervii îmi urlă, iar creierul parcă mi-a luat foc.

Moare!

Slavă Domnului, soții Beckett nu s-au întors de acasă! Sunt încolo sau undeva pe drum, poate într-un taxi sau în liftul care îi duce la etajul nostru. Mă uit pe hol să mă asigur că nu-i nimeni, că nu o vede nimeni pe Caitlin cum moare, apoi îmi las privirea să revină la ea, apropiindu-mă din nou de pat ca să verific din nou că nu mai există niciun puls.

Moartea din cauza lipsei de activitate electrică în inimă survine după câteva minute, așa încât, în momentul în care mă hotărăsc să anunț cod albastru, ea ar fi deja aproape în pragul morții. La cinci minute după ce creierul nu mai primește sânge și oxigen, neuronii încep să moară și, odată ce se întâmplă asta, nu va mai putea fi readusă la viață.

Rămân să mă uit cât de mult pot, să fiu sigură că distrugerile sunt semnificative și ireversibile, iar apoi îmi dau seama că trebuie să încerc să o resuscitez. Trebuie să o fac să pară ca și cum aș vrea să-i salvez viața, la fel cum aș proceda cu orice alt pacient. Anunț cod albastru, țipând afară pe hol, iar apoi să fac

compresii asupra pieptului, la început pasiv, apoi tot mai energic când sosește un martor și-ncep să-mi dau cu adevărat silința, simțind cum coastele lui Caitlin se rup sub apăsarea mâinilor mele.

Un cod albastru nu-i un proces blând. Resuscitarea este violentă. Un atac asupra corpului. Pacienților li se întâmplă lucruri nasoale într-o încercare adeseori zadarnică să li se salveze viețile. Mare parte dintre cei care intră în stop cardiac în spital nu mai supraviețuiesc, iar dintre cei care totuși rezistă, mulți rămân cu afecțiuni neurologice permanente și puțini mai au parte de vieți cât de cât normale. E groaznic, dar trebuie să mă împac cu asta. De data asta nu pot să mă simt vinovată pentru că am lăsat un pacient să moară.

Lumea dă năvală în salon, aducând și un cărucior pentru urgențe. Natalia preia sarcina de-a face compresii pe piept. Am reușit să storc niște lacrimi și se vede că sunt tulburată.

— Meghan, ce s-a întâmplat?

— I-am administrat din greșeală insulina altei paciente, recunosc, răsuflând greoi, știind că, după ce moare, va urma o autopsie.

Îi vor găsi insulina în sistem. Să mint doar ar înrăutăți situația, făcându-mă să par vinovată. Dar sinceritatea va avea urmări fericite pe termen lung. Va exista înțelegere. Urmările nu vor fi chiar atât de rele pentru că există sisteme bine puse la punct ca să le protejeze pe asistentele care fac greșeli neintenționate, atât timp cât spun adevărul.

Spun când și cât de mult i-am dat. Recunosc că am făcut greșit și doza, că am modificat o zecimală, iar în salon se iscă și mai multă agitație. Un haos organizat, cu toată lumea înghesuită într-un spațiu foarte mic, extrem de concentrată la propriile sarcini, dar toți cu același scop în minte.

Numai al meu e diferit.

Ei vor ca ea să trăiască.

Eu am nevoie să moară, și asta se și întâmplă.

Se anunță ora morții. Oamenii se trag îndărăt și expiră cu toții odată. Cineva oprește aparatele și amuțește totul. Peste încăpere se pogoară o liniște ca o ceață, un scurt moment de

inactivitate înainte să înceapă să plece unul câte unul înapoi la indiferent ce făceau înainte ca pacienta să intre în stop cardiac.

Rămân acolo o vreme, nemișcată, în timp ce unii pleacă, iar alții vin să-și transmită condoleanțele și să mă întrebe dacă sunt bine, de parcă pierderea e a mea și eu sunt cea îndoliată.

Singură în salon cu ea, încerc să-mi spun că e doar un alt pacient, orice alt pacient care a murit. Însă realitatea a ceea ce am făcut începe să se așeze și să mă devoreze până când sunt sigură că îi văd inima cum bate prin cearșaful subțire, o ridicare aproape neglijabilă, un bubuit abia audibil, așa că trebuie să-l trag la o parte să văd dacă e cu adevărat moartă, moartă de-a binelea, apăsându-i carotida cu degetele să simt pulsul, pe pielea acum palidă, rece la atingere și asemănătoare întrucâtva cu un model de silicon.

E moartă! Chiar e moartă!

Intră cineva să-mi spună că asistenta-șefă vrea să discute cu mine. Știam că va urma și asta – era inevitabil – și că va fi prima dintre nenumăratele discuții din zilele următoare, dar asta nu mă împiedică să mă simt copleșită de teamă.

— Meghan, ce s-a întâmplat? mă întreabă când merg la ea, iar atunci mă destram, mă pierd cu totul.

Încep să suspin și să bolborosesc o versiune a adevăratului.

Mă consolează:

— A fost o greșeală nevinovată, iar faptul că ai spus adevărul va cântări mult în favoarea ta. Dar, Meghan, adaugă ea înainte să plec, pentru orice eventualitate, eu mi-aș lua un avocat.

Părăsesc biroul și mă îndrept spre cea mai apropiată ușă de incendiu, pe care nu o folosește nimeni vreodată. Când ajung la ea, apăs cu mâinile bara care o deschide și mă năpustesc afară pe ușa de oțel, ajungând pe scară. Urc pe ea, mai întâi, apoi luând-o la fugă pe trepte, sărind câte două o dată, astfel încât mi se taie răsuflarea și picioarele mi se umplu de acid lactic atunci când ajung în vârf, unde mă opresc, îndoită de mijloc și cu mâinile pe genunchi. Mă întorc și mă las să cad pe trepte, icnind, hârâind și simțind gustul prânzului în gură – acum acru, salivă amestecată cu acid din stomac – care mi s-a ridicat până-n gât, adunându-mi-se în interiorul obrajilor și sub limbă. Mă

împotrivesc imboldului de-a vomita. E nevoie de mult efort şi de o mare voinţă. Închid ochii şi respir pe nas, ţinând aerul în plămâni şi dându-l afară pe gură. Din nou şi din nou. Îmi reazem capul de zid, recunoscătoare pentru răcoarea de pe faţă. Începe să-mi tremure tot corpul, un şir de convulsii nestăpânite precum un atac de epilepsie. Mi-e cald şi transpir, dar totodată mi-e şi frig, ca în toate acele ocazii în care mă trezeam noaptea cu transpiraţii reci, scăldată în propria sudoare, dar îngheţată şi tremurând de la umezeala uscată adunată pe haine, cearşafuri şi piele.

Nu pot să las pe nimeni să mă vadă aşa.

Nu pot s-o las pe Sienna să mă vadă aşa.

Cu mâini nesigure, caut prin buzunarul bluzei de la uniformă să-mi găsesc telefonul. Mă uit îndelung la chipul Siennei, iar apoi îi scriu: Bună! Mă gândesc îndelung la cuvintele următoare pentru că Sienna e foarte perspicace şi mă cunoaşte mai bine ca oricine.

Cred că am luat o răceală. Ce-ar fi s-o întrebi pe Gianna dacă poţi rămâne la ea la noapte? Nu vreau să te îmbolnăveşti şi tu.

Nu-mi stă deloc în caracter să fac asta, să o trimit pe Sienna la o prietenă, să-i propun să se invite singură la fata aceea acasă peste noapte. Dacă ea însăşi m-ar întreba aşa ceva, i-aş spune că nici să nu se gândească, pentru că e lipsit de bună-cuviinţă.

Dar în clipa asta n-am cum s-o văd. Nu pot să mă uit la ea după ce am făcut.

Ce-ai păţit? mă întreabă.

Nu ştiu. Gripă, probabil. Trimite-i un mesaj Giannei, ok? Anunţă-mă ce zice.

Mamă, e ciudat! Nu pot să mă autoinvit la ea acasă.

Ştiu! Îmi pare rău! Dar săptămâna viitoare ai testul naţional şi dansurile de sărbători weekendul următor. N-ai cum să te îmbolnăveşti. Vrei să-i scriu eu mamei sale să întreb dacă e ok?

Nu! Ar fi jenant! N-am cinci ani.

OK. Atunci, scrie-i!

Las telefonul alături, pe scară. În cele din urmă, mă ridic. Tot trebuie să plec într-un final. Mai am lucruri de făcut înainte să plec acasă, singura uşurare fiind faptul că e trecut binişor de

șapte și a început deja tura de noapte; cei de pe tura de zi pleacă.

Durează doar câteva minute înainte ca Sienna să-mi scrie înapoi să mă anunțe că va dormi la Gianna, și mă simt ușurată. Am nevoie să nu fie acasă. Am nevoie să fiu singură în apartament. Trebuie să mă gândesc, să mă prăbușesc, să-mi fac griji, să plâng, și totul să fie în privat. Nu o mai întreb dacă părinții Giannei vor fi acasă, lucru pe care de obicei l-aș face. În mod normal, țin cu tot dinadinsul la asemenea lucruri, insistând de fiecare dată să primesc confirmarea de la părinți înainte să o las pe Sienna să doarmă peste noapte la o prietenă. Am avut și eu odată 16 ani; știu ce fac cei de 16 ani atunci când sunt lăsați mult timp singuri acasă. Dar seara ce se apropie e cea mai mică dintre grijile mele.

OK! Distracție plăcută! Te iubesc!

Mă ridic cu greu de pe scări. Trebuie să duc un pic de muncă de lămurire cu mine însămi, să mă ridic, să cobor scările și să mă întorc în secție ca să termin ce mai am de făcut.

Vine și legistul după cadavru. Văd de la depărtare cum este luat pe targă, folosindu-se liftul personalului, pentru că nu trebuie să știe toată lumea că nu toți pacienții ies pe ușa din față. Domnul și doamna Beckett vin imediat în urmă, cu mâinile împreunate și fețele obosite și grave, iar eu mă grăbesc să mă trag înapoi când îi văd, în adăpostul întunecat oferit de perete, ascunzându-mă acolo întrucât momentan nu pot să-i văd. Sau să vorbesc cu ei. Nu știu ce le-aș putea spune. Totuși, mă uit după ei, urmărindu-i cu privirea până dispar. Doamna Beckett a încetat să mai plângă, și mă întreb o clipă dacă e tristă sau i-am făcut o favoare, și-n loc de suferință e de fapt ușurare.

După ce într-un final ies din clădire, pornesc încet spre casă. Vina începe să mă copleșească de-adevăratelea și simt că urlă conștiința în mine. Mă simt transparentă, ca și cum toată lumea s-ar putea uita la mine și și-ar da seama ce-am făcut.

Noaptea e rece. În depărtare urlă o sirenă care se tot apropie. Am trăit aproape jumătate din viață în Chicago și nu s-a schimbat nimic, nu e nimic nou, și totuși nu-i nevoie de mare lucru să mă convingă de faptul că această sirenă vine după mine, că, după ce-am plecat de la serviciu, cineva de la spital și-a dat

seama ce s-a întâmplat de fapt, ce am făcut, că totul a fost intenționat. Au chemat poliția, iar acum au început să facă cercetări. Anchetează moartea suspectă a lui Caitlin.

Vaierul sirenei se apropie. Se mișcă, venind tot mai aproape până e aici, în urma mea, în stânga, și nu știu ce e mai puternic: vuietul sirenei sau bubuitul propriei mele inimi. Mi-e prea frică să mă uit în urmă, așa că mă furișez pe o alee, apăsându-mi spinarea de un zid de cărămidă, lângă un tomberon fetid sub care s-au culcușit o întreagă colonie de pisici vagabonde, și urmăresc cum mașina de patrulă a poliției trece în viteză mai departe, și abia atunci, după ce-a dispărut – și sirena se estompează în depărtare –, mă strecor și eu precaut înapoi afară.

Mă opresc la magazinul cu băuturi alcoolice din colț pentru că acasă nu am decât vin, și diseară am nevoie de ceva mai tare ca vinul.

S-a făcut deja nouă când ajung în sfârșit acasă. Afară-i întuneric beznă, iar din lună se vede abia o fâșie, dar nu mi-e frică, nici măcar nu mă mai gândesc la bărbatul care a atacat femei prin tot orașul. Nu mă gândesc decât la Caitlin.

N-a fost o persoană bună, îmi reamintesc ori de câte ori simt că îmi dă târcoale vina.

Le-am făcut tuturor o favoare. Am făcut ce trebuia să fac.

Strecor cheia în broască și intru în clădire. Încep să urc pe scări, târșâindu-mi pașii și simțindu-mi picioarele atât de grele, încât parcă ar fi trase în jos de niște cărămizi. Punga de plastic mi se freacă de coapsă, iar votca din interior, înfășurată într-o pungă de hârtie maronie, foșnește la fiecare pas.

Ajung la etajul al doilea al clădirii. Când mă opresc pe hol, am spatele la ușă și mă concentrez la chei, să o găsesc pe cea de la apartament, să pot să intru și apoi s-o închid și s-o încui în urma mea.

Abia după ce iau și colțul văd cu coada ochiului o mișcare. Tresar speriată și-mi îndrept brusc capul când descopăr o siluetă întunecată ghemuită lângă ușă. Țip și mai că mă prăbușesc pe spate. Îmi ia câteva secunde să văd mai clar, să văd cum se formează o imagine mai limpede în fața ochilor: un bărbat care stă pe podea lângă ușa mea, pe mocheta maronie tocită, cu fața lungă, maxilarul pătrat și chipul colțuros, apoi îi zăresc ochii

mijiți și părul castaniu, dar începând să încărunțească pe la rădăcini și să se rărească semnificativ de la frunte în sus.

— Futu-i! La dracu', Ben! țip, ducându-mi mâinile la inimă în timp ce fostul meu soț, Ben, se ridică de pe jos, cu sacoul atârnat peste braț. Ce cauți aici? îl întreb, cu mâna în continuare la inimă și respirând cu dificultate.

— Scuze! începe el, rămânând la distanță și părând spăsit. N-am vrut să te sperii.

Inima îmi bate într-un ritm sălbatic. Cuvintele îmi ies aspre pe când trec pe lângă el ca să intru în apartament, să închid ușa și pe el să-l încui afară, așa încât să rămân singură.

— Sienna nu-i aici, mormăi. Verifică-ți calendarul! Nu e weekendul tău cu ea.

— Știu, răspunde Ben, și îi simt greutatea mâinii pe braț când trec pe lângă el.

Strânsoarea îi este fermă, oprindu-mă cu forța ei.

— Mi-a scris Sienna, adaugă apoi pe un ton blând și politicos, spre deosebire de-al meu. Meghan, a spus că e îngrijorată din pricina ta. Că te-ai comportat ciudat. I-am spus că vin să văd ce faci și că o să mă asigur că e totul bine.

Șovăi. Mai întâi nu simt nicio tragere de inimă, apoi mă întorc lent și mă uit în sus ca să-l privesc în ochi.

— Sunt în regulă! Doar că nu mă simțeam bine, îi spun. Poate ceva de la stomac. Acum mă scuzi, adaug și-mi smulg brațul. Nu vreau decât să intru și să mă bag în pat.

Fac un pas spre ușă, însă de data asta Ben decide să-mi ia plasa din mână, strecurându-și un deget în punga de hârtie ca să scoată la iveală sticla de Smirnoff din interior. Se uită în sus, cercetându-mi expresia.

— Nu știam că votca e remediul obișnuit când ți-e rău la burtă.

Smucesc brusc plasa, ca să nu mai ajungă la ea.

— Hei! zice cu un glas moale și plăcut, ca pentru a mă liniști.

Își lasă capul într-o parte, tot uitându-se în ochii mei, fără aere de superioritate, mi se pare, ci sincer îngrijorat.

— Ce te aprinzi așa? E totul în ordine?

Îmi cuprind trupul cu brațele, lăsând plasa să-mi atârne de toarte în jurul încheieturii. Simt cum mă încordez și cum intru în defensivă. Cuvintele îmi par ostile:

— Dă-mi voie să ghicesc! rostesc cu duritate. Ai de gând să-i povesteşti judecătorului despre asta?

Dar Ben nu face decât să tresară, ca şi cum l-ar durea fizic.

— Nu, Meghan, clatină el din cap, iar lumina de pe hol îi proiectează umbre pe chip. N-aș face așa ceva, și chiar dacă aș vrea s-o fac, oricum n-ar fi nimic de zis. Ești adult. Nu există nimic în înțelegerea asupra custodiei care spune că nu poți să bei după serviciu.

Înaintează un pas şi, de data asta, mâinile îi coboară pe umerii mei, și sunt calde, ferme, încurajatoare. Își îndoaie genunchii, lăsându-se în jos în așa fel încât ochii să ne fie practic la același nivel.

— Nu din pricina asta îmi fac griji, ci doar pentru tine.

Încerc să fiu puternică, să rezist, însă epuizarea și emoțiile mă copleșesc cu totul și izbucnesc în lacrimi. Nu-mi doream să încep să plâng, dar ele cad oricum, iar expresia lui Ben se schimbă, îmblânzindu-se. Nu prea sunt genul care plânge. N-am fost niciodată. Sunt genul care își ține sentimentele în interior, așa că asta e ceva complet nou pentru el, ceva diferit și neașteptat, o latură a mea pe care a văzut-o foarte rar.

Inițial, ezită – nefiind sigur, îmi închipui, ce să facă –, dar apoi își îndreaptă genunchii. Se îndreaptă cât e de înalt, cuprinzându-mă în brațe, și atunci simt cum mă predau, cum barajul se sparge, iar apa dă năvală prin el. Ezit la început, dar apoi îmi lipesc capul de pieptul lui, recunoscătoare pentru forța, pentru soliditatea pieptului său, pentru bătăile regulate ale inimii sale, care mă liniștesc și mă ajută să-mi revin. Își trece o mână peste părul meu, făcându-mă, preț de câteva clipe, să mă simt în siguranță.

— Meghan, ce se întâmplă? îmi şopteşte în ureche. Poți să stai de vorbă cu mine, adaugă, așa că renunț, pentru că e Ben și, în ciuda disputelor noastre, a ceea ce ni s-a întâmplat în ultimii ani, mă cunoaşte mai bine decât aproape oricine, uneori chiar și mai bine decât mă cunosc eu însămi.

M-a văzut și când eram în cea mai bună formă, dar și când eram în cea mai proastă.

Mă retrag cu lentoare, ștergându-mi fața cu dosul mânecii.

— Am avut o zi proastă, îi spun. Am pierdut o pacientă.

Clatin din cap.

— Eu… nu voiam ca Sienna să mă vadă așa. Nu voiam decât să fiu singură.

— Îmi pare rău! replică el, și chiar simt că-i pare, chiar îmi dă senzația că e sincer. Știu cât de greu îți este de fiecare dată când îți moare un pacient. Asta te face o asistentă atât de bună, Meghan, faptul că nu te obișnuiești niciodată cu acest lucru. Nu te lași niciodată pe tânjală!

Aproape că-i dezvălui că de data asta a fost altfel, că am dat-o în bară, că din vina mea e moartă, dar mă abțin, lăsându-l pe Ben să creadă o vreme că sunt o asistentă bună și că n-am avut nicio putere asupra a ceea ce s-a întâmplat. Câteva secunde, stăm acolo, pe hol, fără să vorbim, până când, în cele din urmă, zice în timp ce-și vâră un braț în mâneca sacoului:

— Ei bine, voiam doar să văd cum ești, dar știu că îți dorești să rămâi singură și nu intenționez să fiu în plus, adaugă, iar dintr-odată nu mai vreau să plece.

Mi-e frică să fiu singură cu propriile gânduri.

— Chiar trebuie să pleci? îl întreb, întinzându-mi mâna, din instinct, spre el.

Văd limpede că e luat prin surprindere. Se scurg câteva secunde înainte să-mi răspundă, iar în acel interval devin sigură că am făcut o greșeală, că am interpretat greșit situația, că doar mi-am imaginat cum s-a înfiripat ceva între noi.

Dar apoi îmi răspunde:

— Nu!

După care își scoate brațul din mânecă și-și împăturește iar sacoul pe braț.

— Nu trebuie să plec. Pot să rămân, dacă vrei și tu.

Încuviințez din cap.

— Da, vreau!

Mă întorc cu spatele la el, simțindu-i mâna pe șale în timp ce deschid ușa ca să intrăm amândoi în apartamentul întunecos. Odată ajunși înăuntru, trec prin living să aprind veioza. După

ce-o aprind, potrivesc intensitatea să nu împrăştie prea mult lumină, iar apoi mă întorc cu faţa la Ben, care închide încet uşa şi trage şi zăvorul. E înalt, de peste 1,80 metri, cu un fizic atletic şi bicepşii vizibili printr-o cămaşă albă, subţire. Blugii îi sunt şi ei mulaţi.

Se desprinde de uşă şi mă surprinde cum mă zgâiesc.

— Poţi să-ţi arunci sacoul pe un fotoliu. Vrei ceva de băut? Am bere.

— O bere ar fi grozav!

Dau aprobator din cap, ducând votca prin holul întunecos şi îngust în bucătărie. Scot punga de hârtie şi apoi torn două porţii într-un pahar cu fund gros, după care îl umplu cu cola. Iau o înghiţitură prelungă, după care îi trimit un mesaj scurt Siennei: Nu trebuia să-i scrii tatei. Sunt bine. Totuşi, o clipă mai târziu îmi fac griji pentru tonul mesajului, că poate a părut cam aspru. Nu vreau să creadă că sunt supărată că i-a scris lui Ben, pentru că a fost chiar drăguţ din partea ei şi intenţia i-a fost una bună.

Îi mai scriu un mesaj: Totuşi, apreciez ce ai făcut. Îţi mulţumesc că ai grijă de mine! Distracţie plăcută cu Gianna diseară! Te iubesc!

Mai iau o gură din pahar, rezemată de blatul din bucătărie ca să văd dacă îmi răspunde Sienna, dar nu o face imediat, ceea ce mă bucură, pentru că înseamnă că nu-i pe telefon şi că se distrează în compania prietenei sale.

Încă o înghiţitură şi încerc să nu mă gândesc la Caitlin. Mă străduiesc să uit modul în care i-am simţit pielea sub degete după ce-a murit. Mă concentrez în schimb la lucrurile îngrozitoare pe care mi le-a făcut mie şi altora, şi la cât de ipocrită era. Ce-a făcut ea este reprobabil. M-a căutat dinadins şi a aflat lucruri despre trecutul meu ca să se poată da drept o prietenă şi să mi se furişeze mai uşor în viaţă. Ştia tot despre mine şi a profitat de dorinţa mea de a-i ajuta pe alţii spre propriul avantaj, jucând rolul victimei pentru ca eu s-o apăr, să mi se facă milă de ea şi să o primesc la mine în casă. Nu mi-o pot imagina drept femeia care a fost în aceste ultime săptămâni: neajutorată şi inconştientă, cu o familie care o iubea în pofida tuturor chestiilor oribile pe care le-a făcut ca să-i rănească.

Trebuie să mi-o amintesc ca pe femeia care era înainte.

Singura greșeală pe care o fac în timp ce iau o bere din frigider pentru Ben, îmi vâr telefonul sub un braț și duc cele două băuturi în living este că nu stau să mă gândesc puțin cum de știa atât de multe despre mine.

În living, Ben este cu spatele la mine. Se uită pe geam, la stradă. Nu mă aude când mă apropii, așa că mai rămân acolo un pic și-l urmăresc, descoperind că-mi vine greu să cred că se află aici, în apartament, când Sienna nu e acasă, că a venit și din alt motiv în afară de-a o lua pe ea, doar ca să vadă ce fac eu.

Ben cel dinainte n-ar fi făcut asta. Ben cel de dinainte nu s-ar fi deranjat așa pentru mine. Dintr-odată, toate resentimentele mele la adresa lui în aceste ultime câteva luni se mai îmblânzesc. Dacă nu a fost doar Ben de vină pentru destrămarea mariajului nostru? Dacă privesc în urmă, a fost ușor pentru amândoi să ne complăcem după atâta timp petrecut împreună. A existat o laxitate și o lipsă de efort din partea amândurora. Nu ne mai străduiam la fel de mult în propria relație așa cum o făceam după ce ne-am cuplat. Dacă a fost și vina mea într-o măsură egală cu a lui?

— Uite-ți berea! spun, apropiindu-mă. Vrei să iei loc?

Se răsucește cu încetineală de la geam. În spatele lui, de partea cealaltă a ferestrei, a început să ningă iar. Străbate camera și ocolește colțul măsuței de cafea. Se lasă să cadă pe canapeaua de piele, iar mâinile ni se ating accidental când îi întind berea.

— Mersi! zice, și, deși inițial mă gândesc unde să mă așez și eu, până la urmă aleg să stau pe canapea lângă el în loc de fotoliu.

Se uită în jos la sticla de bere, pe care o ține de gât. E Guinness, adică ceea ce bea el mereu, și nu îi scapă acest lucru.

— Nu știam că-ți place Guinness.

— Nu-mi place.

— Oh! face, ca și cum s-ar gândi că am cumpărat Guinness pentru altcineva.

Dar îl corectez:

— Obiceiurile vechi dispar greu, ripostez, înroșindu-mă, întrucât eu nu beau bere, cel puțin nu des.

Pe asta am cumpărat-o intenționat de la magazin acum vreo lună. A fost unul dintre acele lucruri pe care le faci fără să-ți dai seama că le faci pentru că, după ce ne-am căsătorit, cumpăram tot timpul baxuri de Guinness pentru Ben. Când am ajuns acasă și am desfăcut cumpărăturile, nu mi-a venit să cred ce greșeală făcusem. Ba chiar m-am gândit să le și arunc. Eu nu aș bea berea aia niciodată, însă mi s-a părut o risipă să scap de ea, deoarece poate într-o bună zi cineva ar consuma-o.

Nu mi-am imaginat vreodată că acela ar fi Ben.

Înclină sticla și soarbe prelung, iar apoi, după ce se șterge cu dosul palmei la gură, mă întreabă:

— Vrei să-mi spui numele pacientei? Cea care a murit.

Nu vreau să discut despre ea. Nu vreau să mă gândesc la ea.

— Știi că nu pot.

— Mă bucur să constat că ții în continuare să respecți regulile, comentează el, lucru care mă face să zâmbesc, căci gust gluma.

Îmi place maniera în care, chiar și după luni întregi de la despărțire și după nenumărate resentimente dintre noi, tot mai poate să facă mișto de mine.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? adaugă, lăsându-și brațul să-i atârne pe spătarul canapelei și devenind mai serios.

Mâna i se freacă de umerii și părul meu, declanșând ceva în mine. A trecut multă vreme de când n-am mai fost atât de aproape de un bărbat. Mirosul coloniei lui e puternic și familiar, aducându-mi aminte de casă, și mă gândesc imediat la viața noastră împreună, la cum ne pregăteam împreună pentru slujbă în fiecare dimineață, în aceeași baie minusculă, în timp ce îi inspiram mirosul coloniei.

— Stop cardiac.

— Câți ani avea ea?

— 32, răspund, urmărind felul în care mă privește, cum mă studiază.

Își dă seama că discuția mă tulbură. Tonul i se schimbă:

— N-ar fi trebuit să întreb. Hai să nu mai vorbim despre asta! adaugă, iar apoi își mută privirea și eu apreciez bunăvoința lui de-a abandona această discuție.

Sunt tot în uniformă. Îmi pare rău că nu m-am schimbat imediat ce-am ajuns acasă, că nu mi-am luat pe mine niște blugi și o bluză sau că nu mi-am trecut un pieptăn prin păr înainte să ne-apucăm de băut.

— Sunt un dezastru. Ar trebui să mă schimb, spun, căznindu-mă să mă ridic, însă Ben își duce brațul pe după mine pentru a-și lăsa mâna să se odihnească pe coapsa mea.

Mă oprește brusc și mă face să mă prăbușesc la loc pe canapea, atentă la mâna lui pe piciorul meu. Mai întâi și-o ține nemișcată, deși din ea răzbate căldură, iar această căldură anulează răcoarea din încăpere și mă încălzește și pe mine. Mă aștept să își miște mâna, dar nu o face. În schimb, îmi mângâie genunchiul cu degetul mare, o mișcare ușoară, discretă, pe care o simt până-n adâncuri. O vreme, mă holbez tăcută la mâna lui, fără să reacționez, dar și fără să i-o împing de pe picior, lăsându-l să mă atingă, să-mi reamintesc cum, la localul cu iaurt congelat unde obișnuiam să lucrăm amândoi pe când eram în liceu, m-am îndrăgostit de mâinile puternice ale lui Ben, de modul abil în care apăsa tastele casei de marcat, ceea ce-n clipa asta stârnește ceva în mine, nostalgie și poate și altceva.

Inima începe să-mi bată mai repede, o pasăre prinsă în cușcă care vrea să-și ia zborul.

— Nu! mă contrazice el. Nu trebuie să te schimbi. Rămâi așa! Sunt doar eu. Mai ia o gură de bere și adaugă: La cât se întoarce Sienna acasă?

Ni se întâlnesc privirile în timp ce-i răspund:

— Nu se întoarce. Nu în seara asta. Doarme acasă la prietena ei, Gianna.

Văd cum i se mișcă mărul lui Adam în sus și-n jos când înghite.

Întinde mâna ca să-mi atingă părul, iar vârfurile degetelor îmi ating blând marginea urechii. Respirația mi se accelerează și-i simt răsuflarea pe piele când vorbește:

— Mi-a fost dor de asta! De tine.

Îmi susține privirea, cu o expresie de regret. Apoi și-o coboară la buzele mele, ceea ce mă duce cu gândul la prima oară când ne-am sărutat. Aveam ١٧ ani pe-atunci. Nu era primul meu sărut. Mai sărutasem tipi până atunci, deși cele mai

multe săruturi le regretam, căci fuseseră cu tipi băuți la petreceri la școală și despre care nu mai aveam decât amintiri încețoșate de indivizi care se frecau de mine în întuneric, vârându-și limbile în gura mea în timp ce eu confundam totul cu iubirea.

Dar nu mai avusesem niciodată parte de-un sărut așa. În seara aceea, buzele lui au fost mai întâi moi și blânde, trecând ușor peste ale mele, trezindu-mi simțurile, așa că dintr-odată am pierdut orice legătură cu mine și tot ce mă înconjura. Eram amețită și parcă pluteam în timp ce stăteam acolo, unul lângă altul, într-un colț întunecos al parcării, unde pâlpâirea unui bec stradal din apropiere nu răzbătea cum trebuie, iar lumea care trecea pe-acolo nu avea cum să ne vadă.

— Sienna a zis că te vezi cu cineva, spun, deși aproape că am vrut să mă abțin, pentru că nu-mi doresc să știu.

Nu vreau să stric momentul, însă o parte a mea se-ntreabă dacă nu cumva în apartament la el îl așteaptă o femeie, dacă nu cumva ea stă în singură în patul lui Ben și al meu și dacă ăsta-i doar un gest de curtoazie pentru că i-a cerut Sienna să vină și să vadă cum mă simt.

— Mă vedeam, dar s-a terminat, îmi răspunde, trecându-și degetele prin propriul păr.

— Îmi pare rău! spun, însă, dacă el zice adevărul, atunci nu-mi pare rău.

Mă bucur.

— Ce s-a întâmplat?

— Sincer? face el, părând spăsit în timp ce mai ia o gură din bere. Era geloasă pe tine.

— Pe mine? întreb, trăgându-mă înapoi și râzând binedispusă. Dar noi doi nu mai suntem împreună. De ce-ar fi geloasă pe fosta ta soție?

— Păi, nu știu, răspunde, însă pare să mă tachineze cu asta și că se joacă.

De fapt, știe.

— Poate aproape două decenii și un copil împreună. E greu să concurezi cu astea. N-a ajutat deloc nici faptul că a găsit accidental o poză cu noi ascunsă într-un sertar al comodei. Am prins-o uitându-se la ea, și, cu toate că a zis că nu o cerceta – că

era doar curioasă să știe cum arăți –, mi-am dat seama că se înfuriase ca naiba că o păstrasem.

Las să mi se urce la cap atât faptul că Ben păstrează în secret o poză cu mine ascunsă în sertarul comodei sale, cât și reacția iubitei lui la ea.

— Cum ți-ai dat seama? îl întreb. Ce-a făcut?

— Mi-a pus o groază de întrebări despre tine. Cum te numești, cum ne-am cunoscut, cum ești.

— Și tu ce i-ai spus?

— Adevărul. Că ești altruistă și bună la suflet, dar precaută. Că ai o cochilie dură, dar că, după ce-ți găsești un loc să pătrunzi în ea, nu va mai exista nimic ce să nu faci pentru acel cineva.

Mă simt mișcată. Nu l-am mai auzit niciodată pe Ben să vorbească așa, nu l-am mai auzit să exprime prin cuvinte cum mă vede și ce simte pentru mine.

— Nu i-am spus cât de frumoasă ești. N-a fost nevoie, a văzut și ea cu propriii ochi, adaugă în timp ce-și strecoară mâinile pe sub tivul bluzei mele, făcându-mi pielea de găină. Ezită, apoi mă întreabă: Tu ai mai ieșit la vreo întâlnire?

— Nu, îi răspund, deși sunt distrasă de mâinile lui și-mi simt corpul cum se apropie de-al său în vreme ce mi se iuțesc și bătăile inimii. Adică, da. Am ieșit. Am mers la o întâlnire cu un bărbat pe care l-am cunoscut online. Pare un lucru disperat, nu? Întâlniri stabilite pe internet.

— Nu. Oamenii o fac tot timpul. Și am zis să încerc și eu. Când ai 40 de ani, nu-i chiar ușor să găsești femei drăguțe, cu capul pe umeri și singure.

— Nu, nu e. Nici bărbați drăguți, cu capul pe umeri și singuri. Aceștia ori locuiesc cu părinții, ori sunt divorțați, ceea ce te face să te întrebi ce-i în neregulă cu ei. Râd, apoi reiau: Dacă asta nu e râde ciob de oală spartă, atunci nu știu ce-ar fi. E ciudat că discutăm despre asta? Despre ieșitul cu alte persoane?

— Da și nu, răspunde Ben. E o situație pe care o înțelegem, ceva ce avem în comun, chiar dacă e groaznic să-mi imaginez soția în pat cu alt bărbat. E bine așa? șoptește el acum și mai blând, în timp ce-și mișcă mâinile în sus, pe coastele mele

dezgolite, iar eu aprob din cap, abia mai respirând și cu inima înnebunită.

Privirea i se mișcă de la ochii mei la buze și înapoi la ochi în vreme ce-mi mușc buza de jos, pierdută în culoarea ochilor și a formei gurii lui. Mă gândesc numai la cât de mult îmi doresc să mă sărute, să mă întindă pe spate pe canapea, și cât de mult vreau să-i simt greutatea când se lasă peste mine. Vreau să mă pierd în asta, în el, să uit de tot ce s-a întâmplat până-n acest moment. Divorțul. Caitlin Beckett. Ce-am făcut.

— Fosta soție, îl corectez, și nu m-am culcat cu el. N-a fost decât o cină, și până și aia n-a fost chiar atât de reușită. Mâncarea, conversația, totul.

— Auci! Bietul om! Cum se numea?

— Alec, răspund, amintindu-mi că în realitate nici măcar nu semăna cu bărbatul pe care îl văzusem pe internet și că m-am simțit oribil și goală pe dinăuntru, dar și, totodată, indusă în eroare.

Am hotărât să rămân și să-i acord o șansă, dar am ajuns să regret.

— Dar iubita ta cum se numește?

— Se numea. Nu mai e iubita mea.

— Îmi pare rău! Cum se numea fosta ta iubită?

— Caitlin, îmi răspunde el, și imediat înțepenesc, aproape să mă înec cu propria salivă.

Spatele mi se arcuiește, îndepărtându-se de spătarul canapelei, și mă aplec în față ca să-mi las paharul pe măsuța de cafea, căci nu mai am încredere să-l țin în mână. Trenul L trece în viteză în același timp, și-i mulțumesc lui Dumnezeu că îmi acordă un răgaz. Nu trebuie să vorbesc. Nu trebuie să răspund. Pereții apartamentului mă împresoară, și parcă-n încăpere n-a mai rămas niciun pic de oxigen.

Caitlin!

Ar putea să fie altă Caitlin. De bună seamă că în lume există zeci de mii de Caitlin.

Dar în toată viața meu eu nu am cunoscut decât una singură.

— Totuși, nu vreau să vorbesc despre ea. Sau despre Alec, spune Ben cu ceva ce aduce a dispreț în timp ce trenul L dispare, iar apartamentul rămâne cufundat în tăcere.

Totodată, telefonul îmi vibrează pe măsuța de cafea, făcând să răsune sticla.

Tresar.

— Lasă-l! îmi șoptește Ben ușor în ureche, aplecându-se peste mine în așa fel încât mă înclin de la greutatea lui, lăsându-mă pe spate pe canapea, cu brațele lui dure apăsându-mă în spate și provocându-mi durere.

Încerc să mă împotrivesc greutății lui și să mă ridic în capul oaselor, dar el mi se opune, apăsându-se peste mine, coborându-se între picioarele mele și dându-mi senzația că mărimea lui e dintr-odată sufocantă.

— Probabil e Sienna, spun, dar pe el nu-l interesează; și-a lipit buzele de gâtul meu în vreme ce-și strecoară mâna pe sub marginea din dantelă a sutienului.

— Sunt sigur că e bine, gângurește el.

— Te rog! Lasă-mă să mă conving!

Oftatul lui e audibil, și pare jignit. Își scoate mâna de sub bluza mea, deși apoi ezită, cu brațele puternice de o parte și de alta a capului meu, proptindu-se în ele, dar, totodată, ținându-mă parcă blocată acolo. Mă urmărește câteva secunde înainte să se ridice, să mă lase să-mi iau telefonul, iar în clipa aceea văd scânteia bărbatului cu care m-am căsătorit, cel care e egoist, iritat și ușor de stârnit. Văd în ochii lui că vrea să-mi spună nu, că Sienna mai poate să aștepte ca noi să terminăm înainte să-i citesc mesajul.

Se ridică de pe canapea și rămâne acolo în picioare.

— Unde pleci? îl întreb, trăgându-mi bluza în jos pentru a mi-o aranja cum trebuie.

— La baie.

Îl aștept să plece înainte să iau telefonul, ascultând cum se închide și apoi se încuie ușa de la baie.

Abia atunci arunc o privire în jos la telefon, folosindu-mi fața să-l deblochez. Aveam dreptate; mesajul e de la Sienna, doar trei cuvinte mici și cât se poate de clare:

Nu am făcut-o.

Sprâncenele mi se unesc. Inițial, nu înțeleg ce spune. Ce n-a făcut?

Acum îl aud pe Ben în baie. Nu va dura mult până să se întoarcă şi nu vreau să se supere pentru că eu sunt tot cu telefonul în mână, aşa că-i scriu rapid înapoi: Ce n-ai făcut?

Alături, aud cum e trasă apa la toaletă. Aud apoi cum curge apa în chiuvetă. În mână, telefonul îmi vibrează încă o dată, şi mă uit în jos la el, simţind un gol în stomac când văd cuvintele:

Nu i-am scris tatei.

Îmi duc mâinile la gură.

Ben!

Mă gândesc la ce-a spus adineauri: că se întâlnea cu Caitlin.

Oare a luat şi el parte la asta? A ajutat-o să o pună în aplicare? Dar de ce? Să-mi facă rău, să mă întorc la el după divorţ?

Mă întreb dacă i-a spus acestei femei chestii personale despre mine, cum ar fi că moartea surorii mele m-a afectat profund. Ben mă cunoaşte foarte bine. Ştie totul despre mine. Ştie că nu m-aş încrede într-un străin sau să las un străin în casă cu mine şi Sienna, dar altfel ar fi stat lucrurile dacă era vorba de o prietenă veche, iar cu o prietenă veche aflată în primejdie ar fi mers la sigur.

Simt gust de fiere în gură când butonul care descuie uşa de la baie se mişcă. Zgomotul e discret, uşor.

Şi totuşi, trag scurt aer în piept în timp ce mă întorc ca să urmăresc cum se răsuceşte încet clanţa. Ben deschide uşa. Lumina din baie răzbate afară, iar corpul lui masiv şi impunător umple cadrul mic.

Închide lumina. Brusc, încăperea din spatele lui se întunecă, şi-mi dau seama că în această clădire nu sunt decât trei apartamente şi că e posibil ca în această noapte să nu fiu decât eu în ea şi că nimeni nu m-ar auzi dacă aş ţipa.

— E-n regulă Sienna? întreabă Ben, cu capul înclinat şi braţele pe lângă corp.

Traversează camera din trei paşi şi, parcă din instinct, mă ridic de pe canapea şi mă îndepărtez cu un pas de el.

Sienna nu i-a scris mesaj lui Ben. A venit el, din propria voinţă.

Ştia că acum Caitlin este moartă? Să fi aflat cumva că am omorât-o? Dar cum?

— Meghan? mă întreabă.

— Ce-i?

— Am întrebat dacă Sienna e în regulă.

Dacă ei totuși nu s-au despărțit? Dacă încă se mai vedeau unul cu altul?

Cu puțin timp în urmă, m-a întrebat despre pacientă. M-a întrebat câți ani avea ea. A spus clar „ea".

Eu nu-i spusesem că pacientul meu era femeie.

Am rămas fără suflu.

— Da! răspund. E bine.

Și Ben are Life٣٦٠, pentru serile în care Sienna rămâne la el. Și el poate urmări unde se află, la fel ca mine. Ar fi putut să o urmărească plecând din apartamentul nostru. Ar fi putut să-i urmărească micul avatar în timp ce străbătea cele trei străzi până acasă la Gianna.

Ar fi știut că sunt singură.

— Meghan? mă întreabă iar.

— Scuze! Ce-i? întreb, acum simțind un mare nod în gât.

Nu știu ce să fac. Nu pot să sun la poliție, pentru că el se uită la mine. N-aș putea să ajung la timp la telefon. N-aș putea să apăs numerele înainte să mă oprească.

Și ce-aș putea să spun fără să mărturisesc ce am făcut?

— Ce voia? întreabă el, apropiindu-se.

Nu pot să mă clintesc, întrucât brațele lui Ben se ridică pentru a-mi da părul la o parte din ochi înainte că-mi cuprindă fața în mâini. Îmi înclină capul pe spate, forțându-mi privirea în sus spre ochii lui întunecați, și-mi dau seama cât de rapid mi-ar putea frânge gâtul dacă ar vrea; mi-ar reteza nervul spinal și nici n-aș avea timp să reacționez sau să depun vreo rezistență.

Dacă ea i-a spus că Sienna nu-i copilul lui? Dacă știe deja?

Încerc să-mi controlez tremurul din voce.

— De fapt, o durea capul. Nu mai doarme la Gianna. Se întoarce acasă.

Acum își plimbă degetul mare peste gâtul meu, atingându-mi traheea până ajung să-mi imaginez mâinile lui în jurul gâtului, apăsând și retezându-mi aerul până nu mai pot să respir.

— Ce păcat! face el, iar din felul în care se uită la mine, nu-mi dau seama dacă mă crede sau nu. Credeam c-avem mai mult timp.

Totuşi, asta nu-l împiedică. Ba chiar pare şi mai hotărât. Mâinile îi alunecă pe şalele mele, trăgându-mă mai aproape de el exact când trenul L trece iar pe lângă apartament, şi mă gândesc la toţi cei aflaţi în tren cum se uită prin geamul deschis în vreme ce el îşi atinge buzele de ale mele, apoi coboară pe gât în timp ce îmi desface şnurul pantalonilor de uniformă.

— Şi eu, spun, retrăgându-mă, încercând să-i transmit dezamăgire prin aceste cuvinte pe când mâinile i se desprind de pe mine. Dar cred c-ar trebui să pleci, Ben. Nu mi-ar plăcea deloc ca Sienna să se întoarcă acasă şi să ne vadă aşa.

Ben stă acolo, la trei paşi distanţă, rece şi lipsit de expresie. Postura i se îndreaptă şi-şi trece degetele prin păr, ţinându-mă captivă cu privirea sa întunecată. E între mine şi uşă, şi mă întreb, dacă aş fugi, dacă aş putea s-ajung la ea, dacă aş putea să trag zăvorul, să răsucesc clanţa şi să ies din apartament înainte ca el să mă înhaţe de păr sau de încheietură şi să mă tragă înapoi.

Nu cred c-aş reuşi. Apartamentul e mic şi înghesuit. Nu ai spaţiu de manevră, n-ai cum să te fereşti. Ar trebui să trec mult prea aproape.

Şi, chiar dacă aş putea să ies din apartament, m-ar prinde pe undeva înainte să strig după ajutor sau să ies măcar din clădire. Sau mi-ar da vreun brânci pe scări. Nu m-ar găsi nimeni pentru o bună bucată de vreme.

În pofida a ceea ce am spus, Sienna nu e în drum spre casă. Pentru următoarele zece ore, cel puţin, sunt singură.

— Nu, ai dreptate, spune el, cu glas mai supus. Ar trebui să plec. Nu vreau ca Sienna să-şi facă o idee greşită despre noi.

Mă urmăreşte încă cel puţin vreo zece secunde înainte să se răsucească şi să plece.

După ce pleacă, trag draperiile la loc şi împing şi fotoliul în faţa uşii.

Nu dorm toată noaptea. Stau pe canapea cu un cuţit în mână, supraveghind cu mare atenţie uşa de la intrare.

Douăzeci și cinci

Răsare soarele. Inițial, îl văd cu greu. Draperiile sunt trase, dar îl întrezăresc în micuța crăpătură dintre panourile de fibră închisă la culoare: o fâșie din soarele de dis-de-dimineață. Îmi părăsesc postul, cu corpul înțepenit și obosit. Cred că am ațipit maximum 15 minute pe canapea, altfel n-am închis un ochi. Mi-am petrecut în schimb toată noaptea gândindu-mă la Ben și Caitlin, închipuindu-mi-i împreună, întrebându-mă dacă el sau ea au găsit vechiul nostru album din liceu în corpul de bibliotecă încastrat în peretele din livingul apartamentului și dacă s-au uitat prin el împreună, poate cuibăriți în pat și descoperind poze cu mine și cu viața mea din liceu, pentru cercetări, pentru o cunoaștere mai bună. Există acolo, în album, o fotografie cu mine şi cu Mandy Cho, partenera mea de dublu, făcută după ce câştigaserăm un meci, ținându-ne una pe alta în brațe, ostenite şi asudate, dar în culmea fericirii. Mă gândesc la seara în care ne-am întâlnit la o cafea, când Caitlin m-a întrebat: „Mai ții legătura și cu altcineva din liceu în afară de Ben?", înainte să mă întrebe în mod special de Mandy. Pesemne că ea și Ben văzuseră poza cu mine şi cu Mandy în album.

Merg la geam şi trag unul dintre storuri ca să mă uit afară. Strada e liniștită, încă pe jumătate adormită, dar lumina soarelui mă face să mă simt bine. Îmi spun că la lumina zilei nu se întâmplă lucruri nasoale, deși se întâmplă.

Ultimele 24 de ore își spun cuvântul asupra propriei minți. Mă întorc cu spatele la fereastră şi merg în bucătărie ca să fac cafea. În drum, telefonul îmi țiuie anunțând primirea unui nou mesaj și făcându-mă să tresar. Inima mi-o ia și ea la goană.

Pot să te văd diseară?

Ben! Inima îmi bate ca nebuna. Mesajul lui mă poartă înapoi în timp, la seara trecută, la clipele în care stăteam amândoi pe canapea și eu îl întrebam numele iubitei sale, iar în acel moment întrebarea părea inofensivă, doar conversație de complezență, dacă nu tachinare și chiar flirt. Mă înșelam.

„Caitlin." Întorc întruna pe toate părțile acel cuvânt. Îi hiperanalizez tonul vocii și cum păreau ochii lui în timp ce îl rostea, dacă păreau ostili sau dacă el mă privea atent, curios și deja informat, așteptându-mi reacția.

Mă încalț cu o pereche de pantofi și ies din apartament ca să mă duc la subsol, unde găsesc propriul exemplar al albumului din ultimul nostru an de liceu, apoi îl iau sus cu mine. Pe canapea, cu ușa încuiată, răsfoiesc paginile, până ne văd pe mine și pe Ben în curtea școlii și apoi la un meci de fotbal. Răsfoiesc apoi albumul până la pagina dedicată echipei de tenis, unde, în colțul din dreapta sus, Nat Cohen radiază, ținând în mâini un trofeu, ceea ce mă întristează pentru că acum știu că, după numai câțiva ani, ea avea să moară. Dau pagina și merg mai departe. Copertele interioare ale albumului sunt pline de semnăturile profesorilor și ale colegilor de clasă, mici mesaje înclinate în culori diferite, gen „Ești o prietenă grozavă" sau „Ținem legătura". Pe coperta a patra se află un mesaj de la Ben, o glumă doar a noastră, pe care numai eu și Ben o înțelegeam, ceea ce mă face să mă gândesc că probabil am lăsat și eu unul în albumul lui Ben, de bună seamă ceva siropos și însoțit de inimioare. Mă întreb dacă el și Caitlin l-au citit împreună și dacă au râs de el.

Telefonul îmi țiuie din nou, făcându-mă să încremenesc. Las jos albumul și mă întind după telefon.

Încă un mesaj de la Ben.

Pregătesc cina pentru noi în apartament. Orice poftești.

Eu, Ben și Sienna locuiam împreună într-un apartament din Lincoln Park. Acum i-a rămas lui. După ce-am divorțat și m-am mutat împreună cu Sienna, am suferit după apartament la fel de mult pe cât am suferit și după Ben. Acum însă ideea de a merge acolo, de-a fi singură cu el, mă sperie.

Nu-i răspund. Las telefonul la loc și încerc să uit de el, să uit de Ben, dar trec doar câteva minute până să înceapă să sune.

Mă simt speriată de insistența lui. Nu va renunța.

Arunc o privire spre telefon, deloc în largul meu, epuizată de stres și de oboseală. Dar până la urmă nu e de la Ben. Răspund, apăsând telefonul de ureche și rostind:

— Alo?

E cineva de la spital, de la Resurse Umane. Ar vrea să vin și să mă întâlnesc cu ei.

Soarele de dimineață a fost doar o amăgire. Nici n-a răsărit bine și a și dispărut în spatele unei pături groase și dense de nori ce și-au făcut apariția de nicăieri. Vântul de afară te dărâmă din picioare, iar temperatura n-a trecut cu mult de zero grade, astfel încât, în loc de ninsoare, sunt bombardată de o burniță înghețată, care mă lovește pieziș și-mi intră în ochi. Când ajung la serviciu, mai întâi lumea se zgâiește la mine, iar apoi încep cu toții să-și ferească privirile și să evite să se uite în ochii mei. Dar toți știu cine sunt și ce-am făcut: am omorât o pacientă.

Când ajung la Resurse Umane, sunt așteptată într-o sală de ședințe ca să începem discuțiile, să trecem în revistă fiecare pas făcut, amănuntele a ceea ce s-a întâmplat, o dată, a doua oară și a treia oară. Pe unii îi cunosc, pe alții, nu. Se prezintă fiecare. Sunt acolo cei de la Resurse Umane, cei de la Managementul Riscului, șefa asistentelor pe tot spitalul și alți câțiva. Îmi pare rău că nu am ascultat sfatul asistentei-șefe. Ar fi trebuit să-mi iau un avocat.

— Bună dimineața, Meghan! Te rog să iei loc! începe cineva.

Îmi trag un scaun capitonat și mă prăbușesc pe el, dar nu-mi găsesc un loc cum trebuie.

O iau pe rând și mă bombardează cu întrebări:

„De cât timp ești asistentă?"

„Cât timp ai tratat-o pe domnișoara Beckett?"

„Cum a ajuns stiloul cu insulină al doamnei Layley în buzunar la tine?"

„Ți se întâmplă des să nu verifici brățara unui pacient înainte să-i administrezi un tratament?"

„Ne poți descrie starea ta mintală de la acel moment?"

Aduce mai mult ca orice cu un interogatoriu, și-mi dau rapid seama că cel mai îngrijorați sunt ca nu cumva să fie trași la răspundere. Când îmi pun întrebări, trebuie să am grijă ca amănuntele să fie aceleași cu cele pe care le-am dezvăluit ieri.

Îmi explică ce se va întâmpla mai departe. Au completat deja un raport pentru Comitetul Național al Asistentelor, care îl va parcurge ca să decidă dacă e de competența lor sau nu. Vor face o investigație. Vor sta de vorbă cu colegii mei, cu superiorii, cu familia Beckett – care vor putea depune plângere, dacă vor dori. Ar putea dura luni bune înainte ca membrii comitetului să hotărască dacă ce am făcut eu e pasibil de-a fi deferit justiției, dacă licența îmi va fi suspendată sau revocată, ori dacă va urma vreo altă formă de pedeapsă, deși s-ar putea să nu se întâmple absolut nimic. E perfect posibil și să scap basma curată.

Pe parcursul investigației, voi fi în concediu plătit.

Mă îndrept încet spre Terapie Intensivă să-mi iau lucrurile din vestiar înainte să plec. Nu știu când mă voi întoarce sau dacă mă voi mai întoarce vreodată. Nu sunt surprinsă de ce se întâmplă. Știam că vor fi și consecințe, firește. Ceva-ceva tot trebuia să se întâmple, însă nu am fost concediată. Nu sunt condusă de paznic afară din clădire. Concediul cu plată nu e cel mai rău lucru care se poate întâmpla. Tot voi fi plătită. Tot voi avea parte de toate beneficiile. Cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla era să fi venit poliția, să mă fi așteptat în sala de ședințe, alături de cei de la Resurse Umane, iar fapta să fi devenit penală. În acest moment, chiar dacă în final voi fi concediată sau îmi voi pierde licența, tot mai pot să fac ceva pe mai departe, cum ar fi să devin infirmieră la domiciliu sau să aleg o carieră complet diferită și să devin altceva, altcineva.

Deschid ușa camerei de odihnă ca să-mi adun lucrurile și să plec acasă. Înăuntru se află o femeie, o pacientă – care n-are ce căuta aici, într-o încăpere destinată personalului –, care stă cu spatele la mine, cu părul lung și negru ce i se revarsă peste umerii acoperiți de o cămașă albă de spital legată la spate.

Când mă privește peste umăr, afișează un zâmbet strâmb.

— Să vezi c-o să plătești, spune, făcându-mă să mă dau îndărăt de șoc și să mă lovesc de ușa camerei în timp ce îi studiez părul, ochii și surâsul.

E Caitlin! Până la urmă nu e moartă. Trăiește.

Acum se întoarce cu totul și, după ce mă mai uit la ea o dată, văd că totuși nu e o cămașă de spital, ci un halt subțire și alb de medic.

Nu e Caitlin. Caitlin a murit.

— Poftim? întreb, cu răsuflarea tăiată.

— Te-am întrebat dacă îți stau în cale, spune cu amabilitate femeia, doctorița, iar eu mă uit la ea cu niște ochi cât cepele și roșie toată la față, străduindu-mă să găsesc o asemănare între fața ei și cea a lui Caitlin Beckett.

Răspund cu răsuflarea tăiată:

— Nu! Absolut deloc!

Are o expresie plină de bunătate. Zâmbește, gânditoare – nu știe cine sunt și ce-am făcut –, iar apoi pleacă, și după aceea, mă prăbușesc pe-un scaun tare de la masa mică și rotundă ca să îmi vin în fire înainte să-mi adun lucrurile și să plec.

Doar ce-am ieșit din camera de odihnă și-mi iau geaca pe mine când văd doi polițiști în uniformă în fața mea pe hol. Au peste ١,٨٠ metri înălțime și cântăresc 100 sau chiar 120 de kilograme. Stau lângă oficiul asistentelor, cu spatele la mine, așa că le văd doar umerii lați și conformația solidă. Picioarele îmi încremenesc în loc, așa încât cineva intră în mine din spate, surprins de oprirea mea bruscă, iar eu murmur o scuză în vreme ce mă apropii de perete, rezemându-mă agitată toată de el și ascunzându-mă în spatele unui stâlp, aproape gata să-mi stea inima de tot.

A venit poliția. Știu ce-am făcut. Au venit să mă ia.

Preț de câteva secunde, nu fac decât să mă uit, paralizată, cum stau acolo, la tejghea, și discută cu asistenta-șefă. Mâinile unuia dintre polițiști sunt duse la tocul unde-și ține pistolul. Mă retrag încet cu spatele și apoi, când am posibilitatea, mă întorc, alergând aplecată în direcția din care tocmai am venit, spre ieșirea de incendiu aflată în celălalt capăt al holului.

Ies din clădire, întrebându-mă ce îi voi spune Siennei când voi ajunge acasă.

Douăzeci și șase

Mai târziu în această dimineață, aud glasul Siennei când intru în apartament, cu nervii încă-n piuneze după ce-am văzut poliția la spital, deși am încercat să mă liniștesc spunându-mi că s-ar fi putut afla acolo din zeci de alte motive, care să nu aibă nimic de-a face cu mine, cum ar fi un pacient scandalagiu sau vreun infractor internat acolo. Am căutat pe internet în mers, uitându-mă după vreo veste nouă despre anchetarea tentativei de omor la adresa lui Caitlin și am dat peste o poză a lui Milo Finch dintr-un articol de ziar datat cu două zile în urmă, în care scria că poliția a cerut ajutorul publicului să-l găsească, ceea ce înseamnă că, măcar în urmă cu 48 de ore, încă era considerat responsabil, că el a împins-o peste marginea pasarelei, iar ea nu poate să nege. Pentru mine vine ca o ușurare, deși în sinea mea sper că Milo a dispărut de mult și că și-a găsit o ascunzătoare foarte bună. Nu-mi doresc să fie prins, însă, dacă eu sau el ar trebui să mergem la închisoare, sper să fie el.

Ben mi-a mai scris și un al treilea mesaj și a încercat să mă sune. Am un mesaj în așteptare de la el în căsuța vocală, dar nu reușesc să-mi adun curajul să-l ascult. Am mers spre casă, copleșită de emoții din cauza poliției, a lui Caitlin, a faptului că am fost trimisă în concediu fără plată și a ce aș putea să descopăr când ajung acasă, dacă Ben m-ar aștepta în living.

Nu-i aici. La o primă vedere, în apartament nu e nimeni în afară de Sienna, care se află în dormitor, cu ușa închisă, întoarsă acasă după ce-a rămas peste noapte la Gianna. O aud și cred că e la telefon, vorbind cu vreo prietenă pe FaceTime, pentru că are glasul înfundat și neclar în timp ce eu am rămas în living, aproape de ușă, și mă dezbrac de geacă. Nu aud ce spune, dar apoi scoate un hohot de râs care parcă sfâșie aerul.

Mă pregătesc să strig la ea ca să o anunț că am ajuns acasă, dar apoi de dincolo de ușa închisă a dormitorului aud vocea lui Nico și înțepenesc acolo, cu dinții încleștați și văzând roșu în fața ochilor, pentru că Sienna știa că nu vreau să cheme băieți în apartament când nu sunt acasă și m-a ignorat în mod deliberat. Mai rău, sunt la ea în dormitor și cu ușa închisă, ceea ce mă face să mă întreb ce-o fi făcând acolo.

Străbat camera din trei pași. Fără să mă mai gândesc, ridic mâna și sunt gata să bat în ușă când zăresc ceva cu coada ochiului și mă întorc înspre bucătărie, simțind cum brațul îmi coboară din instinct. Telefonul Siennei e pe masa din bucătărie, cu fața în sus și iluminat, lângă bagajul ei de peste noapte, strigând parcă la mine, întrucât pentru ea este complet atipic să-l lase așa, la vedere, și nelipit de mâna ei.

Dar, pe de altă parte, Nico se află aici, iar băiatul i-a captivat în întregime atenția, plus că Sienna nu se aștepta să mă întorc acasă și să văd ce se întâmplă, deoarece i-am spus că trebuie să dau o fugă la serviciu, iar ea a presupus probabil că asta înseamnă că urma să rămân toată ziua acolo.

Plec de lângă ușă și mă apropii de telefon. Când ajung la el, văd pe ecran numele lui Ben. Mesajul care apare e de la el.

Inima îmi începe să-mi bată mai repede. În mod obișnuit, n-aș citi mesajele Siennei. Dar curiozitatea mă doboară și mintea îmi fuge iar la ce s-a întâmplat aseară, la el aici, în living, cu mine, privindu-mă în ochi și mângâindu-mă pe gât.

Mă uit iar la ușa Siennei, unde, de cealaltă parte, ea și Nico au amuțit, cu glasurile reduse la nimic, și mă îngrijorează ce fac ei acolo, dar nu mai mult decât mă îngrijorează mesajele de la Ben către Sienna.

Îi iau telefonul. Introduc repede parola ca să-l deblochez – una dintre cerințele mele când și-a luat telefon, ca eu să am mereu acces la el pentru că, în esență, eu plătesc factura; e telefonul meu.

Mesajul de la Ben este următorul: Mama ta este acasă astăzi sau e la serviciu?

Închid ochii și clatin din cap. Nu știu cum mă face să mă simt gândul că îi scrie Siennei ca să mă verifice și că o folosește ca să ajungă la mine. Mă pregătesc să-l pun la loc.

Dar apoi deschid ochii şi dau rapid în sus să văd restul mesajelor.

Imediat deasupra ultimului mesaj, văd ultimele cuvinte ale Siennei către Ben:

Ei bine, minte.

Cuvinte muşcătoare, care mă ustură, şi primul lucru la care mă gândesc e cine. Cine minte.

Iar apoi îmi văd numele.

În mesajul de dinainte, Ben îi spune Siennei: Mama ta a spus că te doare capul, ceea ce-a fost precedat de o serie de semne de întrebare din partea Siennei: ????

Încep să respir mai greoi. M-au prins. Eu mint. Pentru că, în mesajul de dinainte de acesta, trimis de Ben aseară la scurt timp după ora zece, o întreabă: Cum ți-e capul?

Ben ştie că l-am mințit. Ştie că pe Sienna n-a durut-o capul şi că aseară nu se întorcea acasă.

Iar asta mă îngrijorează. Nu-i cel mai rău lucru, pentru că ce mă ustură mai tare este tonul tăios şi muşcător al cuvintelor Siennei când a zis că mint. E furioasă şi plină de amărăciune.

Ei bine, minte.

Simt un nod în stomac după ce încep să dau scroll mai departe, către ieri-aseară, când Sienna i-a scris lui Ben că mă comport ciudat.

În ce sens ciudat? a întrebat el.

Eşti acasă? E şi ea cu tine? S-a întâmplat ceva?

Nu. Nu ştiu. Doar mi-a spus să merg acasă la Gianna. A zis că nu pot să rămân aici.

Sunt sigur că e-n regulă.

Şi dacă nu e?

Vrei să trec să văd ce face şi să mă asigur că e bine?

Da!

Da! Dintr-odată, simt o durere în piept, o strânsoare care se răspândeşte tot mai mult.

Deci nu Ben mințea, ci Sienna! Ea i-a cerut să treacă pe aici şi să vadă ce fac. Brusc, întreaga seară este pusă sub semnul întrebării. Oare motivul lui Ben să se afle aici nu a fost chiar atât de răutăcios pe cât îmi imaginasem? Oare chiar a venit cu intenții bune?

De ce m-ar minți Sienna? De ce ar spune că mint?

Nu mai am timp să iau în calcul toate posibilitățile pentru că, dintr-odată, din camera Siennei răzbate încă o dată un zgomot ciudat, iar atunci îmi ridic imediat privirea din telefon şi-l las să-mi alunece în buzunar. Mă apropii de uşa Siennei, bat uşor o dată cu nodurile degetelor şi apoi intru fără să mai primesc permisiunea, adunându-mi curajul pentru ce voi descoperi şi aşteptându-mă să intru şi să-i văd cum se hârjonesc amândoi pe patul în dezordine al Siennei, sub pătura roz mototolită, cu mâna deloc cuminte a lui Nico vârâtă lacom sub tricoul ei şi pipăindu-i pieptul.

Dar nu asta se întâmplă. Nico stă la micuțul ei birou, părând mult prea masiv pentru scaunul de birou roz, pentru copii, pe care ea îl are de când era mică. Paharul cu creioane a fost dărâmat de pe birou, şi ăsta a fost zgomotul pe care l-am auzit, când zeci de pixuri şi de creioane s-au împrăştiat pe podea. Lângă biroul, Sienna stă în patru labe şi le-adună, chicotind ca o nebună.

— Eşti aşa de neîndemânatic! trag cu urechea la ea în vreme ce intru pe neaşteptate, iar Sienna sare în picioare.

— Mamă! face, roşie toată în vreme ce Nico, aflat la birou, încearcă să acopere indiferent ce făcea cu mâinile, aşa încât tot ce apuc să văd e o fâşie roşie. Ce cauți aici?

— Aici locuiesc.

— Dar nu trebuia să fii la serviciu?

— Azi n-a trebuit decât să merg la o şedință, dar s-a terminat. Credeam c-am discutat că nu trebuie să aduci băieți în apartament când nu sunt şi eu acasă.

— N-ai zis că n-am voie.

— Ba da, am zis, Sienna!

— Ba nu, n-ai zis! Ai spus că trebuie să te mai gândeşti.

Îmi amintesc de discuție şi-mi dau seama că nu se înşală. Exact asta am spus.

— La ce munceați voi doi aici? întreb.

Dacă n-ar fi fost graba lui Nico de-a acoperi tot, nu ştiu dacă aş fi observat măcar că el scria ceva.

— La nimic, răspunde ea.

— Nu e nimic, Sienna. Ce făceați?

— Ceva pentru școală, răspunde ea, însă o face prea târziu, pentru că, totodată, mâna lui Nico se ridică, dezvăluind obiectul.

Este un plic roșu și, lângă el, o bucată de hârtie ruptă cu începutul a ceva notat cu scrisul cu majuscule al lui Nico: ȘTIU CE-AI FĂ

Nico ține în mână un pix negru. Plicul și hârtia ruptă, cu marginile zdrențuite, mă duc cu gândul înapoi la ziua aceea din camera de odihnă de la spital, când am scos plicul roșu din geantă, cel pe care îl luasem în de dimineață din cutia poștală, cu numele meu pe el, dar fără timbru sau vreo adresă a expeditorului. Cel pe care scria SCÂRBĂ. Atunci, am crezut că pătrunsese cineva în clădire și apoi îl lăsase în cutia poștală, pentru că altminteri cum l-aș fi primit altfel?

Dar dacă a fost chiar atât de simplu pentru că persoana care l-a lăsat acolo a avut o cheie?

Privirea îmi fuge de la bilet la Sienna și înapoi.

— Nico, cred c-ar trebui să pleci, șoptesc.

Băiatul dă din cap, lăsând pixul să cadă pe birou, apoi împinge scaunul și se ridică. Își ia la revedere, deși cu glas firav, ca un laș. Știe c-a fost prins cu mâța-n sac, deși, pe de altă parte, răspunsul Siennei e tipic ei. În timp ce eu dau să plec în living, ea îl conduce pe Nico pe hol ca să-și ia la revedere și apoi revine în apartament, la fel de sfidătoare ca întotdeauna.

— Ce jenant! murmură, furioasă pe mine. Nu trebuia să-l dai afară.

— Ce era cu biletul ăla pe care-l scriați? o întreb. ȘTIU CE-AI FĂ

Nu face decât să ridice din umeri.

— Ți-am zis deja. Nimic. Doar ceva pentru școală, răspunde, trecând pe lângă mine, ca și cum nu vrea decât să se întoarcă în dormitor și să închidă ușa.

— Nu e chiar nimic, Sienna. Ce urma să scrieți? Era pentru mine? o întreb, dar ea se strâmbă, ca și cum ar încerca să nege, însă nu reușește să găsească vorbele necesare s-o facă.

Oricum nu mai are importanță. Indiferent ce zice sau nu zice, știu că era pentru mine, pentru că scrisul și plicul se potrivesc

cu primul bilet, însă acum mă întreb de ce este ea atât de furioasă, încât să se dezlănțuie așa și să mă facă scârbă.

— Tu i-ai scris tatei seara trecută și i-ai cerut să vină să vadă ce fac? o întreb, dând deocamdată uitării biletul.

— De ce mă tot întrebi asta? latră de această dată înainte să mijească ochii și să insiste: Ți-am zis deja că nu.

E convingătoare. Dacă n-aș fi văzut chiar adineauri contrariul, aș fi crede-o, ceea ce mă face să mă întreb de câte ori minte Sienna și de câte ori i-am crezut minciunile.

Am telefonul ei încă în buzunar. Îmi strecor mâna în el și-l scot la iveală.

Sienna icnește.

— Mi-ai luat telefonul? mă întreabă, fără să-i vină a crede, apoi dă să mi-l ia din mână de parcă eu sunt cea care a greșit.

— Telefonul meu, Sienna, i-o retez, rămânând stăpână pe mine însămi. Și nu, nu l-am luat. L-ai lăsat pe masă, în bucătărie, și pur și simplu s-a întâmplat să văd cum primeai un mesaj de la tata.

Mă opresc, în vreme ce Sienna se uită în jos la telefon să vadă mesajul și să-și dea seama ce e posibil să mai fi văzut pe lângă, și fața i se golește de sânge până devine albă ca laptele.

— De ce m-ai mințit aseară că nu i-ai trimis tatălui tău mesaj? Când nu-mi răspunde, continui: De ce îmi trimiți biletele alea oribile? Nici măcar să nu încerci să mă minți, Sienna! Știu că tu ai lăsat acel mesaj în cutia poștală, în care îmi spuneai scârbă.

Mi-e greu să pronunț cuvântul. Mă înec cu el și, apoi, încercând să-mi rețin lacrimile, pentru că nu mi-am închipuit vreodată că propria-mi fiică mi-ar spune așa ceva, o întreb:

— Ce ți-am făcut?

Știe că a fost prinsă, numai că nu se dă bătută. Nu plânge și nici nu imploră iertare. În schimb, se repede la mine, declarând:

— Știu ce-ai făcut.

— Ce vrei să spui? o întreb lent, simțind cum se cască pământul sub mine.

Sienna știe c-am împins-o pe Caitlin Beckett de pe podul ăla și că am omorât-o cu ajutorul insulinei?

— Ce vrei să spui, Sienna? o întreb din nou, pentru că nu zice nimic. Ce am făcut?

— Mi-a spus ea.

— Cine ți-a spus și ce?

— Iubita tatei. Caitlin. Mi-a spus ce-ai făcut. Mi-a spus că tata nu e tatăl meu adevărat, răspunde ea, iar eu simt cum se sfărâmă totul înainte ca ea să se prăbușească, cedând în timp ce dau să o prind, să o strâng în brațe, mai ușurată de o mie de ori mai mult pentru că nu știe toate acele lucruri groaznice pe care le-am făcut; nu știe decât unul singur.

— Sienna! murmur.

— Nici măcar să nu încerci să o negi! adaugă apoi, împingându-mă și făcându-mă să dau înapoi. Știi că e adevărat.

Mă adun.

— Când ți-a spus asta?

— După ce m-a luat tata să mergem să vedem Dragă Evan Hansen. Era acolo a doua zi, când am ajuns acasă. Mi-a spus tot.

Mi se încleștează gâtul. Deci asta a făcut Caitlin. După ce eu m-am deschis în fața ei în legătură cu adevăratul tată al Siennei, după ce am vărsat tot ce aveam pe suflet și i-am spus lucruri pe care nu le-aș dezvălui vreodată în fața cuiva, ea a obținut ce-i trebuia. A reușit să mă aibă cu ceva la mână. A doua zi eu m-am dus la serviciu în timp ce ea a rămas în apartament, unde mi-a umblat prin lucruri, găsind și furându-mi inelul ca să-și ocupe timpul până s-a întors Sienna ca să-i poată povesti despre acea seară de la Guthrie. Mi-o închipui pe Sienna venind acasă, așteptându-se să-mi vadă prietena și găsind-o în schimb pe Caitlin. Mă gândesc cum i-o fi spus-o Caitlin, dacă i-a dat vestea ușor și blând sau dacă a găsit plăcere în faptul că i-a frânt inima Siennei.

Abia după două sau trei săptămâni am găsit primul bilet în cutia poștală, cel cu SCÂRBĂ, ceea ce i-a oferit Siennei timp să se chinuie din cauza a tot ce aflase, să pună totul la punct cu Nico și să găsească o metodă de-a se răzbuna pe mine.

— Sienna, de ce nu ai vorbit cu mine? De ce să-mi trimiți acele bilete îngrozitoare în loc să vii la mine și să-mi spui adevărul?

— La fel cum și tu mi-ai spus mie adevărul? mi-o întoarce ea, și chiar are dreptate; ipocrizia sare în ochi.

N-am niciun drept să-i pun la îndoială lipsa de sinceritate când eu am fost atât de nesinceră cu ea. Sienna are 16 ani, iar trimiterea acelor bilete anonime a fost probabil singurul mod la care s-a putut gândi pentru a-și exprima sentimentele și a mă confrunta în legătură cu tatăl ei.

Dintr-odată, în ochii Siennei apar lacrimi fierbinți de furie.

— Te urăsc al dracului de tare! Și chiar cred ce am scris în biletul ăla. Ești o scârbă. Aș vrea să fi murit acolo la subsol. Aș vrea să nu mai fi scăpat vreodată de-acolo.

Subsolul! Simt că ametesc. Mă gândesc la seara în care am rămas încuiată în subsol și îngrozită. La acel moment, nu mi s-a părut un accident, ci un lucru intenționat. Sienna era acasă. Era aici, singură în apartament. În realitate, ea a fost cea care m-a trimis după pozele cu ea bebeluș. Mă gândesc la ce-a fost atunci și în minte mi se formează o imagine cu Sienna furișându-se în urma mea, cu ea închizând ușa și mutând pana în așa fel încât să rămân încuiată la subsol, iar apoi întorcându-se aici și băgându-se sub pătură cu laptopul ca să-și facă temele, nici măcar un pic preocupată că nu puteam să ies de-acolo.

„Ce s-a întâmplat?" m-a întrebat când până la urmă am reușit să mă întorc la etaj, zdruncinată și furioasă. Însă nu era nevoie să mă întrebe ce se întâmplase. Știa deja.

Mă cuprinde mânia. Nu poate să scape așa. Nu poate să mă înjure și să-mi vorbească așa. Nu e în regulă să trimiți scrisori pline de ură sau să încui pe cineva într-un subsol. Dacă vecinul ăla nu se întorcea acasă exact atunci? Oare m-ar fi lăsat acolo toată noaptea? S-ar fi prefăcut că doarme pe canapea și ar fi zis că nu-și dăduse seama că nu mă întorsesem în casă?

Dar ce-am făcut eu este infinit mai rău, și probabil că acum doar mi-o întoarce și ea așa cum știe. E furioasă, ceea ce e de înțeles. Am rămas însărcinată cu alt bărbat. Am lăsat pe altcineva, care nu e tatăl ei, să o crească. Nu le-am spus nimic niciunuia dintre ei. În toți acești ani, i-am lăsat să trăiască în minciună.

— Tatăl tău știe? o întreb, păstrându-mi calmul, de parcă adineauri nu mi-ar fi zis scârbă sau că ar vrea să fi murit.

— Ăsta e singurul nenorocit de lucru de care-ți pasă, mamă? Dacă tata știe? întreabă ea, apoi râde, un râset cinic, batjocoritor și amuzat, și adaugă: „Tata." Nici măcar nu e tatăl meu.

Vreau să-i spun. Să o consolez. Vreau să-i spun cât de rău îmi pare și să-i explic, să o fac să înțeleagă cât m-am luptat cu îndoiala dacă să-i spun lui Ben când am aflat că ea nu e a lui, dar că, în cele din urmă, am luat decizia că așa ar fi cel mai bine pentru toată lumea.

Totuși, știu că, dacă aș vrea să o iau din nou în brațe, n-ar face decât să mă respingă.

— I-ai spus, Sienna? Ea i-a spus?

— De ce-ți pasă măcar? Pentru că s-ar putea să înceteze să ne mai plătească pensie alimentară?

— Nu! Nu-mi pasă de asta. Vreau doar să știu. El știe?

— Nu, nu știe. Bine, mamă? Nu știe, la dracu'! Pentru că n-am vrut să îl fac și pe el să se simtă cum mă simt eu, spune ea apoi, și mi se rupe inima, pentru că sunt conștientă că, în interior, și inima ei s-a frânt.

Fac precaut un pas spre ea și-mi las mâna pe brațul ei, încercând marea cu degetul, iar apoi, când nu se ferește, mă apropii și o cuprind.

Mă simt ușurată. Aseară, cu Ben – n-a fost așa cum mi-am închipuit. Nu a venit să-mi facă rău, ci pentru că, așa cum a zis și el, îi ceruse Sienna să vină și să verifice cum sunt. Chiar spunea adevărul. Se despărțise de Caitlin, și mă gândesc acum că ce s-a întâmplat a fost că, de furie, de gelozie sau ca să facă rău, femeia aia și-a pus în minte să se apropie de mine ca să-ncerce să-mi distrugă viața, ceea ce a și făcut prin faptul că i-a spus Siennei despre tatăl ei. Ben n-a avut nimic de-a face cu asta. E perfect posibil ca el să nici nu știe că e moartă.

— Acum ce se întâmplă? întreabă Sienna, cu fața umedă și roșie. Mai pot măcar să merg să-l văd?

— Normal că poți, scumpa mea. El e tot tatăl tău, încerc să-i spun, dar în zadar, căci, dintr-odată, îmi zice iar că mă urăște înainte să se desprindă din brațele mele, să se întoarcă și să fugă în cameră la ea.

Ușa se trântește cu o asemenea furie, încât de cealaltă parte a peretelui se prăbușește un tablou, iar sticla acestuia se face țăn-

dări pe podea, şi aş vrea să întreb dacă e totul în ordine, dacă ea însăşi e bine – să-i spun să aibă grijă la cioburile de sticlă –, dar mă abţin, pentru că trebuie să-i acord spaţiu, s-o las în pace deocamdată, să îi acord timp să se descarce.

În clipa asta, nu cred că lucrurile ar putea să devină mai rele de-atât.

Douăzeci și șapte

Primesc un mesaj de la Luke. Bună! scrie în el. Voiam doar să verific ce faci şi cum mai rezişti. Mesajul seamănă cu unul dintre acei colaci de salvare pe care îi aruncă salvamarii în apă ca să salveze pe cineva de la înec. Mă reped la el, disperată să rămân deasupra apei.

Sincer? Nu prea bine. Sunt o epavă, îi răspund. Strâng telefonul în mâini, prăbuşindu-mă pe canapea şi simţind cum lacrimile îmi inundă ochii, ameninţând să se reverse.

Vrei să vorbeşti despre asta? întreabă el, şi da, vreau, dar e prea mult de scris într-un mesaj. Nici măcar n-aş şti de unde să încep. Pe Luke nu l-am mai văzut de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Caitlin, iar acum am mult prea multe pe cap cu Ben şi Sienna.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Luke scrie din nou înainte să apuc să răspund: Hai să ne întâlnim să bem ceva, şi-mi propune un bar aflat la distanţă egală de apartamentele noastre.

Ce drăguţ! Dar nu vreau să te smulg de lângă Penelope, îi scriu, amintindu-mi cât de supărată a fost ea în seara în care Luke a lucrat până târziu şi cum şi-a închipuit că o înşală cu altă femeie. Voi fi bine. Am doar nevoie de un pic de timp până se mai limpezesc lucrurile, spun, de parcă e chiar atât de simplu, de parcă timpul poate vindeca toate rănile.

Penelope e şucărită iar. Mă tratează cu tăcere. Sunt egoist. Mi-ar prinde bine ceva de băut şi cineva cu care să vorbesc, scrie Luke, şi simt cum mă învăluie un val de uşurare. Nu că aş vrea ca Penelope să se înfurie pe el. Doar că în momentul ăsta nu îmi doresc nimic mai mult decât să stau de vorbă cu un prieten, aşa că zic că e în ordine.

Mă ridic de pe canapea. Mă apropii de ușa Siennei și bat ușor.

— Sienna! spun, aplecându-mă mai aproape și știind fără să încerc clanța că e încuiată.

— Ce e? mârâie ea.

Trag aer în piept.

— Trebuie să ies un pic afară pentru niște chestii, îi răspund, și mă simt iarăși prost c-o mint. Nu durează mult. Poate o oră sau o oră și jumătate, cel mult.

Rămâne tăcută.

— O să fii în regulă? o întreb, păşind parcă pe coji de ouă. Pot să rămân și-acasă. Nu trebuie neapărat să ies în seara asta.

— Du-te și gata! răspunde, și inițial mă simt nehotărâtă, dar apoi aleg să ies.

Sienna are nevoie de timp singură. Are nevoie să răsufle în voie. Nu vreau să o sufoc.

Mă schimb de haine și-mi trec o perie prin păr. Încerc să văd dacă îmi iese ceva și cu machiajul ca să arăt ceva mai bine, dar nu funcționează, așa că până la urmă mă dau bătută.

Afară e întuneric atunci când ies, iar aerul rece îmi amorțește fața. Mă gândesc la mine însămi și la ce îmi trebuie mie acum – ceva de băut și un prieten – și la ce îi trebuie Siennei – timp singură, fără să-i mai suflu și eu în ceafă.

Nu mă mai gândesc la ce pățesc femeile din acest oraș în timp ce merg singură pe străzile tot mai întunecate, lăsând-o pe Sienna singură în apartament.

Luke e deja la bar când ajung. A ocupat o masă pentru amândoi. Îmi face semn cu mâna când intru, iar eu îi întorc salutul, pornind spre el prin barul aglomerat. Când ajung la masă, îmi dau haina jos înainte să mă așez pe scaun.

— Ăsta e pentru mine? îl întreb când văd paharul cu vin alb pe masă.

— Parcă am reținut că-ți place chardonnayul, dar nu trebuie neapărat să-l bei, dacă nu vrei. Simte-te liberă să comanzi altceva! N-o să-mi rănești sentimentele.

— Nu, spun, întinzând mâna după pahar. E perfect. Exact ce voiam! Mulțumesc!

Duc paharul la buze și sorb, nerăbdătoare să simt efectele anestezice ale vinului.

— Mi-am făcut griji pentru tine, reia după ce las paharul la loc pe masă, cu mâinile în jurul piciorului de sticlă.

— Ce spune lumea pe la muncă?

Luke era și el la spital în ziua cu supradoza de insulină, deși nu-mi amintesc să-l fi văzut din nou, după ce ne loviserăm unul de altul înainte să moară Caitlin, când îmi propusese să ieșim la o întâlnire dublă cu Penelope și amicul ei.

— Știi și tu cum e. Ca de obicei, o mulțime de exagerări, minciuni nevinovate și jumătăți de adevăr. Se oprește, apoi adaugă: Nu m-ar deranja să aud chiar de la tine, dacă te simți în stare.

— Sunt sigură că tot ce-au spus este adevărat. Eu am făcut-o. E moartă din cauza mea.

— Uite, continuă Luke, iar glasul său parcă e un balsam atunci când vorbește.

Întinde mâna peste masă și și-o lasă peste a mea, ceea ce are darul să mă liniștească, iar apoi se apleacă mai aproape.

— Arată-mi tu o asistentă sau un asistent care să nu fi făcut măcar o dată o greșeală în carieră, și îți spun eu că minte.

Își retrage mâna și se întinde după paharul său, apoi soarbe din el.

— Cum s-a întâmplat? mă întreabă și lasă jos paharul.

Detest să-l mint, dar sinceritatea nu-i o opțiune, nici măcar cu Luke.

— Am sărit nişte etape. M-am grăbit şi nu m-am mai gândit ce fac. Nu i-am scanat codul de bare de la încheietură.

— Toți am mai făcut treaba asta.

— Cu o seară înainte nu închisesem un ochi şi eram frântă. Nu eram în starea necesară să fiu la serviciu, dar ştii şi tu cum e, cât de greu e să ne luăm zi liberă. Ştiu că nu-i o scuză. Am dat-o în bară. E din vina mea. Nu putem să facem astfel de greşeli, nu când în joc sunt viețile unor oameni. Când a început să aibă probleme, mi-am dat seama ce făcusem și că urmările puteau fi mortale. Mi-a stat inima, Luke. Nu mai puteam să respir. Cred că în viața mea nu am mai fost atât de speriată. Asta e partea cea mai proastă, paralizia aia completă. Acum mă tot

gândesc că, dacă nu aş fi intrat în panică, dacă aş fi reacționat mai repede, poate că am fi reuşit să o salvăm.

— Ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Eşti o asistentă bună, Meghan. Să nu te îndoieşti vreodată de asta!

— Eram. Eram o asistentă bună, spun. Sunt convinsă că zilele mele ca asistentă s-au cam dus. Spitalul m-a trimis în concediu cu plată. Nu mă surprinde. Nu le găsesc vină, dar cred că e doar o chestiune de timp până să fiu concediată. M-am gândit să-mi dau demisia.

— Şi să le-o iei înainte?

— Da! De ce nu? Oricum nu e un job grozav. Orele lungi, banii.

Aprobă din cap, deşi sunt peste măsură de trufaşă. Îmi iubesc jobul. Dar îmi iubesc şi mai mult viața și libertatea.

— Sienna ce zice?

— Încă nu i-am spus. Nu vorbeşte cu mine, dar asta-i o poveste pentru altădată. Acum e singură acasă și rumegă în sinea ei cât de mult mă urăşte și cum i-am distrus viața.

Iau paharul cu vin și sorb prelung din el. Luke rămâne tăcut câteva secunde, căzut pe gânduri şi citindu-mi expresia, înainte de a-i face semn ospătăriței să îmi mai aducă un pahar pentru că al meu aproape s-a golit.

— Vrei să-mi povesteşti? mă întreabă el după ce pleacă femeia.

— Nu! răspund scurt şi hotărât.

Mi-ar plăcea să mi-o iau de pe suflet, dar mi-e ruşine să-mi afle toată lumea secretul. Ce-ar crede Luke despre mine dacă ar şti ce-am făcut, cum timp de peste 16 ani l-am lăsat pe Ben să crească un copil care nu e al lui?

— Ajunge cu mine! Stric complet distracția! Povestește-mi despre Penelope! Mă face să mă simt mai bine dacă știu că nu sunt singura a cărei viață a luat-o razna.

Luke zâmbeşte înțelegător.

— Aceeaşi ceartă, altă zi. Nu pot să spun sau să fac nimic bine. Sper doar că lucrurile vor reveni la normal după ce se naşte copilul.

Pare trist, sătul şi înfrânt. Îmi pare rău pentru el, dar o înțeleg foarte bine şi pe Penelope, şi situația în care se află acum cu

sarcina.

— Sunt sigur că vor reveni, spun, străduindu-mă să par veselă, deşi nu sunt în cea mai optimistă dispoziţie. Penelope trece prin momente grele. Odihna la pat, hormonii, grijile dacă bebeluşul va fi bine. Sigur se simte copleşită. Şi singură.

Îmi sună telefonul. Abia aud sunetul, căci îl am în geantă, şi-mi vâr mâna după el să-l caut. Îl găsesc şi-l scot afară, întrebându-mă dacă e Sienna şi sperând că e ea, că vrea să mă întorc acasă şi să stăm de vorbă, însă numărul apelantului e unul necunoscut, cu un prefix local cu ٧٧٣. O clipă, simt un nod în stomac când îmi amintesc de poliţiştii de azi de la spital şi mă întreb dacă nu cumva mă caută.

— Cine este? mă întreabă Luke, şi atunci întorc telefonul ca să-l vadă.

— Nu ştiu. Cineva pe care nu-l am la contacte.

— Probabil cineva de la teleshopping. Ignoră-l şi gata! rosteşte pe un ton lejer şi se întinde după pahar, şi asta şi fac, lăsând telefonul pe masă în timp ce ospătăriţa se întoarce cu vinul meu.

Îi mulţumesc, recunoscătoare. Probabil n-am nevoie şi de al doilea pahar cu vin, iar în împrejurări normale nici n-aş cere unul, dar astăzi este o excepţie.

— Uite, detest să fac asta, reia Luke după câteva secunde, dar ar trebui să merg acasă şi să văd ce face Penelope, dacă e pregătită să discutăm.

Încuviinţez din cap. Nu vreau să plece, dar ştiu că trebuie să repare lucrurile dintre ei.

— Tu o să fii bine? mă întreabă în timp ce îşi termină băutura.

— Da! Du-te, te rog!

— Eşti sigură? Doar că… legat de ce-ai spus, că te simţi singură. Mă sâcâie. Mă simt vinovat.

— Da, normal că sunt sigură! Eşti un om cumsecade, Luke. Pur şi simplu, tu şi Penelope treceţi printr-o perioadă foarte grea. Totul va fi mai bine după ce va veni bebeluşul. Îţi promit!

— Tu ce-o să faci? mă întreabă, dus pe gânduri. Mai rămâi aici o vreme sau te întorci şi tu acasă?

— Mai rămân un pic. Plec imediat ce-mi termin paharul.

Nu mă grăbesc să plec acasă, și probabil că Sienna e mai fericită fără mine.

— Bine! spune el. S-ar putea să mă întorc dacă Penelope îmi spune s-o șterg.

Rânjesc.

— Îți păstrez locul.

Mai ia o ultimă gură din bere și adaugă:

— Mereu am știut că pot conta pe tine.

Îmi face cu ochiul, apoi pleacă, iar eu îmi înfășor mâinile în jurul propriului pahar cu vin și beau iar din el, recunoscătoare pentru zgomotul din barul ticsit. E o distragere plăcută. Mă uit la lume, geloasă pe toți acești oameni fericiți ce râd acolo și se distrează împreună cu prietenii. Pierd noțiunea timpului. Se scurg 20 sau 30 de minute și apoi îmi sună iar telefonul. Mă uit la număr, întrebându-mă dacă e Sienna, însă nu e ea. Este același număr local care a sunat mai devreme, când era și Luke aici. Dintr-odată, mă simt tulburată, și mă întreb cine e și ce-o fi atât de urgent de mă sună de două ori.

De data asta răspund și-mi duc telefonul la ureche, pregătindu-mă pentru indiferent cine-o fi la celălalt capăt și așteptându-mă, nu știu de ce exact, ca vocea să fie îndrăzneață, răstită, masculină, dar nu e.

— Meghan Michaels? întreabă femeia pe un ton precaut.

— Da, chiar ea.

— Meghan. Bună! Penelope Albrecht. Soția lui Luke. Îmi cer scuze că te sun așa, dar ți-am găsit numărul printre niște lucruri de-ale lui.

— Penelope? întreb, complet nepregătită pentru asta.

Au trecut ani de când n-am mai vorbit cu ea. Ne-am întâlnit o singur dată, la nunta ei cu Luke, cu toate că și atunci a fost ceva scurt, doar un trecător mă-bucur-să-te-cunosc.

— L-ai văzut cumva? întreabă ea, evident supărată, și nu știu ce să spun pentru că nu vreau să se supere și mai rău decât e deja.

Nu vreau nici ca el să aibă probleme. Mi-a făcut o favoare venind să se întâlnească în seara asta cu mine, dar cred că ea se va înfuria dacă află că a fost cu mine.

Dar apoi mă gândesc și la cât de avansată este sarcina lui Penelope și încep să mă întreb dacă nu cumva a intrat în travaliu sau e ceva în neregulă cu copilașul.

— Da! răspund, alegând sinceritatea. L-am văzut adineauri, poate acum ٢٠ sau ٣٠ de minute. Acum e-n drum spre casă. Ar trebui s-ajungă din clipă în clipă, adaug, întrebându-mă de ce Luke n-a ajuns încă acasă, dar spunându-mi că poate s-a oprit să ia niște înghețată sau flori, pentru o împăcare. Îmi pare rău! Te rog să nu te superi pe el! E vina mea. Eu i-am cerut să ne întâlnim ca să putem sta de vorbă despre ceva ce s-a întâmplat la serviciu.

Inițial, Penelope rămâne tăcută, iar apoi spune:

— Nu prea cred. Eu nu cred că se întoarce acasă.

Cuvintele ei îmi taie răsuflarea.

— Penelope, e totul în regulă? o întreb cu blândețe, îngrijorată și totodată întrebându-mă dacă cearta lor a fost de fapt mult mai rea decât a insinuat Luke. Tu și bebelușul sunteți bine? Pot să te ajut cu ceva?

Nu răspunde nimic. În schimb, zice:

— Poliția încă n-a ajuns aici, la noi acasă.

Și atunci rămân blocată, iar lumea se învârte cu mine, pentru că asta înseamnă că, după ce i-am văzut pe polițiști la spital, aceştia au venit să mă caute. De bună seamă că mai întâi s-au dus la mine acasă înainte să se ducă la Luke. Probabil la un moment dat după ce am ieșit ca să mă întâlnesc cu el. Mă gândesc la Sienna, singură acasă, și la cum le-ar răspunde la interfon și i-ar lăsa înăuntru. Oare ce i-or fi spus? Sau ea ce le-a spus?

— Mai eşti acolo? întreabă Penelope.

— Da! șoptesc. Scuze! Sunt aici. Ce voiau? Au spus ceva?

— Voiau să stea de vorbă cu Luke.

Încuviințez din cap, simțind că mi se face rău. Normal că asta voiau. Poliția vrea să discute cu Luke, să-i pună întrebări despre mine. Este o parte a anchetei lor, și îmi doresc, deși e în zadar, să fi vorbit cu el înainte să ajungă acasă, să îl implor să nu mintă – pentru că Luke nu s-a aflat acolo, în salonul lui Caitlin, în ziua aceea, el n-a văzut nimic –, dar să-mi ia apărarea, să le spună că Meghan nu i-ar face niciodată rău unui

pacient cu bună-știință, că pur și simplu nu-i posibil, că pe Meghan nu o lasă inima să-i facă rău cuiva.

— Aveau un mandat de arestare pe numele lui.

Mi se usucă gâtul și pălesc.

— Poftim? întreb, complet luată prin surprindere și încercând să înțeleg ceva. Nu înțeleg. Nu…

— ADN-ul lui, Meghan, mă întrerupe ea. I l-au găsit sub unghii acelei ultime femei. Au găsit potrivirea. I-am văzut zgârietura ieri pe gât, însă el mi-a spus că se zgâriase când se bărbierise, iar eu l-am crezut.

— Penelope, ce femeie? Nu înțeleg. Ce zici acolo?

— Toate femeile alea care au fost atacate, Meghan. A fost Luke. El este cel care le ataca.

Încep să tremur. Nu mai reușesc să țin cum trebuie paharul și acesta cade, se răstoarnă și vinul mi se varsă în poală. Simt umezeala rece pe coapsa acoperită de blugi. Nu se poate așa ceva. Sigur ea se înșală. Nu Luke. El nu le-ar fi putut face rău acelor femei. E imposibil.

Dar apoi mă gândesc la facultate, când am făcut un curs de drept penal și am învățat despre criminalii în serie și prădătorii sexuali. Am învățat cum ajung să treacă drept oameni relativ normali, adică nu ai ști ce sunt doar uitându-te la ei și că probabil în viața lor de zi cu zi nu există nimic care să indice că ar fi prădători. De obicei au slujbe normale, familii, soții și copii, o rată la casă, un fond de pensii.

Îmi amintesc ce mi-a povestit Luke despre trecutul său, cum că a fost crescut de părinți mai mult absenți, de un tată abuziv și cum anii lui de tinerețe au fost marcați de delincvență, plus o perioadă la închisoarea pentru minori înainte de a-și recăpăta controlul asupra propriei vieți.

Dar dacă de fapt n-a reușit? Dacă doar a devenit mai priceput în a-și ascunde infracțiunile? Dacă, de-a lungul timpului, a devenit și mai violent?

Când Penelope a sunat prima dată, în urmă cu 30 de minute, Luke a aruncat o privire rapidă la numărul de pe ecran. La nici două minute după ce-a sunat ea, a plecat.

— Meghan? Mai ești acolo?

— Da!

— Şi mai sunt nişte lucruri. De-asta te sun. Trage aer în piept înainte să reia: După ce-au plecat poliţiştii, i-am căutat prin lucruri. Am găsit o cutie de pantofi la noi în şifonier. Vorbeşte cu întreruperi, de parcă i-ar fi greu să scoată cuvintele: Era doar o cutie printre alte cutii la fel. Nu m-am gândit niciodată c-ar fi altceva. Dar înăuntru erau nişte lucruri, Meghan.

— Ce lucruri?

— Articole din ziarele online pe care le-a printat şi le-a păstrat, un medalion în formă de inimă – se opreşte, înecându-se cu cuvintele –, chiloţii tanga ai unei femei.

— Amintiri, şoptesc, ducându-mi mâna la gură în timp ce nodul din stomac tot creşte la ideea că Luke ar fi plecat din apartamentul cuiva cu o pereche de chiloţi de damă în buzunar – un suvenir, ceva care să-i amintească de ea –, lăsând-o singură şi-n lacrimi, temându-se pentru viaţa ei.

— Da! Mai avea şi o poză în cutie. Luată din afara unei clădiri cu trei apartamente, de vizavi.

— O poză cu cine?

— Cu tine, Meghan. Inspiră adânc, urând faptul că trebuie s-o spună: Şi cu fiica ta. El a făcut-o, cred, fără ca tu să ştii.

Rămân fără aer în plămâni.

— Poţi să-mi trimiţi un mesaj cu ea?

Îmi trimite. Când apăs pe poză s-o măresc, ne descopăr pe Sienna şi pe mine ieşind din clădire undeva în toamnă, pentru că solul e uscat, iar în pomi se văd frunze portocalii şi maro. În poză se mai văd şi clădirile de pe trotuar şi strada.

În imagine nu suntem amândouă, ci, mai degrabă, doar Sienna. A făcut zoom pe faţa ei, în vreme ce eu apar doar trecător, doar în fundal, cu corpul răsucit dinspre lentile, în vreme ce închid uşa, cu doar o bucată de faţă vizibilă, suficient ca Penelope să mă recunoască, dar nu mai mult.

Mi-l închipui pe Luke stând vizavi de apartamentul nostru, ascuns în spatele unei maşini parcate sau al vreunui stâlp de oţel din podul trenului L şi făcându-i Siennei poze fără ca noi să ne dăm seama.

Mereu a fost foarte drăguţ să întrebe despre ea, ce mai face, cum se descurcă la şcoală, dacă are vreun prieten.

Nu m-am gândit niciodată c-ar fi altceva decât un gest de atenție din partea lui.

Fața mi se golește de sânge când îmi aduc aminte.

Sienna este singură acasă – ceea ce Luke știe deja, pentru că doar ce i-am spus eu.

Douăzeci și opt

Întâi o sun pe Sienna. Nu-mi răspunde, așa că sun la 911 în timp ce îi împing pe oameni din drum ca să ies mai repede din bar. O informez pe dispeceră că Luke Albrecht, bărbatul despre care poliția crede că e responsabil pentru atacarea acelor femei din oraș, ar putea fi pe cale să-mi rănească fata.

— Poliția are mandat de arestare pe numele lui. Fiica mea este singură acasă. Nu-mi răspunde la telefon. Vă rog! adaug, gâfâind, cu răsuflarea tăiată când ajung afară, după care cotesc și o rup la fugă, stângaci, pe stradă. Grăbiți-vă!

— Doamnă, care este adresa? întreabă femeia, iar eu i-o dau. Câți ani are fata dumneavoastră?

— 16.

Alerg tot drumul spre casă, fără să mă mai opresc la roșu, ci evitând în schimb mașinile care mă claxonează în vreme ce șerpuiesc printre vehiculele aflate în mișcare, silindu-le să apese brusc frânele. E la doar vreo două străzi distanță de bar, așa că ajung acolo înaintea poliției, rupând-o la fugă în sus pe treptele de-afară ale clădirii și suindu-le câte două o dată ca să ajung la ușă. Caut prin geantă după chei, întâi înjurând de mama focului pentru că nu le găsesc, iar după ce într-un final dau de ele, descui și trag de ușă, după care alerg înăuntru, împleticindu-mă, împiedicându-mă și chiar căzând o dată în genunchi pe mocheta maronie, deși mă căznesc să mă ridic și să continui.

Când ajung la etajul al doilea, dau buzna pe ușă, lovindu-mă tare la un umăr când intru. Alerg din cameră în cameră, țipând „Sienna! Sienna!" și rugându-mă la Dumnezeu ca ea să apară ca prin magie și să mă întrebe „Ce-i?" când mă vede, tulburată

de disperarea și de glasul meu subțire în care panica e de neconfundat.

Nu apare.

Lumina din dormitorul ei e stinsă. Intru, adunându-mi curajul pentru ce voi găsi acolo. Laptopul e pe pat, pătura e trasă, filmul, pus pe pauză – de parcă timpul s-a oprit în loc în clipa în care a sosit Luke –, și mi-o închipui sub pături, urmărind un film în pat când a sunat soneria de jos. O văd dându-se jos din pat, mergând la interfon, uitându-se pe fereastra mare pe stradă și văzându-l pe Luke.

Telefonul ei a rămas pe pat, parțial ascuns de un cearșaf roz. Mi se oprește inima, și mă întind spre el și-l scot afară, știind că Sienna nu și-ar lăsa vreodată telefonul în urmă, nu din proprie voință, nu dacă i s-ar da de ales. Singurul mod e dacă ar obliga-o cineva să iasă din apartament fără voia ei. Îmi duc mâna la gură și genunchii mi se înmoaie, astfel încât mai că mă prăbușesc, aproape căzând în genunchi și suspinând.

Dar nu am timp să cedez. Trebuie să o găsesc pe Sienna, numai că, fără telefon la ea, n-am cum să-i urmăresc locația. Orașul e imens. Ar putea să fie practic oriunde, și nici nu am avantajul aplicației Life360.

Sosește poliția și le dau drumul în apartament. Stau în picioarul în livingul mic și-mi pun întrebări. Vor să le spun iar ce s-a întâmplat. Îmi cer poze cu Sienna și mă întreabă cu ce era îmbrăcată, și, din întâmplare, îmi amintesc ce purta acum câteva ore, pe când ne certam – înainte să-mi spună „Te urăsc al dracului de tare!" și „Ești o scârbă", înainte să-mi trântească ușa de la dormitor în nas – deși mă întreb dacă nu s-a schimbat după ce am plecat, dacă și-o fi luat pijamaua pe ea, ceea ce mă face să mă gândesc dacă Luke o fi lăsat-o să-și ia geaca și pantofii înainte să plece sau dacă, indiferent unde o fi acum, i-o fi frig sau e-n picioarele goale. Nu mai suport să mă gândesc la toate astea, dacă nu cumva Sienna o avea pe ea doar pantalonii scurți de flanel în carouri și tricoul lălâu și mult prea scurt cu care doarme în mod normal, fără sutien, cu buricul gol, îngrozitor de înfrigurată în această seară întunecoasă și geroasă de ianuarie.

Este emisă o alertă AMBER nu doar pentru că Sienna a dispărut, ci și pentru că poliția crede că se află într-un pericol grav.

— Acum ce se întâmplă? îi întreb.

— Îi vom căuta pe ea și domnul Albrecht. Dar, între timp, dumneavoastră trebuie să rămâneți aici, în caz că fiica dumneavoastră se întoarce singură, răspunde agentul, și eu îi zic bine, încuviințând din cap printre lacrimi, dar, chiar în timp ce-o fac, știu că-i o minciună.

Nu voi rămâne aici. Nu pot să stau liniștită în timp ce Sienna e pe afară, pe undeva, în pericol. Are nevoie de mine.

După ce pleacă polițiștii, caut numărul lui Penelope în istoricul apelurilor și o sun înapoi.

— Penelope, o are pe fiica mea. A răpit-o.

— O, Doamne, Meghan!

Din vocea ei răzbat vina și rușinea. Își cere scuze, de parcă e vina ei, și poate că și este, poate că, la un nivel inconștient, ea știa ce face el. Mă gândesc tot timpul la cum Luke își lua la revedere de la mine la finalul turelor. Mi-l imaginez cum pleca de la muncă, urmărind și apoi violând femei înainte de-a se întoarce acasă la Penelope.

Mă gândesc la tot ce știu despre acest bărbat, la tot ce-am auzit la știri. Cum se ascundea în umbre, așteptându-le pe femei să deschidă ușa și să intre singure în propriile case, după care el venea după ele și le amenința cu moartea.

Mă îndoi de mijloc, gemând, și mă gândesc la Sienna singură cu el.

— Meghan, ești bine? mă întreabă ea, și apoi, când nu-i răspund, pentru că nu pot să-i răspund, repetă: Meghan?

Mă căznesc să mă îndrept de spate și să mă adun, pentru binele Siennei. Mă șterg pe față cu mâneca bluzei.

— Îți trece prin cap vreun loc în care el ar fi putut s-o ducă, unde s-ar putea afla acum?

Recapitulez în minte tot ce mi-a spus vreodată Luke despre el însuși. Nu-l cunosc la fel de bine pe cât credeam.

Penelope se gândește.

— Uneori aleargă pe 606. Sau ia trenul de pe Lakefront Trail către Northerly Island, gândește ea cu voce tare, trecând în re-

vistă toate locurile în care Luke a fost vreodată. M-a cerut de soție în South Garden din cadrul Art Institute.

Dar astea nu pot fi corecte, niciunul dintre aceste locuri nu poate fi cel care trebuie, pentru că se află în exterior și sunt locuri publice, iar metoda de lucru a lui Luke, semnătura lui, este să atace femeile într-un loc intim, în propriile case sau în locuri mai retrase ale blocurilor, numai că în apartamentul nostru n-a putut să-i facă nimic Siennei pentru că eu urma să ajung acasă și să dau peste ei.

— Te mai poți gândi la vreun alt loc? o întreb. Undeva mai izolat, mai ferit de priviri?

— Îmi pare rău, Megan! Nu reușesc. Nu mai gândesc cum trebuie.

Îi spun că e în ordine, dar să încerce în continuare și să mă sune dacă descoperă ceva.

Nici cinci minute mai târziu, primesc un mesaj de la Luke, o adresă pe Leavitt Street, și cuvintele: Vino singură. Să nu spui la nimeni. Dacă spui ceva, Sienna va plăti pentru asta!

Mă gândesc să sun la poliție, dar mi-e prea frică de ce-ar putea să-i facă Luke Siennei, așa că nu sun. Pur și simplu mă năpustesc pe Dakin Street și apoi cotesc pe Sheridan, unde opresc un taxi, apoi mă sui în el și mă aplec în față pentru a-i da șoferului adresa. Îl implor să se grăbească. Ne ia o veșnicie să ajungem.

Clădirea de pe Leavitt e o construcție nouă. E-n curs de demolare, cel mai probabil, înghesuită între două case de câte o familie deja existente, cu prelate de protecție Tyvek încă vizibile în exterior. Nu există ușă sau ferestre, ceea ce înseamnă că înăuntru e frig, căci iarna pătrunde în casă, ceea ce mă duce iar cu gândul la Sienna, înghețată toată și îngrozită. Casa e întunecoasă, și nu cred că a stins Luke toate luminile, ci doar că nu e racordată la curent.

Intru prin curtea din spate, strecurându-mă prin spațiul îngust dintre case, apoi sunt în curtea din față, care e mică și mai mult lungă decât lată.

Casa nu are ușă în spate; nimic nu împiedică aerul de iarnă să intre în clădire cu excepția unei folii de plastic. Cu mare atenție, îmi strecor un braț în interior și trag folia la o parte,

suficient cât să trec de ea şi să intru. Sunt dezorientată de întuneric. Ochii mei au nevoie de timp să se adapteze. Luna e aproape plină. Afară există un bec stradal care-mi oferă suficientă lumină să văd ceva din casă: stâlpii de lemn, grinzile tot de lemn, tocurile nefinisate pentru uşi şi ferestre, toate dezvăluite privirii prin mici frânturi în timp ce înaintez cu precauție, târşâindu-mi paşii pe sub izolația de sub podeaua încă neaşezată, atentă să nu fac zgomot. Vreau să ştiu în ce mă bag. Vreau să-l iau pe Luke prin surprindere. Îmi țin respirația, înghițind cu zgârcenie aer, până când încep să mă ardă plămânii.

Înăuntru n-au cum să fie mai mult de zece grade, şi încep să amorțesc de la aerul rece.

În vreme ce dau târcoale pe la parter, strecurându-mă printre grinzile de lemn şi agățându-mă de ele pentru sprijin, am senzația că sunt urmărită. Spatele mi se îndoaie în mod involuntar, iar perii de pe ceafă mi se ridică dintr-odată. Mă răsucesc înnebunită, aşteptându-mă să-l găsesc pe Luke undeva în spate, o siluetă undeva în urmă, dar nu-i acolo; sunt singură, îmi închipui.

Dar apoi de la etaj răzbate un zgomot discret – plânsetul înăbuşit al cuiva.

Nu-l aud, cât mai degrabă îl simt în suflet, instinctul unei mame.

Găsesc scările şi încep să urc. Încă n-au aşternut şi scândurile, e doar cadrul, şi nici balustradă nu există, iar în întuneric e uşor să-ți pierzi echilibrul, pentru că nu există nimic de care să mă țin, nimic care să mă ajute să nu-mi pierd echilibrul. Picioarele îmi sunt moi şi-mi tremură, iar efortul de-a înainta încet, de-a nu face zgomot, îmi trimite junghiuri prin coapse.

Ajung la primul etaj, care nu diferă cu nimic de parter. Merg din cameră în cameră, mişcându-mă printre grinzi.

— Ai ajuns! aud apoi şi mă întorc spre acea voce ca să-l găsesc pe Luke într-un fel de birou sau debara, despărțită de mine prin grinzi. Ştiam că ai să vii.

— O ai pe fiica mea. Cum aş fi putut să nu vin? îl întreb.

Încet-încet, ochii mi se obişnuiesc cât să o văd pe Sienna lângă el. Lumina lunii cade din spate, iluminând-o în aşa fel încât doar s-o zăresc în genunchi pe izolația de sub podea,

respirând cu greutate, chinuindu-se, speriată. Tremură de frică şi de frig, nu doar câte un frison din când în când, ci adevărate convulsii. Luke stă lângă ea, maestrul păpuşar ce-i ţine fetei mele un pistol la cap în timp ce ea scânceşte încetişor, lacrimi reţinute până acum curgându-i neauzite pe obraji.

— Opreşte-te acolo! îmi cere Luke când pornesc spre ea. Meghan, nu cumva să vii mai aproape!

— Îmi pare rău! ţipă Sienna, cu glasul plin de teamă, şi vreau să mă reped la ea, dar mă abţin din cauza armei, pentru că mă tem că, dacă nu o fac, Luke nu va ezita s-apese pe trăgaci.

— De ce, scumpa mea? N-are pentru ce să-ţi pară rău, îi spun, iar apoi, către Luke: Fac orice. Te rog! îl implor. Ia-mă pe mine! Dar las-o pe Sienna!

— Meghan, eu nu mă duc la închisoare, spune Luke pe un ton calm.

— Luke, ce căutăm aici? De ce ne-ai adus pe amândouă aici? Ce-i cu locul ăsta?

Dintr-odată, pare hipnotizat. Postura i se înmoaie şi umerii i se lasă, deşi pistolul rămâne aţintit spre capul Siennei.

— Am adus-o pe Penelope să vadă casa asta, începe el, moment în care îmi amintesc că mi-a povestit acest lucru, deşi nu ştiam că e vorba de exact această casă.

Apoi îmi aduc aminte că spunea că, la un moment dat, o luase să vadă împreună nişte case şi că-şi dorea să poată cumpăra o casă înainte să se nască bebeluşul, pentru că micuţul lor apartament cu o singură cameră nu era suficient pentru o familie mai numeroasă.

— Voiam să-mi întreţin familia aşa cum ar trebui să o facă un tată. Doar ţi-am povestit despre propriul meu tată, nu?

— Da! îi răspund.

Tatăl lui Luke a fost un om bun de nimic, un alcoolic violent arareori prezent în viaţa lui, deşi oricum era mai bine când era absent. Se îmbăta criţă, îi bătea pe Luke şi pe mama lui, după care dispărea, numai pentru a apărea înapoi câteva zile sau săptămâni mai târziu şi s-o facă din nou, un ciclu neîntrerupt de alcoolism şi violenţă.

— Eu nu voiam să fiu ca el. Voiam să mă comport mai bine, să fiu mai bun.

— Şi chiar eşti, rostesc cu blândeţe, încercând să-l domolesc.

— La dracu', Meghan, să nu mă minţi! Sunt mai rău, adaugă el, şi chiar aşa şi este.

Ce-a făcut Luke e mult mai rău. Am şi pierdut şirul femeilor cărora le-a făcut rău.

— Această casă trebuia să fie un nou început, pentru noi, pentru mine. Am adus-o pe Penelope aici. Am intrat şi i-am arătat-o, i-am făcut turul de onoare şi i-am spus că într-o bună zi o voi cumpăra pentru familia noastră, că aici ne vom creşte copiii, şi ştii ce mi-a spus?

— Nu! şoptesc, temându-mă de ce voi auzi. Ce?

— A zis că am început să am halucinaţii dacă mi-am închipuit că îmi voi permite vreodată această casă.

Tresar. Cuvintele ei ustură.

— Îmi pare rău, Luke! N-a fost drept din partea ei.

— A, nu-ţi face griji, mai târziu a zis că-i pare rău. A spus că n-ar fi trebuit să zică aşa ceva, dar că a trebuit să fie atât de dură, pentru că uneori îmi intră în cap nişte idei prosteşti şi nu mai are nimeni cum să mi le scoată din minte.

— Luke, casa asta cred că valorează vreun milion de dolari, spun încetişor. Nu mulţi şi-o pot permite. Asta nu te face mai puţin demn. Nu te transformă într-un ratat.

Capu i se ridică brusc, iar postura i se îndreaptă. Strânge şi mai tare pistolul şi mă întreabă:

— Asta crezi tu, Meghan? Că sunt un ratat?

— Nu, mă grăbesc să îi răspund. Nu, absolut deloc. Niciodată nu aş crede aşa ceva. Eşti un om bun, Luke. Un asistent incredibil. Gândeşte-te la toţi pacienţii de care ai avut grijă atâţia ani, la toţi oamenii pe care i-ai salvat!

— Nu mă lua de sus! Să nu mă iei de sus, în pizda mă-sii!

Nu încerc să-i spun că nu asta vreau să fac, pentru că mă citeşte cât se poate de bine.

Schimb tactica:

— Ce vrei de la noi? Ce treabă ai cu Sienna? îl întreb, mutându-mi privirea la ea şi întrebându-mă dacă a atins-o în vreun

fel, dacă i-a făcut ceva. Ți-a făcut rău? o întreb, dar ea clatină din cap, cu fața plină de lacrimi.

— Tu și Sienna mă veți ajuta să scap din situația asta, răspunde Luke, și acum înțeleg.

A luat-o ostatică pentru că are nevoie de ajutor să scape din oraș și să fugă.

— Bine, încuviințez din cap. Putem să o facem. De ce ai nevoie, Luke? De bani? De o mașină? Pot să-ți închiriez o mașină și să-ți dau câți bani ai nevoie ca să scapi de-aici. Am bani puși deoparte. Trebuie doar să-i scot de la bancă.

Mi-a mai rămas restul de bani moșteniți de la bunica, cei care nu mi-au fost deja furați.

Luke pufnește ironic.

— Cum crezi că vei putea ieși din bancă având atâția bani la tine?

Aș putea. Dar n-aș putea s-o fac într-o singură zi și nici n-aș putea s-o fac la noapte, nu când banca s-a închis deja.

— La bancomat, atunci. Lasă-ne să ne ducem amândouă la bancomat și să scoatem cât de mult putem, cât ne lasă. Ți-i aducem înapoi aici.

— Meghan, fii sinceră cu mine! îmi cere el, ridicând vocea și apăsând și mai tare țeava pistolului de capul Siennei, care cedează și închide ochii, așteptând să se audă împușcătura. Care sunt șansele să te întorci aici dacă o eliberez pe Sienna?

— Atunci, las-o pe Sienna să plece! îl implor. Păstrează-mă pe mine! Dă-i drumul ei! Rămân eu aici cât timp ea se duce și scoate bani de la bancomat. Ar trebui să fie destul cât să poți părăsi statul, dacă îți închiriez eu o mașină. Luke, ești căutat de poliție. Nu știu dacă tu poți să închiriezi o mașină. Ai nevoie de mine. Las-o pe Sienna să aducă banii, iar eu mă ocup să-ți închiriez o mașină.

Vreau să-l întreb de ce, cum a putut să facă așa ceva, cum de a fost capabilă să le facă rău acelor femei.

Vreau să-l întreb dacă crede cu adevărat că ar putea scăpa cu ce-a făcut. Indiferent unde se duce, poliția va continua să-l caute. Dacă ne împușcă pe mine și pe Sienna, va fi mult mai rău, va fi și crimă pe lângă viol.

— Luke, e bine așa? îl implor, disperată, când văd că nu spune nimic. Dacă Sienna se duce la bancomat, iar eu rămân aici cu tine ca să fac rost de-o mașină de închiriat, ca să poți fugi?

Atunci Luke aude ceva. Smucește din cap înspre scări, ascultând, iar apoi se întoarce cu fața spre mine, cu ochii mijiți.

— Meghan, cumva ai chemat poliția? Le-ai spus unde sunt?

Mi s-a încleştat gâtul.

— Răspunde-mi! urlă când vede că tac, iar vocea îi reverberează între pereți.

Lângă el, Sienna încearcă să se aplece în față, să se facă ghem, cuprinzându-și genunchii cu brațele şi legănându-se așa, dar lui nu-i place asta. Sienna scoate un scurt țipăt de durere când el o înhață de păr, trăgând-o la loc astfel încât acum ea stă iarăși în genunchi, scâncind. O ține de păr. Sienna plânge mai tare, şi e un plâns disperat, căci țeava pistolului o apasă şi mai tare, iar ea se pregăteşte să moară.

— Nu! răspund. Jur pe Dumnezeu, Luke, că n-am chemat poliția! Jur, pe viața mea, pe a Siennei! adaug, păşind din instinct în față, dar, în acest timp, Luke întoarce pistolul spre mine, așa că mă opresc instantaneu, iar atunci îl îndreaptă iar către Sienna, ceea ce-i mult mai rău. Mi-ai cerut să vin singură şi asta am şi făcut. Luke, nu te mint. Îți jur! Nu te-aş minți…

Nu se aude niciun avertisment, nimic, înainte ca sunetul unei bubuituri puternice, asurzitoare, să sfâșie noaptea venind de undeva din spate, urmată de încă una; un fulger de lumină galbenă strălucitoare iluminează un moment camera înainte să se facă iar beznă, o flacără ce iese din arma lui Luke. Acesta se prăbuşeşte pe spate în timp ce Sienna cade în față, lovindu-se mai întâi cu fața de podea, iar apoi văd sânge, oceane întregi pe izolația de lemn ce se împrăştie la nesfârşit.

Mă reped la Sienna. De nicăieri apare un polițist care mi se pune în drum, făcându-mă să îl iau la pumni. El mă prinde şi mă ține strâns.

— Doamnă! rosteşte. Nu puteți să vă duceți acolo!

Nu mă va lăsa să trec. Continui să-l lovesc cu pumnii în piept şi să țip, un urlet plin de agonie. Picioarele îmi cedează şi aproape mă prăbuşesc, însă mă prinde polițistul şi apoi mă îndreaptă, ținându-mă strâns.

— Sienna! Sienna, scumpo! strig peste umărul agentului. Sunt aici!

Îl privesc pe bărbat în ochi şi-mi adun tot curajul.

— Lasă-mă să-mi văd fiica! îi poruncesc. Dă-mi drumul! Ia-ți dracului mâinile de pe mine! E bine? Nu e rănită?

Văd sânge peste tot. Pe hainele ei. Pe piele. Chiar şi părul îi e roşu de la el.

Zace nemişcată pe podea, trântită într-un unghi imposibil, cu brațele îndoite sub ea şi părul răsfirat în jurul capului, tot mai roşu, şi mă întreb dacă merit asta, dacă ăsta e prețul pe care-l plătesc pentru c-am omorât-o pe Caitlin Beckett.

Douăzeci și nouă

Paramedicii vin și o ridică pe Sienna pe targă, după care o duc în ambulanță. Eu vin încet în urma lor, ținută de cineva de cot. Persoana respectivă mă îndrumă în jos pe scări și apoi afară, unde a început să ningă.

În vreme ce se adună mai multe persoane, paramedicii o urcă pe Sienna în spatele ambulanței, unde luminile puternice din plafon scot și mai mult sângele în evidență. Parcă sângele acela de pe ea nu se mai termină, iar paramedicii se reped imediat să descopere pe unde a intrat glonțul și să oprească hemoragia.

Eu rămân în spate, urmărind totul, ca într-un coșmar. Nici măcar nu bag de seamă frigul. Nu știu că tremur până când cineva din spate nu îmi pune o pătură pe umeri. Nu văd când se întâmplă. Nu simt când se întâmplă. Știu doar că, dintr-odată, pătura e acolo, moale, atârnând pe mine și apoi începând să cadă, iar atunci vine cineva și o îndreaptă. Mi-o vâră pe sub brațe, și mă trezesc că țin în pumn o fâșie de lână în timp ce recapitulez iar și iar în minte; cum poliția s-a strecurat din spate în casă și l-a împușcat pe Luke înainte ca arma din mâna lui să se descarce și ea.

Luke e mort. Zace în casă, unde poliția intră și iese, înconjurând zona cu bandă de protecție. Luminile și sirenele umplu noaptea, din ce în ce mai multe. Vin și reporteri. Văd camere de filmat, microfoane, reflectoare, deși o fac numai cu coada ochiului pentru că nu reușesc să-mi smulg privirea de la Sienna, în spatele ambulanței.

Se apropie un paramedic, și atunci îmi adun tot curajul, știind că îmi va spune că hemoragia a fost prea puternică și că Sienna a pierdut prea mult sânge ca să mai poată fi salvată.

— E bine, mă anunță el.

— Ce… Eu…, mă bâlbâi. Dar sângele… Era atât de mult!

— Nu e rănită, în fine, nimic care să-i pună viața în pericol. Câteva tăieturi și vânătăi, plus o gleznă sucită. Dar sângele, completează bărbatul, nu-i al ei.

Mergem totuși la spital. Paramedicii vor ca Sienna să fie consultată și evaluată de un doctor, fie și pentru simplul fapt că are o gleznă sucită și învinețită de la o cădere în întunericul din interiorul casei și va trebui să i se facă o radiografie ca să se vadă dacă e ruptă sau doar luxată. Stă întinsă pe un pat de spital de la Urgențe și așteaptă să vină un medic. Eu sunt lângă ea, încă fără să-mi vină a crede că e-n viață și aproape fără răni fizice, deși din punct de vedere emoțional e o cu totul altă poveste.

Înainte să fi plecat spre spital, un polițist mi-a spus că fuseseră anunțați de către Penelope. Că, după ce se mai gândise puțin, își amintise de casă, de toată preocuparea lui Luke față de ea, și considerase că ar fi putut să fie o ascunzătoare potrivită.

Acum Sienna spune:

— A zis că ai pățit ceva.

— Cine?

— Luke, răspunde ea, cu sânge pe față și în păr, sânge la care îmi vine greu să mă uit și despre care trebuie să-mi amintesc că nu-i al ei, ci al lui Luke. A spus că ai fost rănită, grav chiar. Mi-a cerut să vin cu el și că mă va duce la tine.

Are lacrimi în ochi în timp ce vorbește. Normal că i-ar fi dat drumul lui Luke atunci când a venit la ușă. Doar îl cunoaște. S-au întâlnit de vreo două ori, dar eu îi vorbesc de el tot timpul. Dacă Luke a venit la ușa apartamentului nostru, dacă a sunat la interfon și i-a spus că eu pățisem ceva, atunci Sienna n-ar fi șovăit să-l creadă.

— Mi-a fost atât de teamă! Credeam că te pierdusem. Mă gândeam la toate acele răutăți pe care ți le spusesem, și dacă erau ultimul lucru pe care ți-l spusesem vreodată? Fața i se boțește toată, și începe să suspine, iar umerii i se zguduie în timp ce își găsește cu greu cuvintele: Nu te urăsc.

— Știu, scumpo, știu! spun, lipind-o de mine, recunoscătoare când nu mi se opune, ci doar cedează, renunțând la împotrivire și lăsându-se moale pe mine. Mi-a fost foarte frică, adaug în timp ce-mi trec o mână prin părul ei. Când am aflat despre Luke, despre cine era și ce făcuse, iar apoi mi-am dat seama că erai cu el.

Mi se frânge glasul. E greu să scot cuvintele afară, să mă gândesc cât de aproape am fost în seara asta să o pierd.

— Îmi pare rău, Sienna! Pentru tot. Pentru Luke. Pentru că l-am primit pe acest individ în viețile noastre. Și pentru tatăl tău.

Atunci se desprinde de mine și mă privește în ochi. Zice, pe un ton implorator, ca și cum s-ar fi gândit îndelung la asta și până la urmă a luat o hotărâre:

— Mamă, putem să ținem asta doar între noi două? Te rog? N-ar face decât să-l rănească dacă ar afla. Din asta nu poate să iasă nimic bun. Nu e ca și cum aș vrea vreodată să-mi descopăr adevăratul tată, iar dacă tata ar ști, atunci va deveni ciudat. Nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Cum se spune? Nevinovații cei săraci cu duhul?

— Fericiți, o corectez cu blândețe, întrebându-mă dacă eu și Sienna am putea păstra cu adevărat acest secret față de Ben și dacă Ben nu trebuie să afle că de fapt nu e tatăl ei.

Sienna are dreptate; nimic bun nu poate rezulta dacă el află asta. Doar îl va face să sufere. Va căpăta impresia că a pierdut un copil, iar apoi va trebui să-i returnez banii plătiți pentru pensia alimentară, și vor urma numai încurcături. Se vor răni sentimente. Într-un fel sau altul, toată lumea va avea de suferit, noi, cu toții, dar mai ales Ben.

— Chiar trebuie să-i spunem și lui? imploră Sienna.

— Ce să-i spuneți? aud de undeva din spate, și atunci mă răsucesc cu totul în timp ce Ben trece printre perdele, însoțit de-o asistentă care îi arată unde suntem.

El se întoarce și îi mulțumește în timp ce eu îl studiez și mă întreb de când stătea acolo, dincolo de perdele, înainte să intre, și cât de mult a auzit din discuția mea cu Sienna.

Nu l-am mai văzut din seara aceea de la mine din apartament. Acum știu că am exagerat crezând că vrea să mă rănească sau ceva și mai rău. Acum știu adevărul, că Sienna a fost cea

care i-a cerut să vină și că el a făcut-o numai din grijă pentru mine. Pentru că era îngrijorat pentru mine, pentru că voia să vadă dacă sunt bine și poate, doar poate, pentru că încă mă mai iubește.

Mă gândesc ce-aș simți eu, oricât ar fi de imposibil, dacă ar fi ca-n clipa asta să aflu că Sienna nu-i a mea. M-ar distruge.

— Doctorului, șoptesc, încercând să păstrez un ton măsurat.

Înghit în sec, dorindu-mi să am mai mult timp la dispoziție și simțind cum Sienna mă strânge de mână pe la spate.

— Vorbea de doctor. A întrebat dacă trebuie să-i spunem doctorului și despre această zgârietură, și chiar trebuie. Prin toată casa erau lăsate aiurea cuie nebătute bine. Mă uit la Sienna și adaug: Cu tetanosul chiar nu-i de joacă.

Iar ea încuviințează din cap, în semn că a înțeles, un pact secret pecetluit printr-o privire schimbată între noi. Nu-i vom spune lui Ben despre adevăratul tată al Siennei. Nu acum. Niciodată.

Ben trece pe lângă mine ca să ajungă la ea, apoi o ia în brațe. Ochii mă ustură de lacrimi în timp ce el spune:

— Voi fi chiar aici când o vor face. Pot să te țin de mână. Nu va durea deloc.

Și-n clipa asta știu un lucru: chiar dacă nu e tatăl ei biologic, e tatăl său și așa va fi mereu.

După o jumătate de oră, eu și Ben stăm doar noi doi în sala de așteptare în vreme ce Sienna este dusă ca să i se facă radiografie la gleznă.

— Legat de seara trecută, începe Ben timid, și atunci mă uit în ochii lui, unde văd doar sinceritate, ceva ce-aduce a speranță și, practic, și a implorare.

Mă gândesc de câte ori m-a sunat din seara aceea. Toate SMS-urile și mesajele vocale în care îmi cerea să vin la el acasă și oferindu-se să pregătească cina. Credea sincer că putem să ne împăcăm.

Mă gândesc la seara aceea din apartament, cât de amabil a fost, cum m-a ținut în brațe și m-a consolat când eram supărată. Mă gândesc la mâna lui cum mi s-a strecurat pe sub tivul bluzei în timp ce m-apăsa cu corpul pe canapea, și la felul în care mă simțeam și cum îl doream.

Dar mă gândesc și la cum a reacționat când mi-a scris Sienna, cât de deranjat a fost, fără să se gândească niciun pic la noi, cum temperamentul i-a ieșit încă o dată la iveală, cum a reacționat la fel ca un copil și cum propriile lui nevoi păreau să le depășească pe-ale ei.

Acești bărbați sunt amândoi Ben.

— Te iubesc, Ben! Te voi iubi mereu, dar nu în felul ăsta, rostesc, punând capăt discuției. Nu știu ce-a fost în capul meu în seara aia, dar îți cer scuze că te-am făcut să crezi altceva.

Aprobă din cap, întinzându-se să-mi ia mâna așa cum a făcut-o de foarte multe ori ca să mă liniștească.

— Hei, spune pe un ton prietenos și zâmbind supus, cu căciula în mână, a meritat să încerc.

Îmi cuprinde umerii cu un braț și mă trage spre el, știind că, în pofida a toate prin care am trecut, în pofida diferențelor dintre noi, rămânem totuși o familie.

Epilog

E prima mea zi înapoi la muncă după aproape o lună.

Acum este februarie. Zilele nu sunt deloc mai călduroase sau mai puțin cenușii, însă promisiunea primăverii la orizont le face mai ușor de suportat.

Îmi văd de rutina obișnuită la spital, simțind o nostalgie amestecată cu angoasă și cu multă neliniște, întrebându-mă totodată cum vor reacționa colegii acum, că m-am întors.

În plus, îmi fac întruna griji pentru Sienna, singură acasă, pregătindu-se în apartamentul nostru gol înainte să plece la școală. E prima dimineață în care n-am mai dat pe acasă s-o văd cum pleacă, și simt parcă rău de la stomac, deși i-am reamintit cel puțin de vreo zece ori să-mi trimită mesaj când iese din casă și încă o dată când ajunge la școală.

Nu-mi place nici măcar ideea de-a o ști la douăzeci de pași distanță, la ea în dormitor.

În prima zi când s-a întors la școală după ce s-a întâmplat cu Luke, am vrut să merg cu ea ca să fiu sigură că ajunge teafără acolo. Știu că nu e sănătos să-mi proiectez propriile temeri asupra ei, însă lumea-i un loc periculos, și, în ciuda săptămânilor care s-au scurs de-atunci, tot nu pot să trec peste imaginea cu ea acoperită de sângele altcuiva sau a lui Luke, stând în spatele ei în întuneric, într-o casă goală, și ținându-i un pistol lipit de cap.

Ajung la spital și intru, frământată în continuare de griji în timp ce aștept să sosească liftul. Îmi simt stomacul plin de noduri. Comitetul Național al Asistentelor m-a tratat cu blândețe după ce s-a întâmplat cu Caitlin. M-a ajutat faptul c-am mărturisit, că am recunoscut faptul că îi administrasem insulina altcuiva „din greșeală și că am aproape 20 de ani fără nici măcar

o pată pe CV". Niciodată nu mai existaseră asemenea incidente la muncă. Acum sunt sub supraveghere, monitorizată de către spital şi de către comitet, dar am voie să lucrez. Astfel de lucruri nu se întâmplă des. Aş fi putut uşor să-mi pierd licenţa, dar adevărul este că totuşi cu cât ar fi mai aspre pedepsele date, cu atât asistentele ar fi mai puţin dispuse să-şi anunţe propriile greşeli, ceea ce prezintă mai puţină siguranţă pentru pacienţi. Ar urma mai multe muşamalizări şi mai multe minciuni, deşi, desigur, eu nu i-am dat lui Caitlin insulina din greşeală, însă asta n-o ştie nimeni, decât eu.

Intru în secţie. Cu toate că am omorât un pacient, nu sunt vreo curiozitate, cum îmi închipuiam. În schimb, Luke este, şi orice temeri aş fi avut pentru această revenire sunt domolite instantaneu atunci când lumea se repede la mine şi îmi spune:

— O, Doamne, Meghan! Am auzit ce s-a întâmplat.

Şi nu vorbeşte nimeni cum c-am ucis un pacient, ci doar că Luke a răpit-o pe Sienna şi că eu şi fiica mea am fost martore când el a fost împuşcat mortal de către poliţişti.

— Eşti bine? mă întreabă Bridget în sala de odihnă, iar eu încuviinţez din cap că da, deşi nu sunt încă, cel puţin deocamdată, şi nu ştiu dacă voi mai vreodată bine cu adevărat, dar măcar încerc.

Şi devine tot mai uşor de la zi la zi.

Altă asistentă vine şi mă ia în braţe, zicând:

— Mi-a fost dor de tine! Mă bucur că te-ai întors!

— Nu-mi vine să cred că în tot acel timp era Luke.

— Ce fel de persoană face aşa ceva?

E o zi reuşită! Mă bucur c-am revenit. Plec, mai uşoară şi zâmbind, iar apoi, în timpul serii, Ben vine să o ia pe Sienna, care e la ea în cameră şi-şi face bagajele pentru weekend, iar de data asta are răbdare cu ea. Nu se supără că trebuie să aştepte, ci stă în schimb în living, bând o bere şi întrebându-mă cum mi-a mers astăzi.

— Am ceva pentru tine, mă anunţă după ce-am terminat cu povestitul despre ziua la lucru.

— Pentru mine? Nu era nevoie, spun, gândindu-mă prosteşte că Ben mi-a cumpărat ceva şi simţind un junghi de vină că eu nu i-am luat nimic la schimb, dar şi îngrijorată că el n-a recep-

ționat mesajul privind faptul că noi doi nu ne vom împăca atunci când i-am zis la spital și crede în continuare că ar fi posibil.

De câte ori, mă întreb, va mai trebui să-i spun?

Lasă jos berea pe măsuța de cafea.

— Închide ochii şi întinde mâna!

— Ben! protestez, simțindu-mă aiurea.

— Fă-o și gata! Te rog, înainte să iasă Sienna! rostește el blând, așa că mă supun.

Ochii mi se închid cu încetineală și întind mâna, cu palma în sus, simțind cum mâna caldă a lui Ben mă strânge de degete și mă ține o secundă în plus față de cât ar trebui înainte să-mi așeze în palmă ce avea pregătit pentru mine.

Practic nu cântărește nimic. Mai că nici nu-mi dau seama ce e până când Ben nu-mi spune încetișor:

— Bun! Poți să deschizi ochii!

Îl ascult. Deschid ochii și-l descopăr pe Ben urmărindu-mă, cu scântei în priviri și un zâmbet ce-i întinde buzele. Din instinct, zâmbesc și eu, pentru că surâsul lui e molipsitor.

Dar când mă uit în jos la obiectul din mână, zâmbetul mi se șterge.

Inelul de logodnă lipsă.

— Unde l-ai… cum l-ai…? întreb, căznindu-mă să-mi găsesc cuvintele, dar în zadar.

— Era în apartament la mine. Nu-mi explic. Poate l-a luat Sienna şi l-a lăsat acolo din greșeală? Habar n-am.

Îmi ridic privirea. Ochii ni se întâlnesc, şi încerc în zadar să îi citesc expresia, întrebându-mă dacă spune adevărul sau dacă ştie mai multe decât lasă să se vadă.

— Da, probabil, spun, deoarece firește că nu așa s-a întâmplat.

Nu Sienna a luat inelul, ci Caitlin. Mi-a furat inelele în ziua aceea în care a plecat, când i-a zis Siennei că ea nu e a lui Ben, însă ce s-a întâmplat apoi rămâne un mister, pentru că, teoretic, Ben şi Caitlin se despărțiseră deja. Atunci, cum a ajuns inelul în apartamentul lui dacă relația lor se încheiase? L-a dus ea în aceeași zi ca să îi spună adevărul despre mine? I-a pătruns în apartament fără ca el să ştie ca să lase inelul?

Sau relația lor totuși nu se încheiase?

Dacă Ben a zis așa numai ca să mă păcălească?

— Credeam că-l vrei înapoi, spune el.

— Da, normal! Îl voiam. Nu... Nici măcar nu știam că dispăruse. Credeam că e tot în cutia mea cu bijuterii.

El ridică din umeri.

— Păi, reia, s-a întors unde îi era locul, și asta e tot ce contează.

Se apleacă pentru a-mi depune un sărut nevinovat pe obraz. Apoi se retrage și mă privește atâta timp în ochi, încât mi se taie răsuflarea, iar fața mi se încinge toată înainte să se deschidă ușa de la dormitorul Siennei și ea să apară dintr-odată în spatele nostru.

— Ești gata? o întreabă Ben, eliberându-mă și uitându-se pe lângă mine, iar Sienna-i răspunde că da.

După ce Ben trece pe lângă mine și apoi iese din apartament, îmi dau seama că e posibil să nu aflu niciodată cât de mult știe.

E posibil să mă aibă pentru totdeauna cu ceva la mână. E posibil ca, până la urmă, să nu fi scăpat totuși basma curată.